

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MESSINA
CRIME
FAMILY

BOOK THREE

Twisted PROMISES

LILIAN HARRIS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

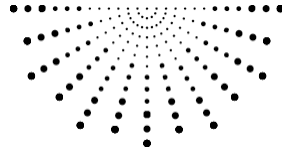
Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÇARPIK VAATLER

MESSINA SUÇ AİLESİ

ÜÇÜNCÜ KİTAP

OceanofPDF.com

LILIAN HARRIS

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

İçerik Uyarısı

İsimler ve İfadeler Sözlüğü

I. Bir Yıl Önce

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14 Dört

Gün Sonra

II. Günümüz

Bölüm 15

Bölüm 16

Bir Ay Sonra

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Yaş 14

Bölüm 25

Bölüm 26

Yaş 17

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

Bir Hafta Sonra

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

İki Hafta Sonra

[Bölüm 44](#)

Fernanda & Patrick'in Düğünü

[Ayrıca Lilian Harris Yazar](#)

[Hakkında](#)

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

© 2023 Lilian Harris tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Düzenleme/İç Formatlama: CPR Düzenleme

Düzeltilen: Judy's Proofreading

Kapak Tasarımı: Cormar Kapaklar

OceanofPDF.com

İÇERİK UYARISI

Lütfen bu kitabın grafik şiddet, işkence, hafif şüpheli rıza ve panik atak örnekleri içerdiğini unutmayın.

OceanofPDF.com

İSİMLER VE İFADELER SÖZLÜĞÜ

Sevgili okuyucu,

Umarım bu yardımcı olur, özellikle de seçtiğim eğlenceli isimler için. (LOL.)

- Iseult - "Ee-salt"
- Eriu - "Air-oooh"
- Tynan - "Tie-nan"
- Cillian - "KILL-ee-in" Fionn
- - "Fee-yun"
- Bratva - Rus organize suç örgütü veya Rus mafyası Pakhan
- - Rus mafyasının başı
- "Kak zhal', chto ya dolzhen ubit' takuyu krasivuyu zhenshchinu" - Böyle güzel bir kadını öldürmek zorunda olmam
- çok kötü. "Nu da, moya dorogaya." - Bu doğru,
- canım. "Zatknis', malen'kaya suka!" - Kapa çeneni,
- kaltak! "Oni zdes.'" - Geldiler.
- "Khorosho" - Tamam
- "Boodym zdarovy" - Sağlığa "On
- kak sobaka." - Köpek gibi.
- "Privet, moya dorogoya. Ya skuchal po tebe. Ne mogu dozhdat'sya, kogda my snova budem vmeste." - Merhaba, canım. Seni çok özledim. Tekrar bir araya gelene kadar
- sabırsızlanıyorum. "Zamalshi, suka!" - Sessiz ol, kaltak!
- "Malinkiya suka" - Küçük sürtük
- "Privet, dorogaya." - Merhaba,
- sevgilim. "Ya ih ubyu." - Onları öldüreceğim.

- "Krasavitsa" - Muhteşem
- "Idi prover." - Git bir . "Lodna" -
- Tamam
- "Vazmi yeyo." - Al onu.

OceanofPDF.com

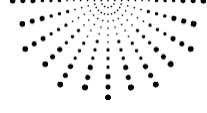
Bu kitap yazar ve dost Jackie Walker'a ithaf edilmiştir. Senin sayende Iseult, Bay Tongue ile hayatının en güzel anlarını yaşadı. İşte dostluklar böyle oluşur.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM I

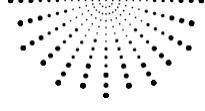
OceanofPDF.com

BİR YIL ÖNCE

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

İKİ HAFTA ÖNCE EN İYİ ARKADAŞIM BRYCE'I KAYBETTİM. SİLAHLA VURULDU. karanlık bir sokakta bir hayvan gibi. Tutukladıkları adam, Donny, her şeyi itiraf etti.

Silah yakındaki çöp konteynerinden alındı. Parmak izleri silahın üzerindeydi, olay yerindeydi. Her şey mükemmeldi.

Çok mükemmel.

Öyle ki ne diğer arkadaşım Grant ne de ben Donny'nin bunu gerçekten yaptığına inanıyorduk. Yine de hapishanede ona bir suikast düzenlememe engel olmadı. Her ihtimale karşı. Hâlâ duruşmayı bekliyor ama o zamana kadar çok şey olabilir.

Bugatti Chiron'uma atladığım gibi yola koyuluyorum ve Grant'in şirketi Westfield Enterprises'a doğru ilerliyorum - adını şirketi kuran büyükbabasından alıyor. Grant şu anda piyasada bulunan en popüler cep telefonu ve bellek çiplerini üretiyor. Yapay zeka teknolojisine de el atmış.

Grant ile ilgili en etkileyici şey ise her şeyi hackleyebilme ve herkesi bulabilme yeteneği.

Grant, Bryce ve ben işletme fakültesinde tanıştık. Oldukça yakındık, birbirimizin yaptığı tüm boktan şeyleri biliyorduk. Bildiğim kadarıyla aramızda hiç sır yoktu.

Ama Bryce'ın neden seçkin bir dans kulübünün yakınındaki o ara sokakta olduğunu hâlâ bilmiyorum. Grant ve benimle ailemin sahibi olduğu barlardan birinde buluşması gerekiyordu ama gelmedi ve aramalarımıza da cevap vermedi. Birkaç saat sonra, polis bağlantılarımızdan birinden bir mesaj aldım, cesedini bulduklarını ve birini tutukladıklarını söylüyordu.

İtiraf ve kanıtlardan başka bir şey yoktu, dedektiflerin tek ilgilendiği de buydu. Bölgede olanları yakalayacak kamera da yoktu. En azından şu ana kadar bulabildiğimiz kadarıyla.

Bunu yapan herhangi biri olabilirdi. Donny'nin koruduğu herhangi biri. Bryce'ın ailesinin bir sürü düşmanı var. Onlar petrol kralı ya da o insanlara ne diyorsan artık. Bir şeyleri kaçırdığımızı biliyorum. Grant arayıp Bryce'la ilgili bulunduğu kanıtlara bakmak için ofisine gelmemi söyleyince her şeyi bıraktım.

Hızla sağ şeride geçtiğimde bir araba korna çalıyor. Bu benim yavaş gidişim. Bu arabanın saatte en fazla 273 mil yaptığını görmek istemiyorlar.

Otoyoldan çıkıp Grant'in ofis binasına varıyorum ve arabamı ayrılmış yerlerden birine yavaşça yerleştiriyorum.

Asansörle hızlıca otuzuncu kata çıkıyorum ve sekreteri Tamila'yı selamlıyorum; yanından geçerken gülücükler saçan Tamila'nın yanakları daha da pembeleşiyor. Omuz hizasındaki kumral saçlarını geriye doğru savuruyor ve ben Grant'in ofisine doğru ilerlerken çalan telefona cevap veriyor.

Onu henüz becermememin tek sebebi Grant'in başına iş açmamak. Yoksa şimdiye kadar dizlerinin üzerine çökmüş sikimi yalıyor olurdu.

Kapıyı bile çalmadan içeri girdiğimde Grant'i sandalyesinde arkasına yaslanmış, telefonda biriyle konuşurken buluyorum. Arkasında, tavandan tabana cam pencerelerden görülebilen parlak bir şehir manzarası var.

"Ben korkaklarla iş yapmam, Tyson," diye azarlıyor Grant. "Eğer yirmi milyonluk bir yatırımla başa çıkamayacaksa, onu istemiyorum."

Uzun bir duraklama oldu.

"Bu doğru. Bunu ona söyleyebilirsin." Bakışlarını üzerimde yoğunlaştırıyor ve masasının önündeki sandalyeyi işaret ediyor. "Ona gün batımına kadar parayı hesabıma yatırmazsam kovulacağını söyle."

Telefonu kulağından çekip ben sakinleşirken aramayı sonlandıran başka bir adamın bağırıışları yankılanıyor.

İki parmağını şakağına bastırıyor, derin bir nefes alırken gözlerini kapatıyor.

"Kulağa eğlenceli geliyor."

Kendini masaya yaklaştıırken dikkati benim üzerimde dolaşıyor. "Bu pisliklerden bazıları daha ikinci ligden bile mezun olmamışken büyük liglerde koşabileceklerini sanıyorlar." Siyah takım elbise ceketini silkeleyip sandalyesinin arkasına geçiriyor.

"Bryce hakkında ne biliyorsun?" Ben soruyorum.

Dizüstü bilgisayarını açıp birkaç tuşa basmadan hemen önce kristal mavisi gözleri karararak bana sert bir bakış atıyor. "Şuna bir göz at."

Sandalyemi yaklaştıırken nabzım hızlanıyor, tam o sırada ekranı bana doğru çeviriyor.

"Uydu kamerasından bir kayıt ödünç almayı başardım. Bu, öldürüldüğü gece çekilmiş."

"Ödünç almaktan kastınız..."

Yüzünde memnun bir ifadeyle başını sallıyor ve parmaklarını simsiyah saçlarında gezdiriyor.

Hacklemiş. Tabii ki hackledi. Lisedeyken CIA veri tabanına girdiğine dair söylentiler var ya? Hepsi doğru.

Video oynamaya başlıyor ve gözlerim hafif bulanık hava görüntüsüne odaklanıyor. Gözlerimi kısarak bakıyorum, ortamı seçemiyorum. Çok karanlık ve video çok yakınlaştırılmamış, ama orada kimsenin olmadığını kolayca söyleyebilirim.

Ama bir dakika sonra iki figür beliriyor, bir üçüncüsü de aceleyle peşlerinden koşuyor. Sadece kafalarının üst kısmını seçebiliyorum.

Yüzlerini yakalamaya çalışarak yüzümü daha da yaklaşıtıyorum, o akşam orada onunla kimin olduğuna dair bana bir fikir verecek herhangi bir şey. Şahıslardan biri bir kadını tutuyor, sanırım uzun saçları dalgalanıyor, üçüncüsü ise peşlerinden koşmaya devam ediyor. Kadın ya da erkek olabilir.

"Bu da ne böyle?" Bir an Grant'e bakıyorum. "İzlemeye devam et." Yüz hatları geriliyor.

Koşan kişi diğer ikisine yaklaşıır. "Bryce elinde bir kadın mı tutuyor?"

"O olmalı." Bir kez başını sallar. "Burası tam olarak öldürüldüğü yerd, öldürüldüğü saatlerde."

Sikeyim.

Şakaklarım zonkluyor. "Ne halt ediyordu?"

"Bilmiyorum. Ama her , onu öldürttü." Azı dişlerimi gıcırdatıyorum, gözlerim hâlâ ekranda.

Bu kişi Bryce olduğunu düşündüğümüz adamla tartışmaya devam ediyor, ellerini havada savuruyor, ayakları yaklaşıyor. Ama adam kısa bir mesafe uzaklaşıyor ve elindeki kadını bir ağırlık gibi yere bırakıyor.

Önümdeki görüntülere bakıyor, her şeyi anlamlandırmaya çalışıyorum. Bryce kadınlara karşı asla şiddet uygulamazdı. En azından benim yanımda. Bundan daha fazlası olmalı.

Yüzlerini gölgeler kaplıyor ve bu kişinin Bryce dair gerçek bir belirti yok, sadece tıpkı onun gibi hareket ediyor. Bryce iri bir adamdı. Uzun boylu. Sağlam. Ve küçük bir bakışa göre, videodaki kişi de öyle.

Bryce yabancıyla tartışırken kolları yavaşça yukarı kalkıyor ve saniyeler sonra yere yığılıyor ve video aniden kesiliyor.

"Ne oluyor be? Geri kalanına ne oldu?" "Tüm alabildiğim buydu."

Yumruğumu sıkıyorum. Yine çıkmaz sokak. Yüz yok, kimlik yok demek.

"Artık Donny'nin onu öldürmediğinden eminiz. Yani..." Sandalyeye yaslanıyorum. "Donny 1.80'in üzerinde, Bryce'ın boyu civarında ve Bryce'ı vuran her kimse daha küçük görünüyordu."

"Biliyorum. Tam da düşündüğümüz gibi. Birini koruyor."

Bryce'ı başka biri öldürdü. Göğsüne tek bir kurşun isabet etti ve kan kaybından öldü, bunu yapan kişi ise cezasız kaldı.

Neyin peşindeydi? Onu ne öldürtebilirdi?

Elinde tuttuğu kadını o diğer kişiden kurtarıyor muydu? Yine kumar mı oynuyordu? Bununla bir ilgisi var mıydı?

Eğer olsaydı, ona yardım ederdim, keşke bana gelseydi. Bize artık bunu yapmadığını söyledi, ailesi onunla ilişkisini keseceklerine yemin ettikten sonra.

"O insanların kim olduğunu ve onu nasıl tanıdıklarını öğrenmeliyiz," diyorum Grant'a. O da başıyla onaylıyor.

Kalın kaşları içe doğru çekiliyor. "Tüm hayatımızı alsa bile yapacağız. Bu işin aslını öğreneceğiz."

"Donny'yi görmem gerek," dedim ona.

"Yapamazsın. Sana zaten söyledim. O kavga yüzünden tecritte. Seni onun yanına yaklaştırmazlar, Gio. Ve bizim o hapishaneyle bir ilişkimiz yok."

"Siktir!"

Masasına bir yumruk indiriyorum, kalemler saçılıyor. Onları toplama zahmetine girmiyor.

Donny'nin tecritte olması benim suçum. Onu vurma işi pek iyi gitmedi. Para verdiğim adam öldü.

"Bryce'ın yanlış bir şey yaptığını varsayamayız," diyorum, onu savunma ihtiyacı .

O bizim dostumuzdu. En kötüsünü düşünmemeyi ona borçluyuz. Bir izci olmayabilirdi ama bir kadını incitmezdi. Bir şey

devam ediyor olmalıydı.

"Hiçbir zaman onun suçlu olduğunu düşünmedim." Grant duraklar, derin bir nefes alır. "Bundan kimseye bahsetme. Ailesine bile."

"Sence onlar mı?"

"Olabilir. Arkasında kimin olduğunu bilmiyoruz." Düşünceli bir şekilde eliyle ağzını kapatarak ileri geri sallanıyor. "Tefecilere ödeme yapmak için şirketten para çaldığında ona çok kızmışlardı."

"Evet." Yavaşça başımı salladım. "Bunu hatırlıyorum. Ama üzerinden yıllar geçti. Neden şimdi?"

Omuz silkiyor. "Kim bilir? Ama her ihtimale karşı bunun aramızda kalmasını istiyorum."

"Tamam."

Dahili telefonu alıyor.

"Efendim," Tamila'nın sesi geliyor. "Üçüncü hatta Tayvan'dan acil bir çağrınız var."

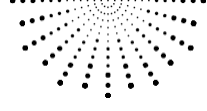
Ayağa kalkarak ona "Ben giderim, sen de bunu alırsın," dedim.

Telefonu eline alıp bir tuşa basarken, "Bulduğum başka bir şey olursa sizi haberdar ederim," diye yanıtlıyor.

Michael'la buluşmak için asansöre doğru geri dönüyorum. Ve yol boyunca, Bryce'ın gerçek katilini bulacağımızı düşünerek kendimizi kandırıp kandırmadığımızı merak edip duruyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

DÜNYA GÜVENEMEYECEĞİNİZ INSANLARLA DOLU. DIŞARIDALAR.

Şu anda seni için bekliyor.

Ve biz olduğumuz için - yeraltı dünyasının kralları, sizi uyardıkları kişiler - bu insanlar etrafımızda. Ama diğer taraftan, eğer sadakatsizliklerini öğrenirsek, bedelini öderler.

Hayatlarıyla.

Kardeşim Michael viski bardağını ağzına götürüp içindekileri mideye indirirken, "Bu gece nerede olacağını biliyorum," diyor.

Dirsekleri masasına çarparak ağır bir tıngırtıyla geri indiriyor. Eğildiğinde, koyu renk gözleri son üç yıldır yerini tespit edemediğimiz tek adama karşı küçümsemeyle doluyor.

"Nerede?" Deri koltuğa rahatça yerleşiyorum ve aynı öfkeyle arkama bakıyorum.

Carl Nelson bankacılarımızdan biriydi. Yurtdışında bizim için para aklama konusunda iyiydi. Ama Carl paramızla biraz fazla oynamaya karar verdi. Fahişeler, uyuşturucu, yatlar. Bizden çaldığı on milyonla yaptığı şey buydu.

Çoğu insan mı aptal yoksa sadece bizim karşılaştıklarımız mı bilmiyorum ama eninde sonunda onu bulacağımızı düşünmemiş miydi?

Belki de bizi bu kadar uzun süre atlattığı için ona beşlik çakacağımızı düşünmüştür.

Evet Carl, o parayı bizden çaldığın için teşekkürler. Aldığımız yatla gezmek için sabırsızlanıyorum.

Satın bari. Bu bizim lanet paramız.

Belki de sonunda hamuru unutacağımızı bile düşünmüştür. Yani, bizde bolca var, ama mesele bu değil. O bizim olanı aldı ve bu

ölüme eşittir. Bu kadar basit.

Michael yasal girişimimizi büyötmek için çok çalışıyor. Dünyanın dört bir yanındaki yeraltı kumarhane işletmelerimizden gelen para, işlettiğimiz çevrimiçi kumarın yanı sıra, yasal işlerimizi on kat büyötmemizi sağladı. Bu da tabii ki kirli parayı saklamamızı ve federallerin bulamamasını sağlıyor. Ve inanın bana denediler.

Dış dünyaya göre bizler, takım elbiseli, çoğu zaman masa başında çalışan sıradan milyarderleriz. Ama onlar bizim gerçek yüzümüzü görmüyorlar ve eğer görüyorlarsa, bunun nedeni muhtemelen hayatlarını sona erdirmek üzere olmamızdır.

"Bu akşam Titanların bağış gecesine katılacak," diye açıklıyor Michael. "Yukarı Doğu Yakası'ndaki otellerinde olacak. Sadece davetliler var." Ağabeyimin yüzü soğuk, hesapçı bir sırıtışla dönüyor, sağ yanağındaki yara izi titriyor. "Ve tesadüfe bakın ki, listede sen de varsın."

"Ne şanslıyım."

Onu yakalamak için sabırsızlanıyorum. Silaha ihtiyacım olmayacak, elim boş gitmeyeceğim. Ama onu boğarak öldürmekten çok daha fazla zevk alacağım. Carl'ın benimle hiç tanışmamış olması iyi bir şey, yoksa zamansız sonunu gerçekleştirmek çok daha zor olurdu.

Titanlar bizim dostlarımız. Dışarıdan bakınca çok hayırseverler, içeriden bakınca ise bizim kadar pisler. Komik; zenginler bizden daha iyi olduklarını düşünüyorlar ama aslında onlar organize suçun kendi versiyonları. Yolsuzluk, açgözlölük, cinayet. Kirli işlerini yaptırmak için başkalarını kiralasalar da her şeyi çok iyi biliyorlar. Rol yapmanın daha kolay olduğunu hayal edebiliyorum. Temiz olduklarına inanarak kendilerini kandırmak. Sanki sırf üstün olduklarını düşündükleri için ruhları cehennemden otomatik olarak geçecekmiş gibi.

"Bazı adamlarımız etkinlikte çalışacak." Michael kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bağlanıp bağlanmadığınızı kontrol etmeden geçmenize izin verecekler. Ama olay çıkarmayın," diye uyarıyor daralmış bakışlarıyla. "Kanuna karşı gelmeyi göze alamayız. Şansımızı bu kadar erken zorlamak istemeyiz."

"Yüzbaşı Jared ofis binasındaki ölü adamlar yüzünden hâlâ kızgın mı?" Nefesimin altında kıkırdıyorum.

"Ah evet." Ağzını şaşkın bir şekilde bükerek başını sallıyor.

"Sanırım ona bıraktığım telefon dinleme kanıtını da beğenmedi?"

"Bunun için bize teşekkür etti. Ama yapması gereken bir sürü temizlik vardı." Muhtemelen bu yüzden aldığı telefonu hatırlayarak kuru kuru gülüyor.

Geçen hafta, Carl'ın nerede olabileceğine dair bilgi toplamak için bazı askerlerimizi götürdüğümde, bazı arkadaşlarıyla tanıştık... ve diyelim ki işler iyi gitmedi. Bir sürü kan. Ve uzuvlar. Pek hoş değildi. Sinirlendiği için kaptanı suçlayamam. Cebimizde olabilir, ama o hala lanet bir polis.

Ama hiçbir şey Carl'ı bulup öldürmemizi engelleyemez. Dünyanın bir ucundan diğer ucuna saklanmayı iyi başardı ve ne zaman yaklaşıp tekrar ortadan kayboldu. Amerika'ya dönmek için kendini beğenmiş olmalı. Ama ne yaptığını keşfetmemizin üzerinden üç yıldan fazla zaman geçti, bu yüzden muhtemelen aramaktan yorulduğumuzu düşünüyor.

"Bu gece hazır olacağım. O otelden canlı çıkamayacak."

Michael bardağına biraz daha kehribar rengi altın doldurur ve sürahiyi tekrar yanına indirir. "İşi halledeceğini biliyorum. Bu konuda endişelenmiyorum."

"Bağış kampanyası ne için?" Merakla soruyorum.

O lanet etkinlikleri sevmiyorum. El sıkışacak çok fazla insan oluyor. Ancak çeşitli amaçlar için, özellikle de çocuklarla veya hayvanlarla ilgiliyse, kendi payıma düşen bağışı yapıyorum.

"Çocuk kanser hastanesi," diye cevaplıyor Michael. "Bir açık arttırma olacak."

"Ah, . Yine lanet olası çirkin sanat, değil mi?"

En son bu tür etkinliklerden birine katılmak zorunda kaldığımda, elimde bir çocuğun resim dersinde yaptığı bir şeye benzeyen üç resim vardı. Onları bir müzeye bağışladım. Ama aile içi şiddet sığınma evleri için para toplayınca dayanamadım.

"Sanat eserlerini açık arttırmayla satmıyorlar." Kardeşim yüzümdeki tatsız ifadeyi fark edince kıs kıs gülüyor.

"Ne o zaman?"

"Kadınlar," diyor dikkatle.

Başımı geriye atıyorum. "Tekrar söyler misin?"

Kıkırdaması odanın içinde gürlüyor. "Doğru duydunuz. Zengin kadınlar kendilerini zengin, yaşlı sıkıklar için açık arttırmaya çıkarıyor."

Harika.

Eğer kazanırsam, gergin bir prensesle mi çıkacağım? Olmaz öyle şey. Ben çıkmıyorum. Sikerim. Ama sanırım bunu da yapabiliriz.

Şimdi bu akşam biraz daha ilginç görünüyor. "Bu yüzü tanıyorum." Michael'ın sert sesini duymamak mümkün değil.

Yemin ederim bazen kendini babam sanıyor, ben yirmi sekiz yaşında olmama ve o benden sadece altı yaş büyük olmasına rağmen.

En büyüğümüz bile değil. Bir kardeşim daha var, Raph, otuz yedi yaşında ve artık pek ortalarda değil. Karısı Bianca'nın ölümü üzerine İrlanda mafyasıyla savaş başlatmasıyla çok ilgisi vardı.

Onları suçladı. Onlar inkar etti. Bu yüzden, elbette, silahlarını ateşledi ve mafia liderinin yeğenini öldürdü. Patrick belli ki yeğeninin ölmesinden pek etkilenmemişti ve şimdi de Raph'ı öldürmek istiyordu. Bu yüzden Michael anlaşmazlığı çözene kadar Raph'ı saklanmaya zorladı.

Michael, babamızın şu anda başında olduğu Messina suç ailesini yönetmek için sıradaki isim. Ancak emekli olmayı planlıyor ve bunu yapabilmesi için Michael'a bir eş bulması konusunda baskı yapıyor. Bizim çevremizde işler böyle yürür. Erkekler kendilerine liderlik edecek bir aile babası isterler, oyunda hissesi olan biri. Onlara kendi ailesini iyi koruyabileceğini gösterebilecek birini.

Michael'ın istediği son şeyin bir eş olması dışında. Ama babamın yerini almak istiyorsa bunu yapması gerektiğini biliyor.

Raph devralmalıydı, ama babamız bunun olmasına asla izin vermezdi. O ve Raph her zaman birbirlerinden nefret ettiler. Yıllar geçtikçe, ikisi arasındaki ilişki daha da çirkinleşti. Babamın sorunu ne bilmiyorum. Raph o adamı gururlandırmaya çalışmak dışında hiçbir şey yapmadı. Asla başarılı olamadı ve olamayacak da. Bunu hepimiz biliyoruz.

En genç ben doğduğum için mutluyum. İsteyeceğim son şey evlenmek olurdu. Ne sikime? İnsanlar tek bir kişiye bağlı kaldıklarında daha mı mutlu oluyorlar? Ve eğer mutlu olduklarını iddia ediyorlarsa, oturup konuşmak isterim. Eminim sonunda onları boşamış olurum.

Mesela benim aileme bak. Babam otuzun altındaki her şeyi becerir, annem de öylece durur ve alır. Muhtemelen ben de onun gibi olurum. Neden bir karım olması beni sikişmekten alıkoysun ki?

Zaten evlenmek istediğim bir kadınla hiç tanışmadım.

Michael'a "Pekâlâ, gitmem gerek," diyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?" Meraklı bir bakışla başını eğiyor. "Peki adı ne?"

Biraz ünüm olduğunu kabul ediyorum. Genellikle uzun bacaklı bir esmer şeklinde. Ya da sarışın. Seçici değilimdir.

Bebek mavisi gömleğimin manşetlerini kıvrıyorum ve sırtıyorum. "Bilmek istemez miydin?"

Başını sallıyor. "Bizim için çalışan biri olmasa iyi olur." "Çok fazla endişeleniyorsun." Kapıya doğru ilerliyorum. "Biraz eğlen."

"Bunu sana bırakıyorum," diye alay ediyor. "Bu sefer kimseyi hamile bırakma." Bana barlarımızdan birindeki bir barmeni hamile bıraktığım zamanı hatırlatıyor.

Ya da ben öyle sanıyordum. Sonunda başkasının bebeği oldum. "Ve sonunda senin gibi bir çocuk mu?"

Şaka yaptım. "Asla."

"Sen kapa çeneni." Sert bir bakışla çenesini yukarı kaldırdı. "Sophia gelen en güzel şey." Nefes alıyor, duyguları onu ele geçiriyor.

"O hepimizin başına gelen en iyi şey," diye cevap veriyorum kendimden emin bir şekilde.

Beş yaşındaki yeğenim için hepimiz deliriyoruz. Michael onu eve getirdiğinde, hiçbirimiz etrafımızda bir çocuk varken nasıl bir hayat sürebileceğimizi bilmiyorduk. Ama bu kardeşime bıraktık. Onu korumak bizim bir numaralı önceliğimiz. O her zaman önce gelecek.

Evlenmek istemememin bir başka nedeni de bu. Karım kesinlikle çocuk isteyecek ve onu ve çocukları hayatta tutma konusunda endişelenmeme gerek yok. Sorumlu olunacak çok fazla insan var. Vicdanında kimsenin ölümünün olmaması daha iyi. Bianca'nın ölümü hepimize bunu öğretti.

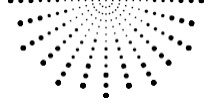
"Pekâlâ, ben gidiyorum." Ağzım açılıyor. "Bu sefer gerçekten."

Michael bana gergin bir bakış attıktan sonra "Bu gece hakkında beni bilgilendir" dedi.

"Elbette." Kapıyı çekiştirerek açtım, ofisinden çıktım ve garaja doğru yöneldim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

SAATLER DAHA SONRA, VE BEN AT VE
TITANLAR' OTEL, YAPMAK KENDİM

Carl'la göz göze geldiğim barda rahattım. Ama o her hareketini takip ettiğimi fark edemeyecek kadar çok şampanya içmekle meşguldü.

Loş ışıklı balo salonu, yuvarlak masalar ve değerinden daha pahalı olan basit beyaz masa örtüleriyle doludur.

Yanımdan geçerken bana da bir tane ikram eden garsondan pastırmaya sarılı karides alıyorum. Ama benim dikkatim? Carl'da, ikisi de pahalı görünümlü siyah elbiseler giymiş iki genç kadınla gülüşüyor.

Carl'gerçekten kaç kişiden çaldığını merak ediyorum. Kesinlikle buradaki kimseden değil, yoksa gelmezdi. Ama eminim kızgın olduğu tek kişi biz değilizdir.

Carl yeraltı dünyasının bankeriydi. Parayı nasıl saklayacağını herkesten iyi biliyordu. Ama küçük yaşlı Carl kendini fazla beğenmişti ve şimdi küçük yaşlı Carl ölecek.

"Merhaba," diyor solumdan bir kadın sesi.

Döndüğümde altın sarısı gözlerinin parladığını görüyorum, ama kulaklarını vurgulayan büyük çıtçıtlar kadar parlak değil. Fildişi rengi elbisesi onu sımsıkı sarıyor, yanımdaki boş sandalyeye yerleşmek için hareket ettiğinde uzunluğu yeri süpürüyor.

"Ben Vivian Trout." Elini uzattı. "Peki siz kimsiniz?" Yüzünde çapkın bir gülümseme beliriyor.

Yeterince güzel. Belki kırk yaşında. Sarı saçları karmaşık görünümlü bir ağla tutturulmuş. Yüzük parmağı, gerçi? Çıplak değil.

Bu da evlilik hakkındaki düşüncemi kanıtıyor. Bu saçmalık.

"Ben Giovanni." Elini ağzıma götürüyorum ve bırakmadan önce dudaklarımı elinin üstüne indiriyorum.

"Ne güzel bir isim." Yüzü aydınlandı. "Müzayede için kalacak mısınız? Birazdan başlayacak."

"Niyetim bu."

"İyi o zaman." Gitmeye başladı, dizlerimin arasında durmaya geldi. "Umarım bana teklif verirsin, Giovanni." Ben ona kayıtsızca bakarken tek bir parmağım kalçamda geziniyor. "Seni daha yakından tanımayı *çok* isterim."

Bakışlarında kötü bir niyet var ve bu beni etkilemek için hiçbir şey yapmıyor. Aletim neredeyse büzüşüyor. Eğer bu tür kadınları açık artırmayla satıyorlarsa, ben de biraz para bağışlayıp bu işi bitirebilirim.

Cevap vermemi beklemiyor, kalçalarını sallayarak kasıla kasıla uzaklaşıyor, benim zevkime göre biraz fazla iğrenç. Ve şu anda onu becermekle bir dakika öncesine göre daha az ilgileniyorum.

Aradan tam otuz dakika geçiyor ve ben hâlâ aynı yerde oturmuş, Carl'ın aynı kadınlarla konuşmasını izliyorum.

Bu saçmalık canımı çok sıkıyor ve kendimi odanın etrafına bakmaya zorluyorum, aynı etkinlikte olmayı hiç istemediğim insanlarla göz göze geliyorum. Bazıları kim olduğumu biliyor ve benden olabildiğince uzak duruyorlar.

Bakışlarım odanın uzak ucundaki bir kadına yöneliyor. Daha önce fark edemediğim bir kadın... Ama lanet olsun, şimdi fark ediyorum.

Nabzım anında yükseliyor ve tamamen kendimden geçmiş bir halde sırtımı dikleştiriyorum. Onu daha önce hiç görmemiştim. Çünkü inanın bana, görmüş olsaydım hatırlardım.

Parlak kırmızı dudakları giydiği kıpkırmızı elbiseye uyuyor, göğüsleri derin V kesiminden dışarı taşıyor. Uzun boylu, belki beş-sekiz, ve erkeklerin çıplak görmek için cehenneme gideceği kıvrımlara sahip. Ve saçları... Tanrım, hiç bu kadar alev kırmızısı saç görmemiştim, sanki ateşin içinden geçmiş ve bunu anlatmak için yaşamış gibi.

Sadece onun yanında bulunmaktan bile kafayı bulacakmış gibi görünen iki adamla konuşurken yüzünde ışıltılı bir gülümseme beliriyor. Avucunu kendisinden bir baş kadar kısa olan adamın koluna koyup başını sallıyor ve hemen ardından onlara arkasını dönüp uzaklaşıyor. Bunu yaparken gözlerini deviriyor ve ben bir kahkaha patlatıyorum.

Kimsenin bakmadığını düşündüğünde tüm tavrı değişiyor. Yüzünü buruşturarak elbisesinin üst kısmını dikkat çekmeyecek şekilde hızla düzeltiyor ve fazla tenini göstermek istemiyormuş gibi yukarı çekiyor. Ama bu biraz zor olurdu.

O yakut kırmızısı kumaş ona ikinci bir deri gibi yapıştığında, günahkâr vücudundaki her kıvrımı vurguladığında.

Dönerek bana daha çok yandan bakıyor, elbisesini bir kez daha nazikçe çekiştiriyor ve yüzünü odaya döndüğünde dudakları zoraki bir sırıtışa dönüşüyor.

Bakışları sanki birini arıyormuş gibi dağılıyor ve sonra anında benimkine çarpıyor.

Birkaç acı dolu saniye boyunca dikkatle bana bakıyor. Kalbim hızla çarpıyor, odanın gürültüsü sanki sesi kısmış gibi bir vızıltıya dönüşüyor. Ağzımın kenarı kalkıyor ve anında kaşlarını çatıyor. Ama gözleri... gözleri benimkilere takılı kalıyor.

O da kim ve neden onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum?

O uzun, ateşli saç telleri ışıktaki parıldıyor, parmağını saçlarında gezdiriyor ve dalgaları yanağından uzaklaştırıyor. Bahse girerim tüm bu saçlar yumruğumda yumuşacık olurdu. Eminim çığlık da atıyordur.

Düşüncesi bile sikimi zonklatıyor.

Umarım açık artırmanın bir parçasıdır. Her iki durumda da, Carl'dan kurtulduktan sonra onu bulacağım ve onu tanıyacağım.

Azı dişlerimi gıcırdatarak kendimi göreve odaklıyorum. Carl yüzünden buradayım. Umarım o küçük seksi kızıl saçlı bir yere gitmiyordur.

Düşüncelerimi paylaşıyormuş gibi, bağlantımızı kesip yavaşça odadan çıkıyor ve yüzüm anında düşüyor.

Hay sikeyim. Carl'a göz kulak olmak zorunda olmasaydım, onu dışarı kadar takip edebilirdim. Ya giderse ve onu bir daha göremezsem?

Neden umurumda olsun ki?

Parmağımın bir hareketiyle barmenin dikkatini çekiyorum, sek bir viski söylüyorum ve o kadını aklımdan çıkarmaya çalışırken içimde biriken kavurucu sıvının içinde boğuluyorum. Sonra bir tane daha sipariş ediyorum.

Carl'ın otel odasına gitmesini istiyorum. Onu orada bitirmeyi planlıyorum. Etkinlikteki güvenlik görevlilerinden biri Carl'ın üst katta kendine bir süit tuttuğunu söyledi. Tek yapmam gereken Carl'dan çok uzakta olmayan korumasından kurtulmak. Onu güvende tutması için tek bir adam tutmak çok aptalca. Ama Carl'ın o kadar da zeki olduğunu söyleyemem, yoksa bizim gibi insanlardan asla çalmazdı.

"Herkes merhaba," diye anons ediyor kır saçlı bir sunucu, sağ tarafımdaki sahneden mikrofona dokunarak.

Parlak ışıklar yüzünü yıkarken, sırtarak ona bakarken yer değiştirip yüzünü ona dönüyorum. Kahkahalar ve ısıklar patlıyor.

"Çok gürültücü bir kalabalığınız var," diye kıkırdıyor. "Teşekkür , teşekkür ." Bir elini aşağı doğru sallıyor ve ortalık sessizleşene kadar gürültü kesiliyor.

"Umarım hepiniz bu değerli amaç için cüzdanlarınızı açmaya hazırsınızdır."

Salonda alkış tufanı kopuyor ve ev sahibi devam ederken sırtıyor. "Kısa bir süre sonra, St. Petersburg için para toplamamıza yardımcı olmak üzere açık artırmaya çıkmaya gönüllü olacak kadar zarif on güzel bayanımız olacak. Augustus Hastanesi."

Odada daha fazla tezahürat yankılanıyor.

"Bu doğru." Başını sallıyor ve boştaki eliyle siyah papyonunu düzeltiyor. "Topu yuvarlamaya hazır mısınız?"

Ben viskimi yutup bardağı bardağa geri koyarken, gözlerim kıvılcık saçlı sevgilimi bulmak için odayı tarıyor.

Ama hiçbir yerde görünmüyor.

Lanet olsun. Gitti. Tabii ki gitti. Burada olmak bile istemiyordu. Söylemesi o kadar da zor değildi. O da benim gibi kandırılmış ?

Sunucu, "İlk kadın, kurul sertifikalı bir plastik cerrah," diye anons ediyor ve Vivian sahneye çıkarken ona bakakalıyorum. "Harvard Tıp Fakültesi'nden sınıf birincisi olarak mezun oldu ve..."

Gerisi bulanık. Kimseye teklif vermeyeceğim, o yüzden bu kadınların kim olduğu fark etmez. Ayrılmadan önce Titanları beş milyonluk bir çekle mutlu edeceğim.

Kadın üstüne kadın sahneye tırmanıyor. Bazıları daha genç, bazıları daha yaşlı.

Yine de odanın ortasındaki masalardan birine yerleşmiş olan Carl'a odaklanıyorum. O da kimseye teklif vermedi, ki bu iyi bir şey. Onu dışarı çıkardığımda tanık istemem.

"Son yarışmacımız için açık artırmaya başlamaya hazır mıyız?"

Tanrıya şükür.

Umarım bundan sonra Carl süitine çıkar.

"Izzy'yi sahnede karşılamama yardım edin!"

İnsanlar ısıklık çalıyor ve ben başka birini beklerken kendimi kadına bakmaya zorluyorum.

Onun dışında

herkes. Göğsüm

kabarıyor.

Aynı muhteşem sahte gülümseme.

Alacakaranlıktaki güneş kadar
parlak saçlar. Yakut kırmızısı
elbisesi kalçalarına yapışıyor.

Hay . Şimdi başım belada. Cüzdanım da öyle.

Çünkü o kızıl benim olana kadar eve gitmeyeceğim.

Dudaklarının uçları kalabalık için daha da derin kıvrılıyor, sanki onların cebinde olduğunu biliyormuş gibi. Çünkü tam da şu anda bana sahip olduğu kesin.

Ayaklarım kendi iradesiyle hareket ediyor, sahnenin hemen yanındaki ilk masaya oturana kadar yaklaşıyor, bu sandalyenin başkasına ait olup olmaması umurumda değil. Çünkü şu anda bana ait, tıpkı bu gecenin sonunda onun da olacağı gibi.

Bakışları tıpkı daha önce olduğu gibi hemen benimkilere kilitleniyor ve başka tarafa bakmaya cesaret edemiyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup arkama yaslanıyorum ve turkuaz bakışlarındaki meydan okuyan parıltıyı memnuniyetle karşılıyorum. O baktıkça kalp atışlarım daha da hızlanıyor.

Hayatımda gördüğüm en güzel kadın o. Sofistike ve rafine bir güzelliği var. Duruşunda gizli bir güç gibi güven taşıyor ve bu ona olan çekiciliğimin doyumsuz hale gelmesine neden oluyor.

Birkaç adam kışkırtıcı bir şekilde ıslık çalıyor ve ben oraya koşup lanet olası boyunlarını kırmak üzereyim.

Omzumun üzerinden gözlerim onlardan biriyle buluşuyor. Öfke yüz hatlarımda belirgin olmalı, çünkü hıyar anında sustu.

Ona dönüp baktığımda dudakları kıpırdıyor, ancak onun gerçek bir gülümseme versiyonu olarak tanımlanabilecek bir şekilde.

Ben de karşılık veriyorum, dudaklarımdaki küçük kıvrım derinleşerek bir sırıtışa dönüşüyor. Ben bunu yaparken yüzü sertleşiyor ve sanki onu gücendirmişim gibi bana bakıyor.

"İzzy bir piyanist," diye devam ediyor adam ve kadın çapkınca gülüyor. "Beş dil biliyor ve ona göre buradaki herkesten daha iyi yemek yapabiliyor."

Kahkahalar patlıyor.

"Teklifi yüz bin dolardan başlatalım. Yüz mü duyuyorum?"

"Yüz," diye sesleniyor biri.

Şiddetle arkama baktığımda, yaşlı bir adamın kolunu kendi yaşlarında görünen bir kadının omzuna attığını ve ikisinin de sırıttığını görüyorum.

Sayılar artmaya devam ediyor ve tüm bu süre boyunca ona bakıp kazanma şansımı bekliyorum. Yapacağım son şey olsa bile o kadının bana ciddi bir şekilde gülümsemesini sağlayacağım. Ama önce onu yalnız yakalamalıyım.

"Üç milyon dolar," diyor birisi kalın bir İngiliz aksanıyla ve bu sadece bir kişiye ait.

Carl. Siktiğimin Carl'ı.

Nabzım yükseliyor.

Önce paramızı aldı.

Şimdi de kız arkadaşımı almak istiyor. Öyle bir şey olmayacak.

Ama o senin kızın değil.

Bir geceliğine olabilir ama.

Bir parmağımı havaya kaldırıyorum. "Beş milyon." Gözleri kocaman açıldı.

"Sekiz milyon," diye karşı çıkıyor Carl.

Sesindeki kendini beğenmişliği duymak için ona bakmama gerek yok. Bu gece gerçekten ölmek istiyor.

Izzy'nin dudakları titriyor.

"On milyon," diye cevap veriyorum, bir yumruğum yanımda kıvrılıyor, kaynayan öfkemi zar zor bastırıyorum.

Hızlı bir nefesle göğsü seğiriyor ve yüzü geriliyor. Bana bakma cüretini gösteriyor ve bakışlarında nedenini merak ettiğim bir kızgınlık buluyorum.

Başını zar zor sallıyor ve ben de merakla başımı eğiyorum. Onun kazanmasını istiyor. Şimdi bu küçük kızıl hakkında gerçekten meraklandım.

İsteddiği buysa o pisliğin kazanmasına izin vereceğim, ama sadece nedenini öğrenmek için.

"Yirmi milyon dolar," diye atılıyor Carl.

Kendi kendime kıs kıs gülüyorum.

Muhtemelen onu da çalmıştır.

En soldan ona bakıyorum ve nezaketle başımı sallıyorum. Çok yakında görüşeceğiz.

Dikkatimi tekrar ona çeviriyorum ve parıldayan bakışlarının derin bir konsantrasyonla beni taradığını görüyorum.

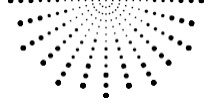
Sunucu, "Arkadaki beyefendiye tebrikler," diye anons ediyor. Anında neşeleniyor, Carl'a bakıyor ve sırtıtıyor.

Red, görünüşe göre kaybettim. Ama merak etme, çok yakında birbirimizi tanıyacağız.

Ve sonra bana tam olarak neyin peşinde söyleyeceksin.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

SONUÇ

KİMDİ O YABANCI VE NEDEN DÜŞÜNMEDEN EDEMIYORUM?

onun hakkında? Sanki başka bir şey yapma düşüncesine dayanamıyormuş gibi bana bakmaya devam etti.

O sahnede durduğum süre boyunca gözlerini hissettim, lanet olası bir et parçası gibi açık artırmaya çıkarıldım.

Ne yazık ki, bu konuda başka seçeneğim yoktu.

Bana ıslık çaldığı için bir adamın boğazını neredeyse parçaladığında, kendimi biraz haklı hissettim, gerçi ben de boğaz parçalama konusunda oldukça yetenekliyim.

O derin, karanlık gözlerin ardındaki yoğunluk bana bir an için neden bu etkinlikte olduğumu unutturdu. Başarmam gereken bir görev var, yoksa Sevgili Babacığım çok kızacak ve ben onu her seferinde sadece küçük dozlarda kızdırıyorum.

Kimlik taklidi yapmak kolaydı ve bu etkinliğe davet edilmek daha da kolaydı. Biraz göğüs dekoltesi gösterin, güzel bir gülümseme takının ve bu adamlar avucunuzu yalasın.

Babamın yanında çalışan teknik elemanlardan biri davetli listesinin bir kopyasını almış. Ben de katılımcılardan birini - önemli bir cerrahı - dün gece bara kadar takip ettim ve masasının önünden geçerken "yanlışlıkla" içkisini devirip kucığına döktüm. Kazara derken, tamamen kasıtlı olarak demek istiyorum.

Ona bir tane daha ısmarlamayı teklif ettim ama o bana bir tane ısmarladı. Beş içki sonra, bu etkinliğe davetiye alıyordum. Onu bir vakıf fonu bebeği olduğuma inandırdım ve ona katılmamı istemeden önce tek duyduğu buydu. Bu insanları kandırmak çok kolay.

Buraya geldiğimde, acil bir ameliyatla ilgili bir telefon aldı, bu yüzden kendimi eğlendirmek için bırakıldım, ki tam da istediğim şey buydu.

Onu takip etmeden önce açık artırmadan haberim vardı ve istediğimi elde etmek için katılmam gerektiğini biliyordum. Ve teklifimi kabul etmekten büyük heyecan duydular. Carl'ı yalnız yakalamanın en iyi yolu buydu. Kızılara karşı zaafı var ve beni isteyeceğini biliyordum.

Sonra onu öldüreceğim.

Çok basit, gerçekten. Enayiye odasına çekeceğim, bir ya da iki kez kışımı ellemesine izin vereceğim ve yatağına girdiğimizde beni becermesine izin vereceğimi sandığında rujumu ona saplayacağım.

Tam olarak bir ruj değil. Daha çok onu günlerce bayılacak kadar uyku ilacı veren küçük bir iğne. Bilinci yerindeyken onu öldüremem. İhtiyacım olan son şey çılgılık atması ve korumasının beni efendisinin boğazına bıçak dayamış halde bulması.

Ona ölümcül dozda bir şey de veremeyiz. Toksikoloji raporunda bir şey çıkma riskini almak istemeyiz. Ama bu zaten bir seçenek olmazdı. Babam bunu kişiselleştirmek istiyor ve bu da kan demek. Böylece tüm arkadaşları onun yaptığı şey yüzünden acımasızca öldüğünü bilecek ve bu da onların aynı şeyi yapma konusunda iki kez düşünmelerini sağlayacak.

Ellerimi kirlletmekten hoşlanıyorum. Bu benim zehirli özelliğim sayılır. Ve ben bununla gayet iyiyim.

Carl kirli kolunu belime doluyor, parmakları sanki bana sahipmiş gibi kalçama derinlemesine giriyor, ben ise adamı ne kadar hızlı öldürebileceğimi merak ediyorum.

O bir hedge-fund adamıyla konuşurken sahte bir gülümseme takınıyorum, bana kişisel kol şekeri gibi davranıyor.

Yine de sorun değil. Erkekler tarafından hafife alınmaya alışkınım. Bu geceki amacım bu sıçan gibi adamı etkilemek değil.

Burada işimiz ne kadar çabuk biterse, New York'u arkamda bırakıp Massachusetts'teki evime o kadar çabuk dönebilirim. Şu anda sırtımda delikler açan o çekici adamı kolayca unutabileceğim yere. Nereye gitsem gözlerinin beni takip ettiğini hissedebiliyorum.

Haklı olup olmadığımı görmek için omzumun üzerinden gizlice bakıyorum. Ve işte orada, gür siyah saçları mükemmel bir şekilde geriye taranmış, gözleri gece yarısı gökyüzü kadar karanlık ama iki yıldız gibi parlıyor. Gözleri gözlerime gömülürken yontulmuş çenesindeki kaslar titriyor ve onları uzun, nefes kesici saniyeler boyunca tutuyorum, neden geri dönmediğimi merak ediyorum.

Siyah smokini ona bir eldiven gibi oturuyor ve bahse girerim altındaki tüm gizli kaslar parmak uçlarımin altında sıkı hissediliyordur.

Gözlerim vücudunda geziniyor ve ağzı bir taraftan lezzetli bir şekilde yukarı kıvrılıyor.

Tanrım, beni becermek için farklı yollar düşünüyormuş gibi bana gülümsemek zorunda mı?

Çabucak geri döndüm. Ne yapıyorum ben böyle? Ona pis bir kovboy kızı gibi bakmamalı ya da ona binmeyi düşünmemeliydim.

Evet. Birileriyle yatmam lazım. Biriyle yatmayalı uzun zaman oldu, ama bu benim için pek bir şey ifade etmiyor. Acınası bir nedenden ötürü, ilgimi çeken erkekler nasıl sevişeceklerini bilmiyorlar. Bu yüzden hiçbiriyle orgazm olamıyorum. Artık neden erkeklerle yatma zahmetine girdiğimi bile bilmiyorum. Çoğu zaman yatarken bir sonraki cinayetimin lojistiğini düşünüyorum.

Benim işim çok daha heyecanlı. Nereye gönderilirse oraya giderim. Bu bir infazcının işi. Sadece İrlanda mafyasının ilk kadın infazcısı değil, aynı zamanda Caellach Akademisi'nin de ilk kadın eğitmeni olacağımı hiç düşünmemiştim. Ama işte buradayım, her yerde kadınların önünü açıyorum. Gerçek bir öncü.

Babamı bana bir şans vermesi için ikna etmek biraz zaman aldı ama yazık oldu. Yıllar önce başıma gelenler için kendini suçluyordu. On sekiz yaşında akademiye katılmak için yalvardığımda elbette reddedemedi. Orası çocukların katile dönüştüğü yer ve ben de oraya gitmelerine yardım eden insanlardan biriyim.

Babam yaşadıklarımın kefareтини ödemem için bana neredeyse her şeyi verebilirdi. Ama akademiden mezun olduktan sonra, geçebileceğimi hiç düşünmediğini itiraf etti. Babam yeraltı suikastçı okulumuzu yönetiyor, kursiyerler buna böyle diyor ve son isteyeceği şey kızının oraya katılmasıydı. Cinsiyetçilik falan.

Bir şans vereceğimi, başarısız olacağımı ve bu kadar olacağını düşündü. Aslında yaşamak için insan öldüren bir kızı olacağını hiç düşünmemişti. Sonuçta bu bir aile işi ve ben bu işte oldukça iyiyim.

Ve dürüst olmak gerekirse, hayatımda unutmama yardımcı olan tek şey bu. Katlandığım tüm o çirkinlikler hala orada, gölgelerin ardında saklanıyor, bekliyor, her fırsatta beni oraya geri götürmeyi umuyor.

Bana ne yaptı? Kemiklerimin iliklerine kadar işledi, beni bitmek bilmeyen bir zehirle dağladı. Onun zehri. Her gün, onu tekrar görüp görmeyeceğimi merak ediyorum. Onu bitirme şansım olacak mı diye.

O zamana kadar, öldürdüğüm her adamın yüzünü taktığını hayal ediyorum. Ölümünden korkmuyorum. Yalnızlık dışında hiçbir şeyden korkmuyorum. Kendi düşüncelerimle başa kaldığımda. Gelen kabuslarla. Uyanık olduğum günlere sızan ve beni geçmişe bulaştıran panikle.

Ve her geldiğinde, oraya götürüldüğüm her an, bu düşüncelerle en büyük tehdidimmiş gibi savaşıyorum. Ama bazen kaybediyorum. Kaybettiğim tek zaman bu.

Üç kardeşim -Tynan, Fionn ve Cillian- tıpkı benim gibiler. Savaşçılar. Katiller. Ama diğer yandan küçük kardeşim Eriu öyle değil. Bu da iyi bir şey. O bizim yaptıklarımızı yapamayacak kadar masum ve tatlı. Bir sineği bile incitemez.

Tabii o sinek sevdiği birine zarar vermeye çalışmıyorsa. O zaman yapması gerekeni yapardı. İstesek de istemesek de bu bizim kanımızda var.

O kız için her şeyi yaparım. Dokuz yaş farkımız yakın olmamızı engellemedi. Sadece on yedi yaşında olabilir ama her zaman harika bir ilişkimiz oldu. Annemiz öldüğünde onu neredeyse ben büyüttüm.

Olay olduğunda on dört yaşındaydım ve hızla büyümek zorunda kaldım. Babamız beş yaşındaki bir kız için endişelenemeyecek kadar kendini suçlamakla meşguldü. Annemizi öldürdükleri için Ruslardan intikam almak istiyordu ve intikamını alana kadar da bu onu tüketti.

Sonra trajedi bir kez daha vurdu ve bu sefer benim için geldi. Bir kez daha suçluluk duygusu onu yiyip bitirdi ve bir daha toparlanabildiğini sanmıyorum. Tam olarak değil. Yıllar geçti ve hepimiz hiç olmamış gibi davrandık.

Ben de dahil.

Ama sizi canlı canlı yemeden önce ne kadar süre rol yapabilirsiniz?

Bir önemi yok. Geçmişte kaldı. Kimse beni oraya geri götüremez.

Ama yapabilir. Hâlâ dışarıda bir yerde. Seni bulabilir ve yaptıklarını sana ödetebilir.

Ne kadar çılglık attığınızı hatırlıyor musunuz? Ne kadar ağladığımı?

Kalbim küt küt atıyor.

Görüşüm odaktan çıkıyor.

Hayır. Burada olmaz. Bu burada olamaz.

Nefes al. Sadece nefes

al. Al. Ver. Tekrarla.

Yavaşça nefes alıyorum, yükselen nabzımı sakinleştirmeye çalışıyorum.

Beni korkutamaz. Artık korkutamaz. Ben onun hatırladığı o küçük kız .

"Ee, Izzy, eğleniyor musun?" Carl, sesi bir yankı gibi yankılanıyor.

Kalp atışlarım kulaklarımda çınlarken bile kendimi onun yüzüne konsantre olmaya zorlayarak ısııyorum.

Bana bir bardak kırmızı bir şey uzatıyor, şimdi daha fazla içtiği için aksanı daha da kalın.

Bir yudum alır gibi yapıyorum ve gülümsüyorum. Onun gibi erkekler bundan hoşlanır. Onlara kibarca sırtan ve fikirlerini minimumda tutan güzel kadınlar.

"Evet, böylesine değerli bir amaca destek vermek için burada olmak çok güzel." Saçlarımı okşuyor, aptal gibi bir kulaktan diğerine sırtıyorum.

"Daha fazla katılamazdım." Gözleri kıvrımlarımda geziniyor, bir santimi bile kaçırmıyor.

Tanrım, bu elbiseden nefret ediyorum. Çok dar. Zar zor hareket edebiliyorum. Arkadaşım Kora neden bana bunu giydirdi? Kendimi yüksek fiyatlı bir eskort gibi hissediyorum.

Sesini duyabiliyorum.

Kıçını ve göğüslerini, onlar için iyi para ödemişsin gibi gösterir. Seni canlı canlı yemek isteyecek. Geldiğini bile görmeyecek.

Parmakları omuzlarımdan aşağı kayarken ona "İçkim için teşekkür ederim," diyorum.

Ela gözlerini kaplayan kırıksıklıklar, sanki onlardan bir yemek yapmak üzereymiş gibi göğüslerime bakarken derinleşiyor. Carl için çok kötü, bu geceden sonra pek bir şey yiyemeyecek.

"Süitimde en iyi şaraplardan oluşan bir koleksiyonum var," diyor bana. "Parti talihsiz bir şekilde sona ermiş gibi görüldüğüne göre, üst katta devam edelim, olur mu?"

Uzattığı koluyla çıkışa doğru işaret ediyor. Bana pek seçenek sunuyormuş gibi görünmüyor. Sanırım kimse Carl'a yabancılara kapıyı açmamayı öğretmemiş.

"Aklımı okudun." Bardağımı yakındaki bir masaya indirirken ağzım yukarı kalkıyor, içki hâlâ dolu.

Ama Carl'ın umurunda değil. O sadece beni çıplak istiyor.

Üzgünüm, Carl. Bu gece olmaz. Ya da hiç, bu konuda.

Kolunu benimkine doluyor ve koruması da hemen arkamdan geliyor. Uzun boylu, defans oyuncusu gibi yapılı ve bana şeytanmışım gibi bakıyor. Sanırım herkese onlardan nefret ediyormuş gibi bakmak zorunda. İşinin bir parçası.

Balo salonundan çıkmaya başladığımızda, o yakışıklı yabancının bara yapışmış bir şekilde hâlâ bana baktığını görmek için dönüyorum.

Omurgama bir ürperti yayılıyor.

Çoğu erkeğin yaptığı gibi beni süzmüyor bile. Göğüslerime ya da kıcıma bakarlar ama ona bakmazlar. Durduğum yerden değil. Kim olduğumu merak ediyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor. Ben sahnedeysen, bana teklif verirken de aynısını yaptı. Yemin ederim kazanıp tüm planlarımı mahvederse onu öldürecektim.

Ayaklarım beni daha da uzaklaştırırsa da gözlerimi ondan ayıramıyorum. Adamın nasıl iyi vakit geçirileceğini biliyormuş gibi bir havası var, ama ona bulaştığınızda size işlerin ne kadar eğlenceli olabileceğini gösterecektir.

Belki de beni içine çeken buydu. O obsidyen gözlerde gizlenen tehlike. Bağımlı olduğum şey bu, değil mi? Tehlike mi?

Fark etmez zaten. Bu gecedен sonra onu bir daha asla görmeyeceğim. Erkeklere güvenilmez. Özellikle de yakışıklı olanlara.

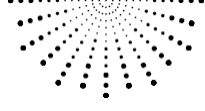
Bakışları Carl'ın koluna iniyor, hala sırtımın küçük kısmına tünemiş durumda ve gözlerindeki yoğunluk başka herhangi bir kadını korkutabilir.

Ama ben değilim.

Erkekler beni
korkutmaz. En
azından o.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

O ŞEYLE ÇIKMADAN HEMEN ÖNCE BANA BAKAR BAKMAZ

İçimdeki her şey onu takip etmemi söylüyordu.

O anda Carl'ı öldürmek aklımın ucundan bile geçmiyordu. Onunla birlikte ayrılıyor olması, muhtemelen odasına gidiyor olmasıydı.

Carl gibi adamların kadınlara ne yaptığını biliyorum. Ona zarar verecek ve o bunu yaparken ben kenarda durmayacağım. Ona dokunamayacak. Onun kazanmasını istemesinin sebebi umurumda değil. Artık bir önemi yok.

Saniyeler önce yukarı çıktılar ve ben de diğer asansörün içinde on beşinci kata, çatı katına . Oradaki tek oda onunki.

Korumasını olabildiğince sessiz bir şekilde , sonra da onu kapıcı dairesine atmayı planlıyorum. Güvenlikte çalışan arkadaşlarımız yukarıda bir tane olduğunu söyledi. Ben onun icabına bakana kadar tüm kameralar kapatıldı. Temizlik görevlileri yarın sabah Carl'ı bulduğunda, burada olduğuma dair hiçbir iz bırakmadan gitmiş olacağım.

Homurdanarak, sarhoşmuşum gibi davranarak asansörün kapıları açıldığında sallanmaya başlıyorum. O ahmak koruma beni görür görmez döndü.

"Hey, adamım," diye . "Bana gösterebilir misin... on beş on dokuz?"

Yalpalıyorum, başım dönüyor. Orada duruyor, sırtını duvara dayamış ve beni tamamen görmezden geliyor.

Yardıma için teşekkürler, ahmak.

İnliyorum, bedenim ona doğru savruluyor, bir elim cebimde, onun için sakladığım şırıngayı çıkarmaya hazırlanıyorum.

Çenesini sıkarak bana doğru gelmeye başladı.

İçine anda beni itmeye çalışıyor. "Hey, göt herif,"

diye bağırdı. "Çekil lan!"

O daha anlamadan iğne kalçasını deler.

Üzerime yığılmaya başladığında kulağına "İyi uykular," diye fısıldıyorum. "Yine de uyanacağını söyleyemem."

Çabucak kollarından tutup katın sonuna kadar sürüklüyorum. Bir elimle dolabı açıp onu içeri itiyorum. İçerisi geniş. Tam sığıyor.

Dokuzlumu çıkardım, susturucuyu taktım, gözlerinin arasına bir kurşun sıktım. Beni teşhis edebilirdi. Onu canlı tutamam. Michael'a bunu temizlemesi için birini göndermesini söyleyeceğim.

Cebine uzanıp Carl'ın odasının anahtar kartını alıyorum ve silahımı belimdeki kılıfa geri koyup ceketimin onu örttüğünden emin olarak odaya doğru ilerliyorum.

Kapının hemen yanına geldiğimde eğilip sesleri dinliyorum ama hiçbir şey duymuyorum. Kahretsin, ya ona çoktan zarar verdiyse? Ya da ona ilaç verdiyse. Bunu ona hiç yakıştıramadım. Onu yakalamak için sabırsızlanıyorum.

Ve sonra aklıma geldi.

O da tanık olacak. Onu öldürmek zorunda kalacağım. Kahretsin. Neden ona bulaşmak zorundaydı ki? Onun hayatına son vermemin imkanı yok. Ben kadınları öldürmem, özellikle de masum olanları. Ya da seksi olanları.

Bu kadar seksi olmasından nefret ediyorum. Ve bana nasıl baktığını kim unutabilir? Sanki ellerimi vücudunun her yerinde gezdirmek isterken gözümü çatalla oymak ister gibiydi.

Özellikle bakışlarındaki alıngan parıltı hoşuma gitti. Gerçekte nasıl bir adam olduğumu öğrendiğinde benden nefret edeceğine bahse girerim.

Belki ona ilaç verip uyanmasına ve cesedini bulduğunda deli gibi kaçmasına yetecek kadar burada bırakabilirim.

Benim de yapmam gereken bu. Hatta gittikten sonra her hareketini takip edeceğim, belki de polislerle konuşmadığından emin olmak için tehdit mektubu göndereceğim. Oraya girdiğimde bir yolunu bulacağım. Bunu düşünerek daha fazla zaman kaybedemem.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde anahtar kartını okutuyorum ve küçük bir ding sesi duyuluyor. Bir elim dokuzumda, kapıyı yavaşça itiyorum ve kendimi büyük, loş, boş bir oda gibi görünen bir yere bırakıyorum. Kapıyı arkamdan kapatıyorum, gözlerim geniş oturma odasını tarıyor.

Carl ya da Izzy'den bir iz yok.

İleriye doğru bir adım attığımda döşeme tahtaları ayaklarımın altında gıcırıyor ve solumdan gelen ani ve hafif çarpma sesini yakaladığımda

Koridordaki kapalı bir kapının arkasında, silahımı daha sıkı kavriyorum.

Tekrar dinliyorum.

Bir şey yok.

Nabzım kulaklarımda atarken, silahımı çıkarıyorum ve yavaşça koridora doğru ilerliyorum. Aralık bırakılmış beyaz kapının önüne gelene kadar yaklaştıkça ayak seslerim ağırlaşıyor.

Her seferinde biraz daha iterek açıyorum, içeriye bakıyorum, hiçbir şey duymuyorum, hiçbir şey görmüyorum. Ama oda çok büyük ve henüz her şeyi göremiyorum.

Saklanma ihtimaline karşı silahımı hazır tutarak ilerliyorum. Ne de olsa fareler böyle yapar. Ama sağıma bakar bakmaz gözlerim açılıyor.

"Bu da ne...?"

Carl'bir sandalyeye bağlı olduğunu, ağzında bir tıkaç olduğunu ve başının ölü gibi aşağı sallandığını anlamam bir saniye sürüyor.

Ve ben ona doğru hareket edemedim, bir şey yüzüme doğru uçuyor. Bana çarpmadan önce eğildim.

Deri elbise ayakkabımın hemen yanına bir bıçak düşüyor, neredeyse ayak başparmağıma saplanıyor, bıçağın ucu keskin bir şekilde yere iniyor.

Tamam. Şimdi sinirlendim.

"Her kimsen, deriyi mahvetmediğin için çok şanslısın."

Odaya göz gezdiriyorum, her kapalı kapıya bakıyorum, diğer tarafında kimin olduğundan emin değilim. Umarım Izzy çoktan gitmiştir ve süitte bir yerlerde ölmemiştir.

"Ya dışarı çıkar ve buradaki kızıl saçlıya ne yaptığını anlatırsın ya da seni bulur ve kelleni hatıra olarak alırım."

Bir kahkaha

yankılanıyor. Bir

kadın kahkahası.

"Bu da ne..."

Hayır. Lanet olsun. Bu taraftan.

"Benim için endişelenmene gerek yok." Sesi bal gibi, az önce bana fırlattığı bıçaktan daha keskin. "İşleri kendi başıma gayet iyi idare edebilirim."

Bu sesi nerede duysam tanırım. Bugün yeterince duydum. Gülüşünü duydum. O gözlerin bakışlarını gördüm.

Kırmızı.

Şu anda ondan nasıl daha çok etkileniyorum?

"Burada senin için endişeleniyordum," diyorum yumuşak bir sesle. "Ama sanki Carl için daha çok endişelenmeliymişim gibi görünüyor."

"Carl ve ben uzun zamandır kayıp arkadaşlarız," diye mırıldanıyor. "Sen kabaca sözümüzü kestiğinde biz sadece yetişkin eğlencesi yapıyorduk."

Kapılardan birinin arkasından sesini duyuyorum ama hangisi olduğunu anlayamayacak kadar uzaktayım. Bu oda çok büyük. O bir hayalet gibi, duyduğun ama göremediğin biri. Yine de yaklaşıyorum.

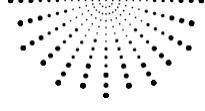
"Gidip kendini zahmetten kurtarmaya ne dersin?" diye meydan okuyor.

Kahkahalarım mekâna yayılıyor ve yatağın ayakucunda oturan Carl'a doğru tek bir adım atıyorum.

"Yapacağımı sanmıyorum. Belayı severim."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

BİR ANDA, ORTA KAPI AÇILIR VE İŞTE ORADA, KASILA KASILA Gözleri elmas gibi parıldayan yarıklara dönüşüyordu. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim, özellikle de bu kadar yakından. Ona bakmaktan başka bir yere bakamayarak ilerliyorum.

Güçlü ve kendine güvenen bir kadın beni her zaman etkiler. Ama güçlü, kendine güvenen bir katil? Bu bir ilk ve nefret ettiğimi söyleyemem.

"Sen kimsin ve burada ne halt ediyorsun?" diye soruyor, gözleri beni diri diri yakmak istercesine içime işliyor.

Ağzım seğiriyor. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirdim, bambina."

Dudaklarının yırtıcı kıvrımı sikimin zonklamasına neden oluyor.

"Kim olduğum konusunda endişelenme," diyor bana. "Endişelenmen gereken şey, ben senin güzel yüzünü parçalamadan önce buradan defolup gitmek."

"Yüzümün güzel olduğunu mu düşünüyorsun?" Kıkırdıyorum.

"Sen konuşurken değil." Tek bir kaşını kaldırıyor. "Öyleyse neden iyi bir çocuk olup çeneni kapatmıyorsun?"

Papyonumu tutup gevşetiyorum. Lanet olsun, nefes almamı zorlaştırıyor.

Uzun, biçimli bir bacağını kaldırıyor, çıplak ayağı yorganın üzerinde kayarken elbisesini yukarı kaldırıyor ve uyluğunun iç kısmına sarılı siyah deri kılıfından bir döner bıçağı çıkarıyor. Elbisesi bacaklarının arasından sarkıyor ve özlemini çektiğim manzarayı benden esirgiyor.

Uzun, sığ bir nefes alıp elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, neredeyse kendi kendime. "Bu hayatımda gördüğüm en ateşli şey."

"Tipik erkek," diye kıs kıs gülüyor. "Her zaman salyaları akıyor."

"Sana iltifat ediyordum." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, yüzümde memnun bir ifade var.

Meydan okuyan bir çene kaldırıyor. "Onsuz da yaşayabileceğime eminim."

Ah, bu kadın... Ellerim onu dizlerimin üzerine atmak, elbisesini yukarı kaldırmak ve kıvrımlı kıcına el izimi bırakmak için kaşınıyor.

"Belki de sana biraz terbiye öğretmeliyim, Izzy."

Kuru bir kahkaha atıyor, ayağını tekrar yere koyuyor ve bıçağı bana doğrultuyor. "Izzy benim gerçek adım bile değil."

Daha fazlasını sormaya fırsat bulamadan, o lanet bıçağı bana doğru fırlatıyor ve beni ikinci kez öldürmeye çalışıyor.

Kıkırdarak yoldan çekiliyorum, o da aynısını ona doğru koşuyorum, bakışlarında zerre kadar korku yok.

Kaburgalarımın bir tekme attı ve homurdanarak yumuşak ayak bileğini yakaladım, onu döndürdüm ve ön kolumu boğazına doladım. Elim cebime kayıyor ve silahı alıp namluyu kalçasına dayıyorum.

"Pekala Red, görünüşe göre başın biraz belada."

"Oh, bu çok tatlı." Tırnaklarıyla ateşli silahıma vuruyor, neredeyse beni başarıyla savuşturuyordu.

"Beni öldürmeye çalışıp duruyorsun..." Kulağına doğru fısıldıyorum. "...tüm yapmaya çalıştığım seni güvende tutmakken."

Göğsü durmadan inip kalkıyor, nefeslerimin sıcaklığı ince boğazında geziniyor. Büyük avucum etrafına mükemmel bir şekilde sarılabilirdi.

"Gördün mü, bu senin ilk hatandı," diye karşılık verir.

"Peki neydi o?" Kolumu boğazına doladım.

Alçak sesle inliyor, parmakları koluma batıyor. "Tanıştığın her kadının gerçekten kurtarılmak istediğini varsayıyorsun."

"Herkesin bazen kurtarılmaya ihtiyacı vardır." Dudaklarım, ağzım kulağının kabuğunda iz bırakana kadar aşağı iniyor.

Nefesi kesiliyor. "Ben değil."

Aynı fikirde değilim. Ama tartışmayacağım. Şu anda tek , kavgayı bırakıp tamamen başka bir şey yapabileceğimizken olmaz. Tercihen çıplak.

"Pişano alabiliyor musun ki?" İstmeden kalçalarını hareket ettirip kışını sertleşen aletime sürttüğünde tıslayarak huysuzca merak ediyorum.

Ona yapabileceğim şeyler.

Avucu bileğime yapışıyor, silah hala kalçasına doğrultulmuşken beni ondan uzaklaştırmaya alışıyor. Denemesine kıkırdıyorum.

"Hayır," diye cevaplıyor sonunda alaycı bir kahkahayla. "Ben de yemek yapmam."

Şaşkın sesi günaha dönüşüyor ve bu beni çok heyecanlandırıyor, bu normalde kadınların benim için yaptıklarından çok daha fazlası. İlgimi çekmek için dizlerinin üzerine çöküp bana sakso çekmeye çok hevesliler. Beni yanlış anlamayın, ağızları oldukça ilginç, ama hepsi bu kadar.

Dirseği kaburgalarımaya şiddetle çarpıyor ve bir homurtu ile istmeden de olsa kolumu onun boynundan kurtarıyorum.

Bacaklarıma sert bir tekme atarak beni sırtüstü düşürdü ve silah elimden kaydı.

Dikkatim dağıldığı için başıma bu geldi. Manzara için bile olsa buna değer.

Gözlerini dikmiş bana bakıyor. Soğuk, hesapçı bir sırıtış ağızının iki köşesine kayıyor, üstüme yerleşiyor ve bir bıçağı Adem elmama doğru indiriyor.

Sanırım aşık oldum.

Saçlarından bir tutam tutuyorum ve dudakları dudaklarıma değene kadar yüzünü yaklaşıtıyorum. "Yap şunu, Red. Kes beni."

"Yapmayacağımı mı sanıyorsun?" Bıçağı daha derine soktu ve beni deldiğini anladım.

"Aferin kızıma," diyorum gergin bir sırıtışla, bıçağın deldiği yerde derim zonklıyor ama daha önce hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Övgü karşısında çenesi geriliyor ve yüz hatlarında beliren sessiz öfkenin tadını çıkararak inliyorum.

Daha kötüsünü de yapabilirdi. Ama yapmadı. Sanırım ben büyüyorum Onu.

Tüm o tatlı kızıl saçları bileğime dolamak için acele etmiyorum. Benimle savaşırken bile gözleri ağırlaşıyor. Aramızdaki bu bariz çekimle savaşıyor.

Daha önce hiç bir kadınla dövüşmedim. Ve eminim ki onunla dövüşürken biriyle yatmayı da hiç istemedim.

"Hadi ama Red," diye fısıldıyorum. "Yap . Öldür beni."

Kontrollü ama sıkı nefesleri ciğerlerinden dışarı fırlıyor. "Bana yem atma."

Bıçağı daha derine batırıyor ve beni tekrar kestiğinde homurdanıyorum. Dudakları baştan çıkarıcı ama ölümcül bir şekilde beni okşayana kadar dudaklarıma düşüyor.

"Kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok," diye meydan okuyor.

"Ama istiyorum." İtiraf kolayca kayıyor. "çekiyorsun."

Çenesini eğerek etrafımda biraz gevşiyor, ama bu yeterli.

Anında onu yere yatırıp altımda sabitliyorum. Vücudum kıvrımlarının her birine girdiğinde nefesi kesiliyor.

Kalçalarının arasına yerleşiyorum ve biliyorum ki ne yaptığını hissedebiliyor.

Be

n. "Üstte mi yoksa altta mı daha iyi görüldüğünü anlayamadım." "Göt herif," diye tıslıyor ama o kalçaların bilerek hareket ettiğine yemin edebilirim.

Gözlerinin içine uzun sessiz saniyeler boyunca bakıyorum ve sanki Geleceğimin gözlerinin içine bakarak.

Bu çılgınlık. Hiç mantıklı değil. Ama şu anda hissettiğim şey bu ve ben kendi hislerimi inkar edecek biri değilim.

"Neden kavga ettiğimizi bile bilmiyorum. Yapmak istediğim son şey seninle kavga etmek."

Alay ediyor. "Öncelikle, işimi tamamlamamı engellediniz." Bakışlarını başka yöne çeviriyor, hayal kırıklığı sözlerinin her birine damgasını vuruyor. "Ve şimdi beni teşhis edebildiğine göre..." Bana ters ters bakıyor. "Seni öldürmek zorunda kalacağım. Bu çok yazık, çünkü sana bakmaktan hoşlanıyordum."

Kıkırdıyorum. "Ve sana bakmaktan çok keyif alıyorum." Gözlerim, sikimin etrafına sarılmasını istediğim dolgun dudaklara kayıyor. "Peki, bir tür ateşkese ne dersin? Belki iki medeni yetişkin gibi sohbet bile edebiliriz."

İkna olmayan bir bakış atıyor. Ölümümü planlamaya çalışırken bile oldukça seksi bir şey.

"Sen de Carl'ı öldürmek için buradasın, ha?" diye sordum. "Ne , çaldı mı?"

"Evet." Merakla bana bakıyor. "Senden de mi para çaldı?"

"Yaptı. Çoğunu."

"Yani beni takip etmiyor muydun?"

"Yani, biraz öyleydim." Ağzım kıvrılıyor. "Sana zarar vermediğinden emin olmak istedim."

O anda gözlerinden bir şey geçti. Yumuşak, savunmasız ve son derece güzel bir şey. Ve yemin ederim onu daha da çok öpmek istiyorum.

"Şey..." Gerçek dair bir anlık görüntüyü silerek umursamaz bir tavırla atılır. "Böyle bir şey yapmadığından emin olabilirsiniz. O yüzden gitmeye ne dersin?"

Kendi pisliğimi kendim mi
temizleyeceğim?" "Çok
tatlısın."

Çırpınan kirpiklerinin altında, gözleri yuvarlak. "Az önce bana sevimli mi
dedin?"

"Ve *çok* ateşli." Sözcükler utanmaz bir iniltiyle ağzımdan kaçıyor. "Bu
daha mı iyi, Majesteleri?"

"Hayır." Dar çenesini yukarı kaldırıyor. "Üzerimde kanıyorsun." Yüzünü
buruşturup boğazıma bir bakış atıyor. "Yaranı iyileştirmek için kız arkadaşını
bulmak isteyebilirsin."

Kahretsin. Göğsüne bakıyorum, kan damlaları elbisesini kaplamış, satenle
hafifçe kamuflle edilmiş.

"Kız arkadaşım olup kırıdığın şeyi düzeltmeye ne dersin?"

Gülüyor. "Oh, Tanrım. Zayıf cazibe girişimin dünyanın o zavallı kadınları
üzerinde işe yarıyor mu?"

Omuz silkiyorum, parmaklarımı saçlarına
batırıyorum. "Genellikle." "Bende işe yaramayacak."

"Yazık." Elimin tersi yanağını okşuyor, gözlerim onunkilere kilitleniyor.
"Daha çok çabalamam gerekecek."

"Çok uzun bir süre deneyeceksin."

"Dünya kadar zamanım var."

Yüz hatları tahrik oluyor, aramızda dolaşan ihtiyaçla savaşıyor.

Gözlerini deviriyor, şu anda onu öpsem izin vereceğini ediyor.

"Devasa vücut ağırlığıyla beni daha ne kadar boğacaksın?" diye soruyor,
bakışları bir kez daha benimkilere dikilmiş halde.

"Bir hanımefendi gibi davranmayı öğrenene kadar." Yanakları öfkeyle
kızarıncı kahrkahr bastırıyorum.

"Sadece ölmek istiyorsun, değil mi?" Nefesleri daha gürültülü. "Bambina,
seni kapana kısırdım. Ne yapabilirsin ki?"

Şu anda, o kalçalar yana açılmışken ve aralarında ben varken iyi görünmek
dışında?"

Göz bebekleri büyüyor.

"Seni yavaş yavaş öldüreceğim," diye uyarıyor ve bu benim soğuk, ölü
kalbimi ısıtıyor. "Ölmek üzere olduğunu anladığında boğazından kan
damlamasına izin vereceğim."

"Kahretsin, bebeğim. Bana o tatlı sözleri fısıldamaya devam et. Sadece
beni daha da sertleştiriyorsun." İçine giriyorum ve kıvranıyor, ayırık dudakları
titriyor, kaşları eğiliyor.

"Ve senin tek yaptığın benim kadın ereksiyonumu söndürmek."

"Yalancı. Eminim sırılsıklam olmuşsundur." Elim kalçasında geziniyor ve bedenlerimizin arasına giriyor. "Bir parmağımı içine sokup kendim görmemi ister misin?"

"Lütfen," diye alay ediyor. "Sen de diğerleri gibi olursun, bir kadının boşalmasını umursamayacak kadar kendi sikin için endişelenirsin."

Alçak sesle kıkırdamam onu dikkatle bana baktırıyor. "Birileri doğru düzgün sikilmemiş, ha? Bu yüzden mi bu kadar kızgınsın Red? Daha iyi hale getirmeme ne dersin?"

Ağzı sıkı, ince bir çizgi oluşturuyor.

Ve tam ikiden vurduğumu biliyorum. Hayatı boyunca eziklerle yattı. Ama eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, bu değişmek üzere.

Dudaklarımı boynuna doğru indiriyorum, ağzım alttan gelen nabzına doğru ilerliyor. "Söz veriyorum, seni becerdiğimde -ve *becereceğim*- benden önce kaç kez boşaldığının sayısını unutacaksın."

Nefesi kesiliyor.

"Bu doğru. Senin zevkini çok önemsiyorum," diye devam ediyorum, ona tekrar bakarak. "Sen boşalana kadar ben boşalmayacağım. Tekrar ve tekrar. Parmaklarımla, dilimle, sikime sarılarak... Vücudun titreyip seni tekrar boşaltmamam için bana yalvarana kadar. Ama ben bir orospu çocuğuyum, bana daha fazlasını vermeni sağlarım. Ta ki yeteri kadar içtiğine karar verene kadar."

Nefesi kesiliyor, göğsü benimkine karşı titriyor, tırnakları omuzlarımı ısıyor ve benim gergin şişkinliğim kalçalarının arasında yuvarlanıyor.

"Onun işini bitirmeme izin versen ve o seksi topukluları tekrar giysen nasıl olur? Ondan sonra da ben senin amını yalarım, sonra da seni yatağın üzerinde domaltarak sikerim."

Ben sikimi göbeğinin derinliklerine doğru çekerken o küçük bir inilti çıkarıyor.

"O zaman..." Devam ediyorum. "hiç görmemişiz gibi davranabiliriz. Bu ikimiz için de kazançlı olur."

Ama seni unutmamın imkanı yok. Nereye gidersen git, seni bulacağım. Bu tutmaya niyetli olduğum bir söz.

Boğazını temizliyor, bir elini göğsüme dayıyor ve beni itmeye çalışıyor.

"Aww, bu çok sevimli." Suratını asıyor, elimi kabaca saçlarından çekmeye çalışıyor. "Erkek olduğun için onu öldürebileceğini mi sanıyorsun?"

Ben daha cevap veremedim, diziyle taşaklarıma vuracak kadar boşluk buluyor.

"Lanet olsun," diye homurdandım, ondan bir parça gevşeyerek ona kayma ve ayağa fırlama şansı verdim.

Bir saniye bile kaybetmeden yanındaki bıçağı kapıyor ve Carl'a doğru koşuyor. Bıçak boğazına doğru yaklaşıyor, ben yavaşça ayağa kalkarken gözleri benimkilere kilitlenmiş.

"O benim, Red," diye çıktım. "Onu öldürecek olan benim." Her adımda aramızdaki mesafeyi azaltıyorum.

"Üzgünüm ama o benim. Bulan alır, tutan alır." Omuzlarını rahatça silkiyor. "Adil görünmüyor." Ellerim sıkı yumruklar haline geldi. "Onu baştan çıkaramazdım.

senin yapabildiğin gibi. Ben onun tipi değilim." Sırıttıyorum.

Tek elini havada çeviriyor. "Kadın olmanın avantajları var sanırım. Ama bir de şu açıdan bak. Onu öldürürsem senin de sorunların çözülür."

"Yıllardır onun peşindeyim." Yaklaşıyorum. "O benim. Ne kadar muhteşem olursan ol."

"Ben de yıllardır onun peşindeyim. O kadar da özel değilsin."

Ama sen öylesin.

"Gerçek adın ne?" Çok ihtiyacım olduğu için soruyorum.

"Sana söyleyemem." Dili dışarı fırlıyor, ağzının içinde geziniyor ve sikim sarsılıyor.

Tanrım, bu kadının nesi var böyle? "CIA

MI?" Yaklaşıyorum.

"Gururum okşandı," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor, bir avucunu göğsünün ortasına doğru atıyor. "Ama öyle olsaydım çoktan ölmüş olurdun ve cesedin asla bulunamazdı."

"Not edildi." Kıkırdıyorum. "Nasıl flört edileceğini iyi biliyorsun, benim küçük bambina'm."

"Seninle flört ediyor olsaydım bilirdin, ama bana bir kez daha 'Red' ya da 'bambina' dersen, kafanda bir delik açıldığında beni suçlamaya kalkma."

"Bunu bir onur nişanı gibi takardım." Hâlâ elimde tuttuğum silahı kaldırdım ve tam onun güzel göğsüne doğrulttum.

"Beni vurmayacağını biliyorsun." Alaycı bir ifadeyle başını sallıyor.

"Bu riski almak istiyor musun?"

Bana bıkkın bir bakış fırlattı. "Bu oldukça sıkıcı olmaya başladı." Carl'ın saçlarını avuçlarının arasına alarak başını geriye yatırıyor. "Şuna ne dersin? İkimizden de ne kadar çaldığını karşılaştıralım ve kim daha çok kaybetmişse onu öldürsün."

Ağzımda bir gülümseme beliriyor. Ondan ya da her kim için çalışıyorsa ondan daha fazlasını çalmasına imkan yok.

"Dürüst olacağınızı nereden bileyim?"

"Yapamazsın." Eğlenen ifadesiyle uyumlu, alaycı bir bakış atıyor.

"Peki." Kısa bir kakhaha nefesi veriyorum.

"Senden ne kadar çaldı?" diye soruyor, bıçak yavaşça boğazına dalmaya başlıyor.

"On milyon."

Kendinden memnun sesi . "En azından denedin."

Elinin hızlı bir hareketiyle adamın boğazının yan tarafını deliyor.

Beyaz gömleğine kan sızıyor.

Şu anda bu kadar kızgın olmasaydım, daha da etkilenirdim. İrkilmedi bile.

"Benden on iki milyon aldı." Sırıtıyor. "Görünüşe göre ben kazandım."

Yine de oynadığınız için teşekkürler."

"Siktir, Red." Başımı salladım. "Gerçekten mi? Orada bir silahım vardı."

Elimdeki silahı salladım. "Onu kullanmak daha kolay olurdu. Kibarca isteseydin sana verirdim."

"İyi olduğumu hiç söylemedim." Bıçağı çekip bana doğru geliyor, sanki bilerek yapıyormuş gibi kıpkırmızı damlalar fildişi tüylü halının üzerine dökülüyor.

Ve öyle.

", değil mi?" Vücudu benimkine yaklaştıkça kalbim hızlanarak soruyorum.

"Tahmin edeyim mi?" Tam önüme gelene kadar bir adım daha atıyor, yukarı bakıyor. "Küçük bir karmaşadan korkuyorsun."

Yüzünde kibirli bir ifadeyle bıçağı kaldırıyor ve omzuma saplıyor, kan ceketimin pamuğuna işliyor.

"Hiçbir şeyden korkmuyorum."

Çenesini sert bir avuçla kavırıyorum, parmaklarım yanaklarının çukurlarına giriyor ve onu yatağa götürüp üstüne atıyorum. Elbisesi dizlerinde toplanıyor, bıçak hâlâ elinde duruyor.

"Soru şu ki..." Dokuzumun ağzını kalçasında gezdiriyorum ve tüylerim diken diken oluyor. "*Benden korkuyor musun?*"

Vücudum ona baskı yapıyor ve küçük bir nefes veriyor, sonra hemen kendini tutuyor, yüzü sertleşiyor. Çünkü böyle bir kadın için

bu bir zayıflık işareti de olabilir.

Başparmağımı kiraz dudaklarına sürüyorum.

"Korkmuyorum," diye fısıldıyor, nefesi kesiliyor.

"Bundan emin misin, bambina?" Huskily soruyorum.

Sertçe yutkunuyor, bakışları dudaklarıma iniyor ve ben onu öpmek istiyorum. Tam burada. Şu anda. Aynı odada ölü bir adam varken. Donmuş gözlerindeki hayatı öpmek ve bıraktığında sesinin ne kadar güzel çıktığını öğrenmek istiyorum. Eminim her yeri yumuşaktır. Eminim sertlikten hoşlanıyordur.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldanıyor, sıcak nefesi dudaklarımda geziniyor.

Çenesinin etrafındaki kavrayışım, narin boğazını avucumun içine alana kadar aşağı kayıyor, başparmağım vahşi nabzını derinleştiriyor.

Karşı koymuyor. Aslında, vücudu durgunlaşıyor ve kontrolü bana bırakıyor.

"Hiçbir fikrim yok..." Onun şehvetli parfümünü içime çekiyorum. "Seni aklımdan çıkaramıyorum."

Nefes verışı keskin.

"Beni büyülüyorsun ve ben kolay kolay büyülenmem."

Tekrar ona bakıyorum, gözleri vahşi ve ona vermemem gereken bir şey için bana yalvarıyor. Sanki bunu istemekten korkuyor. Sanki bu onu benim gözümde zayıflatacakmış gibi. Ya da belki kendi gözünde. Ama bu gerçeğe en uzak şey

"Bu da iltifatlarından biri mi?" diye soruyor boğucu bir ses tonuyla.

"Öyle ve sen onu alacaksın. Sana verdiğim her şeyi alacaksın." "Böyle mi düşünüyorsun? Yoksa egon mu konuşuyor?" Gözleri dönüyor şehvetli, dudakları ayırık.

"Hayır, tatlım. Bu senin bedeninin konuşması." Elim boğazında sıkılaşıyor.

Biri bizi yakalamadan buradan gitmemiz gerektiğini biliyorum, ama şu anda ondan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum - bu kadar sert, ölümcül ve aynı derecede güzel bir kadın, bunu benim kadar çok istiyormuş gibi bana bakıyor.

"Seni gördüğüm andan beri dudaklarının tadının nasıl olduğunu merak ediyordum." "Öyle mi?" diye nefes alıyor, yüzünü yukarı kaldırıyor, ağzını benimkine yakın, ona sürtünüyor. "Tadı sence?" "Sanki zaten benimmiş gibi."

"Ben kimseye ait değilim," diye fısıldıyor.

"Henüz değil." Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

Dili ağzıma girdiğinde sikim daha da ağırlaşıyor. Elbisesini kaldırıp onu sıcak ve ıslak hissetmek isteyerek inliyorum.

"Sahne bana baktığını gördüm," diye bilgi verdi.

"Hayır, Red. Seni çok daha önce, konuştüğün o iki adamla birlikteyken, eğleniyormuş gibi yaparken gördüm. Rol yapmayı seviyorsun, değil mi?" İçgüdüsel olarak kalçalarımı onun kalçaları arasında kavislendiriyorum, dudaklarım havada asılı kalıyor, neredeyse onunkilere değiyor.

Bu kadını fena halde arzuluyorum. Sanki bana ilaç vermiş ve büyüsüne kapılmamı sağlamış gibi.

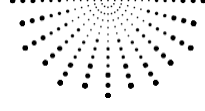
"Rol yapmak gerçek olmaktan çok daha kolay." Bu sözleri fısıltıyla söylüyor.

"Peki neden?" Ona şefkatle bakmaya cesaret ediyorum çünkü bir şekilde buna ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.

Silahı bir anlığına yatağın üzerine bırakıyorum, elimin tersi yanağına değiyor ve kaşları bir duygu kırıntısıyla çatılıyor. Gözlerinde unutulmaz bir şey dolaşıyor, ham bir acıyı andıran bir şey.

Ama aynı hızla kayboluyor ve o küstahlık yüz hatlarına geri dönüyor. "Çünkü ondan kaçmanın tek yolu bu."

YEDİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

SONUÇ

ONU ÜZERİMDEN KOLAYCA ATABİLİRİM. ÇOK ZOR OLMAZDI. AMA
İçimde bir şey bunu istemiyor. Bu adam her kimse, benim onun ilgisini
çektığım kadar o da benim ilgimi çekiyor.

Silahının namlusuyla elbisemi kalçamın üst kısmına kadar itiyor ve ben
bunu hoş karşılıyorum, beni altında esir tutmasının tehditkâr yolunu,
gözlerinden geçen karanlığın gölgelerini, neredeyse ölümün kendisi kadar
siyah.

Kalçalarımın arasında nabız gibi atan bir ihtiyaç büyüyor, onu üstümde
hissettikçe içimdeki boşluk kendini belli ediyor.

İstemedi dudaklarımdan bir inilti dökülüyor ve parmaklarını boğazımda
daha sıkı kenetliyor. Eminim ellerini boynuma doladığında bundan ne kadar
hoşlandığını hissediyordur.

Tehditkâr bir ifadeyle elinin üst kısmını kavıyorum ve avucunu daha da
derine itiyorum, tüm nefeslerimi almasını istiyorum.

Belki daha az acırdı. Belki de geçmişimden kaçmanın tek yolu ölümdür.

"Hayatımda hiçbir kadını bu kadar çok boşaltmak istememiştim," diye
yemin ediyor, sesi zorlanıyor, sert boyu içime giriyor.

Derinlemesine. Zorla.

Vücudum ağrıyor, her molekülüm şehvet dolu duyguların karmaşasına
dönüşüyor. Hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Daha önce hiç bir erkekle bu
kadar ateşli bir şekilde yatmak istememiştim.

Ben deli miyim? Bana dokunmasına izin vermeli miyim? Bana sahip
olmasına?

Ama ya karanlık tarafı olan sıradan zengin bir adam değilse? Ya o benimle
aynı dünyanın bir parçasıysa? Belki de bizimkilerden biri için çalışıyordur.

Düşman mı? Yeraltı dünyasında çok fazla grup var. Herhangi biri olabilir.

Aynı yollardan tekrar geçecek miyiz? Onunla yatıp sonra ortadan kaybolabilir miyim? Çünkü bu tek seferlik bir şey olacak. Ben bağlılık yapmam.

Olanlardan sonra, erkeklerle ilişkiye girmiyorum. Samimi bir düzeyde değil. Onları bir kez beceriyorum ve hiç gelmeyen bir orgazm umuyorum.

Kalçalarını öyle ustaca sallıyor ki, acaba bu adam bana bir erkekle hiç yaşamadığım o tek şeyi yaşatabilir mi diye merak ediyorum. Elbette, kendi başıma çok şey yaşadım. Ama ellerim tek başına bana gerçekten istediğim şeyi veremez: hükmedilmek.

Tabii ki bunu asla kabul etmem.

Amansız bakışları benimkilere yapışıp kalırken, içimde daireler çizerek klitorisimi daha derine itiyor.

Yüzüm kızarıyor, tüm vücudum ısınıyor ve arzuyla uğulduyor. Nefes alışverişimin tıkırtısını, düzensiz nabzımın atışını kontrol edemiyorum.

Bu korkunç adam bana ne yapıyor?

Kaba parmaklarının uçları iç uyluğuma tırmanıyor, sarhoş edici dokunuşlarıyla etimi uyandırıyor.

Yavaşça yukarıya doğru yolculuğuna devam ediyor, nelerden hoşlandığını bilmek istercesine bana bakarken gözleri beni korkutuyor. Bana ne hissettirdiğini... bir şey. Herhangi bir şey.

Ve şimdiye kadar bunu hiç hissetmemiştim. Bu özgür ve canlı olma hissi, uzuvlarımda dolaşan bu yoğunluktan başka her şeyi unutmak.

Parmakları daha yukarı çıkıyor, kalçamla uyluğumun birleştiği noktada geziniyor. Başparmağı külotumun üzerinden klitorisime sürtündüğünde nefesim kesiliyor ve kendimi titreyen elimden bıçağın kaymasıyla buluyorum. Elimde tuttuğumu bile unuttuğum bıçak. Şimdiye kadar onu nasıl bıçaklamamıştım?

"İstedğini söyle," diye kaba bir şekilde talep ediyor. "Bana parmaklarımı bu güzel küçük amcığın içinde istediğini söyle."

Sözsüzce başımı sallıyorum, göğsüm inip kalkıyor, her nefes alışımnda kaşlarım çatılıyor.

"Hayır, Red." Parmaklarını boğazımın derinliklerine doğru kıvrıyor. "Lütfen de." Dudaklarını dudaklarıma indiriyor ve kibirli bir sırıtışla dudaklarımı hafifçe okşuyor.

Ona bir şey için yalvaracağımı sanıyorsa, beni tanımıyor demektir.

Başparmağı içime doğru itiyor, dokunuşuyla birlikte külotumun pamuğu çok fazla sürtünmeye neden oluyor. Gözlerim geri dönüyor, cazibe neredeyse bana neden oluyor

umutsuzca duymak istediği sözleri söylemek için.

İşin kötüsü, benimle konuşurken kullandığı emredici üslup onu daha çok istememe neden oluyor. Arzu içimde alevleniyor, uzuvlarıma doğru yayılıyor.

Konuşmayı başaramadığımda, ihtiyaç beni unutulmaya mahkum ediyor, külotumu kabaca yana çekiyor, başparmağını titreşen klitorisimin etrafında ovalarken gözleri hala benimkine sabitlenmiş durumda.

Küfrederek uzun tırnaklarımı sırtının sertleşmiş kaslarına geçiriyorum.

"Durma," diye soluyorum.

Sanki bana sahipmiş gibi beni boğazımdan tutarken ve vücudumu benden daha iyi tanıyormuş gibi beni parmaklarken ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Ve şu anda, yemin ederim ki öyle.

Gerçekten umursuyor olsaydım çıkardığım seslerden utanırdım. Ama umurumda değil. Bedenim tırmanıyor, ufka doğru yükseliyor. İki parmağı içime kayıyor, başparmağı vücudum titreyene kadar benimle oynuyor.

"Sen çığırtn mısın, Red?"

"Hayır." Serbest kalmak için açlıkla inliyorum.

"Sen de öyle olmak üzeresin."

Üçüncü bir parmağını göbeğime sokuyor ve onları kıvrıp G noktama soktuğunda, bu delicesine bağımlılık yapan duyguyla savaşmak isteyerek gözlerimi kapatıyorum.

Ama ona istediğini veremem. Çığlık atamam.

Bağırmayacağım. "Aç şu gözlerini. Onları ben kazandım," diye homurdanıyor.

Ona bakmaya cesaret ettiğimde çenesi geriliyor ve boynundaki damar sanki derisinden kopmak istiyormuş gibi patlıyor.

"İşte bu kadar. Bana bak. Sana kimin çığlık attırmak üzere olduğunu bilmeni istiyorum."

İçimi bir sıcaklık dalgası kaplıyor, ağzımdan çıkan sesler tamamen çözülüyor. Bedenimle sanki onunmuş gibi oynuyor, sanki tuşlar ve notalar ona aitmiş gibi.

Bedenim onun yaptığı her şeyi isterken bile zihnim buna karşı çıkıyor. Her şeyi unutmak ve yalnızca bana hissettirdiklerine odaklanmak istiyorum. Bizi bir araya getiren açlıkla, karşılıklı hayvani ihtiyacımızın yarattığı bu illüzyonla yıkanmak.

Tüm kontrolünü kaybetmiş gibi parmaklarını içime sokuyor ve beni her kenara yaklaştırdığında yavaşlıyor, beni delirtiyor.

Hayal kırıklığı içinde inliyorum, düştüğümü hissetmek istiyorum. Ama piç buna izin vermiyor.

"Ne istiyorsun, Red? Hadi ama, şimdi. Kelimelerini kullan."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Bedenim bu tatlı işkenceye bir an daha dayanamıyor.

İki parmağının arasında klitorisimi okşuyor ve ben çok yaklaştım...

"Lütfen, lütfen, gelmeme izin ver," diye yalvarıyorum, kendimden nefret ediyorum ama da değil.

"Aferin kızıma," diye homurdanıyor ve beni yavaş, kışkırtıcı daireler çizerek okşuyor.

Gözlerimin içine bakmaktan vazgeçmemesi kalbimi hızlandırıyor ve nabzımı . Göz teması hiçbir zaman bana olmadı. Bu çok fazla. Kaçındığım her şey. Ama başka tarafa bakmama izin vermiyor. Sanki düşmemi engelleyen bağları çözmeye çalışıyor.

Çekirdeğimdeki zonklama çok fazla olana kadar büyüyor, serbest bırakılmaya o kadar çok ihtiyacım var ki tekrar tekrar yalvarıyorum.

Temposunu biraz yavaşlatıyor, gözlerinde uğursuz bir uyarı var ve bitirmeme izin vermezse kafasını koparmaya hazırım.

"Çığlık at," diyor. "Sana ne yaptığımı göster bana."

O zaman parmakları içimde piston gibi dönüyor, ta ki yapmayacağıma yemin ettiğim şeyi yapana kadar. Çığlık atıyorum. Öyle bir çığlık attım ki, duvarlar paramparça olabilirdi.

"Oh, Tanrım, evet! Durma!"

Kalçalarım titriyor, elim onun simsiyah saçlarını avuçlarken, vücudumun vermeye istekli olduğu her zevk damlasını sıkarken sıkıyorum.

Sanki bana yapacağı şeyin bu olduğunu biliyormuş gibi ağzının ucunda çapkın bir sırıtma belirliyor.

"Yüzünden anladığım kadarıyla daha önce hiç bu kadar sert boşalmamışsın." dediğinde kalbim hızla çarpıyor.

İnkâr etmek istiyorum. Ama asla gelmiyor. Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

"Sorun değil, Red. Tekrar kibarca sorarsan..." diye fısıldıyor, ağzını benimkine yaklaştırıyor, yumuşak, sert dudakları beni çılgına çeviriyor. "İstedığın kadar böyle boşalmana izin veririm."

Her şeyi yapmama *izin* verebileceğini düşündüğü için onu uyaramadan, beni yavaşça öpüyor, parmakları hala içimde, telaşsız bir hızla girip çıkıyor.

Ve haklıydı. Daha önce hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Ama daha önce hiç bu şekilde de öpülmemiştim. Sertçe. Tutkuyla. O kadar sarsıcıydı ki, hayatımda bir öpücüğün böyle hissettireceğini hayal bile edemezdim.

Tanrım, hayatım boyunca bunu mu kaçırmışım?

Dili ağızıma giriyor, ılık ve ıslak, dudakları emiyor, ısırıyor ve bir anda dünyamı alt üst ediyor. Kol ve bacaklarımdan aşağı süzülen bu sıcaklık, sanki havada süzülüyormuşum gibi hissettiğim bu beden dışı duygu... Bu, mümkün olabileceğine hiç inanmadığım bir şey.

Ve bedenim tekrar tırmandığında, onunla savaşıyorum bile. Çünkü onunlayken hiçbir şeyle savaşmanın anlamı olmadığını biliyorum.

GIO

Akıllara durgunluk veren altı orgazmdan sonra, onu dinlenmeye bıraktım, nefesleri nihayet dengelenirken bedenim hâlâ ona doğru bastırıyor, bırakmayı reddediyor.

Kızarmış yanakları dudaklarının parlak tonuna uyuyor ve onu istediğim şekilde öpmeyi çok isterdim, yatağa dolanmış, vücudu çıplak, ellerim her yerde. Ama şu ana kadar baş başa yaptıklarımızın onun için çok fazla olduğunu söyleyebilirdim ve gidip şansımı zorlayacak değildim.

Birbirimizi daha iyi tanıdıktan sonra ona açılacağım.
bunu çok yapacağım.

"Üzerimden kalkabilir misin?" diye homurdanıyor, avuçlarıyla beni itmeye çalışırken alnı buruşuyor. Yine de oldukça başarısız.

Kıkırdıyorum ve gözleri benim ölümümü planlarken yaptığı şeyi yapıyor.

Dudaklarım yaklaşıyor ve burnunun ucunu öpüyorum, gözlerimin içine baktıkça kalbim daha hızlı atıyor. Ve yemin ederim, onunkiler yumuşuyor.

Buz prensesinin yumuşak bir tarafı var.

Başparmağımı ağzında ve o beni itmeye bile çalışmıyor. Bakışlarım yüzünün hatlarına takılıyor, güzelliğin tanımını, mükemmelliğe yontulmuş, sanki bir heykeltıraş onun için yıllarını harcamış ve

Yalnız.

"Senin hikayen ne, Red?" Sesim alçalıyor, sanki daha yüksek çıkarsa kaçacağından korkuyormuş gibi.

"Herkesin bir hikayesi yoktur."

"Bu doğru değil." Başparmağımı yanağından aşağı çekiyorum ve göz kapakları ağırlaşıyor. "Herkesin bir hikâyesi vardır ve ben de seninkini yakında öğreneceğim."

Ağzında tembel bir gülümseme beliriyor ve bunun gerçek olduğuna yemin edebilirim. "Sana iyi şanslar."

Diğer avucum dış uyluğuna yerleşiyor ve sanki dokunuşumdan hoşlanıyormuş gibi vücudunu gevşetiyor.

"Bana adını söyle, ben de sana benimkini söyleyeyim."

"İyi denemeydi." İki eliyle omuzlarıma bastırarak beni tekrar itiyor. "Bırak beni. Gitmek zorundayım."

Bunun yerine kendimi daha da derinlere daldırıyorum, o bana bakarken yüzüme kocaman ukala bir sırıtma yerleştiriyorum.

"Nereye?" Ben soruyorum. "İşkence edecek daha fazla adam mı?"

"Dediğimi yapmazsan *sana* işkence etmek üzereyim."

Tam cevap vermek üzereyken biri kapıya vurur. "Efendim, içeri girmemiz gerekiyor. Müsait misiniz?"

"Siktir." Ben atlıyorum, o da telaşla ayakkabılarını bulup giymeye çalışıyor.

"Yandaki kapıdan geçeceğim. O oda boş," ve eli kapı kolunda, aceleyle kapıya doğru ilerliyor. Ama birden duraklıyor, omzunun üzerinden bana bakıyor. "Benimle gel."

Bu neredeyse kalbimi ısıtıyor.

"Neden, Red? Benim için endişeleniyor musun?"

"Hayır." Yüzünü buruşturuyor. "Bu korkunç olurdu." Hafifçe gülüyorum, gözlerimi onunkilerden ayıramıyorum. Komik.

Çok güzel.

Bıçak konusunda delicesine yetenekli.

Birdenbire evlilik kulağa o kadar da kötü gelmemeye başladı.

Muhtemelen böyle bir kadınla kırkımdan sonra yaşayamam ama en azından birkaç kısa yıl evlilik mutluluğu . Sıkıcı olmazdı, orası kesin.

"Sadece söylüyorum..." diye devam ediyor. "Kaçmak varken neden öleyim?" "Merak etme, bambina. Bana bir şey olmaz. Ayrıca..." Carl'a bakıyorum. "...

Biri bana temizlemem için bir pislik bıraktı." Yüzümde bir sırıtma derinleşiyor. "Ama teşekkür olarak belki bana numaranı verirsin. Umarım bir dahaki sefere odada ceset olmadan gelmeni sağlayabilirim."

Düşünüyormuş gibi yüzü buruşuyor ve kapı bir kez daha çalındığında,
"Evet, tabii. Bana telefonunu ver."

Düşündüğümde daha kolay oldu.

Cebimden telefonumu çıkarıyorum ve ona vermeden önce kilidini açıyorum.

İki başparmağıyla aceleyle yazıyor, sonra telefonu bana geri veriyor.

Parmakları saçlarına giriyor ve ilk başta ne yaptığına dair hiçbir fikrim yok... ta ki bir iğne çıkarıp kapı kolunun deliğine sokana kadar.

Beş saniye bile geçmeden kapı açılır.

Zaten ondan delicesine etkilenmemiş olsaydım, bu bitirirdi.

Omzunun üzerinden, o parlak okyanus gözleri beni içine , zümrüt ve turkuazın mükemmel bir karışımı, kadın kadar nadir bir renk.

Bakışları uzun saniyeler boyunca benimkilere takılı kalıyor. Nabzım hızlanıyor. Neden gerçekten söylemeden veda ediyormuş gibi görünüyor?

"Sonra görüşürüz." Ağzının köşesi eğildi. "Tüm o orgazmlar için teşekkürler."

"Ne zaman istersen, Red. Ama bir dahaki sefere ağzımı kullanacağım. Seni gerçekten tatmak ve dilimin üzerinde parçalanışını izlemek istiyorum."

Yanakları kızardı.

"O zamana kadar kendini canlı tut," diyorum ona.

"Sadece benimle gel," diye yalvarıyor, kaşları çatılıyor.

Bana iki kez sorması hoşuma gittiği için sırtıyorum. "Ben halledebilirim.

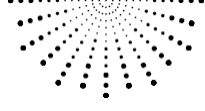
Sen git." "Buradan nasıl çıkacaksın?"

Giriş kapısı tıkırdıyor.

"Git. Şimdi," diye fısıldıyorum sertçe.

Başını salladı ve uzun bir bakıştan sonra gözden kayboldu. Ve ben onu bir daha gerçekten görüp göremeyeceğimi merak ediyorum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

GIO

BEN OYUN OYNAYAN BİRİ DEĞİLİM. BİR KADINA TAM OLARAK NE İSTEDİĞİMİ SÖYLERİM
VE

Ne yapmadığımı. Gittiğimiz barlardaki kadınlar benimle ne yapacaklarını çok iyi biliyorlar: tek gecelik bir ilişki. Sevişme o kadar iyiye belki iki, ama genelde öyle olmuyor.

Yine de ertesi gün işte masamda otururken onu düşünmeden edemiyorum. Telefonuma eklediği ve kendisine *Call Me Red & Die* adını verdiği numaraya bakıyorum. Her gördüğümde sırtıtıyorum.

Bugün onu birkaç kez aramayı düşündüm. Muhtemelen beni çaresizce arayacak ve dünden beri kaç kez beni öldürmeyi hayal ettiğini söyleyecek.

Kendi kendime kıkırdıyorum.

"Siktir ," diye mırıldanıyorum, numarasını tuşluyorum ve çalmasına izin veriyorum. Bir kere.

İki kere.

Dört kez.

Neredeyse umudumu kaybediyordum.

"Alo?" Hattan bir ses titriyor ama beklediğim kişi değil.

Elim yumruk oldu. Neden telefonuna bir adam cevap veriyor ki? "Sen de kimsin be?" Kükredim.

Onun lanet adını bile bilmiyorum. Onu nasıl sorabilirim ki? Sinirlenmiş gibi iç çekti. "Yine mi?"

"Ne dedin lan sen?"

"Bak, bu numarayı şu kızıl saçlı seksi hatundan mı aldın? Uzun boylu, harika vücutlu?"

Onun vücudunun neye benzediğini nereden biliyor? Nabzım kulaklarıma çarpıyor.

"Kimsin sen?" Anında soruyorum, ses tonum sessiz bir öfke ile sızıyor, şakaklarım zonkluyor.

"Yıllar önce takıldık. Hoşuna gitmedi. Şimdi de ne zaman yeni çıksa ona benim numaramı veriyor." Nefesi yükseliyor. "Kaç kişi aradı?" Gümbür gümbür ses tonum

Konuşmacı.

"Çok fazla."

Çenemde bir kas patladı.

"O tam bir deli. İnan bana dostum, onsuz daha iyisin." Parmak eklemlerim beyazlaşıyor, siyah masamın kenarını zorluyorum.

Lanet olsun! Kan sıçradı. Benimle aptal gibi oynadı ve ben de tuzağına düştüm.

"Nerede yaşadığını biliyor musun?" Göt herife sordum.

"Hiçbir fikrim yok. Adını bile bilmiyorum. Böyle garip biri. Sevişirken bile kıyafetlerini çıkarmaktan korktu, bu yüzden onu tamamen çıplak bile göremedim. Çok yazık." Kendi hayal gücünü kullanıyormuş gibi sesi titriyor.

Onu bulup uyutmak üzereyim.

"Ona zarar verdin mi?" Göğsüm ağır bir şekilde inip kalkıyor, her santimim kızgın bir öfke içinde boğuluyor.

Onu incitmeye çalışmadıysa bunu ona neden yapsın ki? "Tabii ki yapmaz."

"Sana inanmıyorum." Bir parmak eklemimi kırdım.

"Bak dostum, gitmem gerek. Deli sürtüğü bulmada iyi şanslar."

Derin bir nefes alıyorum ve onu öldürebilmek için bu aramayı takip ettirmeyecek kadar kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Beni dinle." Ses tonum soğuk ve acımasız bir hal alıyor. "Eğer onun hoşlanmadığı bir şey yaptığını öğrenirsem, öğrenirim ve seni öldürürüm. Beni anlıyor musun?"

Nefes verışı yoğunlaşıyor. "Kim olduğunu bilmiyorum ama polisi arayacağım." ". Ben bekleyeceğim." Esprili bir şekilde gülüyorum, onunla alay ediyorum. "Ama şunu bil ki, bu beni durdurmak için hiçbir şey yapmayacak. Ve senin için geldiğimde

"Keşke kendi canına kıymış olsaydın."

"Tamam, dinle, sorun istemiyorum."

"Numaranı değiştir ve bir daha onun hakkında konuşma. Tek bir kelime bile."

"Tamam, evet, bunu yapacağım. Yemin ederim." "Yalan söylediyse anlarım."

Sonra, acınası cevabını duymadan aramayı sonlandırıyorum, telefonu avucumun içinde sıkıyorum ve onu nasıl bulacağımı bilmediğimi fark ediyorum.

Küçük Kırmızı bana yalan söyledi. Beni bir daha görmeye hiç niyeti yoktu. Ve onu bulduğumda, buna pişman edeceğim.

SONUÇ DÖRT GÜN SONRA

"Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?" Stajyerlerimden biri olan Silas'a bağırıyorum.

Daha on altı yaşında ve mezun olduğunda onu her durumun üstesinden gelebilecek bir adam olarak yetiştirmek benim görevim. Caellach'a katılmak bir onurdur ve herkesin denemesine bile izin verilmez. Bir şans elde etmek için ailenizin babamla derin bir ilişkisi olmalı.

Bize hiç kız katılmadı, bu çok utanç verici. Buna ihtiyaımız var. Kızlar, onları boğmaya çalışan dünya erkeklerine karşı kendilerini idare edebilecek kadınlara dönüşüyorlar.

Elbette, Caellach'a katılmaları aynı zamanda bazı insanları öldürmek zorunda kalacakları anlamına da geliyor. Ama o kadar da kötü değil. Bir kere alışırsan.

Yine de Kora var. Elimizdeki tek kadın infazcı o ve sanırım aynı zamanda benim arkadaşım. Kendini hayatıma zorla soktu ve şimdi onsuz ne yapardım bilmiyorum.

O katılmadan önce buradaki tek kadın bendim. Adamlar beni taciz etmeye, çalıştılar. Ben de onları eşek sudan gelinceye kadar dvdm. Bir daha asla yapmadılar. Benimle başa ıkamıyorlarsa, buraya ait değiller demektir.

Rakibi Benson sırtarak alnındaki kanı silerken, Silas alnını kaplayan terle nefes nefese, "zr dilerim hanımefendi," diye cevap verir.

şimdi, o deli. On yedi yaşında. On altı yaşında bize katıldı. Geldiği gibi acımasız. Bir yerlerde ruhu eksik olabilir. Ama yargılamıyorum. Yargılamıyorum.

Bizim yaptığımız işi yapan birinin olmaması daha iyi. Hepimizin şeytanları var. Babası ve ben iyi arkadaşız, o yüzden doğar doğmaz bize katılması kaçınılmazdı.

"Tekrar!" Silas'ı tişörtünden yakaladım. "Ve bu sefer, yere serilmesen iyi edersin."

Bir kez başını sallıyor ve iki adam kendini savunma rutinine yeniden başlıyor. Burada onlara her şeyi öğretiyoruz. Gözetleme, silahlar ve hayatta kalma taktikleri, bunlardan sadece birkaçı.

Kora boks eldivenlerini çıkarırken kulağıma doğru gülüyor.

"Sanırım altına işedi." Çenesiyle Silas'ı işaret ediyor.

"Eğer başarısız olmak istemiyorsa işlemeyi şimdi bitirse iyi olur. Ve yemin ederim, atılmasına çok az kaldı."

Acemilerin hiçbiri bunu istemez. Bu ailelerine utanç getirir.

"Haklısın. Onlara karşı sert olmalısın yoksa asla öğrenemezler." Sarı saçlarını yanağından itiyor, ela gözleri bana odaklanıyor, sanki yapmayı sevdiği bulmacalardan birini çözmeye çalışıyormuş gibi. "İyi misin? Son birkaç gündür biraz sessizsin."

Tabii ki iyiyim. O neden bahsediyor? Son yetmiş dokuz saat, üç dakika ve -saatime bakıyorum- on beş saniyedir Orgazm Adam'ı düşünmüyorum değilim.

Ona yanlış numara verdiğimi anladığında ne kadar sinirlendiğini merak ediyorum. İçimden bir kahkaha yükseldi.

Kora merakla gözlerini kısarak bana bakıyor. "Felç mi geçiriyorsun?" Elinin tersiyle alnıma vuruyor. "Ateşin mi var?"

Alay ederek elini itiyorum. "Ben iyiyim. Sadece... komik bir şey düşünüyordum."

"Gerçekten hiç gülmediğinize göre oldukça eğlenceli bir şey olmalı."

"Gülüyorum." Gözlerimi deviriyorum. "Bazen."

"Uh-huh. Eminim öyledir." Yavaşça başını sallıyor ve bana bir uzaylının bedenimi ele geçirdiğini düşündüğünü belirten bir bakış atıyor.

"Bu gece için hazır mısın?" Konuyu çabucak değiştiriyorum.

"Vay canına. Sakladığın şey hakkında konuşmaktan kaçınmanın yolu." Bakışlarını daraltıyor.

Ve onun hakkında asla konuşmayı planlamıyorum.

"Peki. Bana söyleme." Omuz silkiyor, ses tonuna eğlence karışmış. "Belki birkaç içkiden sonra senden öğrenebilirim."

"İş başında içki içemeyiz."

"Sonra yaparız." Göz kırıyor. "Biraz daha eğlenmeyi öğrenmelisin."

Keşke birkaç gün önce nasıl eğlendiğimi bilseydi. Aklımdan çıkaramadığım türden, keşke ona gerçek numaramı vermiş olsaydım.

Ama tabii ki yapamam. Bu tehlikeli olur. Kimliğim gizli kalmalı. Öyle zengin, bağlantıları olan bir adamla takılamam. Kim olduğumu öğrenir ve buna izin veremem.

Kora çıkışa doğru ilerlerken kısa at kuyruğu havada uçuşuyor. Silah eğitimi alacak ve sonra bu gece New York'a bir pisliği temizlemeye gidiyoruz. Bu sefer çok daha az kanlı olacak.

Cherry Grove'dan - Boston'dan yaklaşık yüz mil uzaklıktaki küçük kasabamızdan - dört saatlik yol işkence olacak ama uçağa binmek riskli. Kameralara yakalanmaktan ya da üzerimde çok fazla göz olmasından hoşlanmıyorum. Dikkat çekmemeyi severim.

Bu geceki hedefimizin gösterişsiz bir barda iş toplantısı var, onu orada indirmeyi planlıyoruz. Saldırı suçundan babama karşı ifade vermesi gerekiyor ve hükümetin elindeki tek kanıt o.

Bundan sonra belki bir ya da iki gece için şehirdeki daireme gitmeyi planlıyorum. Orası benim küçük tatil yerim. Ailemin kaosundan uzakta. İşten uzakta. Televizyonun karşısına geçip hiç vakit bulamadığım bir sürü programı izleyebilir ve güzel bir New York pizzası yiyebilirim. Tek başıma geçireceğim sakın bir geceyi şimdiden iple çekiyorum.

Ya da belki de sadece o gizemli adamla bir şekilde tekrar karşılaşmayı ve başladığı işi bitirmesini umuyorsunuz.

Lanet olsun. Bilinçaltımın haklı çıkmasından nefret ediyorum.

Her iki durumda da gideceğim. İş bittiği sürece babamın umurunda olmaz. Beni mümkün olduğunca rahat bırakmaya çalışıyor. Suçluluk duygusunun avantajları var.

Ona ailemden uzakta kendime ait bir evim olduğunu ilk söylediğimde hiç memnun olmamıştı. Ama 26 yaşındayım. Kendi evime ihtiyacım var. Boston'da bir evim olmadığından değil, ama onun ve tüm ailemin hemen yanında. Burada üç kardeşim ve benim için evler inşa etti, Eriu ise hâlâ onunla yaşıyor.

Babamın satın aldığı arazi dönümlerce tarım arazisi. Babam hayvanları çok sever; onlarla ilgilenmek onun kanında var. Ben süt sağacak biri değilim.

bir inek. kız kardeşim? O bayılır.

Biz farklıyız, o ve ben. Onun sessiz olduğu yerde ben gürültülüyüm. Onun yumuşak olduğu yerde ben sertim. O nazik üslubuyla herkesi bir şey yapmaktan vazgeçirebilir, ben ise onları döverek boyun eğdiririm. İki farklı insan, ama her zamanki gibi yakınlar. Onun için hiç tereddüt etmeden adam öldürürüm.

Daha yeni on yedi yaşına girdi ve babam onu isteyecek. Ailelerimiz arasında yapılan bu, ama ne pahasına olursa bunu durdurmayı planlıyorum. Bunu istemiyor ama konuşmaktan çok korkuyor. Babamızın dinleyeceğinden değil. Ama beni dinleme ihtimali daha yüksek.

Eriu'nun on sekizinci yaş gününde boğazına birisinin tıklılması yerine biriyle tanışmaya ve normal bir şekilde aşık olmaya hakkı vardır.

Babamın benimle bu saçmalığı denememesinin tek nedeni, beni buna zorlayamayacak kadar kırılmış olmamdı.

Düzelmışim gibi davranarak kırık kalmaya devam ettim.

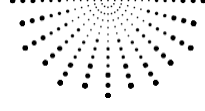
Başıma gelenlerden sonra asla kimseyle evlenmeyeceğimi biliyordu. Çağdışı bir kadınlık görevini yerine getirmek gibi bir arzum yok. Kendi başıma daha iyiyim.

Babamın, bazen düşündüğümde paniğin nefes alamayana kadar boğazımı sıktığından haberi yok. Ve bunu asla öğrenemez. Eğer zayıf olduğumu, kendimi idare edemediğimi düşünürse, beni akademiden atar ve gözünü bile kırpmaz. İnfazcılar zayıf olamaz. Görevlerini ya da hayatlarını etkileyecek yükleri olamaz. Ve ben de öyle olurdum. Bagaj.

Özür dilerdi, tabii. Bunu benim için yaptığını söylerdi. Annemi kaybettiği gibi beni de kaybetmek istemediğini. Ama sonunda, ailemden başka değer verdiğim tek şeyi de kaybederim. İşimi kaybederim. Ve bu benim için her şey demek. Aklımı başımda tutan tek şey.

Bu yüzden her gün, olmaya zorlandığım kadını dünyaya göstermemek için mücadele ediyorum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

"ONU BULAMIYORUM DA NE DEMEK? BİRİSİ NASIL OLUR DA öylece ortadan kaybolur mu?" Grant'e telefonda bağırdım.

Dört gündür aklımı meşgul ediyor. Dört gündür onu hayal ediyorum, lanet olsun, yine de onu bulamıyorum. Beni öylece bırakıp gittiği için ona bunu ödetemiyorum.

"Size ne diyeceğimi bilmiyorum ama şu ana kadar girdiğim kamerada görünmedi. Eğer görünseydi, haberim olurdu."

"Daha iyisini yap!" İş yerindeki masama bir yumruk indiriyorum, yanımdaki viski bardağı tıkırdıyor. "Dünya çapındaki kameraları denediniz mi?"

Grant kıkırdar. "Kaç ülkeden bahsediyoruz?"

"Hepsinden!"

Daha sert gülüyor. "İkinizin arasında ne olduğunu bana anlatacak mısın?"

"Hayır." Elimi yüzümde gezdiriyorum, sesim kısılıyor. "Sadece onu bul."

"Bulursam seni ararım." Duraklıyor. "Ama ben olsam nefesimi tutmazdım.

Sen de öyleydin. Bulunmak istemiyor, Gio. Onu aşman gerekecek."

Asla olmayacak.

"Senin fikrini sormuyordum Grant. Sadece işini yap." Bir şeyleri kırdığımı duymadan telefonu kapattım.

Sandalyeyi geriye itip ayağa kalkıyorum, ellerimi saçlarımın arasına alıp hüsrana dolu bir inilti çıkarıyorum. Red'i bulamadığım gibi, Bryce'ın katiliyle ilgili tek ipucu da çıkmaz sokaktı.

Donny'yi hapishanede ziyaret ettiğimde, Bryce'ı öldürenin kendisi olduğuna yemin etti. Bana ne olduğunu ve tam olarak nasıl bile anlattı. Bu

Gördüğüm videoyla eşleşti, ki onun bundan yok. Kesinlikle başka birini koruyor.

Deri koltuğa yerleşip gözlerimi kapatıyorum ve o aklıma geliyor.

Bana musallat oldu.

Kırmızı.

Yemek yiyemiyorum. Uyuyamıyorum. Benim yaptığım gibi onu aramak sağlıksız bir takıntı haline geldi. O her kimse, fark edilmemeyi kendine görev edinmiş.

Ve onu bulmak benim olacak.

SONUÇ

Küçük, loş barda oturmaya devam ediyorum, Kora da yanımdaki taburede oturuyor ve solundaki, söndürmek için gönderildiğimiz adam Lance ile sohbet ediyor. İçeri girdiğimizde hiç şansı yoktu -kısa, dar siyah elbiseler, beş santim uzunluğunda topuklu ayakkabılar, saçlarımız ince omuzlarımızın etrafında mükemmel bir şekilde kıvrılmıştı.

Kora ile oturup bir içki sipariş ettikten sonra, o ve iş ortağı bize katılmaya heveslendiler. Erkekler çok tahmin edilebilir. Bir havuç sallarsın, tavşan gibi koşarak gelirler.

Orgazm Adam'ın şehre geldiğimden beri beni bulamamış olması beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Bulabileceğini düşünmenin hayalperestlik olduğunu biliyorum. Samanlıkta iğne aramak gibi bir şey. Sanki beni sihirli bir kristal küreden görebilecekmiş gibi. Ama büyük umutlarım vardı.

Ona verdiğim numara, bir zamanlar takıldığım Jack denen pisliğe ait. Ve o zamandan beri, onun hayatını mahvetmek benim görevim oldu. Ne zaman biri numaramı istese, ona seve seve veririm. Ayrıca Porsche'sini yaktım ve bir bankadaki altı haneli işinden kovulmasını sağladım. Acaba patronuna geçmişteki cinsel taciz iddialarını benim ihbar ettiğimi biliyor muydu?

Hayır kelimesinin ne anlama geldiğini bilmeyen adamlardan biriydi. Olması gerekenden daha sertti. Bu yüzden elini üç yerden kırdım ve son duyduğuma göre hala çalışmıyormuş. Onu öldürmediğim için şanslı,

Çünkü ben istedim. Hem de çok. Ama babamın onayı olmadan kimseyi öldüremem. Sadece onaylanmış cinayetler. Babama o piçin neden ölmesini istediğimi söyleyemem. Ders dışı aktivitelerimden pek memnun olmazdı. Ama benim iki kuralım var, ilki asla bir erkeğin bana yaklaşmasına izin vermemek, bu yüzden kaşınmaya rastgele erkeklerle yatıyorum.

"Ee, adın ne senin?" Lance'in iş ortağı siyah çerçeveli gözlüklerini geniş burnunun üzerine kaldırarak soruyor.

Babam yaşında. İkisi de öyle. Ve kesinlikle benim tipim değil. Bu gece burada kaşınacak bir şey yok.

"Isabella." Sırıttıyorum. "Ya seninki?"

"Benson." Elimi ağzına götürüyor ve sanki beni kıyafetlerimden kurtarmak için sabırsızlanıyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor. "Böyle güzel bir kadınla tanışmak bir zevk. Sizi bu gece buraya getiren nedir?"

Saçlarımı parmağımın etrafında döndürüyorum, başımı omzuma yaslıyorum. "Arkadaşım ve ben sadece eğlenmeye çıkmıştık. Peki ya siz?"

"İş." Ağızı yukarı doğru eğik. "Ve umarım biraz da zevk."

İşte bu kadar millet.

"Bu bana eğlenceli bir zaman gibi geliyor." Kıkırdıyorum.

"Eğer siz ikiniz yukarı gelip partiye orada devam etmek isterseniz Lance ve benim hemen yukarıda bir otel süitimiz var."

Hemen Kora'ya bakıyorum ve ona bilmiş bir bakış atıyorum. "Bu mükemmel olur."

"Harika. I-"

Telefonu barın karşısında aniden titrer ve telefonu açar açmaz gözleri arayanın kimliğine takılır. Yüzü kül gibi olur, tavrı hoşnutsuzlukla değişir.

"Hanımlar bize biraz müsaade eder misiniz? Önemli bir telefon görüşmemiz var. Lance." Başını eğerek döner taburesinden inmesini işaret ediyor, Lance de onu takip ediyor.

"Hemen döneceğim," diyor Lance Kora'ya. "Sakın bir yere gitme." Kıkırdayarak gülümser.

"bile geçmezdi." Ona o boğucu sırıtışlarından birini atıyor.

Sonra gözden kaybolana kadar çıkışa doğru koşuyorlar.

"Bunu hemen şimdi yapabiliriz," diye fısıldıyorum ona.

"Ve otel odalarındaki tüm heyecanı kaçırarak mısınız?" diye alay ediyor.

El çantama uzanıyorum ve rimel gibi görünen küçük bir tüp çıkarıyorum. Gözlerimi kalabalık mekanda gezdirip kimsenin bize baktığını görmeyince ona uzatıyorum.

Gizlice açıyor ve Lance'in içeceğine birkaç damla tespit edilemeyen ama ölümcül bir sıvı döküyor. Kimyagerimizin uydurduğu yeni bir şey.

"Bunun için üzgünüm hanımlar," diyor Lance arkamızdan ve nabzım hızlanıyor.

Kora maskara tüpünü çantasına koyar.

"Gidelim mi?" Benson elini benimkine uzatarak soruyor.

"Önce içkilerimizi bitirebilir miyiz?" Kora, yüzünde onları tekrar yerlerine oturtacak bir ifadeyle flört ediyor.

"Elbette tatlım," diyor Lance, elini kızın kalçasının üstüne koyarak.

Yudumlamak yerine hepsini mideye indiriyor ve irkilmiyor bile.

"Vay canına, çok susamışsın." Lance bariz bir arzuyla ona bakıyor.

"Öyleydin." Çapkınca gülüyor, parmağını onun dizinin üzerinde gezdiriyor. "Senin için."

Boğazını temizliyor, titreyen bir eli içkisini yudumlamadan önce kendi içkisini alıyor.

"Sıra sende," diyor Benson kendi içkisini kaldırırken ve bitirmeden önce benimle birlikte alkışlarken. Şampanyamın kalanını yutuyorum ve bardağı yavaşça yere bırakıyorum.

Lance'in kalbinin durması beş dakika sürer. Asansöre binmemize ve biz daha odalarına ölmesine yetecek kadar uzun bir süre.

Lance hesabı ödüyor ve birlikte çift camlı kapıdan çıkıyoruz. Asansörü beklerken Benson kolunu bana doluyor ve anında geri çekiliyorum.

Kora yüz ifademi yakalayarak kahkahasını bastırıyor.

"Sen gerçekten çok güzel bir kadınsın," diye fısıldıyor Benson kulağıma.

Ve ben daha ona teşekkür edemedim, Lance'in eli göğsüne doğru uçuyor, gözleri dehşetle büyüyor.

"Aman Tanrım! Sen iyi misin?" Kora'nın sesi titriyor ve Benson arkadaşına doğru dönüyor.

"Lance?" Benson'ın gümüş kaşları gerilir.

Ama Lance tek kelime etmez. Sessizce yere düşer.

Saniyeler içinde ölür. Nabzını kontrol etmeme bile gerek yok.

Kora her zamanki gibi iyi bir aktris olarak çılgık atıyor ve çok geçmeden etrafımız bir kalabalıkla çevriliyor, Benson arkadaşı için endişelenmekle o kadar meşgul ki kaçışımızı izleyemiyor.

"Yani, bu biraz eğlenceliydi." Kora kolunu bana doluyor, kalabalık bir caddede ilerlerken sırtıyor, insan kalabalığı yürüyor, taksiler her yönden korna çalıyor.

Şehre ne kadar çok gelirim geleyim, hiçbir zaman gerçekten gidip görülecek yerleri yakalayamıyorum. Bazen keşke daha basit bir hayatım olsaydı diyorum. Bir Broadway şovunu izleyebileceğim ya da Özgürlük Heykeli'nin tepesine kadar çıkabileceğim bir hayat. Ama bunların hiçbirini yapamıyorum. Şehirde ve diğer her yerde yaptığım bu tür işlerde, görünürlüğümü en aza indirmek zorundayım. Ne kadar az görünürsem o kadar iyi. Bazen bu kaçınılmaz oluyor ama diğer zamanlarda kaydedilmemek için dikkatli adımlar atıyorum ve şehir kameralarla dolu.

"Aman Tanrım. Bak." Kora bir Shake Shack'i işaret ediyor. "Biraz almak ister misin?"

"Biraz yorgunum. Ben daireme gitmek istiyorum, sen de geri dönmek zorundasın."

Onu kalması için asla davet etmeyeceğimi bilecek kadar beni iyi tanıyor. Kabuslarımı yalnız başıma görmeyi tercih ederim. Böylece kimse onları bilmez.

Panik atakları kontrol edebiliyorum ama gözlerimi kapattığımda ne olacağını kontrol edemiyorum. Kimseye söylemeyeceğini biliyorum ama bana acımasını da istemiyorum.

Onu Cherry Grove'a kadar geri götürdüğüm için kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum ama biliyorum ki konuda beni asla kötü hissettirmez. Kora akademide, yeraltında inşa edilmiş geniş dairelerden birinde yaşıyor. Orası lanet bir şehir gibi.

"Oh, hadi ama! Bir shake istiyorum," diye yalvarıyor ve bileğimi restorana doğru çekiyor. "Bu fırsatı bir daha yakalayamayabiliriz."

"Tamam." Onu bıraktım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Ama et.

Ayaklarım beni öldürüyor ve uykuya ihtiyacım var."

"Sen de bir tane alıyorsun." Kolunu benimkine doladı ve beni neredeyse girişe doğru sürükledi. "Biraz yaşamak lazım, İz."

Eğer ondan hoşlanmasaydım, şimdiye kadar onu öldürmüş olurdum. O güneş ışığı ve gökkuşağı, ben ise yağmur bulutları ve gök gürültüsü.

Ama çalışırken, öldürürken, onda hiç tatlı bir şey yok. Kora benden üç yaş küçük ve Caellach'a on yedi yaşındayken katıldı. Babası benim babamın sağ kolu ve onun örgütümüz için bir silah olmasını istedi. Başka çocuğu yok ve Kora'ya çok baskı yapıyor. Ve tabii ki sevgili babacığım arkadaşını reddedemezdi. İşte buradayız, bir erkek denizinde yerlerine koymakta sorun yaşamadığımız iki kadın.

Akademideki çocuklar oldukça saygılıdır. Şimdi. Kızlarına tekme yedikten sonra, bu da bize saygı kazandırdı. İhtiyacımız olduğundan değil.

Restorana giriyoruz ve Oreo shake sipariş ediyoruz. Hazır olup elimize geçtikten sonra tekrar sokağa çıkıyoruz. İçkinin oldukça iyi olduğunu itiraf etmeliyim.

"Gördün mü? değmedi mi?" Benimkinin karşısına park etmiş olan arabasına doğru yürürken bana dirsek atıyor.

Sıvı tatlının tadını çıkarmaya devam ederken ağzım titriyor. Ama o gülümsememi yakalıyor ve daha da geniş gülümsüyor.

"Tamam, sanırım bu bir veda," diyor ve cipinin önüne geldiğimizde bana sıkıca sarılıyor. "Bir gece şehre geri dönmeliyiz. Şık bir et lokantasında yemek yer, bir kulüpte dans etmeye gideriz."

Ona *benimle dalga mı geçiyorsun* bakışı attım.

"Ne? Biz de hayatımızın tadını çıkarmalıyız, Iz. Hayat çok kırılğan, biliyor musun?"

Geleceğin ne getireceğini asla bilemezsin." Yüz hatları melankoliyle geriliyor.

O haklı. Hepimiz insan kaybettik. Ailemizi. Arkadaşlarımızı. İş arkadaşlarımızı. Hayat küçük kamera flaşlarından oluşuyor, ancak çok geç olana kadar objektiften bakamayacak ve şimdiki anları yakalayamayacak kadar meşgulüz.

Anında annemin yüzünü görüyorum, kardeşlerim gibi koyu kahverengi saçları, altın rengi gözleri. Onu çok özleyorum. Bunca yıl sonra bile unuttuğum tek bir anı bile olmadı. Saçlarımı örüşü, her zaman çok mükemmeldi. Bizi en klişe şarkıyla uyandırışını.

, *uyan, yumurta ve fırın*, derdi.

İnlerdik ve ona bırakmasını söyledik, ama şu anda, sadece bir şarkı daha için yalvarırdım. Sadece bir sabah daha. Sadece bir sarılma daha.

Gözlerimin arkasında bir ağrı hissediyorum ve bununla savaşıyorum.

İnsanlar gider. Bazen bunu isterler. Bazen de istemezler. Ama sonunda nedenlerin bir önemi kalmaz, çünkü size kalan tek şey canınızı çok yakan ve asla tam olarak iyileşmeyen bir boşluktur.

Kimseye bağlanmamak daha kolay. Yalnız olmak daha kolay. Sadece kendinden sorumlu olmak. Bu yüzden ilk tanıştığımızda Kora'yla arkadaş olmak istemedim. Başka biri için endişelenmek istemedim. Ama o artık benim ailem gibi. Eğer ona bir şey olursa.

Kendimi zorlayarak ona odaklanıyorum ve korkunç düşüncelerimin uğultusunu azaltıyorum.

"En son o batakhaneye gittiğimizde..." İki kaşımı da kaldırıyorum. "...Seni eve taşımak zorunda kaldım. Muhtemelen hatırlamıyorsundur bile."

"İstiyorum." Bir omuz atıyor. "Ama bu altı ay önceydi. Ve en önemlisi, iyi vakit geçirdik, değil mi?" Parlak pembe dudakları kıvrılıyor.

Kendimi tutamayıp alaycı bir ifadeyle karşılık veriyorum. "Sanırım." "Oh, bak, gülümsüyor.

Eğer öyle diyebilirsek..."

"Kapa çeneni." Elimin tersiyle ona vurdum. "Ayıksın, değil mi?" Asla içki içip araba kullanmayız ama Lance'e bulaşmak istemedik.

Babamın mahkemeye çıkmasından önce ölmesi gerekiyordu.

"Evet, ben iyiyim. Şampanyanın tadı su gibiydi."

"Tamam. Git." Omzunu tuttum ve sıktım. "Eve döner dönmez bana mesaj atmayı unutma, anladın mı?"

"Evet, anne." Beni selamlıyor.

"Ciddiyim, Kora." Nabzım sıkışıyor, bu düşünceler kafama çarpıyor. Ama silkelenip atıyorum. "Bana mesaj atacağına söz ver."

Yüz ifademini sertliğini fark etmiş olmalı ki gülümsemeyi bırakıp avucunu koluma dayıyor.

"Tamam Iz, söz veriyorum. Bana hiçbir şey olmayacak." Kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum, aptal."

"Vay canına, çok tatlı bir arkadaşsın." Ona daha da sıkı sarılıyorum ve bunu yaparken gözlerimi kapatıyorum.

İç geçirdi. "Tamam, ben gidiyorum. Yarın görüşür müyüz?"

"Evet, muhtemelen."

"Döndüğünde beni ara," diyor ve el sallayarak arabasına girip yola çıkmadan önce çalıştırıyor.

Onun gidişini izliyorum ve sonra caddeyi geçip kendi cipime doğru ilerliyorum, arabaya binip çalıştırıyorum.

Evime gidiş trafiğın de etkisiyle uzun sürüyor ve vardığımda evimin karşısında uygun bir park yerine giriyorum.

"İyi akşamlar." Teşekkür ettiğimde kapıcı beni içeri ve evimden uzaktaki evim olan on iki katlı binaya giriyorum.

Asansöre ulaşır aşağı çağırmak için bir düğmeye basarken topuklarım takırdıyor. Lobi boş. Bir güvenlik görevlisinden başka kimse yok.

Asansörün zili çalıyor ve ben içeri girip on ikiye basıyorum ki aniden bir el dışarı fırlayıp kapıların kapanmasını engelliyor.

"Tam zamanında yakaladım," diye anons ediyor bir adamın boğuk sesi. Ve kalbimin atışı durdu.

Çünkü o sesi nerede olsa tanırım.

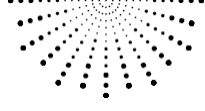
"Merhaba Red." Dudaklarının bir ucu kıvrılıyor, koyu renk gözleri benimkileri yakalıyor. "Uzun zaman oldu."

Başım dönüyor ve aniden orada, vücudu benimkine yaklaşıyor, bana hınzır bir bakış fırlatıyor.

Sikeyim.

O beni buldu.

ONUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

SONUÇ

KALBİM KÜT KÜT ATIYOR, KELİMELER BOĞAZIMDA DÜĞÜMLENİYOR, O YAKIŞIKLI ADAM İri kahverengi gözlerini kaplayan delilikle bana baktığını unutmak için deli gibi mücadele ettim.

Sanki parmaklarını boğazıma dolayıp içimdeki hayatı boşaltmak mı, yoksa beni duvara dayayıp sikip atmak mı istediğini bilmiyor.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu Red?" Yırtıcı adımlarla ilerleyerek aramızdaki mesafenin geri kalanını geçiyor.

Bir parmak bir düğmeye uzanıyor ve asansörün benim katıma doğru yolculuğuna devam etmesini engelliyor. kendimi sabitlemek için arkamdaki duvara çarparken asansör sarsılarak durdu.

O gözlere bakmaya devam ediyorum, kendimi durduramıyorum. Arzu içinde boğuluyorum ve dizginlenemez, açığa çıkan arzular. Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Elde edeceğim tek şeyin fanteziler olduğunu sanıyordum. Arzulamam gereken tek şey. Ama şimdi, şu anda, aramızda geçenlerin anılarından daha fazlasını istiyorum. Tekrar istiyorum. Ama bu sefer daha fazlasını istiyorum.

Bir yanımda bu yabancı düşüncelerle ne yapacağını bilemiyor. Onlara alışık değilim ama burada, onun yanımdayken de onlardan kaçamıyorum.

Tek bir kelime bile etmediğimde, ağzımın neden hareket etmediğinden emin değilim, vücudunu benimkine doğru bastırıyor, sanki bir davete ihtiyacı yokmuş gibi. Sanki istediğini alan bir adam ve ben de hayır diyecek değilim.

Kapüşonlu gözleri yüzümün her bir santimini hafızasına kazırcasına inceliyor. Yüklü bir iç geçiriyor, kaşları kamburlaşıyor, parmak eklemleri uzanıyor ve yanağımı nazikçe okşuyor.

Nefes verişlerimin sesi yankılanıyor ve göğsüm ağırlaşıyor. Peki ya kalbim? Atıyor ve atıyor. Tanrım, atıyor. Daha önce hiç bu kadar hızlı atmış mıydı?

Bu adama bakmaya devam ederken, beni bulmuş olmasının şoku henüz geçmemişti. Beni bulmakla kalmadı, dairemi de buldu ve bu gerçekten çok kötü. Şimdi ondan nasıl kaçacağım? Beni Cherry Grove'daki evime kadar takip edebilir. Her şeyi ortaya çıkarabilir. Nabzımın hızlı vuruşu kulaklarımda daha da yükseliyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Çenemi eğiyorum ve sesimi fısıltılı bir nefesin üzerinde yükseltiyorum.

Yaramazca sırtlıyor. Ve o ağız, bana yaptıkları... Yanağımı kavrayıp bana sarıldığında karnım dönüyor, beni sinirlendiriyor
bağsız duygularla. Daha önce bir erkek tarafından hiç böyle dokunulmamıştım.

Çok da güzel kokuyor, cennet ve cehennemın erkek odunsu karışımı gibi ve daha da iyi görünüyor. Aslında çok iyi. Çok baştan çıkarıcı.

Uzun boylu, yapılı bedenine koyu lacivert bir takım elbise uyuyor, altından iki düğmesi açık, açık gri bir elbise gömleği görünüyor. Kalın siyah saçları geriye taranmış, tepede daha dolgun, yanlarda daha kısa. Ellerimi saçlarında gezdirmek, çekiştirmek, birlikte geçirdiğimiz o gecede hissettiklerimi hissetmek için içimde hınzırca bir arzu var.

"Yalan söyledin, Red."

İri elini hızlıca sallayarak ensemden tutuyor ve beni o kadar yakınına çekiyor ki göğsüm ona doğru bastırıyor. Bakışları hararetli bir incelemeye benimkilere saplanıyor ve neredeyse aşırı uyarılmaktan boğulmak üzereyim. "Bırak beni," diyorum ama daha çok beni tutmasını istiyormuşum gibi geliyor. daha sıkı.

"Hayır." Çenesini gıcırdatıyor, derin nefes alışları göğsünü kabartıyor, bedeni benimkini duvara doğru itiyor, ta ki ben neredeyse duvarla bütünleşene kadar.

Kalp atışlarım hızlanarak ona bakıyorum, gözlerimi başka yöne çeviremiyorum.

Beni neden buldu? Ne istiyor? Ve neden bunu öğrenecek kadar önemsiyorum?

Saçlarından birkaç tel alnına çılgınca düştüğünde, onlara uzanıp yüzünü itiyorum, gözlerini kapattığı anda kalbim dörtlüğe atıyor, sanki sadece dokunuşum onu yatıştırabilirmiş gibi.

Bundan hoşlanmadığım için hemen parmaklarımı çekiyorum. Ya da sevmiyorum. Bu çelişkili, hain duygulara anlam veremiyorum.

Gözleri anında açılıyor, bakışları yüzümde boğuluyor, yüz hatları tarif edilemez duygularla geriliyor, sanki aramızda ne olduğunu hissediyor.

Ama bu her neyse, olamaz. Benim için olmaz. Bir erkekle yakınlaşmak geleceğimin bir parçası değil. Asla da olmayacak, bunu yaparsam ne kadar iyi hissedeceğimi ne kadar kötü düşünürsem düşüneyim. Eğer her şeyi bırakırsam.

"Neden bana yalan söyledin?" diye soruyor, sesi çakıllı, lezzetli ve yasak olan her şeyin karışımı. "Eğer bana numaranı vermek istemiyorsan, söylemeliydin."

"Böylesi daha kolaydı." Omuz silkiyorum, kalın bileğini ensemden çekmeye çalışıyorum, ama o lanet bir tuğla gibi.

Hafifçe kıkırdıyor ve boğazımın ön tarafına dolanması için kavrayışını serbest bırakıyor. Kavrayışını sıkılaştırırken, bakışları onu benden uzaklaştırmaya çalışmam için bana meydan okuyor.

"Bir şeyi anlayan gerek Red." Ağzını yaklaşıyor, sıcak, sarhoş edici nefesleri titreyen dudaklarımda düzensiz bir şekilde dans ediyor. "Ben kolay pes eden bir adam değilim. Bir şeyi istediğime karar verdiğimde, tüm gücümle onun peşinden giderim." Dudakları dudaklarıma değiyor. "Ve ne yazık ki senin için, seni istediğime karar verdim."

Yavaşça nefes alıyor, geri çekilirken havayı ciğerlerine çekiyor.

"Oh, çok yazık." Şaşkın bir gülümsemeyle geçiştirdim. "İşte bu yüzden beni aramanı söylemek yerine sana sahte bir numara verdim. Bunun için yalvarmanı istemedim."

Boynundaki damar nabız gibi atıyor, gözleri hınzır bir bakışla daralıyor. Sonra içinden bir kıkırdama yükseliyor. Derin. Raspy. O kadar şehvetli ki sesin içinde yıkanmak istiyorum.

"Ben mi? Yalvarmak mı?" Başını yavaşça sallıyor, her kelimesinde çapkınlık var. "Hayır, bebeğim. Yalvaran sen olacaksın. Sana söz veriyorum."

Kalçalarını bana doğru kaldırıyor, bedenim onun sert erkeksi formu ile duvar arasında hapsolmuş, onun üzerindeki etkiyi hissediyor.

Dudaklarını bir kez daha benimkilere indiriyor, aramızda sadece bir nefes var. "Ve bir kez daha tanıştığımızda, bana senin hakkında bilinmesi gereken her şeyi anlatacaksın."

Şimdi gülen benim. Gerçekten gülen. Ve bitirdiğimde, yüzümde kalan tek şey karanlık, soğuk bir ifade.

"Komik. Birkaç orgazm ve benim tanrım olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Henüz değilim. Ama olacağım." Başparmağı dudaklarımın arasına öyle yavaş vuruyor ki, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hızla çarpıyor.

Ama o bunu görmüyor. Ne hissettiğimi bilmiyor. Ya da ne istediğimi. Ya da neye ihtiyacım olduğunu. Asla bilemeyecek.

"Sana iyi şanslar," diye gelişigüzel atıldım.

"Biliyor musun Red, senin saçmalıklarından bıktım artık." Emredici eli enseme geziniyor ve saçlarımı bir avuç dolusu kavlıyor. Başımı geriye doğru çekiyor, ağzı boğazımda geziniyor, sıcak nefesleri tam bir yıkım izi bırakıyor.

"Güvenlik asansörün durduğunu fark ettiğinde biri bizi burada yakalayacak," diye inliyorum, kendimi tutamıyorum.

Ağzı, elleri... Hepsi çok iyi hissettiriyor.

"Bırakın yapsınlar." Ağzı benimkiyle aynı hizaya gelmeden önce dişleri çenemi sıyrıyor. "Şu anda kimse beni durduramaz. Her yerde seni arıyordum." Kendini geri çekip bana ele geçirilmiş bir açlıkla bakıyor. "Seni bulamamanın beni ne kadar delirttiğini biliyor musun?"

"Anlayabiliyorum." Yüzüme memnun bir sırıtış yerleşiyor ve alt dudağımın kenarını ısıırıyorum.

Hırılıyor, gözleri sanki o da bir ısırık almak istiyormuş gibi ağzıma odaklanıyor. "Beni nasıl buldun?" Kelimeler nefes nefese dökülüyor.

Bilmem gerek ki neyi yanlış yaptığımı düzeltebileyim.

"tanıyorum." Yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. "Seni bir kameradan buldu ve bara kadar takip ettim. Sonra sen eğlenirken seni arabamda izledim."

Hay sikeyim. İşte bu yüzden dikkat çekmemeye çalışıyorum. Ve barın içindeki lanet kameranın kapalı olması gerekiyordu. Beni nasıl gördü? Belki blöf yapıyordur.

Canım acıyana kadar saçlarımı çekiştiriyor, o kadar iyi hissettiriyor ki kalçalarımın arasındaki ağrı yeni boyutlara ulaşıyor.

Kirli, hınzır sırıtışı genişliyor. "Seni bir adam öldürürken izledim."

Kahretsin. Kesinlikle blöf yapmıyor.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Umarım satın alır ama gülüşü aksini söylüyor.

"Buraya seni tutuklamaya gelmedim, Red. Aslında biz aynıyız, sen ve ben." Uzun, duygusal bir nefes çekiyor. "Eğer bir şey varsa, etkilendim. Ve kolay kolay etkilenmem."

Yüzümü hoşnutsuz bir ifadeye büründürüyorum. "Yanlış . Ben kimseyi öldürmedim."

Kora yaptı. Yani, yardım ettim tabii ki.

"Evet, doğru." Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Sen yardım ettin. Ona o ölümcül dozu veren sarışın arkadaşındı."

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Eğer başka biri bunu görürse, Kora ve ben boku yeriz.

Kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor. Şerefsiz. Topuğumu boğazına saplamak mı yoksa dudaklarımı dudaklarına yapıştırmak mı istediğime gerçekten karar veremiyorum.

"Kimseye söyleyemezsin." Ses tonum sertleşiyor.

Babam kafamı koparırdı.

"Peki sırrını sakladığım için ne alacağım?"

"Yaşayacaksın." Bakışlarımı yarıklara indiriyorum. "Bu senin için yeterince iyi değil mi?"

Bakışlarımı yakaladığında gözleri yoğunlaşıyor, nefesi ağırlaşıyor ve işkenceye dönüşüyor. "Ah, Red, hayatımı her tehdit ettiğinde, bu seni daha çok istememe neden oluyor."

"Sen delisin," diye homurdanıyorum bıkkınlıkla, ama aynı zamanda çıldırtıcı bir çekiciliğin ya da belki de derin bir cinsel kimyanın etkisiyle.

Ama bu tamamen başka bir seviyedeymiş gibi hissettiriyor. Yine de karşılaştıracak bir şeyim yok.

"Ve sen çok güzelsin," diye cevap veriyor usulca, elinin tersiyle yüzümün yan tarafını okşuyor, sanki bana dokunmadan duramıyormuş gibi.

Ve midem çırpınıyor ve yükseliyor - yapabileceğini hiç hayal etmediğim bir şey.

Her santimim sanki sadece onun dokunuşundan doğmuş gibi canlanıyor. Anında geri çekiliyorum, sanki zihnim yetişiyormuş gibi, bedenimin böyle bir şey hissedebileceğini kabul etmeyi reddediyorum - ezici bir kontrol kaybı hissi.

"Endişelenmeni istemiyorum," diyor bana. "Elimdeki görüntüleri kalıcı olarak sildiğimden emin oldum ve seni ve arkadaşını gösteren şehirdeki tüm kameraları temizlettim."

Bir nefes çekiyorum. "Neden bana yardım ediyorsun?"

Ağzı henüz vermediği bir öpücükle benimkiyle alay ediyor. "Çünkü, bambına, bizi arkadaş olarak görmek istiyorum ve ben arkadaşlarıma yardım ederim."

"Biz arkadaş değiliz," diyorum sesimin kontrolünü kaybederek. "Daha çok düşman gibiyiz, belki, ve *bu* bile zorlama."

O gülüyor ve bu beni mahvetmeye devam ediyor. Ses tonundaki o çakıllı törpü, ondan önce hiç düşünmediğim şeylere olan bu derin arzuyu ortaya çıkarıyor: hayatımda sabit biri.

Aptalca, biliyorum. Bu düşünce aklımdan çıkar çıkmaz aptalca geldi. Ama ya...

"Bana tek bir şeyin cevabını ver." Delici bakışlarını benimkilere diyor ve nabzım onun emrinin rehinesi gibi yükseliyor. "Birbirimizi son gördüğümüzden beri beni bir kez olsun düşündün mü?"

"I-"

"Ve bir kez olsun dürüst olmaya çalış. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum." İfadesinde eğlence çizgileri var.

"Peki." Gözlerimi deviriyorum. "Belki bir kez. İki kez."

"İki kez mi?" Her iki kaşı da ukala bir şekilde kalkıyor. "Vay canına. Düşündüğümünden çok daha fazla."

Göğsüne vuruyorum, o da kıkırdıyor, bileğimi yakalıyor ve iç kısmını öpüyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor, dudakları orada, nabzıma bağlı kalırken gözleri gözlerime batıyor.

Omurgamı dikleştiriyorum ve boğazımı temizliyorum.

"O koca kafanın içinde neler oluyor bilmiyorum ama seninle ilgili düşüncelerim kelimenin tam anlamıyla saniyeler sürdü," diye yalan söylüyorum. "Daha çok, 'Vay canına, harika orgazmlardı. Akşam yemeğinde ne var?"

"O amcığın sertleşmesini sağladın ve şimdi beni unutamıyorsun, öyle mi?" Bilerek gülümsüyor.

"Öyle bir şey olmadı." Az önce söylediği şey aslında tümüyle gerçek değilmiş gibi davranırken ofluyorum. "Seni unuttum. Tamamen unutulmuşun."

Başını sallıyor, yüzündeki kendini beğenmiş sırıtışı silemiyor. Sonra birdenbire neşesi kaçıyor, gülümsemesi sanki hiç olmamış gibi kayboluyor ve yerine ham bir hünerle kılıflanmış bir adam geliyor.

Nabzım hızlanıyor. Heyecanla.

Eli sanki bana sahipmiş gibi boğazımı sarıyor.

"Yalancı," diye mırıldanıyor, yüzünde bir yoğunluk oluşuyor, yanaklarının altındaki çukurlar derinleşiyor.

Sonra dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve beni öperek cehenneme gönderdi.

Avuçları boğazımı sıkıyor, dili ağzımın sıcaklığını istila ve beni onu öpmeye, görünmez zincirleri çözmeye zorluyor.

beni bağlayan, onun varlığından bile haberdar olmadığı. Hayatım tarif edilemeyecek kadar değişmemiş olsaydı benim olabilecek şeylerden beni alıkoyanlar.

Boştaki eli saçlarımı hoyratça okşuyor, dilinin benimkinin etrafında sertçe dönmesiyle çekiştirip duruyor. O daha fazlası için çaresizce inerken, ellerim kendi iradeleriyle hareket ediyor, neredeyse gömleğini pençeliyor.

Kollarımı omuzlarına dolayıp inlediğimde, öpücüğü yumuşuyor ve derinleşiyor, aramızda telaşsız bir tutku sükûneti sızıyor.

Bu her neyse daha fazlasını istiyorum. Hiç bilmediğim bu sonsuz yükselişi. Ellerinin kalçalarımın arasında olmasını, daha önce hiç hissetmediğim bu susuzluğu gidermesini istiyorum. Beni çevirmesini, domaltmasını ve yıldızları görene kadar sikmesini istiyorum. İçimden bir inilti dökülüyor ve ondan tatmin edici bir homurtu yükseliyor.

Dişleri alt dudağımı ısıyor, göğsünün derinliklerinde homurdanırken onu günahkâr ağzına çekiyor. Öpücük doğaüstü, varlığımın paramparça olması, cazibe, şehvet ve arzunun sadece bir yanması.

Onunla ne yapacağımı ya da onu nasıl durduracağımı bilmiyorum ve umutsuzca onu durdurmak istiyorum. Ya da beynim istiyor. Ama bedenim? Hepsini istiyor.

Nefes nefese geri çekiliyor, göğsü her nefes alışında daha da yükseliyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Lanet olsun, Red. Ciddiymişsin gibi beni öpeceğini biliyordum."

Alçak sesle inliyor, iki eli saçlarıma gömülüp kabaca kavrarken sesi gürlüyor.

"Ben herkesi böyle öperim." Kalın bir şekilde yutkunuyorum, yükseklerden aşağı inmeye çalışıyorum.

"İyi yalan bile söyleyemiyorsun," diye karşılık veriyor, gözleri ağırlaşıyor.

Gülümsemeye karşı koymaya çalışarak başımı yana çeviriyorum. Biraz, biraz başarıyorum.

"Çok sevimli." Eli saç tellerimin arasından sıyrılıyor, işaret parmağı burnuma dokunuyor.

Ona ters bir bakış attım ve sırtışı genişledi. Yemin ederim adam beni kızdırmaktan zevk alıyor.

"Beni itiyorsun," diye bağırdım.

Eli gövdemin yanından aşağı doğru kayarak iç uyluğuma tırmanırken kıkırdaması yankılanıyor.

"Bundan emin misin?" Bu ses daha kaygan, daha çakıllı hale geliyor.

Ve lanet olsun, o konuştukça, bana bu şekilde dokundukça daha da ıslanıyorum.

"Evet..." Nefes alıyorum, sesim zayıf çıktığı için kendimden nefret ediyorum.

Kararmış gözleri beni kaçınılmaz bakışlarına hapsediyor ve saçlarımı kavrayan eliyle beni çevirip önümü asansöre bastırıyor, yanağımı avucuyla duvara bastırıyor.

"Sanırım gerçekten ne kadar itici olduğumu öğreneceğiz." Küçük elbisemi çekiştiriyor, serin hava çıplak kıcıma çarpıyor.

Bir parmağı yanaklarımın arasında geziniyor, başparmağı beyaz tangamın ince askısına takılıyor.

"Seni avucumun içine almak için dakikaları sayıyordum ve işte tam burada..." Kıcıma şaplak atıyor. "Bu hayal ettiğimden bile daha iyi."

Sözleri beni tatmak için can atıyor ve yemin ederim bunu ona vermek üzereyim. Kabaca, külotumu üst uyluklarımın etrafında sıkılaşıyana kadar aşağı çekiyor.

"Aç şunları," diyor ve ben de onun küçük kuklası gibi itaat ediyorum.

Göbeğim onun parmakları için zonklıyor, bir kez daha çözüldüğümü hissetmeye ihtiyaç duyuyorum.

"Benden sonra kimse amına dokundu mu?" diye soruyor, sanki dokunduklarını söylemem için bana meydan okurcasına.

Başımı sallıyorum.

"Brava ragazza... iyi kız," diye homurdanıyor, rahatlama sesini bastırıyor. Yemin ederim, eğer başka bir adam bana iyi kız dese, onu yere sererdim. Ama bunu ondan duymak, özellikle de iki dilde... Hoşuma gitti.

Ne haltlar dönüyor?

Ben bunları bir saniye daha düşünmeden, ağır avucu bir kez daha arkama çarpıyor, boynumu geriye doğru kırarken saçlarımı avucunun içine alıyor.

"Bir daha benden kaçmayacaksın, beni duyuyor musun?" Sıcak ve baş döndürücü nefesi kulağımın kabuğunda geziniyor.

Buna katılmıyorum. İstesem de katılamam, şu anda hissettiklerimle değil.

Ama kaçacağım. Kaçacağım ve bu sefer beni yakalayamayacak. Yakalayamaz. Yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Sırlarımın gömülü kalması gerek. Yaralarım onun taşıyabileceği şeyler değil. Kaderimde yalnız olmak var. Olması gereken bu.

"Bir cevap duymadım, Red." Beni tekrar tokatladı, bu sefer daha sert.

"Kaçmayacağım," diye nefes nefese teslim oldum. "İşte benim kızım."

"Ben senin kızın değilim." Cevabım kendime bile yalan gibi geliyor. "Henüz değilsin. Ama olacaksın. Bu sadece bir zaman meselesi."

Sonra kalın parmaklarını sokuyor, beni kapasitesine kadar dolduruyor, bana daha önce hiçbir erkeğin vermediği bir şey veriyor: sahip olma ve özlem duygusu. Hiç hissetmediğim, açıklanamaz bir duygu.

Belki de orgazm yüzündendir. Kafama bir sürü aptalca düşünce yüklüyorlar. Belki aynı adamla yatmaya devam edip sırlarımı saklayabilirim gibi. Belki kim olduğumu ya da etrafta kimse yokken neden bu kadar dağınık olduğumu öğrenmez. Ya da ne kadar uzun zaman önce olursa olsun neden kâbuslardan kurtulamadığımı.

Ama her şeyi mantıklı hale getirmeye çalışsam bile, bunun bir hayal olduğunu biliyorum. Eğer onunla görüşmeye devam edersem, her şeyi öğrenecek ve ben buna hazır değilim. Asla hazır olamayacağım.

"İtici, ha? Seni iten her erkek için bu kadar ıslanıyor musun?" Parmaklarını kıvrıyor, ses tonunu sertleştirerek G noktamı okşuyor. Avucunun içinde saçlarımı çekiştirerek vuruşlarını derinleştiriyor. "Amından sular damlıyor ve ben daha seni sikmedim bile." İçime giriyor, sonuna kadar.

"Tanrım, kapa çeneni," diye nefes nefese kaldım.

Cezalandırıcı vuruşları bana saldırdıkça, görünüşe göre çok hoşlandığım o kirli kelimeleri söyledikçe, daha çok tahrik oluyorum.

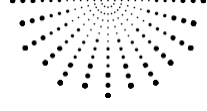
Sanki bana onun istediklerini yapabileceğimi hatırlatmak ister gibi, kayarak çıkıp sonra acımasız bir güçle geri girdiğinde yüksek sesle ağlıyorum.

"Şimdi sus." Dudakları kulağıma yaklaşıyor, kadife yumuşaklığında. "Seyirci istemem." Lobumu ağzının sıcaklığına emiyor. "Tabii senin olayın bu değilse, bambina."

Ama cevap veremiyorum çünkü adam beni öylesine yoğun bir şekilde unutuşa gönderiyor ki düşmekten başka çarem kalmıyor.

Sert ve hızlı. Tamamen
hazırlıksız.
hiçbir şey olmadan.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

DAIRESINE GIRER GİRMEZ, YİNE BAŞLADIK.

Sanki hayatı buna bağılıymış gibi. Daha önce hiç bu şekilde öpüldüğümü sanmıyorum.

Kahretsin, bana ne yapıyor?

Dilini ağzımın kaydırırken inliyor, elleri elbise pantolonumun arkasına kayıyor, benimkiler saçlarına dolanıyor.

O lanet elbiseyi çıkarmak için omurgasındaki fermuarı açmaya çalışıyorum ama anında geri çekiliyor, yuvarlak gözlerinde bir parça panik var.

"Yapma."

Yutkunurken bakışlarında karanlık ve acı verici bir şey beliriyor.

"Elbise üzerimde kalacak," diye uyarıyor, ben nedenini merak ederek bakarken.

"Utangaç mısın, Red?" Parmak eklemlerim narin yüzüne uzanıyor, yanağından aşağı süzülüyor. "Çünkü bilmen gerekiyorsa, her santimini mükemmel buluyorum."

Bu düşünceye inanmakta zorlanıyormuş gibi dudak büküyor. "Sadece yapma, tamam mı? Ve soru sormayı bırak. Eğer beni becermek istiyorsan, o zaman işleri benim yöntemimle yaparız."

"Tamam, bambina." İki elimle yüzünü kavriyorum. "Sen nasıl istersen."

Gözleri parlıyor ve kaşları geriliyor, dile getirilmemiş ham duygular yüzünü kaplıyor. Ve ben ona kalbine bu acıyı kimin koyduğunu sormadan dudakları tekrar benimkilere yapışıyor, sanki unutmamı istiyormuş gibi soruları bastırıyor.

Ama bunu yapamam. Onları bir kenara bırakması için yeterince açım. Şimdilik. Ama ona kimin zarar verdiğini bulacağım ve bunu onlara ödeteceğim.

"Yatak odası. Nerede?" Hırlıyorum, dişlerim boğazını parçalıyor.

Başparmağıyla arkasını işaret ederken dudakları ağılıkla çenemde geziniyor. Önüm onunkine dönükken, onu geriye doğru yürütüyorum, tüm o tatlı saçları bileğime iki kez doluyorum, ağzım çılgınca onunkini öpüyor, sonunda gardını indiriyor mu yoksa benimle oynuyor mu emin değilim. Onunlayken cevabı asla bilemeyeceğimi fark ettim.

Dairesine bakmak, bu kadını daha yakından tanımak için her türlü arzuya sahibim. Ama şu anda, onun yatağında sarmaş dolaş olduğumuzu, bana o gözlerle bakarken benim için çılgılık attığını düşünmekle meşgulüm.

Kapı çerçevesini geçiyoruz ve onu yatağın üstüne atıyorum, vücudu yumuşak beyaz yorganın üzerine düşüyor, çerçevem onunkinin üzerine oturuyor.

Kalçalarımı onun kalçalarının arasına yerleştiriyorum, bir dirseğime dayanarak ona bakıyorum ve bunun doğru olup olmadığını merak ediyorum. Eğer bir insan gerçekten kalbinde birinin sadece kendisi için yaratıldığını biliyorsa. Çünkü ben ruhumun derinliklerinde onun öyle olduğunu biliyorum.

Nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Delirdim mi bilmiyorum ama o benim olacak. Sadece onu da buna inandırmanın bir yolunu bulmalıyım.

"Bana öyle bakmayı kesip beni öper misin?" dedi, yanakları kızarmış, bakışlarından tedirginlik akıyordu.

Bakmamdan hoşlanmadığını fark ettim. Kaçamayacağını bildiğim o bağı hissetmekten hoşlanmıyor. Bu kendi kaderinden kaçmak gibi bir şey ve küçük kız bundan kaçmak için çok çabalıyor. Ama aramızdaki bu enerjiden kaçış yok. Bu hissedilebilir. Nefes alınabilir. Onun da bunu bildiğini biliyorum.

Ben de senin hayatıma girmeni beklemiyordum, Red. Ama işte buradayız ve bunu durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok.

Bakışlarım yüzünün her kıvrımında geziniyor. "Güzel şeylere bakmaktan hoşlanırım." Parmaklarım uyluğunun iç kısmında geziniyor. "Ve bilmek..." İşaret parmağımı tangasının askısına geçiriyorum. "...muhtemelen yine ortadan kaybolmayı deneyeceksin, bu beni senin her bir santimini hatırlamak için çaresiz bırakıyor."

Islak yarığının izini sürdüğümde bana küçük bir inilti veriyor, alt kenarını ısıyor. Yüzümü santim santim yaklaşıtıyorum, dudaklarım geziniyor, onunkini en yumuşak şekilde okşuyor.

Nabzım titriyor. Gözlerinin dalgalarında yüzen tutkudan mı, yoksa hayatımın geri kalanında onu öpmek istememe neden olduğu için mi emin olamıyorum. Ama her iki durumda da, her ne hissediyorsam, bunun bir daha asla hissedemeyeceğim bir şey olduğunu biliyorum.

Herkes için.

Onu kucağıma alıp başını yastıkların üzerine koyuyorum ve rahat etmesini istiyorum.

İç çekiyor, gözleri benimkilere dalıyor.

"Çok güzelsin, bunu biliyor muydun?"

"Artık biliyorum." Sesi zayıflıyor, dudakları gülümseme olarak kabul edebileceği bir şekilde titriyor.

Ve bunu yaptığında, bana o küçük gülümsemelerinden birini, gerçek gülümsemelerinden birini verdiğinde, bana o şekilde gülümsemeye devam etmesi için her şeyi yaparım.

"Bana adını söyle," diye soruyorum, dudaklarım onunkilere değiyor ve sıcak nefesi ağzımı kaplıyor.

"Öyle bir şey olmayacak," diye iç geçiriyor, parmakları sırtımda bir aşağı bir yukarı gidip geliyor.

Yüzümü aşağı indiriyorum, çenesini öpüyorum, dişlerim boğazını sıyrıyor.

Elim ipeksi kalçalarının arasına geri dönüyor ve bir parmak hareketiyle külotunu yana doğru iterek mükemmel küçük amını ortaya çıkarıyorum. Tek bir parmak bir kez daha yarığına giriyor, ben gözlerimizi ayırmazken ıslak klitorisinin üzerinde geziniyor.

Kaşları çatılıyor, düzensiz nefesler alırken sırtı eğiliyor. Onu tahrik edene, seksi sesler çıkarana ve vücudu benim için ıslanıp yumuşayana kadar fiske vuruyorum.

"Zamanımı seni tatmakla geçireceğim," diye söz veriyorum, kelimeler kulağının dibinden geçip gidiyor. "Ve ondan sonra, bana o adını söyleyeceksin."

"Sana asla söylemeyeceğim," diye pantolonunu indirdi.

"Oh, Red, yapacaksın." Kıkırdıyorum, ona dönüp bakıyorum. "Bana her şeyi anlatacaksın."

Vücudundan aşağıya doğru iniyorum, boğazını ve göğüslerinin arasını öpüyorum, tam olmak istediğim yere gelene kadar aşağıya doğru bir yol açıyorum.

Dizinin arkasını tutarak onu açtım, iç uyluğunun yumuşak, kadifemsi derisini öptüm ve yukarı doğru bir iz bıraktım.

Elleri yorganın etrafında toplanıyor, omurgası kıvrılıyor, gözleri sımsıkı kapanıyor.

İki parmağı külotunun her iki yanına takılıyor, yere düşmeden önce yüksek topuklarına takılana kadar uzun bacaklarından aşağı yuvarlıyor.

Amını avuçladığımda, kıvranıp inerken yavaşça sürdüğümde dikkatini bana geri veriyor.

"O yatakta iyi görünüyorsun, itaatkâr oluyorsun, ne istersem yapmama izin veriyorsun."

Kendini bana daha sert bastırırken gözleri sessiz bir küçümsemeyle doluyor.

Ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Onunla bu şekilde konuşmam hoşuna gidiyor.

"Konuşmayı bırakıp beni yemeye başlamanı öneririm," diyor ve küçük bir kahkahayla göğsüm ısınıyor.

"Umarım Ekselanslarını tatmin edebilirim." Elbisesini kalçalarına doğru çekiyorum, kıcı tamamen açıkta.

"Elbise öylece duruyor," diye uyarıyor ve ben bir kez daha nedenini merak ediyorum.

"Sen talepkâr bir cehennem kedisisin," diye fısıldıyorum, ellerim kıcının altına kayıyor, ağzım amını avuçlayana kadar aşağı iniyor.

Dilim girişten zonklayan klitorisine kadar yavaşça kaydırıyor.

"Aman Tanrım..." Gözleri geri dönüyor, parmakları saçlarımın arasına giriyor, o kadar sert çekiyor ki bazı telleri koparmak üzere.

Dilim onun çılgınca çırpınmasına neden olan o noktanın etrafında dolanıyor. İki parmağımı içine sokuyorum, sikimin orada olmasını istiyorum, bana bir eldiven gibi uyması için onu geriyorum.

Boğazından çıkan erotik sesler odada yankılanırken kalçaları, hem ona hissettirdiklerimden kaçmaya hem de daha fazlasını elde etmeye çalışıyormuş gibi dönüyor.

"Mmm," diye inliyorum parmaklarımı bir mengene gibi kavradığını hissettiğimde, serbest kalması yaklaşıyor.

"Durma," diye fısıldıyor hemen.

Öyle bir planım yok. Cehennem beni çağırmadan önce göreceğim son şey onun parçalanışını izlemek olacaksa, o zaman yüzümde bir gülümsemeyle şeytanı memnuniyetle karşılarım.

"Evet, evet, evet!" diye haykırıyor daha derine ittiğimde, G noktasına vurduğumda, klitorisini ağzıma aldığımda.

Vücudu kendini bırakmak üzereymiş gibi titriyor, zevk iniltileri daha da yükseliyor. Ve dilimin bir başka darbesiyle bir lanet çığlığı atıyor.

"Oh, lanet olsun!" Dilimin üzerine boşalırken iki yumruğum saçlarımı çekiyor, tadı zehir ve balın birbirine karışması gibi.

O ne yaptığımı anlayamadan, cebime uzanırken yavaş yavaş vücuduna tırmanıyorum.

Vücudum üzerine düşüyor, tam oturuyor, elini havaya kaldırırken sikim kalçalarının arasında sallanıyor. Elimden gümüş kelepçeler sarkıyor ve saniyeler içinde bileğini kelepçelerden birine geçiriyorum.

"Ne oluyor lan?" Başını kaldırıp beni itmeye çalışıyor, tam da diğer ucunu yatak başlığının direklerinden birine bağladığım sırada.

Ben yataktan kalkmaya başladığımda, gözleri öfkeyle dolu bir şekilde kolunu çekiştiriyor. Bakışları benimkine yönelmeden önce tuttuğu eline bakıyor, bakışlarından hançerler fırlıyor.

"Beni bırakman için *iki* saniyen var," diye tıslıyor dişlerini gıcırdatarak.

Kollarımı göğsümde kavuşturup kaşlarımı çatıyorum. "Yapacağımı sanmıyorum." Yanaklarının kızarması çok seksi, bakışları da öyle.

Memnun bir ifadeyle bakıyorum. "Orada yatarken çok iyi görünüyorsun, tamamen kızarmış ve benim kişisel teklifim gibi açılmışsın."

Ellerini yumruk yaparak inliyor. "Bunun için seni öldüreceğim, her kimsen, adın her ne boks. Ve hiçbir şey ve hiç kimse seni kurtaramayacak."

"Denediğini görmek isterim, bambina." Gözlerim vücudunda tembel bir gezintiye çıkıyor, pembe amcığı hâlâ tamamen çıplak ve parlıyor. "Görünüşe göre ne zaman benden nefret ediyormuş gibi yapsan, sonunda benim kişisel küçük fahişem gibi boşalıyorsun."

"Seni piç!" Yanakları kıpkırmızı olur ve gözleri kısılır. "Bu Komik *değil*. Beni bıraksan iyi olur. Şimdi!"

"Hayır." Yüzümde gururlu bir gülümseme belirliyor. "Sanırım bunun yerine sana birine yalan söylemenin başını büyük belaya sokacağı dersini vereceğim."

"Ne tür bir sorun?" Göğsü güçlü nefeslerle sarsılıyor, öfkeli bakışları beni bir sonraki avı yapmak için aç.

"Bu türden." Yatağın kenarına yerleşiyorum, sağ tarafı tutuyorum, ellerim kalçalarını kavırıyor, parmaklarım derinlere inerken o beni izliyor, beni itmeye çalışmıyor.

Boşta kalan eliyle yorganı kavırıyor, bakışları sert ama aşılmaz arzusuyla süzülüyor.

Benimle kavga ederek bir yere varamayacağını ne zaman anlayacak? Yine de kavga etmesinden hoşlanıyorum.

İtiraz etmeye fırsat bulamadan onu ters çeviriyorum, kalçaları kucağımda, kıcı benim oluyor. Ve ne kadar güzel bir kıcı.

"Ne halt ediyorsun?" diye kekeleyerek omzunun arkasından bana bakıyor.

Ama sesinin erotik bir akımla kabarması, avucumun o kışa yapmayı planladığı şey hakkında hiçbir çekincesi olmadığını anlamamı sağlıyor.

Saçlarını avuçluyorum, başını geriye çekiyorum, başını tutsak tutarken, ağır elim yuvarlak ve kıvrımlı arkasına sert ve gürültülü bir şekilde iniyor.

"Bu soruna cevap oldu mu Red?"

"Bana şaplak *atmayacaksın*." Tutuşuma karşı yüz hatlarına öfke yerleşiyor, boynunu bükerek bana bakıyor.

Yine ... kalçaları sanki bundan biraz zevk alıyormuş gibi bana sürtünüyor.

Bu yüzden I yap o Tekrar, şaplak onu eşek daha sert ilea sırtıtmak üzerinde lanet olası suratım. "Beni kim durduracak?"

"Kahretsin," diye haykırıyor, avucumun altından kaymasına izin verdiğimde, klitorisini üzerinde çalıştırıyor, inerken onu elime binmeye zorluyor.

Buna karşı koyuyor, uzuvlarında gezinen hisle savaşıyor.

Kaygan ve hassas, başını arkaya atıyor, düşük memnuniyet iniltisi tüm vücudunu titretiyor.

"Bana bak." Ona sert bir tokat attım. "Bana bak Red, yoksa durur ve seni burada yalvarırken bırakırım."

"Siktir git," diye feryat ediyor.

Parmağım yavaşça içine batıyor, parmağımı içinde kıvrırırken gözlerim onunkilere kilitleniyor, kıvrıyor ve itiyorum.

"Oh, " diye inliyor dudaklarını ayırarak.

"Hoşuna gitti mi?"

Çenesini sıkıyor.

"İnatçı kız." Bir parmak daha ekliyorum. "Sana bir soru sordum."

Son boğumuma kadar tek bir hamleyle içeri giriyorum, her hamlede daha derine itiyorum.

Boşalmak istemediği için kalçalarını etrafımda sıkıyor. Ama gözleri dönüyor ve yüz hatları geriliyor.

"Madem hiç eğlenmiyorsun, bambina, belki de durmalıyım." Parmaklarımı içinden çıkarıp kışını avuçluyorum ve onu yatağa geri atmadan önce küçük bir ısırık alıyorum.

Ayağa kalkar kalkmaz ön kolumu tutmaya çalışıyor.

"Bekle," diye sesleniyor.

Ama ben çoktan uzaklaştım.

"Beni böyle bırakmaya cüret etme!" Ön tarafına dönüyor ve elbisesini kabaca aşağı çekiyor, ancak bu kısa şey onu zar zor örtüyor.

Ve en başta neden benim için çıkarmak istemediğini merak etmeye geri döndüm.

"Bir yere gitmiyorum." Bir süre amına bakıyorum, sonra gözlerimi tekrar onunkilere çeviriyorum. "Ama bu arada o muhteşem kalçaların arasındaki acının, döndüğümde itaat etmen için sana işkence etmesini umuyorum."

"cehenneme gidiyorsun?" Gözleri kısıldı.

"Duş alacağım, sonra da bir şeyler sipariş edeceğim. Ve eğer uslu bir kız olursan, belki seni beslerim." Ona bir göz atıyorum, yüzümü bir sırtıma kaplıyor. "Yatağa kelepçeliyken çok iyi görünüyorsun."

Öfkeyle ofluyor, kafamı koparacakmış gibi bana bakarken yanakları kıpkırmızı oluyor. Bu sadece beni kızdırıyor.

"Temiz havlularınız nerede?"

Boynunda neredeyse bir damar patlıyor.

"Peki, bana söyleme." Omuz silkiyorum. "Onları kendim bulurum."

"Banyoda katlanmış," diye tıslıyor, beni kazıklamaya hazır. "Sakın eşyalarımı karıştırmaya kalkma."

"Neden? Külot çekmecende vibratör mü saklıyorsun?"

Şifonyere doğru ilerliyorum ve anında yatak başlığına oturuyor, omuzları öyle bir güçle sallanıyor ki, kafasından neden buhar çıkmadığını merak ediyorum.

"Belki güzel ve temiz olduğumda senin üzerinde kullanabilirim. Bunu ister misin, bambina?"

O bana hararetle bakarken ben kıkırdayarak en üst çekmeceye yöneliyorum ve çekmeceyi açar açmaz sırtışıma genişliyor.

"Bakın burada neyimiz var..." Parmaklarım düzgünce katlanmış dantel külotların ve sütyenlerin üzerinde geziniyor.

Ve tam da tahmin edildiği gibi, köşeye sıkıştırılmış parlak pembe bir vibratör var, bir ucunda vantuz ve dil görünümlü bir şey var.

Vay canına.

"Vay, vay. Küçük Kırmızı oynamayı seviyor, ha? Şey..." Oyuncağı aldım ve ona doğru yürüdüm. "Şanslısın, bu şeyle seni kaç kez boşaltabileceğimi görmek için bütün gece vaktim var." Kulağına eğildim. "O zaman şanslıysan, sikime boşalmana izin veririm."

Bana öfkeyle bakıyor, sikime bakarken alay ediyor. "Lütfen. Bahse girerim 5 inçtir."

Bir elimi uzatıp çenesini kavriyorum ve yüzünü yukarı kaldırıyorum. "Bu sayıyı iki katına çıkarsak nasıl olur? Olur mu, Majesteleri?"

Boşalmak üzereymiş gibi pantolonunu çıkarırken göğsü titriyor. Ayak parmaklarının bükülüşünü, kalçalarının kendi içine doğru sıkışmasını izliyorum.

Oyuncağını yanına bırakıyorum ve parmaklarımın gövdesinden aşağı kaymasına izin veriyorum, parmaklarım klitorisini fiskelerken gözlerim onunkilerde.

Üç parmağımı sertçe içine sokmadan hemen önce nefesi kesiliyor.

"Tanrım!" diye çığlık atıyor, ben boğazını kavrarken bakışlarını benimkilere dikmiş, o kadar derinden ve kabaca itiyorum ki duvarları kasılıyor, zevk sesleri yüksek ve utanmazca çıkıyor.

Denese bile bunu kontrol edemezdi.

"Evet, işte böyle. Bacaklarını daha geniş aç, o mükemmel pembe amcığını parmaklamama izin ver. Ve sonunda sana adımı söylediğimde, hayatının geri kalanında çığlık atacağın tek şey bu olacak."

"Adını asla söylemeyeceğim," diye inliyor. "Tabii seni cehennemin dibine kadar lanetlemek için değilse."

"Benimle gelir misin bebeğim?" Tamamen durana ve dışarı kayana kadar tempomu düşürüyorum.

Hayal kırıklığı içinde , beni tekrar içine almak için mücadele ediyor. "Açgözlü kız." Islak amını tokatlıyorum.

"Oh, siktir..." Nefesini kontrol etmeye çalışırken vücudu kabarıyor.

Vibratörü elime alıp tam boyuma geliyorum ve kasıtlı olarak göbeğinden kaçınarak kalçasında aşağı yukarı yuvarlıyorum.

Sırıtişım onu sadece , yüz hatlarını kavurucu bir küçümseme kaplıyor.

"Kelepçelerimi çöz ve defol git buradan."

Oyuncağı komodinin üzerine koyuyorum. "İnsanlara ne yapmaları gerektiğini söylemeye ve onları dinlemelerini beklemeye alışkın olduğunu biliyorum."

Yüzümü ikinci kez onunkine yaklaştırıyorum, dudaklarım kulağının üzerinde geziniyor. Nefesi kesiliyor.

"Ama ben senin erkek oyuncağın değilim, Red. Bu yüzden gidip sıcak duşumu alacağım ve işim bittiğinde senden en iyi şekilde davranmanı bekliyorum."

Kendimi , takım elbise ceketimin düğmelerini çözmeye başlıyorum ve yatağının kenarına koymadan önce silkeleniyorum. Parmaklarım kemerime doğru iniyor ve onu çıkarmaya başlıyorum, gözlerini hareketlerimden alamadan beni izlerken şangırtılar odanın içinde yankılanıyor.

Sırada gömlek, pantolon ve boxer var, ta ki tamamen çıplak kalana kadar. Sikim kalın ve ağır ve gözleri kesinlikle bunu kaçırıyor.

"Gördüklerini beğendin mi, bambina?" "Hayır," diye hırlıyor.

"Sanırım biliyorsun." Kendimi yumrukluyorum, güzel ve yavaşça okşuyorum. "Sanırım biraz fazla seviyorsun."

"Bahse girerim uzun süre dayanamazsın." Dili dudaklarında geziniyor, gözleri benimle sikim arasında gidip geliyor.

"Bebeğim, bunu az önce söylemedin." Hızlı bir adımla hemen yanındayım, elim ensesine dolanıyor, saçlarını geriye çekiyor ve onu yukarı bakmaya zorluyorum. "Sırf bunun için, bedenin artık fiziksel olarak boşalamayana kadar seni saatlerce becereceğim."

"Bu mümkün bile değil," diye meydan okuyor gözlerinde bir parıltıyla. "Ben bunu mümkün kılacağım."

Nefes verışı hızlanıyor, göğsü yükseldikçe yükseliyor ve lanet olsun, o elbiseyi parçalara ayırıp her santimini sikmek için her türlü dürtüye sahibim.

"Şimdi..." Elimi yanıma bırakıyorum. "Ben temizlenmeye gidiyorum, senden de burada kalıp sorun çıkarmamanı bekliyorum. Bunu başarabileceğini düşünüyor musun?"

"Git kendini becer," diye homurdanıyor.

"Sanırım seni düşünerek yapacağım." Vücudunda tembel bir gezinti yapıyorum. "En azından benim fantezilerimde bana şeytanmışım gibi değil de benden hoşlanıyormuşsun gibi bakıyorsun."

Ben kıkırdarken o beni tersliyor, oturma odasına dönüp banyonun kapısını buluyorum. İçeri girip suyu açıyorum ve buharın odayı doldurmasına izin veriyorum. İçeri girdiğimde kavurucu damlalar vücudumdan aşağı akıyor, bu gece öldürdüğüm birinin üzerimdeki görünmez kirini temizliyor.

Dakikalar sonra, bir patlama sesi ve ardından bir başka gürültülü çatırtı odaya yayılır.

Ne oluyor be?

Suyu hızla kapatıyorum ve yanımdaki sehpadan bir havlu alıyorum. Biriyle kurulandıktan sonra diğerini alıp kalçalarımın sarıyorum. Saniyeler içinde çıktım, yatak odasına doğru yürüyorum, onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Ama geri döndüğümde onu hiç göremiyorum ve bağlı olduğu direk? O da kayıp.

"Kahretsın."

Ben aramaya başlayamadan kükremesi arkamda yankılanıyor ve elindeki kayıp sopayla ileri atılıyor. Metal yüzümden birkaç santim öteye uzanırken yüz hatlarından öfke sızıyor.

Onu tutup çeviriyorum ama havaya sıçırıyor ve yüzümün tam yan tarafına tekme atıyor.

"Vay canına, kadın!"

Başım dönüyor ve o da bu saniyeyi değerlendirip çeneme sert bir yumruk atarak beni yere itiyor. Homurdanarak üstüme yerleşiyor, kelepçeler hâlâ bileğinden sarkıyor, elindeki sopa boğazıma doğru ilerliyor.

"Seni öldüreceğimi söylemiştim," diye ateş ediyor, yanaklarında öfkeli bir kızarıklık var.

Ama kanım sadece ısınıyor. Onu isteme şeklim... Bu bir hastalık olmalı, onun zehri damarlarımda serbestçe dolaşıyor, çünkü şu anda, ona bakarken, tek istediğim onu tanımak. parçasını. Onu güldüren şeyleri. Neyin onu ağlattığını. Bakışlarının perdesinde çok net görebildiğim acısını dindirmek için ne yapabilirim?

Yavaşça elimi uzatıyorum, parmak boğumlarım yanağını okşuyor. "Sorun yok, Red. Devam et. Ölmeden önce göreceğim son şey sen olursan, mutlu öleceğim."

Bana bakakaldı, sonra sinirlendi. Anında değişti. "Dövüş benimle!"

"Hayır." Başımı hafifçe sallıyorum.

Sopayı acıyana kadar boynumun yan tarafına daha derine sokuyor.

"Seni pislik." Dişlerini gıcırdatıyor. "Dövüş benimle!"

Elim başının arkasına doğru kayıyor, parmak uçlarım daha derine iniyor.

"Seni incitmek istemiyorum, bambına."

"Yapmayacaksın." Kıs kıs gülüyor. "Senden daha kötülerine katlandım."

"Belki." yavaşça yukarı kıvrılıyor, yanağını avucumun içinde tutarken ham duygular beni ele geçiriyor. "Ama ben onlardan biri olmak istemiyorum."

Dengesiz nefes alıp verışı yoğunlaşıyor. "Çok sinir bozucusun."

Kaşları birbirine çarpıyor, bakışları ağızma düşene kadar yüzümde geziniyor.

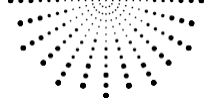
"Benim üzerimde de böyle bir etkiniz var," diye fısıldıyorum, havlulumun düştüğünü fark ediyorum, aletim onun altında sertleşiyor ve onun da bunu hissettiğini biliyorum.

"Senden nefret ediyorum," diye nefes alıyor, sopa elinden düşüyor ve yüksek bir sesle ahşap zemine çarpıyor.

Parmaklarım saçlarına dolanıyor. "O zaman benden nefret et, bebeğim."
Avuç içleri boynumun yanlarına düşüyor, göğsü benimkine doğru iniyor.
"Bunun hiçbir anlamı yok."
Sonra beni öpüyor.
Ve daha önce öpüldüğüm diğer tüm zamanların hiçbir şey ifade etmediğini
fark ettim.

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

SONUÇ

NEDEN ONU ÖLDÜREMEDİM?

Birinin hayatına son vermekte hiç tereddüt etmedim. Peki neden onun sefil hayatına son vermekten kendimi alıkoydum ve neden hâlâ yerde yatıyor, sanki yapmak istediğim tek şey buymuş gibi onu öpüyorum?

Kalçalarım ona karşı sallanıyor, ereksiyonu içime doğru lezzetli bir şekilde bastırıyor ve vücudumun çaresiz bir çılgınlıkla ağrmasına neden oluyor.

Aleti kesinlikle göze batıyordu. Kimin o kadar büyük bir alete ihtiyacı olur ki? Ve neden onu nasıl kullanacağını gerçekten bilip bilmediğini öğrenmeyi çok istiyorum?

Beni ters çeviriyor, kalçalarını yavaşça, kışkırtıcı daireler çizerek itiyor.

"Bana durmamı söyle," diye hışırıyor, dudakları boğazımda geziniyor ve ben sihirli bir şekilde sesimi kaybediyorum.

Çıkarmayı başardığım tek ses, daha önce başka bir erkeğe hiç vermediğim küçük inilti. Çünkü hiçbiri vücuduma onun yaptığını yapmadı.

Önceki erkekler sadece hızlı bir sevişmeydi. Ön sevişme yoktu. Hiçbir şey yoktu. Her seferinde sıkılıyordum.

Ama bu? Bir kaçış gibi. Uçmaya ve asla düşmek istememeye benzer bir his.

Reddettiğimi duymayınca inliyor ve elbiseyi kalçalarımın gelene kadar vücuduma itiyor. Çıkarmaya çalışmıyor. Şimdiye kadar denerse onu öldüreceğimi biliyordu.

Ağzı benimkine doğru alçalıyor, beni öylesine çığ bir tutku ve vahşilikle öpüyor ki, ondan nefret etmem gerektiğini neredeyse unutuyorum.

Hiç bu kadar pervasız olmamıştım. Genellikle bir erkekle tanışırım, geçmişini sonra onunla başka bir gün planlarım. Sonra seviştiğimizde

onu bir daha asla arama.

Ama bu adamla, bir adım bile yok. Yine de yerdeyim, sanki benim için para ödemiş gibi bana dokunmasına izin veriyorum.

Ağzı göğsüme gelip kalın kumaşın arasından öptüğünde donup kalıyorum, nefesimi tutuyorum.

değil. Elbiseyi çıkarmayacak.

Nabzım hızlanıyor ve sinirlerimi yatıştırmak için gözlerimi kapatıyorum.

Çıplak tenini tenimde, ağzını her yerde hissetmek istiyorum ama yapamıyorum.

Parmakları uyluğumun iç kısmına doğru ilerlerken, iki parmağının arasında klitorisimi işlerken sıcaklığıma kaymalarına odaklanıyorum. Vücudum bir solukta kasılıyor, bastırılmamış arzu vücudumda öyle bir şiddetle alevleniyor ki, karıncalanmalar uzuvlarıma yayılıyor.

Beni daha hızlı ovuyor, beni yoğun bir şekilde izlerken bir dirseğine dayanıyor ve midem çalkalanıyor, bana bakma şeklinden nefret ediyorum ama aynı anda hepsini arzuluyorum.

"Sana böyle dokunmayı hayal ediyordum," diye inliyor. "Bu kedi benim horozumun etrafına sarılmış olacak, gelmem için bana yalvarıyor."

Parmaklarını kıvrıp vuruşlarını derinleştirdiğinde "Siktir," diye nefes alıyorum.

O çıldırtıcı temposuna devam ederken elim saçının bir kısmını kavriyor.

Erkekler genelde vücuduma bu kadar hakim olmazlar. Normalde hareketlerini dikte eder ve dinlemiyor gibi göründüklerinde gözlerimi deviririm. Ama bu adamın talimatlara ihtiyacı yok. El kitabımı tamamen çözmüş.

"Durma," diye inliyorum, saçlarını daha sert çekiştiriyorum, serbest bırakma yaklaşıyor... ta ki parmağının bir hareketiyle bir çığlık atana kadar. Yüksek sesle ve utanmadan.

Dişlerim omzuna batıyor ve yemin ederim iz bırakacağım. Ama irkilmiyorum bile. Onun yerine, sanki bundan zevk alıyormuş gibi çılgınca hırlıyor.

"böyle, bambina. Seni dinlememe izin ver. Sana ne yaptığımı duymama izin ver." Bana dokunmaya devam ediyor, salıverilmemin dalgaları ritmik zevk dalgaları halinde içimden akıp gidiyor.

Ne olduğunu anlayamadan beni havaya kaldırıp yatağa fırlattı, vücudu arkamdaydı ve vibratörüm onun ellerindeydi. Bacaklarımı ayırmaya zorluyor, sıcak nefesi kulağıma değiyor.

"Sen ne..."

Ama kelimeler boğazımda anında ölüyor, yerini oyuncağımla amımı kavrayıp dilini çevirdiğinde bir çığlık alıyor. Çoktan amımın etrafında

hassas klitoris, vücudumun titremesine neden oluyor, sesim çaresiz çığlıklar arasında kayboluyor. "Yapamam," diye nefes nefese kalıyorum, başka bir orgazm yaşamayı hayal bile edemiyorum.

Saçımı yumrukluyor, ona bakabilmem için başımı yana yatırıyor. "Ben sana dur diyene kadar tekrar tekrar boşalacaksın. Ve şu anda benim iznim yok."

Oyuncağı diğer tarafa çeviriyor ve asadan gelen titreşimler çığlık atmama ve küfretmeme neden oluyor, uzuvlarım dayanılmaz bir şiddetle titriyor.

Sonra tekrar uçuyorum, yükseliyorum ve durmaması için yalvarıyorum.

Ama yapmıyor. Yoğunluğu artırıyor ve ben farkına bile varmadan, serbest bırakılma ihtiyacı çaresizce ağlayana kadar bana yapışıyor.

"Beni çok sert boşaltacaksın..."

Homurdanıyor, vibratörü içime öyle bir sokuyor ki parmaklarım titriyor ve ağzımdan çıkan sesler bana hiç benzemiyor.

Ne olduğunu anlamadan bir kez daha düşünüyorum, sıcaklık vücuduma yayılıyor, kaslarımı sıkıyor ve bu hissin bitmesini hiç istemiyorum.

Tatlı işkenceyi durdurmuyor, ayarı ağrıyan klitorisimin üzerinde donuk bir uğultuya indiriyor, tempo yüksek ve düşük arasında atlayana kadar vücuduma sadece anlık bir konaklama veriyor, beni bir kez daha sınıra götürüyor, sadece beni geri çekiyor.

İçimdeki her şey kıvrılıyor. Vücudum titriyor, çıkardığım sesler düşünmek için bile çok utanç verici, ama beni tekrar vuruyor - salıverilmemin çarpması - o kadar sert ki gözlerimin köşesinde gözyaşlarının şiştiğini hissediyorum.

Bir anda ellerini kalçalarımın koydu ve kaslı kalçalarına binene kadar beni üstüne çevirdi.

O tarifsiz duygularla bakıyor ve avuç içleri yüzümü tutuyor, başparmakları çenemde geziniyor.

"Seni kim incitti Kırmızı?" diye fısıltıyla soruyor, bana kararlılıkla bakıyor.

Kalbim sıkışıyor.

Ve neredeyse . Neredeyse ona söyleyecektim.

Neredeyse söylemek istiyorum. Ama söylemedim.

"Hiç kimse," diye yalan söylüyorum ama sesim beni ele veriyor.

Bana sempatik bir gülümseme veriyor. "Bir gün bana güvenmeni sağlayacağım ve o gün geldiğinde bana anlatacaksın. Ve eğer hâlâ hayattaysa, yavaş yavaş ölmesini sağlayacağım."

Hızlı bir nefes alıyorum, duygular boğazımı tıkıyor.

Kalbim göğsümde hareketsiz duruyor, atamıyor, hiçbir şey yapamıyor.
Ve ben ona bakarken, sanki onunla birlikte en yüksek dağın kenarına
tırmanmam ve düşmekten korkmamam için bana yalvarıyor.

Ancak yanlış kişiye aşık olmak en korkuncu.

Kaşlarım çatılıyor ve yüz ifademi sertleştiriyorum. "Kimsenin benimle
savaşmasına ihtiyacım yok, hele de tanımadığım bir yabancının."

Gözlerini üzerimde yoğunlaştırıyor, avucunu başımın arkasına koyuyor ve
alnımı onunkine değene kadar indiriyor. "Çok inatçısın."

"Bana söyledikleri bu," diye nefes

alıyorum. "Sorun değil bebeğim.

Meydan okumayı severim."

Sonra beni yavaşça öpüyor ve ben onun ortaya çıkardığı bu duyguların
sarhoşluğunu yaşıyorum.

Kafamın içindeki her düşünce bana bunu bitirmemi söylerken, kalbim?
Öyle görünmüyor. Bu yüzden ayrılmak yerine omuzlarına yapışıyorum ve
komodinden prezervatif alana kadar beni öpmesine izin veriyorum. Vücudu
benimkinin üstüne düşene kadar. Lateksi kalınlığının üzerinde yuvarlayıp
sikini çıplak göbeğime bastırana kadar. Kendimi yeniden tırmanırken
hissedene kadar.

Ve ağzı benimkine dönerken, yavaşça içime kayıyor, santim santim,
gözlerimin dışında hiçbir yere bakmayı reddederek.

Ve yemin ederim... Bağ kurduğunuz biriyle yatmanın ne kadar iyi
hissettirebileceğini hiç bilmiyordum. Çılgınlık, kaos ve saf mutluluk.

Onu kabaca öpüyorum, dili benimkine karışıyor, elleri saçlarımda, her
darbede daha derine iniyor, sanki sonuna kadar içeri girmeye ve onu sonsuza
dek hatırlamamı sağlamaya çalışıyor.

Onu sonsuza dek hatırlayacak olsam da kalmasına izin
veremem. "O kalçaları benim için genişlet, Red," diye inliyor.

Bunu yaptığımda, bacaklarımdan birini kaldırıp omzuna atıyor, dizlerinin
üzerinde yükseliyor ve beni öyle sert beceriyor ki başım yatak başlığına
çarptıyor.

Gözlerim kendi isteğiyle kapanıyor, bu yoğunluk dayanamayacağım kadar
fazla.

"Bana bak," diye gürlüyor sesi.

Ve yapıyorum. Her sinir ucumda hissettiklerime rağmen onun güçlü ses
tonuna karşı koyamıyorum.

Gözleri bedenlerimizin birleştiği yere düşüyor ve bir küfür mırıldanıyor,
bakışları tekrar gözlerime yükseliyor ve içime daha hızlı girdikçe daha çok
yalvarıyorum.

Ve onun gözleri benimkilere kilitlenmişken, bunun son kez olacağını bilerek düşünüyorum.

Bu bir daha asla olmayacak.

Olamaz.

Bana asla sahip olamayacak.

GIO

Bana sarılmış durumda ve bir santim bile kıpırdamaya korkuyorum çünkü kıpırdarsam onu gerçekten tuttuğumu fark edebilir. Böyle bir kadın onu tutmana izin verdiğinde, bunu mahvedecek bir şey yapmazsın. Çünkü benim Red'im, her an kaçabilir.

Bunu herkesten çok ben anlıyorum. İlişkiler hiçbir zaman istediğim bir şey olmadı. Hiç bağlılık göstermedim. Sıradan kaçamaklarım oldu ve bu her zaman bu kadardı. Kalmak, bir şeylere tutunmak için hiçbir zaman bir nedenim olmadı. Ama onunla, bu şekilde... Tutunmak istiyorum. Anlamlı bir şeye tutunmak istiyorum. Anlamlı *birine*.

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?" diye sordum.

"Birkaç yıllığına." Parmakları karnımı okşuyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, ellerinin üzerimdeki hissinin tadını çıkarıyorum.

"Daha önce neredeydin?"

Kıkırdıyor. "Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum ve bu işe yaramayacak." Yukarı bakıyor, gözleri iki nadir mücevher gibi parlıyor. "Beni herkesten daha iyi becermiş olabilirsin ama-"

"Vay be." Sırıtarak geri çekiliyorum ve sanki ne söylediğini yeni fark etmiş gibi yüz hatlarına rahatsız bir ifade yerleşiyor. "Az önce sahip olduğun en iyi kadın olduğumu mu itiraf ettin?"

"Ah, hayır." Yüzünü buruşturuyor, sırtmamak için ağzını sıkıyor, bir parmağı şakağını kaşıyor. "Kulakların ağır işitiyor olmalı."

"Mm-hmm." İstesene de yüzümdeki o sırtışı silemezsin. "Buz kraliçesi, yaşadığı en iyi sikişin ben olduğumu itiraf etti. Bunu göğsüme dövme yaptıracağım."

"Çok sinir bozucusun." Gözlerini deviriyor.

Bir kahkaha atarak çenesini kavırıyorum ve uzun bir öpücük için onu kendime çekiyorum; kadın içimde eriyor, dilini benimkiyle yavaşça yuvarlıyor, tembelce inliyor. Uzaklaştığımda, tamamen nefessiz ve güzeldi.

"Peki, Red. Bunu senin yönteminle yapabiliriz ama eninde sonunda benden hoşlanacaksın." "Ben kimseden hoşlanmıyorum." Kaşlarını çattı.

"Söylemiyor musun?"

Başını tekrar göğsüme yaslıyor ve neredeyse nefesinin altında iç çekiyor. Hiç düşünmeden ayağa kalkıp onu alnından öpüyorum.

"Bu ne içindi?" diye soruyor, gözlerinin sakın okyanusunu yıkayan yumuşaklıkla yukarı bakıyor.

"Hiçbir fikrim yok." Parmaklarımın ucuyla yüzündeki saçları tarıyorum ve o da avucunu çılgınca atan kalbime dayıyor.

"Akşam yemeği yemeliyiz," diyorum ona.

"Bana çıkma mı teklif ediyordun?" Sesine kazınmış bir gülümseme var, gözleri parlıyor.

"Ya öyleysem?"

"Beni yemeğe götür' diyecek türden bir kadın değilim."

"Belki de sana sormaya değer biriyle tanışmamışsındır."

Bana uzaklardan bakmadan önce bakışları genişliyor ve sağına bakıyor. "Senin o kişi olduğundan şüpheliyim."

İki parmağımla çenesini eğiyorum ve bana odaklanmasını sağlıyorum. "Seni tanıma ayrıcalığını bile elde edemeden beni uzaklaştırmakla meşgul olursan bunu nasıl bilebilirsin ki?" Başparmağımla alt dudağını okşuyorum ve her saniye nefes alış verişinin hızlanmasını izliyorum. "Ee, akşam yemeği? Yarın mı?"

"Yarın çalışıyorum." Yemin ederim evet demek istiyor, sadece bir nedene ihtiyacı var.

"Öyleyse git."

Kıs kıs gülüyor. "Bu o tür bir iş değil."

"Kimin için çalışıyorsun?"

Başını sallıyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor. "Asla pes etmiyorsun, değil mi?"

"Sonunda bunun farkına varmaya başladın."

Çenesini avucuna dayıyor ve bana yenilmiş bir bakış atıyor. "Sen delisin."

"Hepsi doğru." Göz kırıyorum. "Yarın saat yedide seni alacağım ve o zamana kadar tamamen giyinmiş olmanı bekliyorum."

"Öyle mi?" Yanağını tekrar göğsüme yaslıyor ve burada benimle olmaktan memnunmuş gibi iç çekiyor.

Henüz adını bilmediğim bir kadına duyduğum sahiplenme duygusuyla göğsüm kabarıyor. Sessiz dakikalar boyunca orada uzanırken, parmaklarım kafa derisine masaj yapıyor ve nefes alış verişini sabit bir düzene giriyor.

"Gitmelisin," diyor bana esnerken. "Burada uyuyamazsın." "Neden?"

Yukarı bakıyor. "Kimsenin yatıya kalmasına izin vermem. Bu bir kural."

"Bir kural, ha?" Ona masaj yapmaya devam ediyorum. "Başka ne gibi kuralların var, Red?"

Neden yatıya kalmamız konusunda bu kadar kararlı görünüyor? Ve fikrini değiştirmesini nasıl sağlayabilirim?

"Seni ilgilendirmez."

"Birkaç dakika daha kalabilir miyim?"

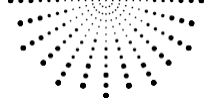
"Sadece birkaç dakika daha. Ama sonra gerçekten gitmen gerekiyor."

İnliyor, sanki orayı evi yapmış gibi yanağını göğsüme bastırıyor.

Kalbim ısınıyor.

Sesine bakılırsa, her an bayılmak üzere. Ama bunu ona söyleyecek değilim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

GIO

YAKLAŞIK OTUZ DAKIKA ÖNCE UYUDU VE TEK YAPTIĞIM ONU IZLEMEK.
O kadar huzurlu ki, hareket edip onu uyandırmak istemiyorum.

Yatıya kalamayacağımı söyledi ama tek uyuyan o olursa ne olacağı hakkında bir şey söylemedi. Ona bu şekilde sahip olursam bütün gece uyanık kalabilirim.

Kolum hafifçe sırtına dolanıyor ve ona bakarken gülümsüyorum. O kadar mükemmel ki.

Telefonum yanımda titriyor.

Sikeyim.

Uyanıp beni dışarı atmasına izin veremem. Ve biliyorum ki atacak.
Kapatmak için elime aldığımda Grant'ten gelen bir mesaj gördüm.

HİBE

Donny hala tecritte. Bir süre daha orada kalabilir.

Harika. Pislik herifle konuşmam lazım ve o lanet olası bir delikteyken bunu yapamam.

Red usulca iniyor, vücudu sarsılıyor, omuzları ağır nefeslerle sallanıyor.
Bir anda telefonu yatağa geri indirdim ve onu daha sıkı kavradım.

"Dur," diye fısıldıyor. "Yapma. Lütfen." Sesi

o kadar alçak ki neredeyse .

"Şşşt," diyorum, kötü bir rüya görüyor olabileceğini fark ederek.

"Hayır, hayır. Geri ." Sesi çılgına dönüyor, yüz hatları sıkışıyor. "Red?

Uyan artık. Kabus görüyorsun."

Ama onun yerine kollarımda çırpınıyor ve ben kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

"Tatlım, ." Onu sarsıyorum ama onun yerine vücudu titriyor, çalkantılı nefes verişlerle sallanıyor.

"Lütfen yapma," diye yalvarıyor ve ben anında onu inciteni lanet kalbini sökmek istiyorum.

Onu tekrar hafifçe sarsıyorum. "Red, uyan *artık*."

Ama ağlamıyor. Onun yerine ağlıyor ve gözyaşları alt kirpiklerinde kabarak yanaklarından aşağı süzölüyor.

Kalbim anında kırıldı.

"Yardım edin bana," diye hıçkırıyor usulca, zar zor fısıldayarak. "Biri bana yardım etsin."

Sikeyim.

Nabzım boğazımda atıyor.

"Red. Hadi bebeğim." Onu korkutmak istemediğim için yanağın kavrayarak çenesini hafifçe dürtüyorum.

Ve bir anda gözleri açılır ve oturur pozisyona sıçrar, nefesleri ciğelerini kabaca terk eder.

Gözlerini odanın içinde gezdiriyor ve daha hızlı kırıştırıyor. "I..."

Başparmağı alt kirpiklerinin altından geçiyor. Parmağının ucundaki nemi gördüğünde yüzünü öfke kaplıyor.

"Gitmen gerek. Şimdi!" Acısının geri kalanını elinin tersiyle gözlerinden kabaca sildi.

Bileğinden tutup kendime doğru çekiyor. "Hiçbir yere gitmiyorum. Sen üzgünken olmaz."

Kalın kalın yutkunuyor ve bakışlarımı kaçırıyor.

"Seni kim incitti, Red? Bana sadece bir isim ver ve her şey bitsin. Seni bir daha asla incitemeyecek."

Kaşları geriliyor ve bana baktığında, kırılmış bir kadının gözleriyle bakıyor.

"Fark etmez," diye yanıtlıyor, sesi geceye karışan çıplak bir fısıltı. "Uzun zaman önceydi."

"*Benim* için önemli." Sahiplenici bir kavrayışla sıkıyor, alnını benimkiyle buluşması için sürölüyor. "Bana bir isim ver, bambina. Tek yapman gereken bu."

"Ben iyiyim." Geri çekiliyor, çenesini kaldırıyor, omurgasını dikleştiriyor. "Bunu kendi başıma halledebilirim."

Yüzünü iki elimle tutuyorum. "Güçlü olduğunu biliyorum. Ama bazen güçlü olmak zorunda değilsin. Bırak biri omuzlarındaki yükü alsın."

Çenesi titriyor, zırhında anlık bir çatlak var. "Yapamam." Ellerimi yüzünden çekip ayağa kalkmaya başlıyor. "Ben duş alacağım."

"Bu saatte mi?"

"Biliyorum. Ama bu beni
sakinleştiriyor." "Tamam. Ama hiçbir
yere gitmiyorum." "Biliyorum."

Gözden kaybolmadan hemen önce kısa, donuk bir gülümseme ağzının bir köşesini kaldırıyor ve beni ona yardım etmek için ne yapabileceğimi merak etmeye bırakıyor.

SONUÇ

Kollarım kalkık dizlerime dolanmış, sırtımı buz gibi duş duvarına dayamışım. Su, pencere pervazına vuran yağmur damlaları gibi yere dökülüyor ve ben ağlarken sessiz gözyaşlarımı gizliyor.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Nasıl olur da onun yanında uyuyakalabilirdim ve uyandığımda neden onun varlığıyla bu kadar rahatlamış hissediyordum? Gözlerimi açıp onu görür görmez bana sarılmasını istememden nefret ediyordum. Ama bunu çok istiyordum. Onun yerine kaçtım.

Böyle şeyler isteyemem. Ve sadece kimin kızı olduğum için değil. Dürüst olmak gerekirse, gerçek sebep bu değil.

Çünkü... Çünkü korkuyorum. Kendinizi birine, travmalarınıza ve en derin korkularınıza açmanın riski vardır. Çünkü bunu yaparsanız, onlara içinde sakladığınızı gösterirseniz ve onlar da sizi terk ederse, o ıstırap... Her şeyden daha derindir.

Peki ya dışarıdaki adam? Acımın boyutunu öğrenseydi beni istemezdi.

Hayır.

Kaçan o olurdu.

Ona -ya da herhangi bir erkeğe- karşı bir şeyler hissetmeme izin verip sonunda onu kaybetmeyi göze alamam.

Bu kâbuslar ve panik ataklar istediğimden daha sık geliyor ve onları durduramıyorum. Başladıklarında on yedi yaşındaydım,

ve dokuz yıl boyunca sessizce katlandım. Kimsenin benim sandıkları kadar güçlü bir Iseult Quinn olmadığımı keşfetmemesini umarak.

Çalışmak, şeytanları tutmaya yardımcı olan tek şeydir. Öldürmek.
Kavga. Dikkatimi dağıtıyor.

Ama bu sefer, onun dikkat dağıtıcı olmasını istedim. Ki bu aptalca. Bunu atlatmama kimse yardım edemez.

Hayır. Bu kendi başıma halletmem gereken bir şey.

Orada oturup benim ne kadar zavallı olduğumu düşünmesi yeterli. Duygularını kontrol altında tutamayan zavallı küçük kadın.

Ve şimdi beni öyle gördüğüne göre, kim olduğumu öğrenmemesi daha da önemli. Kimseye söyleyemez. Babam beni bir zayıflık olarak göremez. Caellach'ı kaybedemem.

Derin bir nefes alarak ayağa kalkıyorum ve duşumu bitirip kurulandıktan sonra kıyafetlerimi giyiyorum.

Göğsümdeki endişeyle kapıyı çekip açıyorum ve hiçbir şey olmamış gibi yatak odasına geri dönüyorum.

Orada, giyinik bir şekilde yatağın kenarında oturmuş, yüzünü avuçlarının arasına almış.

"İyi misin?" Anında ayağa fırlıyor, yüzünde endişeli bir ifade beliriyor.

Ve bundan nefret ediyorum: acımak. Tanrım, acıaktan nefret ediyorum.

Kimsenin benim için endişelenmesini istemiyorum. Babamın olaydan sonra yıllarca endişelenmesi yeterliydi ve iyi olmadığım halde onu sonunda iyi olduğuma ikna etmem uzun zaman aldı. Şimdi onu hayal kırıklığına uğratabam.

"Sadece lanet bir rüyaydı." Ona kayıtsızca bakarak endişesini geçiştiriyorum. "Bu konuda federal bir dava açma."

"Bana yalan söyleme, Red." Yaklaşıyor ve ben aptal gibi olduğum yerde kalakalıyorum. Avuç içiyle enseme kavırıyor ve beni kendine çekiyor, alnı alnımla buluşuyor. "Birinin sana zarar verdiğini biliyorum bebeğim ve o zamanlar birbirimizi tanımadığımız için üzgünüm çünkü seni güvende tutmak için her şeyi yapardım."

Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor.

Gözlerimin arkasına çiğ bir ağrı vuruyor.

Sakın ağlama. Sakın bunu yapmaya cüret etme.

Başımı onunkine yaslıyorum, hareket etmek istemiyorum. Gözlerimi kaplayan yaşları görmesini istemiyorum.

Zaten bana yardım edemezdin. Kendi ailem bile edemezdi. Kendimden nefret edene kadar beni mahvetti. Ve bunun geri dönüşü yok.

Boğazımı temizliyorum, geri çekilmeden önce hızla göz kırpiyorum.

Hızla ona dönerek komodinden bir şey almam gerekiyormuş gibi yapıyorum. "Ben kurtarılmaya ihtiyacı olan bir prenses değilim."

Yine de birilerinin o kızın çılgınlıklarını duymasını, yardım için yalvarmasını ve onu kurtarmaya gelmesini her şeyden çok isterdim. Belki ben de farklı biri olurum.

"Hayır, sen prenses değilsin," diyor güçlü elleri omuzlarımı kavrayıp kollarımdan aşağı inerek orta yerime dolanırken. Sıcak nefesi boynumda geziniyor, tüm vücudumda tüylerim diken diken oluyor. "Sen bazen tacını başkasının taşımasının sorun olmayacağını fark etmeyen bir kraliçesin."

Isırıyorum, duygular boğazıma düğümleniyor.

Onlarla savaşırım. En iyi yaptığım şey bu. Ama o bana iyi davrandıkça bu daha da zorlaşıyor. Bana ne oldu böyle?

Komodinin üzerindeki telefonum aniden çalıyor ve sessiz bir rahatlama nefesi veriyorum. Bu tam da ondan uzaklaşmak için ihtiyacım olan şeydi - kısa bir süre içinde, özenle sakladığım her şeyin kökünü kazıyan bu adam.

Saklanmak kolaydır. Görülmek... En çok acı veren şey budur.

Telefonu açtığımda, babam olduğunu gördüm. Hemen cevap verdim.

"Evet?" Birkaç adım uzaklaşıyorum, hala arkamdaki adama bakmıyorum ama yine de o gece yardım etkinliğinde olduğu gibi gözlerini üzerimde hissediyorum.

Yakınımda yürüdüğünü duymadan hemen önce arkamda varlığını hissediyorum, vücudunun sıcaklığı ensemden yukarı süzülüyor.

"Seni geri istiyorum." Babamın sesi gergindi. "Birkaç saat içinde bir işimiz var ve bunun için sana ihtiyacımız var."

"Elbette. Yola çıkıyorum."

"Tamam. Hoşça kal, sevgilim."

"Birazdan görüşürüz."

"Baba" demek istemedim. Bu yabancının hakkımda başka bir şey öğrenmesine gerek yok.

"Gidiyor musun?" diye fısıldıyor, dudakları boğazımda titreyen nabzımın üzerinde.

"Evet. İş çağırıyor." Etrafımda dönüp nihayet ona baktığımda cevabım soğukkanlılıkla geliyor.

Hayal kırıklığı ile nefes alıyor.

Ben de gitmek istemiyorum.

"İstersen burada kalabilirsin," dedim ona. "Yarın döneceğim."

"Bundan emin misin?" Derin baritonu üzerime hücum ediyor, bir sıcaklık, arzu ve özlem duygusu aynı anda içimde sallanıyor.

Başımın arkasını kavırıyor ve bedenimi doğru çekiyor. Bakışları bir kez benimkileri arıyor. İki kez. Sonra beni öpüyor. Yavaşça. Acele etmeden.

Ben de izin verdim.

Bir iniltiyle kendini geri çekiyor. "Numaranı istiyorum."

Beni talepkâr bir bakışla süzüyor ve bu belki toplumun geri kalanında işe yarıyor ama bende yaramıyor.

"Senin adına sevindim." Ağzımın kenarı çekildi. "Ama anlamıyorsun."

"Tanrım, kadın." Ağır avuç içi çenemi kavırıyor ve dudakları orada geziniyor, nefesleri sıcak ve davetkâr. Fazla davetkâr. "Bu kadar zor olmak zorunda mısın?"

Kirpiklerim aşağı iniyor, sert ellerinin tadını çıkarıyorum.

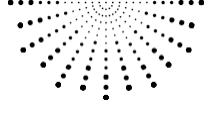
"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Bakışlarımı kısıyorum. "Dağınıklığı ya da zor şeyleri sevmiyorsun."

"Yine de senden hoşlanıyorum," diye nefes alıyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor, kollarım boynuna dolanıyor. "Bu yüzden sen dönene kadar seni burada bekleyeceğim."

Güçlü parmak eklemleri yanağımda iz bırakıyor. "Çabuk bana dön, olur mu?"

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

GIO
DÖRT GÜN SU

Hiç .

Ertesi güne kadar onun evinde kalarak dönmesini bekledim ama dönmedi.

Ertesi gün de gelmedi. Ne de bir sonraki.

Ondan sonraki gün de.

Hatta binasına yedi gün yirmi dört saat göz kulak olmaları için

adam gönderdim. Yine kaçtı. Ya da daha kötüsü... Öldü.

Red'im gitmiş olabilir.

Birinin onu incittiği düşüncesiyle göğsüme bıçak gibi bir acı saplanıyor.

Tekrar.

Ve ben orada değildim.

Hayır.

Başımı sallıyorum. Gitmiş olamaz.

Hâlâ , benden saklanıyor.

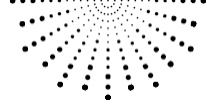
Ve onu bulmak için *hiçbir şeyden* vazgeçmeyeceğim, bunu yapmam bir
ömür sürse bile

o.

BÖLÜM II

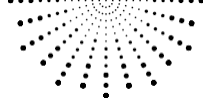
OceanofPDF.com

MEVCUT GÜN

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

GIO

"SON KONUŞTUĞUMUZDAN BERİ BRYCE'LA İLGİLİ YENİ BİR ŞEY VAR MI?" ÇENEMİ
SIKIYORUM,

Elimdeki viski bardağına sarılmıştı.

Grant yanımdan, "Hayır, hiçbir şey," diye cevap verirken, gözlerim küçük
bara yeni giren iki kadına kayıyor.

Anında ayağa kalktım, acele ettim, neredeyse başka birinin masasına
çarpiyordum.

"Gio, hangi cehenneme gidiyorsun?" Grant'in sesi kesiliyor ama tek
gördüğüm

On

u. Kırmızı.

Bunca zaman sonra bile, fiziksel olarak onu aklımdan çıkaramıyorum,
Sanki kendini etime kalıcı olarak dikmiş gibi.

Ama tam kadınların önüne geldiğimde kızıl saçlı olanın hiç de benim
Kızıl'ım olmadığını fark ediyorum.

"?" Başı rahatsız bir şekilde dönüyor.

Ve avuçlarımı kaldırarak özür diliyor ve Grant'e geri dönüyorum.

Yerime oturur oturmaz kolumu tuttu. "O da neydi öyle?

Son zamanlarda sana ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye

homurdanıyorum.

Her şeyi.

Gitmiş. Onu hiçbir yerde bulamıyorum. Hastaneleri denedim. Morgları.
Grant de geçen yıl onu bulmak için elinden gelen her şeyi yaptı ama ya izlerini
iyi gizledi ya da gerçekten öldü.

Viskimin kalanını geri atarak bardağı barın üstüne çarpıyorum. "Lanet
olsun. Yine , değil mi?" Gülmek için başını sallıyor ve
Barmene parmağını uzatıyor, o da ona bir viski daha dolduruyor. "Ne oluyor
be?

Etrafta takılan ve eğlenen Gio'ya ne oldu? Şimdi etrafta olmak için berbat birisin."

"Karısıyla tanıştı ve sonra onu kaybetti," diye mırıldanıyorum.

Bunu nasıl yapabildi? Aramızda bir şey vardı. Bunu hissettim. Onun da hissettiğini biliyorum.

Ve bununla yüzleşmek yerine çekip gitti.

"Onu çok az tanıyordun." Başını sallıyor, anlamıyor. Neden anlasın ki? Önemsediği tek şey para. "Ve? Onu tanımak istediğimi bilecek kadar tanıyordum."

"Kardeşlerin senin ne kadar acınası bir hale geldiğini biliyor mu?"

Omuz silkiyorum. "Michael İrlandalıların Raph'ı öldürmesini engellemeye çalışmakla o kadar meşgul ki benim sorunlarımla ilgilenemiyor."

"Eğer , senin bir ahmak olduğunu söylerlerdi."

"Sen ne biçim bir arkadaşsın?" Hemen bir içki daha sipariş ediyorum ve onu da geri atıyorum. Belki sarhoş olursam onu düşünmem.

Grant haklı. Acınacak hale geldim.

"İnsan bulma konusunda iyi olduğunu sanıyordum," diye azarlıyorum.

"Nasıl olur da bir kadını bulamazsın?"

Bardağını alıp boşaltıyor ve tekrar barın üstüne bırakıyor. "Size ne diyebilirim ki? Kaybolma konusunda iyidir. Eğer onu bulursan, tanışmak isterim."

Yumruğum kıvrılıyor. Ona yaklaşamaz. Bu şöhretle olmaz. Onu becermeye çalışacağını düşündüğümünden değil, ama her halükarda, Red'imın yakınında bir erkek istemiyorum.

"Şu yüzünü görmelisin." Kıkırdıyor. ". Onun üzerine işedin ve şimdi senin oldu. Demek istediğim etkilendim. İyi bir iş çıkardığı için elini sıkmak ve belki de gelip benim için çalışmasını istemek istiyorum."

Şimdi gülen benim. "İnan bana, senin için çalışmasını istemezsin."

Ona nasıl tanıştığımı anlattım. Her şeyi biliyor.

"Neden olmasın? Onun becerilerini kullanabilirim. Bugünlerde bu işi yapan çok fazla kadın yok."

"Çünkü... o kadın kendi kendinin patronu. Ve muhtemelen seni öldürür." Ona uzun uzun baktım ve o da kendini beğenmiş bir bakışla karşılık verdi. "Hayır, seni kesinlikle öldürür."

Kıs kıs gülüyor. "Onu bulma fikrinden vazgeçmen gerektiğini söyleyebilirim." Bir eli zengin siyah saçlarında rahatça geziniyor. "Gitmesine izin vermelisin."

"Bunu asla yapmayacağım."

Lanet olası bir kapanış yapana kadar durmayacağım. Onu bulana kadar dinlenmeyeceğim, ölü ya da diri.

Ve eğer yaşıyorsa, onu kaybedene kadar kırılabileceğini hiç bilmediğim kalbimi kırmanın bedelini ödeteceğim.

SONUÇ

"Hey, Red."

İçimden nefes alıyorum, adımlarımın ortasında duruyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki neredeyse başım dönecek.

Ama sese doğru döndüğümde, onun akademideki eğitmenlerden biri olan Tiernan olduğunu fark ediyorum.

Gözeneklerimden sızan tedirginlikle, çimlerin üzerinde sandviç yediği yere doğru yürüyorum. Kora yanımda yürüyor.

Tiernan'ın oturduğu eğitim binasının arka tarafında yüksek bir tuğla duvar var. Bu sayede kursiyerler ve eğitmenler, babamla görüşmek için malikâneye gelenlerin meraklı bakışlarından uzakta temiz hava alabiliyorlar. Babam istemediği sürece kimse buranın varlığından haberdar değil.

Tiernan yüz ifademi görür görmez sandviçini bırakıyor ve avuçlarını havaya kaldırıyor. "Ben ne yaptım ki?"

Maun rengi kalın saçlarını avuçluyorum, delici ela gözleri beni kafesinden çıkarılmış vahşi bir hayvan gibi değerlendiriyor. Ve ben de öyle olabilirim.

"Bana bir daha Red dersin taşaklarını alırım."

Rian, yakın arkadaşı ve infazcı dostu, nefesinin altında kıkırdıyor. Ona sertçe dönüyorum. "Komik bir şey mi var?"

"Hiç de değil." Bir kahkaha attı ve bu iyi bir şey, çünkü lanet olası bir ruh halindeyim.

Kora kıkır kıkır gülüyor. "Oh, çocuklar..." Tiernan'ın omzuna vuruyor. "Onu kızdırmanın yolu."

Ellerimi Tiernan'ın üzerinden çekip uzaklaşmaya başladım. Bir an içinde bana unutmak için savaştığım adamı hatırlatmasından nefret ediyorum.

"Yani... Kırmızı yok o zaman?" diye bağılıyor gülerek.

Yemin ederim sözümü tutup onu kendi küçük taşaklarında boğmak üzereyim.

Kora , yumuşak adımları kolunu omzuma atana kadar yetişiyor. "O da neydi?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandım.

"Oldukça fazla bir şey gibi görünüyordu." "Bırak artık." Ters ters baktım.

"Pekâlâ." Omuz silkiyor.

Ona bu aptal lakabın bana *onu*, hakkında hiçbir şey bilmediği adamı hatırlattığını ve başka kimsenin bana Kırmızı demesine izin verilmediğini söyleyemem.

Onun olarak

kalacak.

Sanki kutsalmış

gibi.

Aman Tanrım. Bana ne oldu böyle? Kutsal mı? Kendimi duyuyor muyum?

Onu unutmam gerek. O gitti. Ben hayatıma devam ettim. O da hayatına devam etti. O sadece bana hayatımın en iyi orgazmlarını yaşatan bir adamdı. Hepsi buydu.

Peki o kabusu gördüğün gece senin için ne kadar endişelendiğini düşünmeyi neden bırakmadın?

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve kendimi bu çılgınlığı durdurmaya zorluyorum.

Ayrıldığımdan beri New York'taki daireme adımımı atmadım. Aramaya devam edeceğini biliyordum. Şehirde tamamlamam gereken işler olduğunda kameralardan uzak durdum ve kılık değiştirdim. Vazgeçmeyeceğini biliyordum. Beni aramaya devam edecekti.

Onu internette aramaya çalıştım ama bir şey bulamadım. neredeyse hiçbir şey yoktu. Ne bekliyordum ki? Aylar önce vazgeçmiştim. Onu unutmak daha iyiydi. Gerçi onu unutmak imkânsızdı.

"Daha sonra tesis dışında yemek yemek ister misin?" Kora sorar.

"Bu gece olmaz. Babamız aile yemeği için hepimizin burada olması talimatını verdi."

"Oooh. Kulağa heyecan verici geliyor. Bir Quinn aile yemeği."

"Evet, gerçekten heyecan verici." Alay ettim. "Sinir bozucu kardeşlerimle akşam yemeği."

Fionn ve Cillian her zaman derimin altına girmeye çalışıyorlar. Bana düşünmemem gereken birini hatırlatıyorlar.

"Çok seksi kardeşlerini mi kastediyorsun?" Çapkın bir sırıtış fırlatıyor.

"Gerçekten mi, Kora?" Durdum ve ona doğru döndüm. "Kardeşlerimle yatmayacaksın."

"Şey, üçü birden değil. Aynı anda. Belli ki." Dudakları kıvrılıyor. "Tabii bundan hoşlanmıyorlarsa..."

"Aman Tanrım!" Avucumla yüzümü kapatıyorum. "Bu görüntüyü aklımdan asla çıkaramayacağım."

Dudaklarını büzüyor ve gülüyor. "Ne söylediysem söyledim ve her kelimesinde ciddi dim."

"Bu iğrenç." Başımı şiddetle sallayarak tekrar yola koyuluyorum. "Onlar benim kardeşlerim ve sen onlara dokunamazsın."

"Tamam..." Bana yan gözle bakıyor ve kaşlarını çatarak, *doğru, tabii ki değilim*, der gibi bir ifade takınıyor.

Akademnin ana binasına doğru ilerliyor ve ben de onu takip ediyorum. Kırmızı tuğlalı yapı, çimenlerin üzerine yayılmış, hayaletli bir konak gibi görünüyor.

Babamın evi sola doğru kısa bir mesafe, ben de oraya gidiyorum. Kız kardeşime öğle yemeğini birlikte yiyeceğimize söz verdim.

"Yemin ederim Kora," diye ekliyorum girişe ulaştığında. "Eğer kardeşlerimden birine çakarsan seni öldürürüm."

"Hayır, ," diye gülüyor.

Hayır, yapmayacağım.

O kaltak.

Üç arnavut kaldırımı basamağını adımlıyor ve içeride kayboluyor. Üst kat yemek ve eğlence için, alt kat ise uyku odaları ve ek eğitim tesisleri için ayrılmıştır. Şu anda toplam elli acemi askerimiz ve yaklaşık on beş eğitmenimiz var.

En iyi arkadaşım ve kardeşlerimden herhangi biri ihtimaline karşı başımı sallıyorum. Hayır. Kesinlikle olmaz. Sadece görüntüsü bile mide bulandırıcı.

Dakikalar sonra babamın evine giriyorum, fuayenin ihtişamı benim zevkime göre fazla şatafatlı. Bir Rönesans tablosundaki gibi mavi gökyüzünde süzülen boyalı meleklerle dolu katedral tavanının üzerinde büyük, ışıltılı bir avize asılı duruyor. Babam yaptırdı ve biraz ürkütücü olduğunu kabul ediyorum. Ben sade şeyleri severim ve babam her zaman sade bir adam değildir.

"Eriu!" Sesleniyorum. "Ben geldim. Hazır mısınız?"

Sadece birkaç metre ötedeki döner merdivene doğru .

Ayak sesleri tepemde belirliyor ve onu görmeden önce aşağıya doğru koşuyor, kahverengi saçları dağınık bir at kuyruğu, parlak yeşil gözleri paniklemiş görünüyor.

"Sorun nedir?" Omzuna asılı siyah el yere indiğinde soruyorum. Siyah ceketinin düğmelerini kapatıyor.

"Şşşt," diyor merdivenlerden yukarı bakarak.

"Ne oldu?" Avucumu omzuna koyuyorum.

Gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi yüzü çöküyor.

Vücudum anında şiddetli bir nabız atışıyla tepki veriyor. "Biri sana zarar mı verdi?"

"Hayır, değil," diye fısıldıyor, endişeyle yutkunarak. "Babamı telefonda bir adamla konuşurken duydum ve..."

Gözlerinden yaşlar süzülüyor.

"Her ne , bana söyleyebilirsin."

"Beni evlendirecek, İz," diye ağlıyor, kelimeleri daha hızlı dökülüyor. "Michael adında biriyle bu konuda konuştuğunu duydum ve yakında gerçekleşecek."

"Ne?" Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Kan beynime hücum etti. Orospu çocuğu. Bir ay bile bekleyemedi mi? Daha yeni 18 yaşına girdi! Üniversiteye yeni başladı. Önünde koca bir hayat var. Göğsümde öfke kaynıyor.

"Evet," diye devam ediyor, üzüntüsüne engel olamayarak. "O mafyanın içinde." Burnunu çekiyor, kollarını bana doluyor ve göğsüme yaslanarak sessizce hıçkırıyor. "Kimseyle evlenmek istemiyorum. Üniversiteyi bitirmek istiyorum. Veteriner olmak istiyorum. Kendi hayatımı yaşamak istiyorum." Sıkı bir yumrukla gömleğime yapıştı. "Birinin karısı olmak istemiyorum, hele de mafyadan birinin."

Onu sıkıca kendime sarıyorum, bakışlarım babamın çalışma odasının bulunduğu merdivenlere tırmanıyor. Çok yakında benden haber alacak.

"Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

Gözyaşları içinde güler ve geri döner. "Şaka yapıyor olmalısın." Elinin tersiyle gözlerinin altını kabaca siliyor. "Bizim durumumuzdaki kızlar için bunun doğru olmadığını biliyorsun. Şanslısın. Sen-"

Bir anda yüzü kül gibi olur ve gözleri büyür.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor, yeni gözyaşları gözlerini boğulandırıyor. "Bunu söylediğime inanamıyorum. Çok, çok özür dilerim, İz. Lütfen beni affet!"

İnce kollarını bana doluyor ve sıkıyor.

Sırtını sıvazladım. "Affedilecek bir şey yok. Olay olduğunda sadece sekiz yaşındaydın. Sorun değil. Nasıl olsa geçmişte kaldı." Ellerini tutup kendime çektim. "Seni seviyorum. Senin için her şeyi yaparım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor, üzgün görünüyor.

Eğilip alnına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Hemen döneceğim. Bana beş dakika ver, tamam mı?"

Ben merdivenlere doğru ilerlerken gözleri büyüyor. "İz, hayır! Sakın bir şey söyleme. Dinlediğimi anlayacak."

"Sorun değil." Yukarı tırmanmaya başladım. "Kendi hayatında neler olduğunu bilmeye hakkın var. Ve eğer istediğin bu değilse, o zaman bunu öğrenecek."

Ben yolun geri kalanını aceleyle tamamlayıp ofisine doğru sağa dönerken o anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor.

Kapıyı itiyorum.

Meşe masasının üzerindeki bir yığın kâğıttan başını kaldırıyor. "Kapıyı çalman ne güzel, sevgilim."

Avuçlarım tahtanın kenarına değene kadar yürüdüm. "Cidden onu lanet olası mafyayla mı evlendiriyorsun?!"

"Yani duydu, öyle mi?" İç çekiyor.

"Evet." Gözlerinin içine bakıyorum. "Her şeyi duydu." "Belki de ona kulak misafiri olmamayı öğretmelisin."

"Belki de kızınızı bir pislikle evlendirmemelisiniz."

"O kadar da kötü değiller ve bu ailenin çıkarları için en iyisi bu. Yoksa ailemizi unuttunuz mu..." Öfke yüz hatlarını tahrip ediyor. "...her zaman korumaya çalıştığım şeydi."

"Ve onu tamamen yabancı biriyle istemediği bir evliliğe zorlayarak bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?" Kalp atışlarım kaburgalarımın çarpıyor.

Onlardan biri kuzenimi öldürdü. Bunun iyi olduğunu nasıl düşünebilir?

"Onun hayatını mahvedecek olman kimin umurunda?" Sesim yükseliyor ve temizlik personelinin kimin duyduğunu umursamıyorum.

"Tüm şehri uyandırmadan önce şu lanet kapıyı kapat!"

Ayağımla kapıyı kapatıp çıkmadan önce birkaç saniye gözümü kırpmadan ona bakıyorum.

"Bak, Iseult." Kimse bana tam adımla seslenmezken o bana tam adımla sesleniyor. Yine de seviyorum. Annem seçti. Ama iş yapmaya başladığımda,

Kendime Izzy demeye başladım, öylece kaldı.

"Yapılması gereken bu," diye devam ediyor. "Kuzeniniz Michael'ın kardeşi tarafından öldüröldükten sonra savaş planları yapıyorduk. Ancak Michael, kardeşlerin ve benim memnun olduğumuz çok uygun bir çözüm önerdi."

"Kardeşlerim mi?" Soğuk bir şekilde gülüyorum. "Pardon, hâlâ cinsiyet ayrımcılığı mı yapıyoruz baba? Çünkü son baktığımda ikisinden de daha fazla adam öldürmüştüm ve burada söz sahibi olmayı hak ediyorum."

"Bu geçerli." Kaba bir şekilde başını sallıyor. "Ama her iki durumda da dörde karşı bir."

Başımı sallıyorum, tiksinti yüz hatlarımı sarıyor. "Ve Eriu'nun bir seçim hakkı ya da oy hakkı bile yok mu?"

"Hayır." Cevabı soğuktur. "O sadece öfke nöbeti geçiren bir çocuk. Ben ne zaman ne dersem yapıyor. Hepsi kadar."

"Kendi kızının hayatını mahvediyorsun." Bunun olmasını engellemek için ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemeden çenemi sıkıyorum.

Belki kaçmasına yardım edebilirim. Bir yerlerde kaybolmasını sağlayabilirim. Koruması var ama bunu halledebiliriz. Oraya buraya bir kurşun ve puf. Gitmiş olur. Babam ben olduğumu bile anlamaz.

Yine de hakkını vermeliyim. Bir keresinde son koruması Devlin'e uyuşturucu vererek babamızı kızdırmıştı. Tabii sonra başını bir yığın belaya soktu, Devlin de öyle. Ama onu korudu ve bunun için ona her zaman minnettar olacağım. Ama babamın onun peşine taktığı bu yeni adam? O benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Onu öldürmek kolay olurdu.

"Hayatı mahvolmayacak," diye cevap veriyor ve dikkatini kâğıtlarına veriyor. "Gio iyi bir adama benziyor ve onunla ilgilenecektir."

"Yani aşk senin için önemli bile değil, öyle mi? Anlaşıldı."

"Bu da ne demek şimdi?!" Soluk yeşil bakışlarını bana dikeyor, öfkesi büyümüş gözbebeklerinin etrafında alevleniyor.

"Sen ve annem." Onu düşündüğümde kalbim ikiye bölünüyor ve boğazımda düğümlenen ağrıyı bastırmaya çalışıyorum.

"Annemi severdim." Parmak boğumları bembeyaz olana kadar sandalyenin kolunu kavıyor.

"Hayır, yapmadın!" Kükredim.

"Sen o lanet dilini ısır!" Ayağa fırlar ve yumruklarını masaya vurarak köşede duran kehribar rengi sıvı sürahisini tıkırdatır.

"Doğru olmasaydı bu kadar kızgın olmazdın." Çenemi eğiyorum.

Bunu inkar edemez. Annem bana her şeyi anlattı. On sekiz yaşındayken onunla evlenmeye nasıl zorlandığını. Onu kendi tarzında sevmiş olsa da, onu gerçekten sevdiğini hiç hissetmemiş.

Yıllar sonra, nedenini keşfetti. Adam aslında evlenmesine izin verilmeyen başka bir kadına aşıkı. Ona yazdığı ve hiç göndermediği mektupları buldu ve bu onun kalbini kırdı. Annemi, Fernanda adını verdiği bu gizemli kadını sevdiği gibi sevmediği için bu kadar kızgın olmasaydım ona acırdım.

Annem bizim için bunu istememişti - anlaşmalı evlilikler - ve bunu babama öldürülmeden hemen önce söylemişti. Yine de babam onun isteklerinin üzerine tükürüyor.

"Gidin. Şimdi." Burun delikleri genişliyor, kalın gri kaşları titriyor. "Pişman olacağım bir şey yapmadan önce."

Göğsü inip kalkıyor ve burnundan görünmez bir duman çıkıyor.

"Bunu o istemedi," diye hatırlatıyorum ona. "Oy vermek için hayatta olmayabilir ama Eriu için bunu istemezdi, bunu sen de biliyorsun."

"Eriu Gio ile evlenecek ve bu gerçeği değiştirmek için söyleyebileceğin ya da yapabileceğin hiçbir şey yok." Koltuğuna geri yerleşti, nefesi sert ve düzensizdi. "Soyumuz devam edecek ve bu da umarım nesiller boyu sürecek bir savaşı önleyecek. Şimdi git ve kapıyı arkandan kapat. Bu konuşmayla işim bitti."

Topuklarımın üzerinde dönüp dışarı çıkmadan önce bir süre bakışlarını tutuyorum. Eriu beni gördüğünde gözleri umutla doluyor. "Bir şey var mı?"

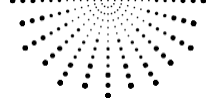
Başımı salladım. "Özür dilerim."

Yüzü düştü. "Sorun değil. Sen denedin." Yenik bir iç çekiş yaptı. "Muhtemelen beni okulu bırakmaya zorlayacak ve onun esiri olacak çılgın bir İtalyan'la evleneceğim."

"Bunu bilmiyoruz. Belki de o kadar kötü değildir."

Ama bunu kendime söylerken bile, bunun doğru olmadığını biliyorum. Cosa Nostra'nın erkekleri bir kadına davranmanın tek bir yolunu bilir, o da saygı duymak değildir.

ON ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

SONUÇ

BİR AYLIK SU

BABAMIN ERIUYLA EVLENME TEHDİDİNİ NEREDEYSE . BABAMIN Gio'nun ya da adı her neyse, çocuk gelin istemediğine karar vermiş olabileceğini umarak onunla bu konu hakkında konuşmayı bıraktım.

Bahse girerim 50 yaşındadır ve iki kez evlenmiştir. Ve muhtemelen iki kadını da sırası gelmeden konuştukları için öldürmüştür.

Ama tabii ki yanılmışım. Bu Gio'nun neye benzediği konusunda değil, babamın korkunç planını unutmaması konusunda.

Çünkü bu sabah, Gio, Michael ve babalarını evinde ağırlayacağımızı ve böylece Eriu ve Gio'nun nihayet tanışabileceklerini mutlulukla duyurdu.

Kız kardeşim o zamandan beri çıldırmayı bırakmadı.

Gio ve ailesi şu anda babamın ofisinde, Eriu ise çalışma odasında yanımda titreyerek duruyor ve cesur bir yüz ifadesi takınmak için elinden geleni yapıyor, çünkü babamız farklı bir şeye müsamaha göstermeyecektir.

"Siz pisliklerin buna oy verdiğine inanamıyorum." Kardeşlerimin her birine ters ters bakıyor, tiksintiyle başımı sallıyorum.

Tynan omuz silkiyor. "Her iki şekilde de fark etmezdi. Üçümüz de karşı oy kullansak bile o ne isterse onu yapardı."

"Prensip olarak karşı oy kullanmalıydın."

Tynan başka bir şey söylemiyor, Fionn'un ortada, Cillian'ın karşı tarafta oturduğu kanepenin bir ucunda otururken bana kayıtsızca bakıyor.

"Her şey yoluna girecek." Fionn ayağa kalkıyor ve Eriu'ya yaklaşarak omzunu sıkıyor. "Eğer sana zarar verirse, üçümüze de hesap verecek. Beni duyuyor musun?"

Başını sallıyor ama rahatlamış görünmüyor.

Kollarını ona doluyor. "İstedığının bu olmadığını biliyorum ama sana bir şey olmasına asla izin vermeyiz. Söz veriyorum."

"Evet, o pislikle evlendikten sonra yardım etmen çok hoş." Gözlerimi deviriyorum. "Boş ver onu," diyor Cillian. "Sevgili kız kardeşimiz aşka inanmıyor."

"Evet," diye kıs kıs gülüyorum. "ne var ki? Kaç tane görücü usulü evliliğin çiçek açan bir aşk ilişkisine dönüştüğünü görüyorsun?"

"Gördün mü?" Beni göstererek sırtıyor. "Onu dinleme. Her şey yoluna girecek. Onun hakkında kötü bir şey duymadım."

"O kadar kötü mü?" Ayağa kalkıp hançer gibi Cillian'a bakıyorum, soluk zümrüt yeşili gözleri beni mizahla değerlendiriyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"istediği..." Fionn boğazını temizleyip Cillian'ın yanına oturuyor ve şakağındaki koyu kahverengi saçları kaşıyor.

"Söyle." Gözlerimi onunkilerle birleştirip bakışlarımı sıkıca birleştiriyorum.

"Şey... Gio'nun biraz playboy olduğu söyleniyor. Yani, etrafta dolaşıyor."

"Yani o bir çapa mı?" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Harika. Kız kardeşimiz bir orospuyla evleniyor. Bu güzel, çocuklar, gerçekten güzel."

"Yine de oldukça gösterişli." Fionn gülüyor.

Omzuna sert bir yumruk attım ve kız kardeşime bir bakış attığımda, odadan kaçmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Yüce İsa." Fionn yumruğumun ona değdiği yeri ovuşturuyor. "Ne kadar güçlü olduğunu unutmuşum."

"Hiç komik değil," diyorum onlara. "Bu onun hayatı." "Öyle olduğunu biliyorum, Tanrı aşkına..."

"Yani 50 yaşında değil mi?" diye sordum.

"Hayır, yakınından bile geçmiyor." Fionn bir kahkaha nöbetini daha savuşturuyor. "O en küçüğü ve Raph'ı hatırlıyorsun, değil mi?"

"İçeri daldığı ve bizimle kavga etmeye başladığı zamanı nasıl unutabilirim?"

"Evet. O en büyükleri, Michael da ortancaları. Daha önce karşılaşmıştık."

Babamın Messina suç ailesinin üyeleriyle yaptığı konuşmalar genellikle telefon üzerinden gerçekleşiyor, bu yüzden diğer kardeşlerle hiç tanışmadım.

"olun. Onları duyuyorum," diye anons ediyor Tynan.

Moral desteği için Eriu'nun yanına koşuyorum ve saniyeler sonra babam onun yaşlarında bir adamla içeri giriyor.

Eriu elimi tutup sıkıyor, ben de hemen karşılık veriyorum.

"Kızlar," dedi babam. "Giancarlo ile tanışmanızı istiyorum, Gio'nun babası." O adama kibarca gülümsüyor, ben de başımla onaylıyorum.

Neyse ki evleneceği kişi o değil, çünkü öyle olsaydı, evlenecek bir şeyi kalmayana kadar o piçi bıağımla kazıklamak zorunda kalırdım.

"İkinizle de tanışmak bir zevk." kardeşime doğru yürüyor, elini tutuyor ve üstünden öpüyor.

"Sizinle tanışmak harika efendim. Ben Eriu. Evimize hoş geldiniz." "Ne kadar kibar bir genç ." Adam sırtıyor ve sanki oğlunun yerine gelini.

Midem çalkalanıyor ve o anda ondan anında nefret ediyorum.

"Gio seni çok sevecek," diye devam ediyor ve küçük kız kardeşime bakışı yüzünden bir atal bulup gözüne saplamak için her türlü niyeti taşıyorum.

Sıra bana geliyor ama tek yapabildiğim ters ters bakmak, ellerimi sırtımın alt kısmına sabitlemek.

"Evet, hoş geldin," diye mırıldandım.

Babamın onaylamayan gözlerinin içimde delikler açtığını görebiliyorum. Zor iş. Bu pislik berbat ve kimseyi memnun etmek için sahte davranmayacağım.

"Şey..." Alaycı bir kıkırdama çıkartıyor. "Ben de memnun oldum."

Diğer boş kanepeye oturmak için ilerlerken ağzı ince bir çizgi oluşturuyor, gri bıyıkları sinirli bir şekilde titriyor.

Eriu ve ben neden burada lanet bir teklif gibi duruyoruz bilmiyorum. Ama şu anda tam anlamıyla bir iç savaş başlatarak babamın kötü tarafına geçmek istemiyorum. O , ben de daha çok zorluyorum. Ama zaman ve mekan kavramını da biliyorum.

Bu pisliklerin hiçbiriyle tanışmak için burada olmak istemiyorum. Bu Gio'dan anında nefret edeceğimi biliyorum.

Belki cinayetini planlayabilirim. Bu onu kesinlikle paayı kurtarır.

Tam o sırada, birden fazla ayak sesi yaklaştı ve iki adam odaya girdiğinde... Nefesim kesildi.

Tüm hava ciğerlerimi terk ediyor. Tamamen. Tamamen.

Gitti. *Hayır. Hayır. Hayır!*

Başım dönüyor.

Böyle bir şey .

Nabzım kulaklarımda çılgınca atıyor.

Kalbim gittikçe hızlanıyor, çünkü bana aynı derecede şaşkınlıkla bakan adamlardan biri Orgazm Adam'dan başkası değil.

Yanındaki diğer adam soru sorarcasına ona bakarken o hareketsiz duruyor, gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Ahh, işte buradasınız," diyor babam ama ne o ne de ben dikkatimizi vermiyoruz.

Şaşkınlıkla bana bakarken yüzü neredeyse bembeyaz oluyor, ağzı ise sanki içinden konuşuyormuş gibi yavaşça hareket ediyor.

Tamam. Nefes al.

Bu o kadar da kötü değil. Belki de o Michael'dır ve sağ yanağında kötü bir yara izi olan diğer adam da Eriu ile evlenen kişidir. Bu da beni daha iyi hissettirmiyor, çünkü bu adam bırakın bir eşe bakmayı, bir köpek yavrusuna bile nasıl bakılacağını bilmiyor gibi görünüyor.

"Sizi iki kızım ile tanıştırayım," diye devam ediyor babam.

Ama bu adam, bu korkunç derecede aptalca yakışıklı adam bana aval aval bakmayı bırakmıyor, tüm kalbimi göğsümde döndürüyor.

Ben de ona bakmaktan kendimi alamıyorum, görünmez bir zincir beni o derin akik gözlerden başka hiçbir yere bakmaya zorlamıyor.

Hayır. Bunu yapmayacağım. Hiçbir şey demek istemiyor. Kesinlikle hiçbir şey.

Gitmenin bir yolunu bulmalıyım. Çünkü Eriu'yla evlenen o olsa da olmasa da fark etmez. Onunla bir daha birlikte olma şansım kesinlikle yok.

O zaman neden Eriu'nun ona doğru yürüdüğünü düşününce miden bulanıyor?

Hayal kırıklığı içinde ısırıldım. Neden onunla buluşmak zorundaydım ki? Kendi başıma gayet iyiydim. Takıldığım bir adamın başkasıyla evlenmesini hiç umursamadım. Hiçbir şey hissetmedim.

Ona karşı bir şey hissettiğimden değil. Yani ona sarılmak ve onu tekrar öpmek için duyduğum bu delice arzu dışında... ve tekrar... ve tekrar.

Bu dehşet verici duygular karşısında anında ürperiyorum. Bana ne oluyor ve bunu nasıl durdurabilirim?

Birbirimizi görmeyeli bir yıldan biraz fazla oldu. Neden hiç zaman geçmemiş gibi hissederken, aynı zamanda onu görmeyeli yıllar olmuş gibi hissediyorum? Kollarını etrafımda hissettim. Mutlu mu hissettim?

Oh, Tanrım. Bu düşündüğümde de kötü.

Beni mutlu ettiğini bildiğini düşünsene. Muhtemelen göğsüne bunu yazan bir dövme yaptırırdı. Kendini beğenmiş, seksi piç.

Babamın gözleri onunla birleşiyor. "Bu Iseult, en büyüğüm." İşte o zaman kesin olarak anladım. Evleneceği kişi o. Ve anında ölmek istiyorum.

Aman Tanrım.

Ne şansım var ki? Becereceğim onca insan varken, kız kardeşimin müstakbel kocası olmalıydı.

Tabii ki.

Önümdeki duvara bakıp adamı öldürmenin yollarını düşünürken çenem gıcırıyor. Nasıl olur da bana kim olduğunu söylemez? Yani, ben de söylemedim, ama yine de!

Babam Eriu'nun yanına gidiyor ve onu tanıştırmadan hemen önce bana bakıyor. "Ve bu? Senin gelinin, Eriu."

Ama Gio ona bakmıyor bile. Gözümün ucuyla, için için yanan kara gözlerinin vahşi ve aç bakışlarla beni kıstırdığını hissedebiliyorum.

Kardeşi ona doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor, o da bir şeyler söylüyor. Duymak için çok uzaktalar ama bir şeye başını sallıyor ve keşke vampir kulağım olsaydı diyorum. Ona doğru dürüst bakamıyorum, bakarsam aklımı kaybedip odanın altını üstüne getireceğimden korkuyorum.

"Siz orada ne konuşuyorsunuz?" diye soruyor babam. "Bizi aydınlatın. Lütfen."

Gio öne doğru bir adım atıyor, yaklaşıyor ve o anda ona bakıyorum ve anında pişman oluyorum. Nabzım daha fazla hızlanamayacağını düşünene kadar yükseliyor ve kollarım titreyerek kırılıyor çünkü gözlerinin çaresizce gözlerime yapışması beni ortaya çıkarıyor.

Kaşları çekiştiriyor ve benim de kalbim çekiştiriyor.

Ruhumun bedenimden kopup gittiğini hissedene kadar uzun, işkence dolu saniyeler boyunca birbirimize bakıyoruz.

Derin, sessiz bir nefes alıyorum ve kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum. Bana bakan o gözler olmadan olmak aniden canımı yakıyor.

Ama yapamıyorum. Artık ona bakamıyorum ve tanımadığım biri için tüm bu şeyleri hissedemiyorum.

Çılginca ve aptalca. Ve şimdi, aynı zamanda tehlikeli.

Çünkü eğer kayınbiraderim olacaksa, ondan uzak durmalıyım. Artık aramızda hiçbir şey olamaz. Olursa, babam bizi öldürür.

İkisi de.

"Gidebilir miyim lütfen?" Babama bakıyorum. "Artık burada bana ihtiyaç yok gibi görünüyor."

"Yapamazsın." Sesi keskin bir ısırik gibi. "Bu senin kayınbiraderin ve bizim yeni ailemiz olacak. Biraz terbiyeli ol hayatım. Sen de herkes gibi kalacaksın."

"Evet, baba." Gülümsemeye zorluyorum... ama içim kaynıyor.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diyor Eriu Gio'ya, gözleri Gio'ya kayıyor ve küçük bir gülümsemeye izin veriyor.

Ama Gio karşılık vermiyor. Bana bakmaya devam ediyor, sinirimi bozuyor. Buna daha ne kadar dayanabilirim?

Babam Gio'nun gözlerinin yüzümü nasıl taradığını fark etmiyor. Beni bu açıklanamayan ve hoş karşılanmayan duygulara boğmaktan vazgeçmeyişini.

"Oturun çocuklar," diyor Gio ve kardeşine, eliyle koltuğu işaret ederek. "Siz ikinizi oğullarım Tynan, Fionn ve Cillian ile de tanıştırmak istiyorum."

"Onun yerine kadınlar otursun," diyor Gio.

Ona ters ters bakıyorum, kan beynime sıcıyor, burada olmasından nefret ediyorum. Ondak saklanarak çok iyi yapmışım. Şimdi ailemden biri olacak ve saklanmak diye bir şey kalmayacak.

"Ayakta durmayı tercih ederim," diyorum soğuk bir şekilde, kız kardeşim diğer boş kanepeye yerleşmek için hareket ederken.

"Beyler. Gördün mü Eriu? Senin için ne mükemmel bir koca," diyor babam, sanki piyango vurmuş gibi.

Tehlikeli biri. Beni resmen öldürdü. Orgazmla. Ve şimdi aynısını ona yapacak.

Mide içimde dönüyor.

Ben burada olamam.

Burnumun arkasına bir sızı vuruyor; keşke annemi hayata geri döndürebilseydim. Konuşabildiğim tek kişi oydu. Eğer hayatta olsaydı, ona Gio ve benden bahsedebileceğim tek kişinin o olacağını biliyorum. Onunlayken, başka hiç kimseyle olamayacağım şekilde her zaman kendim olabildim. Etrafım savaşçılar ve katillerle dolu. Güçlü olarak uyum sağlamayı öğrendim.

Ama annem bizim gibi değildi.

Onu özlüyorum. Acı, asla tam olarak iyileşmeyen bir yara gibi kabarıyor ve kemiriyor.

Ailemle aralarındaki kan davası sırasında Ruslar tarafından diri diri yakılarak nasıl öldürüldüğünü her hatırladığımda öfkelenmeye başlıyorum.

Bunu yapan piç hala dışarıda, o ise dışarıda değil.

Şu anda bu düşüncelerin zamanı değil. İstirabımı gömüyorum, bir gramının bile sızmasına izin vermiyorum. İnsanlar dağıldığımı görmek için buradayken olmaz.

GIO

Siktir!

Tam önümde durduğuna inanamıyorum. Bu nasıl mümkün olabilir? Nasıl Patrick'in kızı olabilir?

Bu anı birçok kez hayal ettim. Onu tekrar bulduğum o anı. Onu öpmeyi, ona sarılmayı, ona şaplak atmayı. Ama bunu hiç hayal etmemiştim.

Şimdi de kız kardeşiyle mi evlenmek zorundayım? Bunun olmasına imkan yok.

Red'i -benim Red'imi- görür görmez Michael ve *benim* neden burada olduğumuzu neredeyse unutuyordum. Dünya ayaklarımın altında sallandı, tıpkı sadece onun yaratabileceği bir deprem gibi.

Sonunda onu buldum.

Bunca zaman sonra, tam burada, bıçağıyla beni dağlamak ister gibi bana bakıyor.

Tanrım, onun bakışını ve gülümsemesini nasıl da özlemişim. Bunu bir daha görebilecek miyim?

Babasının Michael ve oğullarıyla dikkati dağıldıktan sonra çıkışa yönelmesini izliyorum, kapıdan çıkarken zengin ateşli dalgaları sırtının küçük kısmına çarpıyor.

Benden o kadar kolay kaçamayacak. Dikkat çekmeden onu takip etmeye başladım.

"Nereye gidiyorsun?" Michael arkamdan omzuma ağır bir avuç sıkıştırıyor.

"Telefon görüşmesi."

Gözlerini ve ağzını daraltıyor, *dikkatli ol*.

Başımı salladım, o da gitmeme izin verdi.

Nereye gittiğimi çok iyi biliyor. İçeri girdiğimizde ona Eriu ile evlenemeyeceğimi çünkü Iseult ile daha önce tanıştığımı ve onun yerine onu istediğimi söyledim. Beni bundan kurtarmaya çalışacağını söyledi ama şimdilik huzur için sessiz kalmalıyım.

Rahatça fuayeye çıktım ve Patrick'in iki silahlı korumasını gördüm.

-İri yarı, yüz ifadeleri sert. Partilerde eğlenceli olacakmış gibi görünüyorlar.

"Iseult'un nereye gittiğini gördünüz mü?" Onlara sırtarak sordum. "Bir şey unutmuş."

Kahretsin, umarım Patrick'e onu aradığımı söylemezler. Neden yanlış kızın peşinden gittiğimi merak eder ve şu anda ihtiyacımız olmayan bir sürü sorununuz olur.

"Dışarı," diye bağıyor biri.

Onlara teşekkür etmek için çenemi eğiyorum ve kapıdan çıkıp gidiyorum.

Merdivenlerden aşağı iner inmez, dönüşlerce yeşillik, uzakta sağda sıralanmış birkaç kırmızı tuğlalı ev ve ortada duran, çok uzakta olmayan daha küçük bir başka malikaneye bakıyorum.

"Nerede o?" Çimlerin üzerinde koşarken kendi kendime mırıldanıyorum.

Herhangi bir yerde saklanıyor olabilir. Ve eğer malikaneden ayrılırsa, yemin ederim Michael'ın arabasını alıp onu dünyanın öbür ucuna kadar kovalayacağım.

Birini görüp Iseult'nun nereye kaybolduğunu sorabilmek umuduyla koşmaya devam ediyorum. Lanet olası Houdini gibi.

Tam büyük malikanenin önünden geçerken, siyah deri ceketli ve dar kotlu sarışın bir kadın dışarı çıkıyor. Red'le barda aptalın tekini uyuştururken gördüğüm kadın.

"Hey," diye seslendim ona. "Bana bir konuda yardım edebilir misin?"

Gözlerini kısarak beni baştan aşağı süzüyor. "Sen de kimsin be?"

"Özür dilerim." Ona doğru yaklaştım ve selamlamak için elimi uzattım.

"Gio.

Patrick'in daveti üzerine buradayım."

"Şey..." Sırıttırıyor. "Bu durumda..." Elim sıkıldı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Red'i arıyorum, yani Iseult'u. Onunla konuşmam gerek."

Gözleri büyüyor ve bir santim bile kıpırdamıyor. "Uh... az önce ona ne dedin?"

"Red. Uzun hikâye." Kıkırdıyorum. "Onunla arkadaş olduğumuzu düşünmek istiyorum. Muhtemelen size farklı şeyler söyleyecek olsa ." Geniş bir sırıtış

dudaklarıma.

"Bu onun sesine benziyor." Başını eğdi, dikkati benim üzerimde yoğunlaştı.

"Peki, nerede olduğunu biliyor musun? Onunla gerçekten konuşmam gerekiyor. Çok acil."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bakır rengi gözleri meydan okurcasına parlıyor. "Eğer Iseult bulunmak istemiyorsa, o zaman sana yardım edemem."

"Lanet olsun. Gel hadi. Söz veriyorum seni ispiyonlamayacağım." Sinirli bir elimi dolgun saçlarımda gezdiriyorum.

Red'i tanıyorsam, şimdiye kadar ülkenin diğer ucuna gitmiş olabilir.

"Kim olduğunu söylemiştin?" Yüzü temkinli bir hal alıyor, beni daha da fazla değerlendiriyor, ela gözleri kararıyor.

"Gio. İtalyan."

"Kahretsin," diye fısıldıyor. "Eriu'yla evlenmesi gereken sen misin, yoksa kardeşi mi?"

"Ben kesinlikle kardeşim değilim." Sırıtiyorum. "Ve Eriu'ya karşı hiçbir ilgim yok." Ciğerlerimden sert bir nefes çekiyorum. "Bak, eğer bana yardım etmeyeceksen, onu kendim bulurum."

Bir küfür mırıldanarak ona sırtımı veriyorum ve çimlere doğru inmeye başlıyorum. Onunla konuşana kadar buradan ayrılmayacağım. Çünkü onu ya da yaptıklarını -ya da paylaştıklarımızı- unuttuğumu sanıyorsa, başına başka bir şey gelecek demektir.

", " diye sesleniyor sarışın kadın, koşarak. Duruyorum ve onu bekliyorum.

"Iseult'yu nereden tanıyorsun? Ve bana yalan söyleme." Bir elini kalçasına koydu. "Ben onun en iyi arkadaşıyım ve eğer ona zarar vermek için buradaysan seni öldürürüm."

Gözlerinde öfke var. Bunu yapardı.

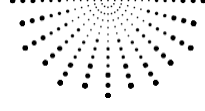
"Buraya kimseyi incitmeye gelmedim." Başımı sallayarak bir adım öne çıkıyorum, ona ne kadarını söylemem gerektiğinden emin değilim. "Yaklaşık bir yıl önce tanıştık." Hatırladıkça uzaktan kıkırdıyorum. "Sonra beni bırakıp kaçtı. Hem de iki kez." Ben devam ederken dikkatle dinliyor. "Bu yüzden bir yıldır onu arıyordum, onunla konuşmayı, aramızdaki bağı keşfetmeyi umuyordum ama hiçbir yerde bulamadım. Ta ki bugüne kadar. Ta ki onu evlenmem gerektiğini söyledikleri kişinin yanında görene kadar."

"Aman... Tanrım..." diye fısıldıyor, ağzı bir karış açık, gözleri şaşkınlık içinde.

"Ne?" Onu en çok hangi kısmın şaşırttığından emin olamadan sordum. "Sana onu tam olarak nerede bulabileceğini söyleyeceğim. Beni takip et."

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

SONUÇ

EVİME GERİ DÖNDÜM VE KENDİMİ ODAMA KILITLEDİM.
günün geri kalanında Orgazm Adam'ı görmek zorunda kalmamayı umuyorum.
Umarım düğüne kadar dönmez.

Elimde telefonum, volta atarken ne yapacağımı düşünüyorum. Babama onu tanıdığımı ve birlikte takıldığımızı söyleyeyim mi?

Hayır.

Ağır bir iç geçirdim. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Bana sadece artık hiçbir şey olamayacağını ve Gio'nun artık kız kardeşime ait olduğunu söyleyecek. Eriu'ya kesinlikle söyleyemem. Bu sadece onun kendini kötü hissetmesine neden olur. Yeterince şey yaşadı.

Tanrım, gözlerimi oymak istemeden onun o adamla evlendiğini düşünemiyorum bile.

Kıskanıyor muyum? Kıskançlık böyle mi hissettiriyor?

Kendimi yatağıma bırakıp yüzümü avuçlarıma gömdüğümde yumuşak bir kapı sesi beni böldü. Sesinden Kora olduğunu hemen anlıyorum.

"Evet," diye mırıldandım. "İçeri gel."

Yavaşça düğme döner ve kadın eşikte belirir.

"Neden buradasın?" İçeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. "Ailenle birlikte olman, kız kardeşinin müstakbel kocasıyla tanışman gerekmiyor mu?" Önümde dururken dudakları kıvrıldı.

Parmaklarımın arasından ona bakarak, "Orada olmak istemiyorum," diye mırıldanıyorum.

Yanıma yerleşiyor ve bir kolunu omuzlarıma atıyor. "Peki bu neden, *Red?*"

Ellerimi yüzümden çekiyorum ve ona sinirli bir bakış fırlatıyorum.
"Önemli değil ve bana böyle hitap etme."

Daha dik oturarak, bu kadar zavallı olduğum için içimden kendimi azarlıyorum. O sadece bir takılmaydı. İstedığı kişiyle evlenmekte özgür.

Kız kardeşimi bile.

Kesinlikle iyi. Harika olacak. Aile yemeklerine kadar bekleyemem. "Neden buradasın?" Kora'ya soruyorum.

"Antrenman yapıyorsun sanıyordum."

"Ben..." Omuz silkiyor. "Ama erken bitirdim ve tahmin edin ben tam çıkıp yiyecek bir şeyler almak üzereyken ne oldu?"

"Ne?"

Gözlerinde muzip bir parıltı var.

"Dışarı çıktığımda çok seksi bir adamın deli gibi ve Red adında biri için çılgılık attığını gördüm."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Evet." Bakışları beni delip geçiyor. "Buna inanabiliyor musun? Yani, başka biri ona böyle dediğinde çılgına dönen kimi tanıyorum ki?"

Nasıl bu kadar aptal olabilir? Bizi herkese ifşa edebilirdi! Şimdi Kora açıkça şüpheleniyor. O aptal değil.

"Cidden neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Belki satın alır. Ona ondan hiç bahsetmedim. Ne anlamı vardı ki? Onu bir daha görmeye hiç niyetim yoktu. Ta ki ortaya çıkıp kız kardeşimle evlenmeye karar verene kadar. Evren neden benden nefret ediyor?

"Kes saçmalamay, İz," diye homurdanıyor. "Bir süredir ekstra huysuz olduğumu biliyorum ve nedenini anlayamadım. Ta ki bu Gio bana sizin bir yıl önce tanıştığınızı söyleyene kadar. Gülüyor. "Bunca zamandır onu benden sakladığına inanamıyorum."

"Ben her zaman bir kaltağım. Belki de sadece hayal görüyorsunuzdur."

Avucunu kaldırıyor. "Bana yalan söylemeyi bırak. Ben senin arkadaşınım ve arkadaşlar birbirlerine karşı dürüst olurlar." Başını sallar. "Sana Kızıl dedi. Tiernan da aynısını yaptığında bu yüzden ona kızmıştın, değil mi? Sana Gio'yu hatırlattı."

"Vay canına, gerçekten çok fazla okuyorsun."

"İz, seni sevdiğimi biliyorsun ama kendi mutluluğunu sabote etmeyi bırakmalısın. Kolay olmadığını biliyorum." Sesini alçaltıyor ve elimi içine alıyor. "Annenin kaybının seni etkilediğini ve insanlarla arana mesafe koymak için çok çaba sarf ettiğini biliyorum. Ama vaktini bu şekilde geçiremezsin."

Geçmişe. Şimdiye teslim olmalı ve onun sizi henüz göremediğiniz bir geleceğe götürmesine izin vermelisiniz. Söz veriyorum..." Parmaklarımı sıkıyor. "...dışarıda seni sevmek için bekleyen insanlar var. Tek yapman gereken onlara izin vermek."

"Ben sen değilim, Kora." Ağzım ince bir çizgi oluşturuyor. "Ben yalnız iyiyim. Hatta bunu tercih ederim."

Yalancı.

"Tamam." Ayağa kalkmaya başlar. "Sen ne dersen." Gözleri omzunun arkasından benimkilere kayıyor. "Sevimsiz değilsin, İz."

Göğsüme bir sızı saplandı.

"Evet, bunu unutmayacağım." İçimden geçenleri saklayarak kıs kıs gülüyorum.

Nefret ediyorum. Hissetmekten ve ağlamaktan nefret ediyorum. Tanrım, o öldüğünde ne kadar çok ağlamıştım. O kadar çok ağladım ki, gözyaşlarımın kalıp kalmadığını bile bilmiyordum. Ama ağlamayı bıraktığımda duygularımın dizginlerini elime aldım ve onları derinlere gömdüm. Ağlamak sizi hiçbir yere götürmez. Ağlamak sizi zayıf ve zavallı yapar. Ve ben bunların ikisi de değildim.

Ama Kora'nın en iyi arkadaşınız olması hissetmemenizi zorlaştırıyor. O kız çok duygusal. Beni bu hale getirmek için sürekli saçma sapan şeyler söylüyor, aptal bir karmaşa. Ama o kız olmadan yaşayamam. Ona saplanıp kaldım.

O ne biliyor ki zaten? Beni gerçekten tanısaydı kim beni sevmek isterdi ki? Beni gerçekten görseydi. Ben o değilim. Ben Kora değilim. Mükemmel değilim.

Komodininin çekmecesini açıp cep telefonumu alıyorum ve dikkatimi dağıtacak bir şeyler yapmak için içine atıyorum.

Tam gitmeye hazırlanırken, biri kapıyı iterek açar.

"Beklemekten bıktım," diyor görmezden gelmeye alıştığım bir ses.

Ama kalbim aynı şekilde atıyor, sanki sadece onun için atıyormuş gibi çılginca çarpıyor.

"Ne oluyor, Kora?!" Ayağa fırlıyorum ve ona dehşet dolu bir bakış fırlatıyorum.

"İkinizin konuşmaya ihtiyacı var. Konuşun." Bana sert bir bakış attı. "Fuayede bekliyor olacağım. O yüzden kaçmaya çalışmayın."

"Oh," diye alay ediyor Gio. "Bu konuda kesinlikle iyi. Değil mi Red?"

İsteksizce, bana hararetle bakan o derin, karanlık gözlere bakıyorum ve Burada olduğu için kızgın mıyım yoksa beni bulmak için çaba sarf ettiği için mutlu muyum bilmiyorum.

"Tamam, siz ikiniz. Uslu durun." Kora'nın yüzü ciddileşiyor ama küçük bir gülümsemeyle kırılıyor. "Ya da yapmayın."

Sonra da sinsi bir yılan gibi kapıdan çıkıp gidiyor.

O gider gitmez kapıyı arkasından kilitliyorum. Başka biri içeri girmeyi başarır diye.

Eğer onu buraya getirmeseydi, beni asla bulamazdı. Malikânemiz o kadar korkunç ki, yıllarca yeraltında saklanabilirsin ve kimsenin ruhu duymaz. Aslında babamın arkadaşlarından biri zimmetine para geçirmekten tutuklanacağı zaman tam olarak bunu yapmıştı. Ülke dışına kaçırılana kadar beş yıl boyunca burada saklandı.

Caellach hakkında kimse bir şey bilmiyor. Söylentiler var elbette, ama hepsi bu.

Kimse aslında her şeyin tam burada, ayaklarının altında olduğunu bilmiyor. "Neden beni takip ediyorsun?"

Göğsünü itiyorum ve alçak sesle homurdanıyor, gözleri bunu tekrar denemem için bana meydan okuyor. "Gitmen gerekiyor. Şimdi." Onu tekrar itiyorum. "Sen benim kız kardeşimin

Nişanlım. Burada olamazsın."

Hareket etmiyor. Kımıldamıyor bile. Ama boynundaki damar zonkluyor.

"Bana bir daha dokun Kızıl," diye alay ediyor ters ters bakarak. "Bak bakalım ne olacak."

Bakışlarındaki meydan okuma hoşuma gidiyor, bu yüzden tabii ki tekrar itiyorum. Daha sert. İki avucumu da onun sert, kaslı göğsüne dayadım.

Ve tam bunu yaparken homurdanıyor, eli bileğime dolanıyor, ta ki beni çevirip kolunu karnıma dolayarak beni önüne sabitleyene kadar.

"Şimdi..." Çakıllı sesi içime işliyor. "Bu çok daha iyi."

Ona koymaya çalışıyorum ama sadece rol yapıyorum. Vücudum onunkine o kadar sıkı yapışmış ki, ağır şişkinliğinin sırtımın küçük kısmına baskı yaptığını hissedebiliyorum.

"Hayal kırıklığına uğradım Red," diye mırıldanıyor, kulağıma sıcak bir şekilde yaklaşarak. "Yoksa sana Iseult dememi mi tercih edersin?"

"Siktir git, Gio," diye tısladım. "Bana kim olduğunu söylemeliydin. Birlikte yatmadan önce bunu durdurabilirdik."

"Yani becerdin mi?" Kuru kuru kıkırdıyor. "Çünkü yaptığımız buydu, Red. Seviştik. Yoksa hatırlatmamı ister misin?"

Kalçalarını içime sokuyor ve ben inleme isteğimle savaşıyorum.

Birlikte yaşadığımız tüm o anılar, ben onları tekrar içime tıkmaya çalışırken yüzeye çarparak geri geliyor. Yine de o bana dokundukça

Nefesi enseme dolaştıkça, bana bu şekilde dokunmasının neden yanlış olduğunu unutuyorum. Ya da benim bundan hoşlanmamın neden yanlış olduğunu.

"Neden ortadan kayboldun?" diye sorar. "Günlerce senin evinde seni bekledim. Dönmeni dileyerek sürekli geri geldim. Seni bulmayı kolaylaştıracağını umarak kilitleri bile değiştirdim. Ama hiç gelmedin."

"Lanet kilidimi mi değiştirdin?!"

"Kesinlikle değiştirdim."

Böbürleniyor. Çekilmez adam kına yakıyor.

Ağır bir iç çekiyorum. "Artık bunların hiçbir önemi yok, Gio. Kız kardeşimle evleniyorsun. Eskiden ne olduğumuzun ya da olmadığımızın artık hiçbir önemi yok."

"Böyle mi düşünüyorsun?" İstekli bedenimi sıkıca kavıyor. "İstediğim bir şeyi bu kadar kolay bırakacak bir adam olduğumu mu?" Sesi çakıllı bir hal alıyor, dudakları boynuma düşüyor, omzuma kadar iniyor ve beni kazağımın üzerinden öpüyor. "Hayır, Red. Sen ve ben, işimiz bitmedi."

Ve bir anda beni döndürüp duvara fırlatıyor, avuç içleri beni hapsediyor, hınzır ağzı benimkine yaklaşıyor, orada asılı kalıyor.

Aman Tanrım. Böyle bir şey olamaz.

Bedenim titriyor. Ona olan doymak bilmez susuzluğum sınıra yaklaşıyor, nefesim kesik kesik geliyor.

Titreyen dudaklarıma karşı verdiği sıcak, kararsız nefesler, istememem gereken şeylerle alay ediyor benimle. Ama şu anda, Kora'nın haklı olup olmadığını merak etmemek çok zor. Benim gibi biri sevilebilir mi diye.

Avuç içi boğazıma batıyor, parmakları boğazıma dolanıyor, dişlerini gıcırdatırken başparmağı çeneme bastırıyor.

"Sana tekrar dokunmak için bir yıldan fazla bekledim." Gözleri benimkileri arıyor, bakışları hararetle. Ve içinde kalbimi delip geçen yoğun duygular buluyorum.

Ona karşı koyacak gücü kendimde bulamadan dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor ve bu amansız işkenceye son veriyor.

Tek ve acımasız bir öpücükle nefesimi çaldı. Çok uzun zamandır istediğim bir öpücük.

Bir iniltiyle ellerim saçlarına tırmanıyor, çekiştiriyor ve sanki doyamıyormuşum gibi parmaklarımı tutabildiğim her bir tutamda gezdiriyorum.

Dilimi ağzına alıyor, gömleğini pantolonundan çekip çıkardığımda ve tırnaklarımı çıplak sırtında gezdirdiğimde göğsünün derinliklerinde homurdanıyor.

Teni çok iyi hissettiriyor, parmak uçlarımdaki altındaki sert kaslar.

Beni öpme şekli, ısırması ve çekiştirme, sanki yaptığım şey için beni cezalandırmaya çalışıyor ve ben bunu hak ediyorum.

Onun cezasına
ihtiyacım var. Onu
arzuluyorum.

Elleri saçlarıma dolanıyor, o kadar sert çekiyor ki yanıyor ama hoşuma gidiyor. Daha fazlasını istiyorum. Ona tekrar içimde ihtiyacım var. Geçen sefer bana hissettirdiği gibi hissettirmesine ihtiyacım var.

"Seninle ilgili her şeyi özledim Red," diye inliyor uzaklaşırken, dudakları çenemin kıvrımını emiyor, dişleri tenimi tırmalıyor.

"Oh, Tanrım," diye nefes alıyorum, bir erkeği bu şekilde istemenin ne kadar iyi hissettirdiğini saklayamıyorum.

"Artık benden kaçmayacaksın, duydun mu?" Geri çekilirken göğsü ağırlıkla inip kalkıyor, gözleri beni olduğum yerde sabitliyor.

Cevap vermediğimde boğazımı sıkıca kavırıyor, o kadar derin ki nefes almak için savaşıyorum. Boştaki eli göğüs kafesimden aşağıya, parmaklarını kalçalarımdan arasına sokana kadar iniyor. Kot pantolonun içinden bile dokunuşunu hissediyor, daha fazlasını arzuluyorum.

"Söyle," diyor, pantolonumun düğmesini açıp fermuarı aşağı çekiyor, ses etrafımızdaki boşluğa yayılıyor. "Bana kaçmayı bırakacağını söyle."

Elini külotumun altına, neredeyse ona çaresizce ihtiyaç duyduğum yere kaydırduğunda başımı geriye atıyorum. Kot pantolonumu, üst baldırlarımdan etrafında gerilene kadar aşağı indiriyor.

Bu yanlış. O benim değil. Onun olması gerekiyordu. Ama onu durduramıyorum. Bunun bitmesini istemiyorum.

Tek bir parmağı klitorisimi sıyrana kadar aşağıya iniyor. Çığlık atmamak için iç yanağımı ısırduğmda, iki parmağını öyle güçlü bir şekilde içime sokuyor ki, dudaklarımdan çıkan seslere engel olamıyorum.

"Evet... durma!" İnliyorum.

Göğsünden tatmin olmuş bir hırıltı yükseliyor. "Ne kadar muhtaç bir fahişesin sen."

İt. "Çok
ıslak." İt.

"Çok mükemmel."

İtiş gücü.

"Oh, lanet olsun..." Ağlıyorum, gözleri gözlerime , bırakmak istemiyor.

"Bana ait olduğunu hatırlayana kadar seni tekrar tekrar sikime boşaltacağım." Sonra baş döndürücü bir intikamla ağzımı yakalıyor, sanki sözlerini kanlı bir yeminle mühürlüyormuş gibi coşku seslerimi yutuyor.

Ama ben ona ait değilim. Asla da olmayacağım, istesem bile.

Beni iliklerine kadar işleyen bir açlıkla öpüyor, parmakları sınırsız bir ahlaksızlıkla girip çıkıyor.

Başparmağı klitorisimin üzerinde gezindikçe bedenim titriyor, durgunlaşıyorum. Beni duvara karşı kafeste tutmasaydı, yere yığılırdım.

"Kukun hatırladığımdan bile daha iyi hissettiriyor," diye fısıldıyor dudaklarıma doğru, usulca fırçalıyor onları. "Ya da belki sadece seni özledim."

"Eminim benimkinden sonra bir sürü amcığın olmuştur."

Yüzünü geri çekiyor, gözleri daralıyor, sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi sessiz bir öfkeyle doluyor. Ve sonra daha sert ve daha derin itiyor.

"Evet, evet, lütfen durma..." Kelimelerim boğuk, ağırlı ve muhtaç. Ve bunların hiçbirisi için zerre kadar endişelenmiyorum.

yarın? Yarın pişman olacağım. Ama yarın değil. Bugün. Ve şu anda, tek şey bu.

Kıkırdıyor. "Ayrı kaldığımızdan beri biraz terbiye aldın, değil mi bambina?"

"Kapa çeneni ve beni boşalt," diye homurdanıyorum, saçını bir avuç tutarak. "Hatırladığım Kırmızı bu." Sonra parmakları içimde kıvrılıyor, çok iyi esniyor. Ama bu yeterli değil. Onun tamamına ihtiyacım var. Bana sadece onun yapabileceği şekilde hissettirmesi için.

Kirpiklerim titreyerek kapanıyor ve başımı duvara yaslıyorum, orgazmımın coşkusu artıyor.

"Hayır," diye sertçe tersledi. "Bana bak. Seni kimin boşalttığını, boşaltması için kime yalvardığını hatırlamanı istiyorum."

Aman Tanrım. Neden gözlerindeki o vahşi bakış ve o otoriter sözler kendimi onun içinde boğmak istememe neden oluyor?

"İseult?" Eriu'nun sesi aniden kapının diğer tarafından geliyor ve sanki buzlu suya batırılmış gibiyim.

Nabzım kulaklarımda atıyor, kan başıma hücum ediyor.

"Çekil," diye fısıldıyorum Gio'ya, onu iterek, ama parmakları içimde kalıyor ve ağzının bir ucunda bir sırtma kıvrılıyor.

Bakışlarımı kısıyorum ve bunu yaptığında başparmağını klitorisime sürüyor ve gözlerim geri dönüyor.

"İseult? Orada mısın?" Eriu kapı kolunu çevirir. "Seninle gerçekten konuşmam gerek. Kora duşta olabileceğini söyledi." Burnunu çekiyor.

Kahretsin.

Dur, ona ağzımı açıyorum, bu istediğim son şey olsa bile.

Ama kız kardeşim orada. Nişanlısıyla takıldığımı düşünmesini sağlayamam, her ne kadar yaptığım tam olarak bu olsa da.

Dudaklarını kulağıma değdiriyor. "Durmamı istediğini sanmıyorum.

O kadar ıslaksın ki parmaklarımdan aşağı damlıyorsun." Tekrar itiyor ve konuşma yeteneğimi kaybediyorum. "Tamam, seni bekleyeceğim." Huffs.

"Lanet ," diye mırıldanıyor ve yavaşça içimden çıkıyor.

Ve bunu yaptığında, içimin boşaldığını, onun için acı çektiğimi hissediyorum.

Parmakları uyarılmamla parlıyor ve gözleri benimkilerden ayrılmadan parmaklarını temizlenene kadar ağzına alıyor. "Çok lezzetli."

Neden bu kadar sıcak?

Elinin tersi yanağımı okşuyor, bakışları benim ona veremeyeceğim şeyleri arıyor. Çünkü dışarıdaki kız kardeşimi düşündüğümde daha fazla suçluluk duygusu ortaya çıkıyor ve aslında ne kadar korkunç bir insan olduğumu fark ediyorum.

"Bak, Gio," diyorum nefes nefese. "Bunu tekrar yapamayız." Yanağımı okşuyor, göğsüme doğru eğiliyor.

"İşte buydu. Beni duyuyor musun?" Fısıldıyorum, ses tonum kızgınlıkla kıvrılıyor.

Hâlâ bana bu kadar yakın olmamalı. Olmasını istememeliydim.

"Kız kardeşimin kocası olacaksın."

Bakışlarındaki yoğunlukla başını sallıyor. "Hayır, Red. Ben *senin* kocan olacağım."

Beynim ve kalbim onun sözlerini sarıp sarmalayıp tekrar tekrar çevirirken, içime ağır bir şey çarpıyor.

Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Bu asla . Asla evlenmeyeceğim. Özellikle de *seninle*."

Ne kadar ciddi olduğumun farkında değil. Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikri yok. On yedi yaşındayken benim için her şey değişti.

geleceğimi de içeriyordu. Bunu kabul ettim. Ve bir adamın beni aksine inandırmasına izin vermeyeceğim.

"Bunu goreceğiz." Başparmağı dudaklarımda geziniyor, gözleri onun izini takip ediyor, dişleri sıkılıyor.

Kendini üzerimden itti ve banyoya açılan kapıya doğru yürüdü. "Git kız kardeşinle ilgilen. Sen gittikten sonra ben kendim ıkarım."

"Külot ekmecemi karıştırma." Pantolonumu yukarı çekip sabitlerken kaşlarını atıyorum.

"Neden?" Avucunu fildişi şifonyerimin üzerinde gezdiriyor. "Seni sikebileceğim başka bir oyuncak bulacağımdan mı korkuyorsun?"

Gözlerim yarıklara dönüştü. "Senden kesinlikle nefret ediyorum." Yüzünde mizah çizgileri beliriyor. "Ama sen de benden hoşlanıyorsun." *Ne yazık ki.*

GIO

O gittikten sonra yatak odasına bakıyorum, her şey temiz ve düzenli ve Red kadar yoğun birine ait olamayacak kadar beyaz.

Adını bilsem bile ona bundan başka bir şey diyemiyorum. O benim Kızıl'ım. Benim ateş ve buz tanrıam. Ve onda kesinlikle *buz kraliçesi* olayı var, ama lanet olsun, bu beni sertleştiriyor.

Yine de sorun değil. Kalbi yumuşayıp beni içeri alana kadar zamanımı harcayacağım.

Yatağının zerine eğildim, köşeleri mkemmел bir şekilde kıvrılmış beyaz yorganın üzerine oturdum.

Fildişi komodininin ortasında bir fotoğraf erevesi duruyor. Onu , daha geç bir Kızıl'a benzeyen bir şey görüyorum - belki de ergenlik çağının başlarında - ve daha çok Eriu'ya benzeyen bir kadın.

Bu onların annesi mi? Onun ölümünü biliyorum. İrlandalılar ve Ruslar arasında yıllarca süren savaşı devam ettiren şey buydu. Neyin başlattığını bilmiyorum. Kimse gerçekten bilmiyor. Ama her neyse, o zamanki Rus Pakhan'ı Sergey Marinov'un Patrick'in karısını kaçırıp diri diri yakması için yeterince kötüydü.

Patrick de intikam almak için Sergey'in oğullarından birini öldürdü. Ve savaş devam etti... ta ki diğer oğulları ateşkes ilan edene kadar. O noktaya kadar çok fazla hayat kaybedilmişti.

Ama her şeyi başlatanın Sergey olduğundan hiç şüphem yok. O her zaman deliydi. Akılsız ve şeytani.

Gideli yıllar oldu. Muhtemelen altmışlı yaşlarının sonlarında. Söylentilere göre Rusya'ya kaçmış. Oğulları onu sürgüne göndermiş. Belki de şimdiye kadar ölmüştür.

Red'in annesinin ölümüyle nasıl başa çıktığını merak ediyorum. Kolay olmamış olmalı. Bir kız ve annesinin yakın olmasını hayal ederdim ve onu çok gençken kaybetmek muhtemelen ona çok fazla keder vermiştir. Onu kollarımda tutma ihtiyacı beni mahvediyor.

Fotoğrafi bırakıyorum ve onu daha iyi tanımamı sağlayacak bir şey bulma umuduyla tek çekmeceyi açıyorum. Ama içindekini gördüğümde ağzıma kocaman bir gülümseme yayılıyor.

Bunu kesinlikle beklemiyordum. Ama bir adam böyle bir hediye aldığında, bunu hafife almaz.

Cep telefonunu elime alıyorum ve kilitli olup olmadığını kontrol etmek için yan düğmeye basıyorum. Tabii ki kilitliydi. Ama en iyi arkadaşınız onun cep telefonunu üreten şirketin sahibiyse, kilidi açmak o kadar da zor olmayacaktır.

Cebimden kendi telefonumu çıkarıp Grant'i arıyorum. Cevap vermesi sadece iki kez çaldı.

"Evet, Gio? Bugün senin için ne yapabilirim?" "Kapa çeneni. Bir telefonun kilidini açmanı istiyorum."

"Affedersiniz? Bu mahremiyet ihlali olur. Çiğnemiş olacağım kanunlardan bahsetmiyorum bile." Sesi neşe doluydu. Bu tür şeyler için yaşıyor.

"Evet, evet. Sana seri numarasını mesaj atıyorum. Seninkilerden biri." Telefonunu yanıma koydum ve hızlıca yazıp gönderdim.

"Kimin telefonunu hackliyorum?"

"Onun."

Saniyeler süren sessizlik hattı doldurur.

"çektığın kadın mı?" Sesi kuşkulu bir hal alıyor. "Bir ve aynı."

"Bunu nasıl başardın?" Dizüstü bilgisayarında yazdığını duyuyorum.

"Uzun hikâye. Sonra anlatırım. Şu anda onun telefonuna girmem gerekiyor çünkü geri dönüp beni bulursa bıçaklayarak öldürecek."

Kıkırdıyor. "Muhtemelen bunu hak edersin."

"Evet, yerinde olsam dikkatli olurdu," diyorum ona. "Yardım ettiğini öğrenirse, muhtemelen sıradaki sensin."

Bir kahkaha daha atar. "Tamam, şimdi telefonunu kontrol et. Pin kodunu devre dışı bıraktım. Yeni bir tane girmesi gerekecek, böylece birinin telefonla oynadığını anlayacak."

Sırıtiyorum. "O noktaya kadar umurumda değil. Teşekkürler.

Sonra konuşuruz." "Tamam." Aramayı sonlandırıyorum ve telefonumu yatağının üzerine koyuyorum.

Telefonu tekrar avucumun içinde, telefonunu açıyorum ve annesiyle onun ekran koruyucusunu buluyorum.

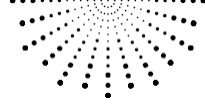
Göğsüm anında sıkışıyor, parmağım genç yüzünde geziniyor, o kız için, şu anda olduğu kadın için üzülüyorum.

Michael'ın adı telefonumun ekranında beliriyor ve beş dakika içinde yola çıkacağımızı söylüyor. Ama ben numaramı onun telefonuna çoktan programlamıştım. Onun telefonundan kendime mesaj atıyorum, böylece onun numarası da bende oluyor.

Telefonu tam olarak bulduğum yerde bırakmadan önce hemen ona bir mesaj gönderiyorum.

Sırf onu bulduğunda yüzündeki ifadeyi görmek için bir ton para verirdim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

SONUÇ

YAN YANA YÜRÜRKEN ERIU "BELKİ KAÇABİLİRİM" DIYE AĞLIYOR.
Caellach'ın ana binasının arkasındaki açık arazide. "Onunla evlenemem, İz.
Evlenemem işte."

Nefes nefese kalıyor ve hızla gözlerinin altını siliyor.

"Hey, hayır..." Başımı sallıyorum ve kolumu sırtına dolayarak onu
kendime çekiyorum. "Kaçmıyorsun. Bunu . Birlikte."

Benden uzaklaşıyor ve kaşları çatılıyor. "Bunu bir yolu yok. Bunu sen de
biliyorsun. Denedin ve o yine de bunu yaptı." Omuz silkiyor, burnunu çekiyor.
"Sonunda bana sadık bile kalmayacak tamamen yabancı biriyle evleneceğim."
Yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülüyor. "Kocasının onu gerçekten
sevmediğini bilerek mutsuz bir evlilik yaşayan kadınlardan biri olacağım."

"Bunu bilemezsin." Ama bu sözleri söylerken sanki kendi kalbimi
parçalıyormuşum gibi hissediyorum.

Onun acısı benim acım. Yine de farklı.

Kız kardeşim bana dünyayı sarsan öpücüğü veren adamla evleniyor, bu
benim gibi kadınlar için hayatta sadece bir kez yaşanabilecek bir duygu. Ama
kız kardeşimin acısının sebebi ben olamam. Çünkü ona söylemeden onunla
birlikte olduğumu öğrenirse, bu onu incitir. Kendimi Gio'yla böyle durumlara
sokmaktan vazgeçmeliyim. Odamdaki o olay türünün son örneği olacak.

"Bu şekilde düşünmeni istemiyorum." Kolumu ona doladım ve bir kez
daha birlikte yürüdük. "Belki de onun gibi bir adamın değişmesi için doğru
kadını bulması gerekiyordur."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" İç çekiyor.

Hayır.

"Evet."

"Umarım haklısındır, İz."

"Sanırım her şey başarısız olursa, onu öldürebilirim."

Olduğu yerde durdu ve gözlerini bana dikti.

"Ne?" Dudaklarım geniş bir sırıtışa dönüştü. "Sadece şaka

yapıyordum." Bakışlarını daralttı. "Hayır, yapmıyordun."

Omuz silkiyorum. "Sen söyledin kardeşim. Ben söylemedim."

"Yemin , eğer kız kardeşim olmasaydın senden korkardım."

Ona göz kırpıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Sanırım şanslısın. Şimdi gel bakalım. Seni tatlı yemeye götüreceğim."

"Ooh, şu dondurma servisi edilen puf börekleri olan yere gidebilir miyiz?"

"Kız kardeşim ne isterse!"

Bana sırıtıyor, o kadar parlak gülümsüyor ki bir an için ikimiz de sorunlarımızı unutuyoruz.

Ama bazen bir an bile yeterlidir.

"Çok çabuk gittin." Babam yemekten sonra oturduğu koltuktan bana bakıyor, elinde sade kahve dolu bir fincan. "İtalyanlar umurunda değil miydi?"

" sayılmaz, özellikle de en yaşlısı." Onun karşısına yerleştim.

Gio ve ailesi gideli saatler oldu ve kız kardeşimle dışarı çıkıp onun aklını bu lanet evlilikten uzak tuttuğum için mutluyum.

Gio'yla evlenmeye niyeti olmadığını öğrenince rahatladım. Onun yakışıklı olduğunu düşünüyordu, belli ki, ama bunu istemiyor, bu da onun beynini sikkemek istediğim konusunda kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlamalı.

Ama öyle değil.

"Babalarını mı kastediyorsun?"

"Evet," diye kıs kıs gülüyorum. "İşte ."

"Ben de öyle." Uzun bir yudum alıyor. "Bir şey bilmelisin." Yüz hatları gerginleşiyor. "Bu burada kalacak."

"Tabii ki. Ne oldu?" Daha dik oturuyorum, damarlarımda adrenalin pompalanıyor.

"Babaları kirli." Kaşlarım havaya kalktı.

"Görünüşe göre Raph'ın karısını öldürmüş ve sonra da bunu etmeye çalışmış."

"Ne?" İnanmayarak fısıldadım. "Yani onu öldüren o mu?"

Bianca öldükten sonra İtalyanlarla aramızın ne kadar kötü olduğunu hatırlıyorum. Raph bizi suçladı, ama babam onu masum olduğumuza ikna etmek için ne söylerse söylesin, silahlarını ateşledi ve kuzenimi öldürttü.

Gördün mü, ben? Onu şimdiye kadar öldürmüş olurdum. Yas tutuyor olabilir ve babam intikam almadan önce huzur içinde yas tutmasına izin verdi, ama umurumda değil. Raph kuzenimin canını almadan önce elinde kanıt olmalıydı.

"O piç Giancarlo'yu uzun zamandır tanıyorum," diye devam ediyor babam. "Ve o her zaman lanet bir yılan olmuştur. Ama bu bile çok uzak."

"Katılıyorum. Gitmesi gerekiyor. Onu öldürmeyi mi planlıyorlar?"

"Evet." Başını sallıyor. "Bunun için sabırsızlanıyorum." Fincanı sıkıca kavriyor, parmak eklemleri bembeyaz oluyor. "O sıçan piçi. Lanet olası boğazını kesmek istiyorum." Gözlerini uzaklara dikti.

"Anladığım ondan hoşlanmıyorsun?" Dudaklarım .

"Komik birisin, ha?"

"Sanırım bunu senden alıyorum." İçimden bir kahkaha yükseliyor.

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor, sanki içimi görmeye çalışıyormuş gibi dikkatle bana bakıyor.

"İyi misin? O şey..." Boğazını temizliyor ve koltuğunda kayıyor. "Önceden olan şeyler artık seni eskisi gibi rahatsız etmiyor, değil mi?"

Yalan söyle. Sadece yalan.

Yalan söylemek daha güvenlidir. İnsanların incinmesini önler. Gerçeği söylemekten hiçbir zaman iyi bir şey çıkmaz. Bana ne olduğunu düşünmediğim tek bir gün bile geçmediğini bilmesine gerek yok.

"Ben iyiyim baba. Söz veriyorum." Hatta dondurmanın üstündeki kiraz gibi kocaman bir sırıtış yapııştırıyorum.

"İyi o zaman." Arkasına yaslandı. "Bu arada kardeşlerin Giancarlo'ya yardım etmek için İtalyanlarla birlikte gitti. Biz de New York'a gidiyor olabiliriz hayatım. Hazırlıklı ol."

Kahretsin. Gio'yu tekrar görmek zorunda mı kalacağım? Bugün her saniye daha da güzelleşiyor.

"Oh, evet, sorun değil. Her ihtimale karşı bıçaklarımı bileyeceğim."

Kıkırdıyor. "Söyle bakalım, Gio hakkında ne düşünüyorsun?"

"Şimdi birdenbire fikrimi önemsemeye mi başladın?" Bir bacağımı diğerinin üzerine atıyorum ve sırtımı siyah deri koltuğa yaslıyorum.

"Aman Tanrım..." Oflayıp pufluyor, gözleri tavana dikiliyor. "Sen hiç zor biri değil misin?"

"Başka kim seni diken üstünde tutabilir ki?"

Gülümsemeye karşı koyuyorum, o da kendi gülümsemesiyle savaşıyor başını sallıyor.

"Küçük kız kardeşim için isteyeceğim kişi o değil," diyorum ona. "Ama ne Eriu ne de benim söylediklerim senin için pek bir şey değiştirmeyecek, o yüzden bu konuşma anlamsız görünüyor."

"Ondan hoşlanmıyor mu?"

"Hayır," diyorum sertçe. "Kocasını kendi seçmek istiyor, biliyorsun değil mi?"

Burası 'lü yıllar olmadığına göre?"

"Ne yazık ki ikiniz için de, evlenmek zorunda olduğu kişi bu." Buharlı sıvıdan bir yudum alıp ağzına götürüyor. "Hayatımız boyunca yetecek kadar savaş yaşadık, Iseult. Bunu en iyi senin bilmen gerekir."

Nefes alamayana kadar kalbim sıkışıyor.

Sanki unutabilirmişim gibi.

"En azından İtalyanlarla barışı koruyabilmemiz için olması gereken bu," diye devam ediyor, içimdeki işkenceden bihaber.

"Ruslar yine başımıza bela mı açıyor?" Sesimin tonunu sabit tutarak soruyorum.

Başını iki yana sallar. "Ama onlarla asla bilemezsin. Oğulları anlaşmayı geçersiz kılmaya karar verebilir ve o zaman yıllarca süren kan dökülmesine geri döneriz. Ve ben çocuklarımdan hiçbirinin hayatını kaybetmesini istemiyorum. Ben hayatımda yeterince kayıp verdim." Bakışları bana yoğun bir şekilde çarpıyor. "Anlıyor musun, sevgilim?"

Başımı salladım. "O sinir bozucu Gio ile vakit geçirmek zorunda kalmadığım sürece sorun yok."

Ve sinir bozucu gülüşü. Ya da nefes kesici gülüşünü.

"Sana alışılabılır." Babam bardağı ağzına götürüyor. "Şüpheli," diye kıs kıs gülüyorum.

"Yine de endişeleniyorum..." Gözleri uzaklara bakıyor. "Ne hakkında?"

"Ünü ondan önce geliyor."

Kalp atışlarım kaburgalarıma çarpıyor. "Nasıl bir ünü var?"

"Kadınlardan hoşlanıyor. Eklemeliyim ki biraz fazla."

Oh, bu doğru. O bir çapa. Bu küçük gerçeği nasıl unuttum?

Onu başkalarıyla birlikte hayal ederken midem bulanıyor, bana yaptıklarını onlara yapıyor. Yüzümün düşmemesi için deli gibi mücadele ediyorum.

"Oh, öyle mi? Onu aldatacağından mı endişeleniyorsun?"

"Öyleyim." Gri sakallı çenesini ovuşturuyor, içine bir tutam siyah saçılmış. "Bir evlilikte sadakat beklerim ve eğer yoldan çıkarsa ona bir kurşun sıkmaktan çekinmem."

Kahretsin. Babam bizi öğrenirse, kesinlikle ikimizi de öldürür. Sadakatsizliğe tahammülü yoktur. Kimseden. Kendi kızından bile.

"Sanırım Giancarlo ile olan tüm bu işler bittikten sonra onu akşam yemeğine davet edeceğim, böylece o ve ben bu evliliğin nasıl görünmesini beklediğim hakkında güzel bir konuşma yapabiliriz."

Harika.

Babamla yaptığım konuşma kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı. Gio muhtemelen New York'un çoğuyla yatmıştır, bense ondan sonra tek bir kişiyle bile birlikte olmamıştım.

Nedenini bilmiyorum. Denemediğimden değil. Ama bu bana o gelmeden önce seksin benim için ne kadar kötü olduğunu hatırlattı. O piç beni hayatımın geri kalanı için mahvetti. Çünkü bu noktadan sonra kimse yaklaşamaz.

Parmaklarımı gözlerime bastırarak merdivenlerin başında duruyorum, nihayet tekrar evime dönmüştüm.

Yatak odama girip kapıyı kapattım ve telefonumu çekmecede unuttuğumu hatırlayarak komodine doğru yöneldim.

Kız kardeşimle ve ardından babamla o kadar meşguldüm ki, tamamen aklımdan çıkmış. Telefonu aldım, açmak için düğmeye bastım.

"Bu da ne...?" Şifre tuş takımı devre dışı bırakıldı.

Beni bekleyen tek bir mesaj için bildirim bulduğumda kalp atışlarım göğsümde hızlanıyor. Ve *ondan geldiğini* anlamak için okumama bile gerek yok - müstakbel piç kayınbiraderimden. Telefonumu bulmakla kalmamış, bir şekilde hacklemiş.

Onu öldüreceğim.

Yavaşça.

Metni açıyorum ve kendisine ne isim verme cüretinde bulunduğuna inanamayarak göz kırpiyorum.

GELECEKTEKİ KOCAM

Tekrar bir araya geldiğimiz için mutluyum, müstakbel eşim. Nefes kesici her santimini yeniden tanımanın tadını çıkaracağım.

Hızlıca bir cevap yazdım.

SONUÇ

Telefonuma nasıl girdiğini bilmek bile istemiyorum. Ama şunu bil ki, resmen ölüm listemde bir numarasın.

GELECEKTEKİ KOCAM

Hey, tatlım. Seni şimdiden özledim.

SONUÇ

Ne yazdığımı okumadın mı, seni aptal?

Ateşli ve son derece seksi bir aptal. Ama yine de bir aptal.

GELECEKTEKİ KOCAM

Sana daha önce söylemedim mi? Ne zaman hayatımı tehdit etsen ya da bana hakaret etsen, tek yaptığın seni daha çok istememi sağlamak.

SONUÇ

Çözülmemiş travma mı?

GELECEKTEKİ KOCAM

Yaşadığım tek travma senin ortadan kaybolduğun zaman. Ama endişelenme, Red. Bunun için seni iyice cezalandıracağıma söz veriyorum.

SONUÇ

Benim yanıma bile yaklaşmayacaksın. Sadece sen değilsin Kız kardeşimle evleniyorum ama duyduğuma göre biraz erkek düşkünü biriymişsin. Biraz derken, 50 eyaletin hepsini siktğini duydum.

Ben cevap beklerken saniyeler akıp gidiyor. Sonra dakikalar ondan tek bir cevap gelmeden buhar olup uçuyor.

Telefona bakıyorum, açıp kapatıyorum, neden cevap yazmadığını merak ediyorum. Nabzım gittikçe daha hızlı atıyor. Artık benimle konuşmak istemiyor mu? Onu yeterince zorladım mı?

Hayal kırıklığına uğramış bir nefesle, hücreyi yatağımın üzerine bırakıyorum ve geriye doğru yatağa düşüyorum. Zaten istediğim de buydu. Onunla birlikte olamam. Bu her şeyi mahveder.

Ding.

Nefesim kesiliyor, oturur pozisyona geçiyorum ve hemen telefonu elime alıyorum. Açılmamış bir mesajla birlikte adı görünüyor. Okumak için tıklıyorum.

GELECEKTEKİ KOCAM

İkisi de doğru değil. Kız kardeşinle asla evlenmeyeceğim ve sana dokunduğumdan beri tek bir kadına bile dokunmadım.

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor.

Nefes alamıyorum. Ciğerlerimdeki tüm havayı çaldı.

Gülsem mi ağlasam mı yoksa ikisini birden mi yapsam bilemiyorum.

Kesinlikle yalan söylüyor. Bunun doğru olmasına imkan yok. Bir adam bir yıl boyunca seks yapmaz.

Bir yanıt yazmaya çalışırken parmaklarım havada asılı kalıyor. Ama ne diyeceğimi bilemiyorum.

Ona bana yalan söylememesini söylemek istiyorum. Birlikte olduğumuzdan beri kaç kadınla birlikte olduğunun bir önemi olmadığını, ama bunların hiçbirini söyleyemiyorum.

Çünkü kendime karşı gerçekten dürüst olursam, bunun bir önemi var. Hem de çok önemli.

Telefona bakıyorum. Onun adına. *Müstakbel kocası*. Ve midem sıkışıyor.

Çünkü kısa bir an için, bir tanesine sahip olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

GIO

Patrick'ten ayrıldıktan sonra dün New York'a uçar uçmaz bir savaşın içine düştük. Hem de babamla.

Ağabeylerim, Raph'ın karısıyla yaşadığı ilişkiyi gizleyebilmek için en büyük ağabeyim Raph'ı nasıl öldürtmeyi planladığı gibi, onun peşinde olduğu şeyler hakkında beni karanlıkta bırakıyorlardı.

Anında onu öldürmek istedim. Beni karanlıkta bıraktıkları için onlara çok kızmıştım. Hâlâ da öyleyim. Ama bunu aşacağım. Bunu neden yaptıklarını anladım. Kendimi kaybedeceğimden ve babamızdan kurtulmak için üzerinde çalıştıkları planı bozacağımdan korkuyorlardı.

Ve haklılar. Onu öldürebilirdim.

Michael'ın çalışma odasında Patrick'in oğullarıyla otururken kendime bir içki koyuyorum.

Babamız konusunda bize yardımcı olurken onların burada olması ilginçti.

Kuzeniyle olanlardan sonra Tynan'ın hâlâ bizden nefret ettiği açık. Yakın olduklarını duydum. Kuzeni geride bir oğul bırakmış, annesi öldükten sonra yetim kalmış. Tynan çocuğu evlat edinmiş. O zavallı çocuk için gerçekten üzülüyorum, bu huysuz herif gibi biriyle birlikte olduğu için.

"Bir içki daha ister misin?" Üçüncü burbon bardağını da boşaltmış olan Fionn'a soruyorum.

"Evet, biraz daha isterdim." Ayağa kalkıp bara doğru , iki kardeşi kanepede oturmuş, hâlâ ikinci kadehlerini içmektedir.

Biz hariç ev karanlık ve sessiz. Yeğenim Sophia üst katta mışıl mışıl uyurken, ne Michael ne de Raph geç bir içki için bize katılmak istemedi. Michael sosyalleşmeyi seven biri değil, Raph ise ölen karısının kız kardeşi Nicolette'i bulmakla o kadar ilgileniyor ki.

"Peki, Iseult yarın kaçta geliyor?" Onlara soruyorum. "Emin değilim." Fionn gülüyor. "Bize bir not vermedi."

"Yine de onu sorduğunu söyleyebiliriz." Cillian kıkırdar. "O Onun nerede olduğu konusunda bu kadar endişeli olduğunu bilmek çok *güzel*." "Evet," diye ekliyor Fionn. "Muhtemelen bunun için seni bıçaklayacak." *Yapsa da umurumda olmazdı.*

Akıllı olsaydım, muhtemelen sorgulama tarzım konusunda daha ihtiyatlı olurdum. Ama hiçbir zaman çok zeki olmadım.

Son yirmi dört saattir ondan başka bir şey düşünemez oldum, özellikle de Cillian dün ona gerçekten bir şey olduğunu ağzından kaçırıldığında. Benimle o kâbusu yaşadıktan sonra şüphelenmiştim. Ama bu onu doğruladı. Fionn onun huysuzluğu hakkında şaka yaptığında, Cillian *onu rahat bırak* demişti. *Kolay bir hayatı olmadı.*

Anlamı bu değilse neden böyle bir şey söylesin ki? Ve neden Tynan bunu söylediğinde kardeşini hemen susturdu?

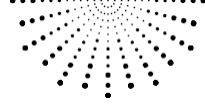
"Kız kardeşimizle uğraşmanız konusunda size ne demiştim?" Tynan'ın sesi kardeşlerine karşı bir kez daha öfkeleniyor. "Iseult'yu rahat bırak, yoksa pençelerini

iki gözünü de çıkar."

Tynan'a bakıyorum ve aramızdan adını koyamadığım bir şey geçiyor.
Bu da ona ne olduğunu öğrenmeyi daha çok istememe neden oluyor.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

SONUÇ

DÜN, BENİM BABAVEİ GELDI AT
MICHAEL'S, VE I YAPTI

Gio'dan kaçınmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Gerçi bugün hep birlikte Giancarlo'yu sorgulamaya gittiğimizde bu daha zordu. Sorgulamaktan kastım, Nicolette'i nerede tuttuğunu söyleyene kadar ona işkence etmektir. Ama hepimizin umduğundan fazlasını söyledi.

Giancarlo sayesinde, babamın kalbinin onca yıl boyunca kime ait olduğu gerçeğini nihayet öğrendim. Kalbinin tamamını anneme vermek yerine, yarısı Gio'nun annesi Fernanda'ya aitti.

Evet, *şu* Fernanda.

Bu lanet dünyadaki onca insan arasından. Sevddiği kişi oydu.

Hayır. Görünüşe göre *seviyor!* *Hala* ona aşık!

Michael'ın evinin antresinde dolaşırken midem çalkalanıyor. Bununla başa çıkamam.

Annem daha iyisini hak ediyordu.

İkimiz de Fernanda'nın senin için her zaman çok iyi olduğunu biliyoruz, dedi Giancarlo'ya. *Ama koşullar ve kan bağı, her zaman olmam gerektiği gibi onun kocası olmamı engelledi.*

"Lanet olsun!" Bu lanet evde amaçsızca dolaşırken, babamın Fernanda'yla konuşmasını duymak zorunda kalmayacağım spiral merdivenlerden yukarı tırmanırken inliyorum. Muhtemelen artık hiçbir şey onları durduramayacağına göre, birlikte lanet geleceklerini planlıyorlardır.

Geniş, loş bir koridora adım attığımda, Cherry Grove'dan kendi arabamla gelmiş olmayı ve böylece buradan kurtulmayı diledim. Ama babam onun arabasını alıp New York'a birlikte gelmemizin daha mantıklı olacağını söyledi.

Bunu anneme ve onun anısına nasıl yapabildi?

Tüm dünyası onun etrafında dönüyormuş gibi onu sevmeyen bir adamla evlenmekten daha fazlasını hak ediyordu. Diri diri yakılmaktan, böylesine dayanılmaz bir acı içinde ölmekten daha fazlasını hak ediyordu.

Gözlerimin arkasında bir sızı var ve gözyaşlarımın geldiğini hissediyorum. Gözyaşları. Sonsuz bir keder nehri. Ne zaman onu düşünsem geliyor. Ne zaman ölümünün canlı detaylarını hatırlasam. Ve kendi annenizin bu şekilde öldüğünü görmek asla unutamayacağınız bir şey.

Sessizce ağlayarak sırtımı duvara dayayıp yere çöküyorum ve yüzümü kucağıma gömüyorum.

Birden sağımdan bir kapı gıcırdıyor. Michael'ın altı yaşındaki kızı Sophia iri kahverengi gözlerini bana dikmiş, parlak güneş ışınları arkasından süzülürken uzun, kestane rengi saçları omuzlarına dökülüyor. Buraya ilk geldiğimde onunla tanışmıştım ama kızla tek kelime bile etmemiştim.

"İyi misin?" diye soruyor, gözlerini kısarak, sesi şurup gibi tatlı.

Bu beni geniş bir sırtışa ve gözlerimin altını silmeye itti, umarım o lanet olası gözyaşlarımı yakalamamıştır.

Beni spekülatif bir ifadeyle değerlendirmeye devam ediyor ve bu biraz sinir bozucu. Buradan defolup gitmem gerek.

"Evet, gayet iyi. Özür dilerim," diye mırıldanıyorum ve hızla ayağa kalkıyorum. "Burada olmak istemezdim."

"Sorun değil." Genişçe gülümsüyor, ağzında parlak pembe ruj var. "Misafirimizsiniz." Kapı aralığından kaşları çatılıyor. "Ağlıyor muydun?"

." Boğazımı temizleyip saçlarımı yanağımdan uzaklaştırıyorum.

Bir elini kalçasına atıyor ve bilmiş bilmiş bana bakıyor. "Ne gördüğümü biliyorum ve yanağında gözyaşları vardı. Eğer ağlamıyorsan neden yanağında gözyaşı olsun ki?"

Hangi cehenneme düştüm ben?

"Altı yaşındasın. Ne biliyorsun ki?"

Şimdi de çocuklarla mı tartışıyoruz, Iseult? Gerçekten mi?

"Utanmana gerek yok." Sözleri nezaketle bağlanmıştı ve yemin ederim vücudum kurdeşen döküyordu.

"Tamam, evlat." Yüz hatlarımı rahatsız edici bir şekilde buruşturuyorum. "Şimdi gidiyorum. Seninle sohbet etmek güzeldi." Ona sırtımı dönüyorum.

"Biliyorsun..." diye devam ederek beni olduğum yerde durdurdu.

"Ağlamakta sorun yok. Mabel bana her zaman bunu söyler."

Nefesimi sertçe veriyorum, gözlerimi tavana dikiyorum çünkü şimdi bu Mabel'in kim olduğunu gerçekten bilmek istiyorum ki ona ne kadar yanıldığını söyleyebileyim.

"Peki Mabel kim?" Geri ve onu bıraktığım yerde buldum.
Onu.

"Evimizi temizleyen ve aynı zamanda bana bakıcılık yapan hoş bir bayan. Bazen. Aynı zamanda benim arkadaşım ve çok zeki." Küçük ağzı bir gülümsemeyle kıvrılıyor, yanakları da aynı şekilde pembeleşiyor.

Hiç bu kadar mutlu olmuş muydum? Çünkü bu çocuk mutlu. Bir zamanlar ben de onun gibi miydim, hatırlamıyorum. Bazen keşke küçükken annemle geçirdiğim tüm günleri hatırlayabilseydim diyorum. Tüm o güzel anılara tutunmak isterdim.

"Sophia?" Küçük kızın arkasından bir kadının telaşlı sesi duyulur.

Sophia dönüyor, tam o sırada çarpıcı derecede çekici bir kadın beliriyor. Uzun siyah saçlarını dağınık bir topuzla tutturmuş, koyu kahverengi gözleri önce benden sonra çocuğa kayıyor.

"Beş dakikalığına tuvalete gidiyorum ve sen şimdiden yeni arkadaşlar mı ediniyorsun?" Bana kibarca gülümsüyor, ben de zorla gülümsüyorum. "Babam içeride kalmamı söyledi, değil mi?"

"Evet..." Sophia kadına bakmak için boynunu yukarı doğru kıvrırdı. "Ama koridorda birinin sesini duydum ve Iseult'nun ağladığını gördüm."

"Ben ağlamıyordum ki!" Kaşlarımı çatarak yüzümü buruşturuyorum.

"Elsie ve ben de tam dans partisi veriyorduk. Bize katılmak ister misin?" Sophia'nın yüzü az önce söylediklerimi görmezden gelerek bana baktı.

Demek Michael'ın karısı bu. Dün geldiğinden beri onunla tanışma fırsatı bulamadım.

"Dans partisi mi? Ben mi?" Başımı sallıyorum, dudaklarım gergin. "Hayır. Bana göre değil. Ama teklifin için teşekkürler."

Ama beni görmezden geliyor. Yine görmezden geldi. Onun yerine bana doğru koşuyor, kabarık pembe elbisesi elimi tutup çekerken dalgalanıyor.

"Hadi, sadece bir dans," diye yalvarıyor. "Ne kadar eğlenceli olduğunu göreceksin, sonra gidebilirsin."

Gözleri parlıyor ve suratını asarak başını omzuna düşürüyor.

Aman Tanrım. Bu gerçekten insanlar üzerinde işe yarıyor mu? Kendi kendime gözlerimi deviriyorum.

Ama yerimde sabit durmak yerine, ayaklarımı onun yatak odasına girene kadar hareket ederken buluyorum, kulaklarım kız pop müziğinden kanıyor.

mesafe. Seksenlerin rock'ını tercih ederim. Lanet olsun, bunun dışında her şeyi alacağım.

Herhangi bir şey.

Sophia beni odasına doğru sürüklemeye devam ediyor. Solumda açık pembe yorganlı büyük bir cibinlikli yatak, bir duvara düzgünce yerleştirilmiş kitaplar ve doldurulmuş hayvanlarla dolu raflar.

Az önce ne oldu ve ben buraya nasıl geldim?

"Bunu nasıl yaptı?" Sophia elimi bırakıp bir cep telefonuna doğru ilerlerken ve şarkı değiştirirken eğilip Elsie'ye fısıldıyorum, o da hafifçe gülüyor.

"Sihir," diye fısıldıyor.

Öyle olmalı, çünkü bir dans partisine katılmayı kesinlikle kabul etmem mümkün değil.

Elsie'ye dönüp baktığımda, şefkatli gözleri çoktan dönmeye başlamış olan kıza kayarken iç geçiriyor.

Onu seviyor. Biyolojik kızı değil, ama onun için bu hiç fark etmiyor.

İçimi o tanıdık kemiriş kaplıyor ve hemen kaçmak istiyorum. Onları bir arada görmek bana kendi annemle geçiremediğim onca yılı hatırlatıyor.

Belki de gitmesi daha iyidir. Nasıl bir hayal kırıklığına dönüştüğümü görmek için burada değil. Beni zar zor tanırdı.

"Dans et benimle!" Sophia

diyor. "Ugh."

Elsie memnuniyetsizliğime gülüyor. "Sen onun dediklerini yapmayı kabul edene kadar seni rahat bırakmayacak."

"Harika," diye mırıldandım.

"Gel ." Elsie elimi tuttu. "Çıldırılım ve sorunlarımızı bir süreliğine unutalım."

Ona bakıyorum, bakışlarını tutuyorum. Bu işe yarıyor mu

ki? Biz yaklaşırken küçük kız heyecanla ciyaklıyor.

Yeni bir şarkı başladığında diz çöküp Sophia'nın omuzlarını kavriyorum.

"Tamam evlat, bunu yapmadan önce bana bir söz vermelisin."

"Ne?" Sanki ondan küçük hayatının en büyük sırrını saklamasını isteyecekmişim gibi gözleri büyüyor.

"Bunu yaptığımı amcan Gio'ya asla söylemeyeceğine söz vermelisin."

Kıkırdıyor. "Neden?" Bir omzunu kaldırıyor ve bana bilmiş bir bakış atıyor. "Ona aşık mısın?"

Ağzım bir karış açılıyor ve hemen kendimi düzeltip şakağımı kaşıyorum. "Ona kesinlikle aşık değilim." Gözlerim bana eğlenerek bakan Elsie'ye kaydı. "Siz ikiniz bana öyle bakmayı keser misiniz?"

"Yüzün kızarıyor." Elsie gülümsemesini gizlemek için dudaklarını büzüyor.

"Ne?" Parmaklarımın tersiyle okşuyorum. "Ben kızarmıyorum."

Sophia yine kıkırdıyor. "Gio Amca seni babamın Elsie'yi öptüğü gibi diliyle dudaklarından öpüyor mu?"

"Hayır! Bunu yapmayacağız, evlat." . "Ne var biliyor musun? Söylediklerimi unut." Bir adım geri çekildim. "Ona ne istersen söyle, çünkü amcan ve ben sadece arkadaşız. Aslında..." Duraksadım. "Biz arkadaş bile değiliz. O çok..."

Hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıkıp ellerimi havaya kaldırırken Elsie'nin bakışları bir parça büyüyor, muhtemelen deli olduğumu düşünüyor. Ve belli ki öyleyim.

"Gio Amca'yı sevmiyor musun?" Sophia'nın nefesi kesilir. "Ama o en iyisi. Komik şakalar yapıyor, beni parka götürüyor ve babamdan bile daha fazla pizza yiyebiliyor." İki avucunu kalçalarına koyuyor ve sevgili amcasına hakaret ettiğim için benimle kavgaya edeceğim gibi çenesini eğiyor.

Cidden az önce bu evdeki en korkunç odaya girdim.

"Kulağa harika geliyor." Beni rahat bırakmasını ve bu tür sorgulamalara son vermesini umarak genişçe sırtıyorum. "Ama kız kardeşimle evlenmesi gerekiyor, o yüzden onu öpemem."

Her ne kadar sürekli istesem de ve bu büyük bir sorun olsa da.

"Ama onunla evlenmek istemiyor," diye meydan okuyor Elsie. O devam ederken dikkatimi ona yöneltiyorum.

"Son duyduğumda..." Dudaklarını sıkıyor. "Başka birine karşı bir şeyler hissediyor."

Kahretsin. O biliyor. Gio Michael'a söylemiş olmalı, o da ona söylemiş.

"Onun ne istediği önemli değil," diye karşılık veriyorum. "Bu anlaşma bozulamaz."

"Neden olmasın?" diye soruyor.

Gergin bir şekilde gülüyorum, nefesimin altında inliyorum. "Artık dans edebilir miyiz?" Bakışları Elsie ve benim aramda zikzaklar çizen kıza sırtıyorum.

"Dans etmeyi sevmediğini sanıyordum?" Sophia karşı çıkıyor.

Tanrım, bu çocuk.

"Fikrimi değiştirdim, tamam mı?" Tam neşeli bir şarkı çalarken elini tutuyorum.

İşte o zaman Elsie bize katılıyor, ses etrafımızdaki boşluğa yayılana, sorular unutulana kadar sesi yükseltiyor. Üçümüz de ellerimizi havaya kaldırıyoruz, zıplıyoruz, bir o yana bir bu yana sallanıyoruz, kahkahalarımız odayı dolduruyor.

Elsie'nin ne dediğini şimdi anlıyorum. Çünkü birkaç dakikalığına bugünün neden bu kadar berbat bir gün olduğunu unutuyorum ve uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli günü yaşıyorum.

GIO

Milyon yıl geçse de annemle Patrick Quinn'in gençken birbirlerine aşık olduklarını düşünmezdim.

Sürpriz, sürpriz.

Tam da buna uygun bir gündü. Görünüşe göre annem, babamla görücü usulü evlendiği için Patrick'i terk etmek zorunda kalmış. Ama onu hiç unutmamış.

Raph, babamızın Nicolette'i, yengesini ve aşık olduğu kadını kaçırmayı yüzünden şu anda bunu dert edemeyecek kadar kafası karışık. Tek istediği onu geri almak.

Evet. Benim ailem işlevsizliğin tanımıdır.

Iseult'yu bulmayı ve ailemizle ilgili haberleri nasıl karşıladığını görmeyi umarak Michael'ın fuayesine giriyorum. Tam onu aramaya koyulacakken Red'imi merdivenlerden inerken buluyorum.

Anında donup kaldım.

O da öyle, tepeden bana bakıyor.

Ama yüzünü taradığımda, bir kahkaha krizine giriyorum. Ve ona baktıkça, daha yüksek sesle gülüyorum.

"Sakın tek kelime etme." Suçlayıcı bir parmakla beni işaret edip aşağı iniyor.

"Gördüğüm kadarıyla yeğenimle bir oyun randevunuz varmış, ha?"

Yanımdan geçip kapıya yöneliyor ama ben ona yetişiyorum, parlak pembe dudakları sımsıkı bir çizgi halinde, göz kapaklarında ise gereğinden fazla yeşil ve mor far var.

Küçük yeğenim herkesin makyajını yapmaya bayılıyor ve belli ki Iseult da onun cazibesine karşı koyamamış.

"Oldukça çarpıcı görünüyorsun, bambina."

Avuç içi kapı koluna geldiğinde bileğini yakalayıp kendime doğru çekiyorum, sonra sırtını kapıya yaslayıp bedenimi onunkine bastırıyorum.

Dudaklarımı kulağına değdirdiğimde yüksek sesle nefes alıyor. "Özellikle yanaklarını seviyorum. Bence amından bile daha pembeler."

Beni itti, ağzı açık kaldı. "Sen bir pisliksin." Gözleri anında yarıklara dönüştü. Tam zamanında.

"Eninde sonunda teyzesi olacağın için yeğenime ısınman bence çok sevimli."

Yüz ifadesinden sessiz bir öfke sızıyor. "Kurduğun bu hayali gelecekte ne olacağını düşünüyorsun bilmiyorum ama seninle asla evlenmeyeceğim."

Ağzım düğümleniyor. "Yanıldığını kanıtlamaktan zevk alacağım, Red." Avucumu kalçasına indirip parmaklarımı kalçasının etrafında kıvırıyorum. "Kaderimizle savaşmaya devam etmeni seviyorum. Ama seninle evlenmek tam olarak yapacağım şey."

Ailelerimiz arasındaki savaşı sona erdirmek için ihtiyacımız olan şey bu. Bir evlilik. Ve Patrick'in diğer kızından daha iyi kim olabilir? Aslında hoşlandığım kıızıyla.

Ama bu alıngan küçük tilkiyi buna ikna etmek çok daha zor olacak.

"Çekil!" diye fısıldayarak bağılıyor, kolumu itiyor, arkasına bakıyor Kimsenin gelmediğinden emin olmak ister gibi.

Parmaklarım yüzüne uzanıyor, saçlarını kulağının arkasına doğru hafifçe kaydırıyor.

Göğsü sabit bir ritimle inip kalkıyor, kirpikleri titriyor.

O da bunu

hissediyor.

Nasıl yapamaz?

Ağzım onunkine düşüyor, dudaklarım usulca fırçalanıyor. "Neden buna karşı çıkıyorsun?"

Dudaklarımı onunkilerle buluşturuyorum ve ağzımın içinde sessizce inliyor, bu ses beni harekete geçiriyor. Saçlarından bir tutam tuttum, onu öpmek üzereydim - sonuçlarına lanet olsun.

"Iseult, sevgilim?"

Nefesini ağzıma veriyor ve babasının sesini duyunca beni neredeyse odanın diğer ucuna itiyor.

Sanki orada benimle ilgili bir kanıt varmış gibi hızla ağzını yoklarken gözleri suçlayıcı bir şekilde bana bakıyor.

Ellerim pantolonumun cebinde, kendini beğenmiş bir şekilde ona bakıyorum.

Evet, Şu anda kesinlikle beni öldürmek istiyor.
"Buradayım," diyor Patrick'e.
Saniyeler sonra ortaya çıkıyor.
"Merhaba, Gio." Bana doğru başını sallıyor ve ben de ona bakmadan önce başımı sallıyorum. "Yüzüne ne oldu senin?" Kıkırdaması artıyor.
"Sorma," diye mırıldanıyor.
"Tamam o zaman... Duyduğun her Şeyi konuşacak vaktimiz olmadı..."
Onu ve annemi kastettiğini biliyorum.
"Evet, yok." Ama sesindeki gerginlik aksini söylüyor.
"İyi görünmüyorsun, sevgilim. Bana birkaç dakika ayırır mısın?"
"Yapamam baba. Gio beni daireme götürecekt,
Önünde *çok* yoğun bir programı olduğunu düşünürsek, değerli vaktini boşa harcamayız. Öyle değil mi?" Bana öyle bir bakıyor ki, eğer ona arka çıkmazsam beni buz kıracağıyla kazığa oturtacağını söylüyor.
"Evet, Nicolette'i bulmak için yapmam gereken çok Şey var, bu yüzden gerçekten gitmeliyiz."
"Peki," diye homurdanır Patrick. "Yarın konuşmayı umuyorum. Tamam mı?"
Adam ona sert bir bakış atıyor, kadın da aynı sertlikte bakıyor.
"Evet. Harika." Topuklarının üzerinde dönüyor ve kapıyı açıyor, neredeyse koşarak dışarı çıkıyor, ben de hemen arkasından takip ediyorum.
"Şimdi seni nereye götürüyorum?" Siyah Rolls Royce'umun yanında duruyorum.
"Beni duydun." Çenesini uzattı. "Ve dairemin yeni anahtarlarını istiyorum. Ve eğer kendi kopyanız varsa, onu yakmanızı öneririm."
Gözleri kısılıyor, yeŐilimsi mavi renk Şimdi güneşin de etkisiyle daha da parlak.
Öyle bir Şey yapmaya niyetim yok. Kıkırdıyorum.
"Çok talepkârsın."
Kadın hesaba gereken bir güç, özellikle de kızgın olduğunda. "Sana anahtarları bir Őartla veririm."
"Neymiş o?"
"Geceyi burada geçiriyorum."
Şimdi gülen o, başını geriye atıyor. "Çok Őirin." Yüz hatları tüm komikliğini yitiriyor. "Ama sen yatıya kalmayacaksın."

"Tamam." Arabayı geri çektim. "O zaman Michael'ın evinde uyuyabilirsin. Bir sürü oda var. Daha da iyisi, benim evime gel. Tamamen yalnız oluruz ve ben içindeyken istediğin kadar bağırabilirsin."

Burun delikleri genişliyor ve o kadar makyaj yapmamış olsaydı eminim yüzü kızarırdı.

"Hayatta senin evinde kalmam."

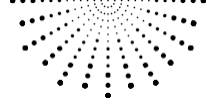
"O zaman sanırım tek bir seçeneğin var." Arabamın anahtarındaki düğmeye basıyorum ve tek bir bip sesiyle kapılar açılıyor.

Hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle yolcu tarafını açıyor, kapıyı neredeyse menteşelerinden söküyor ve koltuğa yerleşiyor.

Bu oldukça keyifli bir yolculuk olacak.

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

SONUÇ

EVİME GERİ DÖNDÜK VE ONUN BURADA OLMASI ŞİMDİDEN

Beni huzursuz ediyor. Yatakta uyumaya çalışırken, kabus gördüğümü duyacağından endişe ettiğim zamanları hayal edebiliyorum.

Son seferinde beni en kötü halimle görmüş olması yeterliydi. Ya tekrar olursa? Buna izin veremem. Ama başka seçeneğim de yok... Tabii onu öldürmezsem, bu durumda babam beni öldürür. Yani bunun pek bir plan olduğunu sanmıyorum.

"Kanepede uyuyacaksın," diye hızlıca bilgilendirdim onu.

Fildişi süet kanepemde kendini evindeymiş gibi hissediyor, kollarını iki yana açmış, bana bakarken ağzının kenarına bir sırtma yerleşiyor.

"Vay canına, ne ev sahibiymişsin sen," diye orantısız bir sırıtişla alay ediyor. Hiçbiri kabul edilebilir değil.

Kaşlarımı çatıyorum. "Seni ben ağırlamıyorum. Kelimenin tam anlamıyla kendini davet ettin."

"Olabilir." Gözleri odayı tarıyor, tek yatak odalı dairemi yavaşça gözden geçiriyor.

Burada özellikle heyecan verici bir şey yok. Sadece duvarda düz ekran bir televizyon, çıplak yuvarlak cam bir sehpa ve altında tüylü gri bir halı var.

"Evini sevdim." Dikkati bana döndü. "Geçen sefer sana söyleyecek fazla zamanım olmadı, çünkü o seksi ağzınla beni neredeyse yutuyordun."

Gözlerim kısıldı. Ama bunu inkar edemem.

Öyleydim. "Şimdi odama gidiyorum."

Erken olması umurumda değil. Aramıza mesafe koymalıyım, yoksa çok kötü şeyler olacak ve birilerinin sonu gelecek.

incitmek. Ve yapmak isteyeceğim son şey kız kardeşimi incitmek ya da babamı kızdırmak olur. Bir adam yüzünden ailemi kaybedemem.

"Battaniyeler ve yastıklar dolapta." Sol tarafımdaki beyaz kapıyı gösteriyorum. "Gecenin geri kalanında beni rahatsız etmeyin."

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama tam döndüğümde parmakları bileğime dolanıyor ve beni kabaca üstüne çekiyor. Gözleri gözlerimin içine bakıyor, elleri kalçalarımı kavrarken beni kolayca bir miktar kaldırıyor ve kalçalarımı onunkilerin her iki yanına bastırıyor.

"Şimdi... bu çok daha iyi," diye derin ve çakıllı bir sesle konuşuyor, arzulamamam gereken her şeyin günahkâr bir karışımı. "Aramızdaki mesafeyi hissetmeye başlamıştım." Dudakları benimkileri okşuyor. "Ve bundan nefret ediyordum."

"Ne yapıyorsun?" Sesim benden başkasına aitmiş gibi cılızlaşıyor.

Bu kadar muhtaç görünmemin imkanı yok. Bu kadar ahlaksız. Bu kadar özgür.

"Seni özledim, Red." Parmakları sırtımın alt kısmında kıvrılıyor, saçlarımın arasına girene kadar omurgamda geziniyor, avuç içi başımın arkasına kilitleniyor.

"Şey, özür dilerim." Dudaklarım seğiriyor. "Keşke bunun için alabileceğin bir hap olsaydı."

"Ve bir odaya girdiğinde sana karşı hissettiklerimi hissetmeyecek misin?" Bir elini kaldırıyor ve parmak eklemlerini yanağımda gezdiriyor. "Bu günah olur, bambina."

"Gio..." Nefes alıyorum, ne istediğimden emin değilim.

"Evet mi?" Ağzımın köşesini öpüyor, ılık nefesler dudaklarıma yayılıyor.

"Bunu yapamayız. Birileri öğrenir." Ama kalkmaya çalışmak yerine kendimi kalçalarımı gıcırdatırken buluyorum, sert siki tam ihtiyacım olan yere bastırıyor.

"Bırak . Bırak beni senden koparmaya çalışsınlar." "Ne dediğinin farkında değilsin."

İnliyor, kendini bana doğru eğiyor.

"Bu aileler arasında yeni bir savaş başlatacak. Hiçbirimiz bunu istemeyiz."

Kendini çekip bana bakıyor, bakışları benzersiz bir duyguyla yüzüyor.

"Senin için savaşmaya değer."

Nabzım hızlanıyor.

Ama değilim, ona söylemek istiyorum. Ben hiçbir şeye değmem.

"Onunla konuşabiliriz," diye devam ediyor. "Anlamasını sağlayabiliriz."
Acı bir kahkaha attım. "Bu benim istediğim bir şey olsaydı bile fark etmezdi. Babam kararını verdiğinde, her şey biter."

"Neden sen olamadın? Neden senin kız kardeşindi?"

Keskin bir nefes verdim, gözlerinin ağırlığının benimkilere yerleştiğini hissettim. "Ben asla evlilik istemedim. O da bunu biliyordu. Beni serbest bıraktı."

"Baban bunu yapacak bir adama benzemiyor." İçim daralıyor.

"Sana ne oldu?" diye fısıldıyor.

Hava ciğerlerime hapsoluyor, bakışları amansız.

"Dur," diyorum ona, avucum istemeden de olsa yüzünü kavırıyor. "Cevabını asla alamayacağın sorular sorma."

"Ben düşman değilim." Alnını benimkine yapıştırıyor. "Yardım etmek istiyorum. Bırak sana yardım edeyim."

Sözlerinde dürüstlük var -ağır, kabarcıklı bir dürüstlük- ama bir önemi yok.

"Yardımın ötesindeyim, Gio," diye itiraf ediyorum, çoğu zaman yüksek sesle söylemekten korktuğum sözleri.

Ama onunlayken, şu anda, sanki bunları söyleyebilirmişim gibi geliyor.

"Buna inanmayı reddediyorum, bebeğim." Kaşlarının arasında bir kırıksıklık derinleşiyor. Buna gerçekten inanıyor.

Kalbim tekliyor.

Sanki bir uçurumun kenarında mahsur kalmışım da kollarının arasına düşmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Sadece yapma," diyorum. "Artık bu konuda konuşmak istemiyorum."

Çenemin alt tarafını kavırıyor, bakışları yoğun, duygularıyla kanıyor. "Çok güzelsin, Iseult. Birinin seni incittiğini bilmekten nefret ediyorum."

Ağzımdan dokunaklı bir gülümseme dökülüyor. "Yine de hâlâ buradayım. Savaşım.

Hayatta kaldım."

"Evet, ." Sesi biraz çatlıyor ve kalbim sıkışıyor.

Avucunu başımın arkasına dayayarak beni kendine doğru çekiyor, kollarıyla kavrayıp vücuduna bastırıyor. Yanağım omzuna çarpıyor, nabızı kulağımın altında ve bana yakın olmaktan mı yoksa bana olduğunu varsaydığı şeyden mi yoksa her ikisinden mi bilmiyorum.

Elini usulca sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor ve ben de buna izin veriyorum çünkü daha önce hiç kimse bana bu şekilde sarılmamış ya da dokunmamıştı. Nasıl olduğunu hiç fark etmemiştim bile.

Ŗu ana kadar buna çok ihtiyaım vardı. Kollarımı boynuna doluyor ve tüm bunların ne anlama geldiğini fazla analiz etmek istemediğim için sıkı sıkı sarılıyorum.

Kolları sıkıyor ve başımın üstünü öpüyor, içimde kelimelere dklemeyecek kadar ağır duygular açığa çıkartıyor.

O kız kardeşimin nişanlısı. Yine de bana benimmiş gibi sarılıyor.

"Bugün baban ve annem hakkındaki gerçek ortaya çıktığında neden bu kadar zgndn?" diye soruyor, baritonu pürüzsüz ve ölümcül, beni doğrudan cehenneme göndermeye yetiyor.

"nk annemin ölümünün üzerinden kaç yıl geçmiş olursa olsun, onu seviyorum. Ve sadakatim ona."

"Ona iyi davranmadı mı?" Beni okşamaya devam ediyor ve yaşıadığım sürece bu ana tutunabilirim.

"yleydi. Babam anneme hiçbir Ŗey yapmadı ama ona hiçbir zaman gerçekten aşıık olmadı. Tam olarak değil." İ ektim. "O biliyordu. Sonra ben de öğrendim ve bu konuda biraz kızgınım."

"Sen mi? Kızgın mısın?" Huysuzca kıkırdıyor.

"Kapa neni, seni aptal." Gülüyorum ve Tanrım, eğer Kora beni Ŗimdi görseydi, kesinlikle fel geçirdiğimi düşünürdü.

"Bana aptal demen hoşuma gidiyor." Sesinin temposu kalbimde bir kibrit akıyor.

"Gerçekten mi?" Yüzümdeki glmsemi büyüyor ve istesem de buna karşı koyamıyorum. "Kendinden bu kadar mı nefret ediyorsun?"

"Sadece, sen söylediğinde..." İ ekiyor. "Kulağa daha fazlası gibi geliyor."

Çünkü yle.

Sevgi ve kelimelerle aram hiç iyi olmadı. Bu beni çıplak hissettiriyor, başıka birinin yaralarımı deşmesi için fazla açıkta bırakıyor. Hakaretlerin arkasına saklanmak daha kolay. Kimseye ihtiyaım yokmuş gibi davranmak daha kolay.

Cebimden cep telefonum titriyor ve bir elimi aşıağı indirerek onu çıkartıyorum, kimin aradığını görebilmek için sırtımı dikleştirtiyorum.

Kora'nın adı görünüyor. Ama onunla konuşabilmek için inmeye çalıştığımda, iki kolunu bana dolayarak beni rehin alıyor.

"Cevap ver," diyor, hem sözlerinde hem de gözlerinde bariz bir meydan okuma var.

Onunla kavga etmek yerine arama düğmesine bastım. "Hey, Kora."

"Hey. Orada işler nasıl gidiyor?" Onun duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Gidiyor. Evde işler nasıl? Eriu nasıl?"

Gio'nun gözleri beni içine çekiyor, iri elleri kalçalarımaya yayılıyor. Kalın çıkıntısı içime doğru lezzetli bir şekilde itiliyor ve vücudum onun oraya koyduğu sıcak bir akımla koşuşturuyor.

"O iyi. Ona eşlik ediyorum."

Dikkatimi konuşmaya vererek sesimi temizliyorum.

"Doğum günü partin için alışverişe çıkıp çıkmadığını öğrenmek için aramıştım."

"Doğum günün yaklaşıyor mu?" Gio hemen soruyor, daha dik oturuyor ve parmaklarını etime daldırıyor.

Gözlerim onaylamayarak açılıyor.

Kapa çeneni. Birlikte vakit geçirdiğimizi kimsenin bilmesine izin veremem.

Ama o sadece kendini beğenmiş bir piç gibi sırtıyor.

"Bekle. Sen kiminlesin?" Kora, bir soluk sesi sırayı yarmadan önce soruyor. "Aman Tanrım. Bu o mu? Onunla mısın? Az önce bir kemik seansını mı böldüm?"

Harika. Artık biliyor.

"Kimse kimseyle yatmıyor."

"Selam sarışın arkadaş," diyor ağzını telefona dayayarak. "Onu kesinlikle beceriyorsun."

"Değilim," diye onunla tartışıyorum.

Yüzünde bir sırıtışla ona bir şey söylemek için ağzını açıyor ama susturmak için göğsüne sert bir tokat atıyorum.

İçinden kahkahalar yükseliyor.

"Şimdi kapatacağım," diye

uyarıyorum onu.

"Bekle! Parti için yeni kıyafetler almaya gitmek ister misin diye soracaktım. Yeni elbiselere ihtiyacımız var."

"Ne partisi?" Gio soruyor, merak gözlerini yıkıyor.

Buna kesinlikle davet edilmedi. Kora'nın işiydi. Ben parti bile istemedim. Yirmi yedi yaşına giriyorum. Kimin umurunda? Ama o ısrar etti, çünkü o Kora. Ve tabii ki akademideki herkesi davet etti. Kardeşlerimi de. Partilerden nefret ederim ve özellikle ilgi odağı olmaktan nefret ederim.

Ona hemen "Parti falan yok" dedim.

"Yalancı!" Kora bağırıyor. "Beş gün sonra İz'in evinde. Sen de gelmelisin."

"Orada olacağım," diyor kendinden emin bir şekilde, gözleri benimkilere kilitlenmiş, sanki onunla tartışmam için bana meydan okuyor.

Sikeyim.

Orada ihtiyacım olan son kişi o. Kimsenin bizi öğrenmesine izin veremem ve eğer o kadar yakınsa, birileri bir şeyler görebilir ve farkına varabilir. Bu çekimle zar zor mücadele edebiliyorum.

"Yapamayabilirsin," diyorum ona. "Nicolette'i ararken ve tüm bunlar olurken."

"Bir yolunu bulacağım." Sözlerinin arasında bir kararlılık var ve orada olacağından eminim.

"Yemin ederim, Kora..." Küstüm. "Senden gerçekten hoşlanmasaydım, seni ölüm listemin en başına koyardım."

"Şu anda orada bir numara kim?" diye soruyor. "Gio." Gözlerinin içine bakıyorum.

Kahkahası kulağıma dolduruyor. "Bana geliyor ki senin ölüm listen daha çok aslında öldürmek istemediğin insanlardan oluşuyor."

"Bu teoriyi test etmek ister misin?" Ben de karşılık veriyorum.

"Hayır. Ben böyle iyiyim. Tamam, gitmeliyim. Seni seviyorum. Seninle konuşmak güzeldi, Gio.

Yakında görüşürüz."

Telefon görüşmesi sona eriyor ve yemin ederim burada olsaydı o kızı gazlardım. İstesem bile onunla birlikte olamayacağımı biliyor.

Ki bilmiyorum.

"Şimdi yatmaya gidiyorum," diyorum ona, inmeye başlıyorum ve bu sefer bana izin veriyor.

"Her zaman bu kadar erken mi yatarsın?" Ağzı seğiriyor, kollarını iyi tonlanmış göğsünde kavuşturmuş.

Gözlerim vücudunda geziniyor ve o bunu kaçırmıyor.

"Daha iyi görebilmen için gömleğimi çıkarmamı ister misin, bambina?"

"Pek sayılmaz."

Dudakları köşeye doğru kıvrılıyor. Ukala piç.

"Dışarıdan sipariş vermeye ne dersin?" diye soruyor. "Belki medeni insanlar gibi masada birlikte yeriz. Sonra yatmana izin veririm."

"İzin mi?" Alay ediyorum.

"Bu doğru." Yüz ifadesi benim gerginliğime uyuyor. "Şimdi uslu bir kız olup masaya oturmaya ne dersin, böylece seni düzgünce besleyebilirim."

Midem hain bir şey gibi gurulduyor ve sesindeki talepkâr ton onu hem yere hem de öpmek istememe neden oluyor. Gerçekten kafa karıştırıcı.

Ayağa kalkarken kıkırdaması sertti. "Hadi, bir şeyler sipariş edelim."

Elimi tutuyor ve tutarken elim karıncalanıyor.

Bana neler oluyor böyle? Ve neden hoşuma gidiyor?

Saatler sonra ben nihayet yatağımdaydım, o ise kanepede televizyon izliyordu. Aslında onunla güzel vakit geçirdim.

Mutfakta birlikte yemek yedik, sonra bir seri katil hakkında bir belgesel izledik ve gerçekten konuşmak için zaman bulduk.

Ona kız kardeşime ne kadar yakın olduğumu söyledim. Onun için her şeyi yapabileceğimi söyledim, tıpkı onun kardeşleri için yaptığı gibi. Güçlü bir aile bağına sahip olmak önemlidir. Bu yüzden bunu mahvedemem. Gio ve Eriu'nun gelecekteki evliliğine ihanet ettiğim için ailemin benden yüz çevirmesine izin veremem.

Yastığıma yerleşip yorganı üzerime attığımda cep telefonum bir mesajla çalıyor ve Elsie'nin adı beliriyor. O bayat pop şarkıları eşliğinde dans ederken ve minik zorba tarafından makyajımız yapılırken birbirimize bağlanmıştık.

Elsie numaralarımızı değiştirip değiştiremeyeceğimizi sordu ve ilk içgüdüm evet demek oldu. Ondan hoşlanıyorum. Ne diyebilirim ki?

ELSIE

Sen iyi misin? Babanın seninle konuşmak istediğini duydum. Ama ben soramadan adını vermeyeceğim biriyle kaçtın.

SONUÇ

Evet ve her zamanki gibi burada, lanet dairemde canımı sıkıyor.

ELSIE

Evlendiğinizde en azından nedimelerinden biri olacağıma söz ver.

SONUÇ

Eğer o salakla evlenmeyi kabul edersem, kafamı muayene ettireceğime söz veriyorum.

ELSIE

Ona bir şans ver. Yani... Ben verdim. Onunla ilk karşılaştığımda bana silahını çekti.

SONUÇ

Bunu benim önümde yapmadığı için şanslı, çünkü şu anda ölmüş olurdu.

ELSIE

Benden gerçekten hoşlanıyor.

SONUÇ

Iyy. Lütfen bana kız gibi davranma.

ELSIE

Bir dahaki görüşmemizde sana çok sıkı sarılacağım.

SONUÇ

Lütfen yapma.

Gülüşünü duyabiliyorum.

ELSIE

Söz vermiyorum. Ama bak, Gio ve sen? Benim inancım var. Sen de inanmalısın.

Ona yanıldığını, Gio ve benim için kesinlikle bir gelecek olmadığını söylemek istiyorum ama biliyorum ki yapacağı tek şey beni var olduğuna ikna etmeye çalışmak olacak. Onun yerine başka bir şey söylüyorum.

SONUÇ

İkimiz için de buna inanmana izin vereceğim. Biraz uyumam lazım. Sonra konuşuruz.

ELSIE

İyi geceler. Ama bu konuşma daha bitmedi.

SONUÇ

İnan bana, biliyorum.

Telefonu yanıma koyarken ağır bir nefes ciğerlerimi terk ediyor. Tavana bakarken annemin onunla yaptıklarım hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum.

Anlayacak mıydı? Babamla konuşmaya ve Eriu'nun neden onunla evlenmemesi gerektiğini açıklamaya çalışır mıydı? Babamın umurunda olur muydu?

Tabii ki yapmaz. Tek istediği bizi bir savaştan korumak. Başka hiçbir şey onun için önemli değil.

Gözlerimi zorla kapatıyorum, annemin güzel yüzü gözlerimin önünde belirliyor ve yavaşça uykuya dalıyorum, onu da orada görüyorum.

YAŞ 14

Yatak odamdaki boy aynasının karşısına geçip kendimi değerlendirirken biri kapımı hafifçe çalıyor.

"İçeri gel" diyorum, sesinden annem olduğunu anlıyorum.

Olduğum yerde kalıyorum, parmaklarımı kızıl buklelerimin arasında gezdiriyorum ve bir of çekiyorum.

"Selam, sevgilim. İyi misin?" Ona döndüğümde gülümsüyor, yeni bebek kuzenimi doğurmak üzere olan teyzemi görmeye gitmek için giyinmiştim bile.

"Aynanın önünde ne yapıyorsun?" diye soruyor, yatağımın bir ucuna yerleşirken kalın kaşlarını çatıyor.

Duvara yaslanıp ona bakıyorum ve neden ona benzemediğimi merak ediyorum. Annem muhteşem. Saçları, omuzlarının hemen arkasına düşen ve her zaman parlayan bu mükemmel zengin kahverengi renktedir, gözleri ise bal ve sıcaklığın altın bir karışımıdır. Sanki etrafındaki herkesi ısıtan bir güneş gibi.

"Ben sadece..." Ellerimi havaya kaldırıp başımı sallıyorum, keskin bir nefes veriyorum. "Neden ailede kızıl saçlı olan tek kişi benim?" Tekrar ona dönmeden önce gözlerimi tavana kaldırıyorum. "Evlatlık gibi görünüyorum." Ona daha da yaklaşıyorum.

"Evlatlık mı?" Kıkırdıyor.

"Evet. Yani, bana bak anne. İçinden çıktığıma emin misin? Çünkü çıkmasaydım kızmazdım. Senden daha iyi bir annem olamazdı zaten." O bana sempatik bir gülümseme verirken ben de nefesimi üflüyorum.

"Buraya gel, çocuğum." İki kolunu da uzatır.

Ve ağızımın bir kıvrımıyla, yapıyorum. Onun yanına oturuyorum.

Bakışlarını üzerime dikerken gözleri parlıyor, aynı anda kolunu omuzlarıma doluyor. "Öncelikle, eğer evlatlık olsaydın bunu senden asla saklamazdım tatlım. Ama sen benim biyolojik kızsın. Yani, bana verdiği çatlakları sana gösterebilirim." Dudakları komik bir şekilde büzülüyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"O zaman nasıl oluyor da size benzemiyorum? Hepinizin saçları kahverengi. Benim gözlerim bile garip bir mavi yeşil, senin ela, Eriu'nun ve diğer çocukların ise babamın açık yeşil gözleri var."

"Bu da demek oluyor, Iseult? Bugün okulda bir şey mi oldu?" "Hayır."

Evet. Samantha Britson'ın hatası.

İngilizce dersinde, öz ailesini bulma arayışında olan bir karakter hakkında bir kitap okuyorduk. Samantha the Serpent tam arkamda oturuyordu ve tüm zaman boyunca benim de gerçek ailemi bulmam gerektiğini fısıldayıp durdu, evlatlık olduğumu söyledi. Ve okuldan sonra, o ve küçük arkadaşları bana kardeşlerimin ne kadar seksi olduğunu ve benim çirkin üvey kardeşe benzediğimi söylemeye karar verdiler. Okul yılı için ne harika bir başlangıç.

Ama sorun şu ki, bu düşünceleri daha önce de defalarca düşünmüştüm. Ve o kaltağın bunu yüksek sesle söylediğini duyduğumda, ya doğruysa diye düşündüm.

Annem uzun bir nefes alıyor, gözleri derin bir konsantrasyon içinde benimkilere kilitlenmiş. Kolları benden ayrılıyor ve dizimi okşuyor.

"Sana hiç büyük büyükannenin resmini göstermiş miydin Maeve?"

"Hayır..." Merakla başımı geri çektim.

"Bu tamamen benim hatam. Şimdiye kadar bende olduklarını unutmuşum." Çabucak ayağa kalktı. "Bana bir dakika ver de yatak odama gidip birkaç fotoğraf getireyim. Sanırım onları görmek isteyeceksin."

Ağzı kocaman bir sırıtıyla genişliyor, mükemmel beyaz dişleri tam kapıdan çıkarken parıldıyor.

Annemin geniş ailesinin fotoğraflarını hiç görmedim. Büyükannemi ve büyükbabamı tanıyordum ve tabii ki teyzemi de. Ama hepsi bu kadardı.

Dakikalar sonra elinde siyah deri bir dosyayla döndü.

"Tamam, bakalım fotoğrafı nerede." Daha önce olduğu gibi aynı yere oturur ve bir fotoğraf albümü ortaya çıkararak onu açar.

Bir sayfada durmadan önce birkaç sayfa atlıyor. "Bu senin büyük büyükannen Maeve, senden sadece birkaç yaş büyükken."

Yanımdaki küçük siyah-beyaz bir fotoğrafı işaret ediyor. Gözlerim açılıyor.

"Tanıdık gelen bir şey var mı?"

Ağzım bir karış açık, bir an için anneme bakıyorum, sonra... kendime bakıyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum. "Siyah beyaz olsaydım aynada kendime bakmak gibi bir şey."

"Evet. Sen onun klonusun ve onun kadar güzelsin. Onun kızıl saçlarına ve güzel gözlerine sahipsin." Bir elini buklelerimde gezdiriyor. "Sadece senin gibi güzel değildi, aynı zamanda bir savaşçının kalbine sahipti ve sen de onun torunusun."

"Ben bir savaşçı değilim."

"Oh, evet, ." Annem yanağımı sıkıyor. "Sadece henüz farkında değilsin." İç çekiyor, şefkatli ifadesi bana odaklanıyor. "Seni çok seviyorum, bunu biliyor musun? Senin için her şeyi yaparım."

"Ben de seni seviyorum anne."

Yavaşça eğilip alnımdan öpüyor. "Ben yokken kardeşine iyi bak, tamam mı?"

Ben de başımı sallıyorum.

"Hava kararmadan önce birkaç dakika içinde yola çıkmam gerekiyor."

Gitmek zorunda olmasından nefret ediyorum. Saatlerce araba sürüyor ve saat akşamın beşini geçti bile.

Albümü yatağımın üzerine koydu ve ayağa kalktı. "Bu sende kalsın. Sende kalmasını istiyorum."

Kalbim ışıldayarak onu kaldırdım ve göğsüme yasladım. "Teşekkür ederim anne."

"Tabii ki bebeğim."

"Hastaneye varır varmaz beni ara, tamam mı?" Ona söyledim.

"Tabii ki arayacağım, tatlım."

Ama hiç aramıyor. Beni hiç aramadı. Onu en son o zaman gördüm.

"Iseult," diye sesleniyor biri, sesi bir titremeyele karışık. "

Kollar beni çekiyor, kaçamadığım bir kâbusun pençesinden kurtarıyor.

"Yanıyor... yardım edin," diye bağıriyorum, nefes nefese kalmışım, ciğerlerim dumandan boğuluyor.

Annem ılık atıyor, vücutu tamamen tanınmaz hale geliyor, parlak turuncu alevler vücudunun etrafında dans ederken adam gülüyor, kurnazca bir gülüş. Nereye giderseniz gidin sizi takip eden bir gölge gibi duyduğunuz türden.

Her zaman orada, en kötü kabusumun hayaleti gibi. Hayatta olması dışında ve beni bulup başladığı işi bitirmeyi umduğunu biliyorum.

"Kahretsin bebeğim, lütfen uyan," diye sesleniyor Gio'nun sesi uzaklardan, sanki beni ışığa geri çekmeye çalışıyormuş gibi, sanki ağır eli beni her seferinde bir santim topraktan çekip çıkarıyormuş gibi.

Anında ayağa fırladım, vücudum titriyor, nefesim kesiliyordu.

"Her şey yolunda," diyor o kadar sakın bir şekilde, bana bir ninniye hatırlatıyor. "Ben senin yanındayım, Red. Artık kimse sana zarar veremeyecek."

Vücudum sanki bir milyon kilo ağırlığında, göğsüm kabarıyor ve kabarıyor. Oh, Tanrım, acıyor. Her şey acıyor.

Kolları beni sarıyor, yüzüm omzuna düşüyor, gözlerim boş boş hiçbir şeye bakmıyor.

Sanki hala oradaymışım, dumanı içime çekiyormuşum gibi. Hala onunla kapana kısılmışım, sanki aynı anda oradaymışız gibi. Ama kabusumda, aslında onunla birlikteyim, bağıyım, ona ulaşamıyorum, ateşin içinde erimesini çaresizce izliyorum.

Çılıkları yerini sessizliğe bırakana kadar.

Ta ki o gidene kadar.

Kalbim anormal bir hızla atıyor, midem bulanıyor. Ona yaptıklarını asla unutamam. Bana yaptıklarını da. . Bugün hala ateşten korkuyorum, sanki zihnim ona yardım edecek kimse olmadan bir canavarla yalnız kalan o genç kıza geri dönüyor.

Zamanın en derin yaraları bile iyileştireceğini söylerler. Ama ben benimkileri takıyorum. Hiç uzağa gitmiyorlar. Aldığım günkü gibi taze olana kadar kemirip duruyorlar.

"Konuş benimle, bambina. Bana ne yapabileceğimi söyle." Avucu yanağımı öyle sıkı kavırıyor ki, sanki tekrar kaybolacağımdan korkuyor.

Ama yapılanları silmek için yapabileceği hiçbir şey yok. Bu konuda konuşmak her şeyi yeniden hatırlamama neden olacak.

Savunmasız olmak zayıflık demektir. Ve ben kanatları onarılması gereken kırık bir kuş değilim. O kuş olmayı uzun zaman önce bıraktım. Ve

Kendime acımaya yer olmayan bir kadın olarak büyüdüm.

Bakışlarımı araştırırken boğazımı temizleyerek ondan uzaklaşıyorum. "Yapma," diyorum ayağa kalkarak. "Sorma."

O da ayağa kalkmadan önce çenesi bir kez sıkılıyor. "Git ayakkabılarını giy."

Başımı eğiyorum, şaşkınlığım yüzüme yansıyor.

"Bir randevuya çıkıyoruz." Derin bir gülümseme ağzının kenarlarını çiziyor ve içindeki bir şey tanıdık ve ev gibi hissettiriyor, evinizde rahatlayabileceğiniz ve sorunlarınızı unutabileceğiniz en sevdiğiniz yer gibi.

"Sabahın birinde randevu mu?"

Bakışlarımı kısıyorum. "Sadece bana güven."

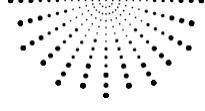
"Bilmiyorum."

Göz göze geldiğimizde kalbim küt küt atıyor.

Benim var.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ BİR

OceanofPDF.com

"BURASI NERESİ?" DIYE SORUYOR BİR BAR VE KAHVE DÜKKANINA GİRDİĞİMİZDE.
Biri, eli sanki oraya aitmiş gibi benimkine sokulmuş.

Elimi gerçekten tuttuğunu ne zaman fark edecek ve elimi çekip alacak merak ediyorum.

"Göreceksin," diyorum ve onu asıl eğlencenin yaşandığı, kendini bırakabileceği ve konuşmayı reddettiği her şeyi unutmasını umduğum arka tarafa götürüyorum.

Siyah kapüşonu yüzünü sarmış, tanıdığı biriyle karşılaşmaktan korkuyormuş gibi çenesini indirmiş.

"Merak etme Kırmızı. Burada kamera yok, bu yüzden saklanmayı bırakabilirsin." Bana yan gözle bakıyor. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü sahibi iyi bir arkadaş ve onları asla .
Hepsi göstermelik."

Odanın en ucuna ulaşıyoruz, siyah bir perde diğer alanı ayırıyor. Perdeyi açıyorum ve bir tarafında bowling salonu, diğer tarafında atari oyunları olan oyun odasına geçiyoruz.

Etrafına bakıyor, sonra gözlerini benimkilere dikeyor.

"Sen bowling oynamayı biliyor musun ki?" Yüzü alaycı bir ifadeyle aydınlanıyor.

"Seni yenecek kadar iyi." Ağzımda bir gülümseme beliriyor. "Ben de oldukça rekabetçiyimdir."

Grant, Bryce ve ben, mekânın sahibi Xander ile içki içmek için buraya gelirdik. Bazen, kafamız iyi olduğunda oynardık. Bryce'ın gerçekten öldüğüne hâlâ inanamıyorum.

Şakacı bir bakış fırlatıyor, kapüşonunu indiriyor ve ellerime dolanmasını istediğim o muhteşem saçlarını ortaya çıkarıyor.

"Sana iyi şanslar," diye alay ediyor, gözleri parlıyor.

Yüz hatlarındaki gerçek mutluluğu görünce kalbim kabarıyor. İçgüdüsel olarak bir kolumu sırtına doluyor, diğer kolumu saçlarının arasına sokarak onu kendime doğru çekiyorum.

Bir iniltiyle yavaşça eğildim, dudaklarım ağzını okşadı.

Sıcak ve ağır nefesleri, ellerinin sırtımda gezinmesi, bana bakışı... Onu bugün, yarın ve aradaki tüm günlerde öpmek istememe neden oluyor.

Kendimi durduramadan bunu yapıyorum ve o beni itmeye cesaret edemiyor. Dudaklarım ona sahipmişim gibi dudaklarını kavrarken ciğerlerimden aç bir hırıltı çıkıyor. Sanki bana izin veriyormuş gibi.

Bir iniltiyle tırnakları sırtımı deliyor, omurgama tırmanıyor. Ve beni daha derinden öpmek için yüzünü eğdiğinde, dilini emiyorum, saçlarını yumrukluyorum, çıkardığı o küçük sesler aramızda titreşene kadar sertçe çekiyorum.

Beni çıldırtıcı bir öfkeyle öperken, dişlerim alt dudağını çekiştiriyor, kabaca çekiştiriyor.

Kendimi onun içine gömme ihtiyacı büyüyor. Ve ona yalnız olmadığını hatırlatma arzusu da öyle. Bunun nasıl bir his olduğunu bildiğimi ve ikimizin de bir daha böyle hissetmek zorunda olmadığını. Ama bunu ona söyleyemem. Bunu duymaya hazır değil.

Nefes nefese çekiliyor, göğsü her nefes alışında daha da yükseliyor.

"Beni öpmen hoşuma gidiyor, Red."

Elimin tersi yanağında geziniyor ve dudakları titriyor, yüz hatları daha az yoğun bir şeye dönüşmeden hemen önce uzun altın kirpikleri dalgalanıyor.

Eli bileğimi kavlıyor.

"O kadar heyecanlanma," diye şakacı bir şekilde karşılık veriyor. "Bunun hiçbir anlamı yok."

Kalbim küt küt atıyor. "Böyle söylüyorsun ama bir şekilde hep öyle oluyor."

SONUÇ

En son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum.

Ben, tabii ki, bowlingde onun kışını tekmeledim. Ama ne yazık ki o bu lanet atış oyununda benimkini tekmeliyor.

Bazı zombilere ateş ederken kucağındayım, onun skorunu yakalamayı umuyorum. Ama asla yakalayamayacağım ve bu benim için sorun değil. Çünkü bu gece gerçekten normal hissettim. Sanki böyle şeyler yapabilen insanlardan biriymişim gibi. Bir erkekle video oyunu oynamak.

"Bu işi bu kadar iyi yapan birinin geçimini sağladığına inanamıyorum..." diye kulağımın dibine doğru nefes alıyor. "...bu oyunda çok kötü."

Sahte bir korkuyla alay ediyorum ve göğsüne dirsek atıyorum.

"Ow!" Arkamdan kıkırdıyor ve çakıllı sesi kalbimin yapmaması gereken şeyleri istemesine neden oluyor.

Bundan bir şey çıkmayacağını biliyorum ama yine de kucağından inemiyorum.

Güçlü bir kol ön tarafıma dolanıyor ve ben onu orada istiyorum. Onun kollarında olmak çok iyi hissettiriyor. Aslında o kadar iyi ki, bunun ne anlama gelebileceğinden korkuyorum. Kendimi güvende ya da şefkatli hissetmek için bir erkeğe hiç ihtiyacım olmadı. Ama onun kollarında, ikisini de istiyorum.

Aptalca. Her şey aptalca.

Yine de ona karşı daha derine yerleşiyorum ve bir gülümsemeyle savaşıyorum.

"Sana biraz daha salsa getirmemi ister misin?" diye sorarken ben de bu lanet zombilerden bitirebildiğim kadarını bitirmeye çalışıyorum.

Bu piç kına yakacak.

"Hayır, resmen tıka basa doydum. Çok fazla yedik."

Sanırım menülerindeki her şeyi aldı. Burgerler, tacolar, mozzarella çubukları, kanatlar. Her şeyi yediğimden emin oldu. Ve en önemlisi, beni buraya neden getirdiğini unutmamı sağladı. Kuşkusuz, tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Ve daha da kötüsü, onun bana bu kadar yakın olması, yakında kayınbiraderimden hoşlanmaya başlamış olabileceğimi babama söyleyemememin tüm nedenlerini sorgulamama neden oluyor.

"Sonuncusu. Güzel olsun," diye mırıldanıyor, dudakları boğazımın altında sıkışıp kalan yakıcı nabza bastırıyor. "Yine de yüz puan farkla kazanacağım."

"Kapa çenenin," diye nefes alıyorum ve silahı son öldürdüğüm kişinin başına doğrultup tetiği çekmeden hemen önce iki kolumdan aşağı tüylerim diken diken oluyor.

Plastik silahı yuvasına bırakıp hızla üzerinden iniyorum.

Dikkatsiz davranıyorum. Ya ailemi tanıyan biri beni burada görürse? Ya bir erkekle birlikte olduğumdan bahsederlerse ve babam ikisini bir araya getirirse? Beni böyle gizlice dolaşırken yakalamasına izin veremem. Asla anlamaz.

Gio başını sallıyor, gözleri ağırlaşıyor. "Yine o şeyi yapıyorsun."

Yavaşça ayağa kalkıyor, ben ise sanki bana dokunmasını bekliyormuşum gibi öylece duruyorum. Bakışları beni yavaşça içine çekerken kalp atışlarım kaburgalarımın çarpıyor, eli bana uzanıyor, parmak uçları hafifçe benimkilerin üzerinde kayıyor.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum, aramızdaki bu çekime karşı koyamıyorum, nasıl bir his olduğunu bilmek için bu ağrı... istenmek. Sevilmenin. Birini kaybetme korkusu olmadan karşılıksız sevmek.

"Koşmak." Ağzının köşesi bir parça yukarı kıvrılıyor.

"İyi olduğum şey bu." Bakışlarındaki yoğunluktan nefesim kesiliyor, sanki beni parçalara ayırıyor ve beni bulduğundan daha iyi bir şekilde tekrar bir araya getiriyor.

"Bir kereliğine sen kalmaya ne dersin?" Yanağımı okşuyor, başparmağı alt dudağımın üzerinde hafifçe geziniyor.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum..." Sesim titriyor. "Sana göstermeme ne dersin?"

Ve bu sefer beni öptüğünde, yavaş ve tutkuyla dolu, çok fazla anlam taşıyor. Bana en başta istediğimi bile bilmediğim şeyleri veriyor.

ÜÇ GÜN SONRA

O gecedan sonra ondan mümkün olduğunca uzak durdum ki Cherry Grove'a geri döndüğümü düşünürsek bu hiç de zor değildi.

Neyse ki Gio ve ailesi Nicolette'in dönüşüyle meşguldü. Nihayet birkaç gün önce onu buldular ve sevindim. Bu korkuyu çok iyi bilirim. Sevdiklerinizi tekrar görüp göremeyeceğinizi bilmemek, yaşayıp yaşamayacağınızı bilmemek.

Geri döndüğü için mutlu olduğumu ve onun da mutlu olduğunu bildirmek için ona mesaj attım. O da beni birkaç kez aradı ve mesaj attı ama ben hiç cevap vermedim. O gün

Ayrı kaldığım zaman bunu sürdürmenin bir anlamı olmadığını fark ettim çünkü bu dünyada bizim için bir gelecek yok.

Hâlâ katılmak istemediğim doğum günü partim için bir elbise arıyormuş gibi giysi raflarını karıştırırken Elsie'den bir mesaj geliyor.

ELSIE

Yarınki partinize gelemeyeceğim için gerçekten üzgünüm. Eğer ailem gelmeseydi, gelirdim biliyorsun.

SONUÇ

Lütfen endişelenme bile. Çünkü ben endişelenmiyorum. Keşke Kora bu aptal partiyi en başta planlamasaydı.

ELSIE

Bugün senin doğum günün! Eğlenmene bak! Her yılı bir hediye olarak görmelisin. Bunu asla unutma.

"İz?" Eriu açık pembe bir kayakçı elbisesi tutarak sesleniyor. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

SONUÇ

Denerim. Gitmem lazım. Parti için elbise almaya zorlanıyorum.

ELSIE

Kulağa korkunç geliyor.

Benimle dalga geçtiğini biliyorum ama bu korkunç. Alışverişten nefret ederim. İnternette sipariş vermeyi tercih ederim.

"Ee? Beğendin mi beğenmedin mi?" Eriu devam ediyor.

Ona odaklanmaya çalışarak birkaç kez göz kırpyorum. "Evet, bunu sevdim."

Kararsız görünüyor, diğer elbiseleri taramaya geri dönerken ağzını büküyor.

"Şuna bakın," diye sesleniyor Kora içinde bulunduğumuz butiğin diğer tarafından.

Muhtemelen dizlerine kadar inecek kobalt mavisi dar bir elbise uzatırken ona doğru yürüyorum.

"Güzel," diye mırıldandım.

"Güzel." Göğsüme soktu. "Bu senin için." "Ne?"

"Evet." Kaşlarını çatı. "Resmen etrafta dolaşıp bizi alışveriş yaparken izliyorsun. Ben de senin için elbiseni seçtim. Bir şey değil." Umursamazca arkasını dönüyor ve daha fazla kıyafete bakmaya devam ediyor.

Başımı sallayarak kasaya doğru ilerliyorum, elbisenin parasını ödeyip işimi bitirmek niyetindeydim ki Eriu yanıma gelip bana pas rengi bir elbise uzatıyor.

"Düğünün ne zaman olacağına dair bir şey duydunuz mu?" diye fısıldıyor, eşyalarımızı alırken bizi duymayan kasiyere bakıyor.

"Dört bin elli dolar tutuyor," diyor kadın, kahverengi gözleri kırmızı çerçeveli gözlüklerinin ardından bana bakarken.

Ona kartımı veriyorum.

"Hayır," diyorum kız kardeşime. "Sordun mu?"

Başını iki yana sallar. "Ona hatırlatmaya korkuyorum. Belki de henüz planlamamıştır."

"Teşekkür ederim," diyor kasiyer bana poşetleri ve kartı uzatırken.

Beyaz döşemeli banka yerleşip Kora'nın işini bitirmesini bekliyoruz.

"Bak, Eriu..." Yüzümü ona dönerek çantaları diğer tarafıma yerleştiriyorum. "Onunla konuşmalısın. Bunu istemediğini ona söylemelisin."

"Ama beni dinlemiyor." Gözleri ıstırapla parlıyor, sanki içlerindeki renk her geçen an azalıyormuş gibi.

"Belki de. Ama sesinin duyulmasına izin vermelisin, yoksa herkesin senin için arzu ettiklerinin ardında kaybolursun. Bu senin hayatın. Sesini yükselt." Kolunu tutuyorum, çaresiz bakışlarına sert bakışlarımla karşılık veriyorum. "Seni duymasa bile, en azından denediğini bilirsin."

İç geçiriyor ve onu ikna etmiş görünmüyorum.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diyor alçak sesle, gözleri sanki biri duyacakmış gibi dükkânın içinde geziniyor.

Gözlerimi kısarak yaklaşıyorum. "Ne oldu?" "Devlin dışarıda." Yanakları kızardı.

Dikkatle ona bakıyorum, yüzündeki kızarıklığın neye işaret ettiğinden emin değilim. "Ne? Nasıl?"

"Avukatı onu bir şekilde kurtarmış."

"Oh..." Sanırım yeterince dikkat etmedim.

"Evet. Özgür olduğuna çok sevindim." Gözleri hüznle parlıyor. "En başından beri orada olmamalıydı."

"Bunu biliyorum." Başımı sallıyorum, en başta neden hapse girdiğini hatırlıyorum.

Ama başka seçenek yoktu. Davaya bakan dedektif bu işi birinin üzerine yıkmak istiyordu ve dışarıdan da baskı vardı, özellikle de

Savcılık tarafı. Yani Devlin kendini feda etti.

Kederli bir şekilde iç geçiriyor. "Bunu yapmasından nefret ediyorum. Ona izin vermemeliydik."

Elini tuttum ve sıktım.

"Bitti," diye fısıldıyorum. "Geri dönemeyiz, bu yüzden artık bu konuda konuştuğunu duymak istemiyorum. Ve o artık dışarıda. Yani her şey bitti."

Bakışları alçalıyor. "Bunun asla biteceğini sanmıyorum." Ağır bir iç çekiyorum. Ve sonra aklıma geldi.

"Bekle bir dakika..." Soru soran bir kaşımı kaldırıyorum. "*Benim* bile haberim yokken dışarı çıktığını nereden biliyorsunuz? Babamıza Devlin'i sormadığına eminim, yani..."

Gözleri patlıyor.

"Yine kızarıyorsun."

"Ne dedin? Hayır, değilim." Boğazını temizliyor.

"Tabii ki hayır." Sırıtmamak için dudaklarımı bastırıyorum. "Peki, onun dışarıda olduğunu nasıl öğrendiğini bana anlatacak mısın?"

"Babama söylemeyeceğine söz verir misin?" Yüzünü buruşturuyor. "Devlin olanlardan zaten utanıyor ve babamın ondan daha fazla nefret etmesini istemiyorum."

"Ona asla söylemem."

Başını sallıyor, gergin görünüyor. "O hapisteyken ona yazıyordum."

"Sen ne?" Çenem gevşedi.

Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Çocukken korumasına aşık olduğundan şüphelenmiştim ama görüşmeye devam ettiklerini fark etmemiştim.

"Evet." Nefes nefese kaldı. "O içerideyken kendimi çok kötü hissettim. Bilmiyorum."

"Onu özledin mi?" Teklif ediyorum.

"Hayır... Evet." Yüzünü buruşturuyor.

"Bilmiyorum." "Ondan hoşlanıyorsun."

Omuz silkiyor. "Fark etmez. Babamızın evlenmemi istediği kişi o değil."

Hayır, değil. Ve asla da olmayacak. Onunla evlenmek mafya ile mafya arasındaki savaşı durdurmayacak. Bizim çevremizdeki evlilikler genellikle aşktan başka bir amaç içerir.

"Kaderime razı olmak zorundayım," diyor asık suratla. "Gio ile evleniyorum."

Kelimeler benzin gibi, oturduğum yerde beni yakıyor, bedenimi küle çeviriyor.

"Ondan hoşlanıyor musun?" Bu sefer soran o.

"Kim?" Ne dediğini dinlemeye çalışırken bile kalbim hızla çarpıyor.

Kız kardeşim onunla evlenecek.

"Gio." Başını hafifçe eğerek merakla bana bakıyor.

Doğru. O.

Nabzım kulaklarımda güm güm atıyor. Buna nasıl cevap vermem gerekiyor? *Evet, ondan hoşlanıyorum. Dilini çok iyi kullanıyor. Ayrıca biraz tatlı, ki bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyeceğim.*

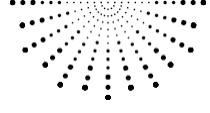
"O iyi, sanırım." Şakağımı kaşıyorum.

Vücudu bir iç çekişle sarkıyor. "Bırakın beni aldatacak birini, sevmediğim bir koca bile istemiyorum."

Kalbim küt küt atıyor. Çünkü zaten onu aldatıyor... ve bu benimle.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

OceanofPDF.com

REDEVINE OTUZ DAKIKA KADAR GEÇ GIRDIM, ARABAMI PARK ETTİM.

diğerlerinin yanında. Bu partinin ne zaman yapılacağını bilmemin tek nedeni Fionn'un bana söylemiş olmasıydı. Davetli olduğumu biliyordu ve bilgiyi kolayca verdi.

Oraya vardığımda, evi tıklım tıklım insanlarla dolu, ellerinde içkiler, mekan loş, müzik bangır bangır. Bu hiç de Red'e benzemiyor. Bir elimde küçük bir kutu, bir grup erkeği iterek geçiyorum, ona aldığım hediye verebilmek için onu bulmak istiyorum. Lanet şeyi paketlemiştim bile.

Ama daha fazla bedenın yanından geçerken, gözlerim koyu mavi bir elbisenin altında kucaklanan figürünün kıvrımlarını selamlarken, kan başıma hücum ediyor. Beyzbol sopasıyla kafamın arkasına vurulmuş gibi sert ve hızlı bir şekilde.

Ayaklarım hızla hareket ediyor, nabzım kulaklarımı dolduruyor.

Kutuyu avucumun içinde sıkıyorum, onu yok edip etmediğimi umursamıyorum. Çünkü onu başka bir adamla görmek beni mahvediyor.

Adamın kolu kadının sırtına dolanmış durumda ve ikisi de beni görmüyor. Henüz görmediler. Ama görecekler ve o her kimse, eli bileğinden kalıcı olarak ayrılmak üzere.

Dişlerimi sıkarak, "Çekil üstünden," diye bağıriyorum ve bu ikisinin de dönmesine neden oluyor ve kızın yanındaki adamı gördüğümde damarlarıma öfke doluyor.

Belimdeki silah, avucumu ona sarıp Grazia ailesinin patronunun oğlu Adriano Scutari'ye bir kurşun sıkma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyor.

Iseult bana bakmıyor, yüz hatları kayıtsız, sanki ben olmayan bir adamın yanında durmakla yanlış bir şey yapmıyormuş gibi, parmaklarının kalçasına yerleşmesine izin veriyor.

"Gio." Adriano başını sallıyor, benim bakışlarım ise ikisinin arasında gidip geliyor. "Sorun ne gibi görünüyor?"

Onu daha yakına çekiyor ve göğsüm hızlı bir nefesle yükseliyor. O daha gözünü kırpamadan elim silahı çıkardı ve ona doğrulttum.

Ama aynı hızla belinden silahını çıkarıp
Ben.

Bunu Kora'dan başka kim duydu bilmiyorum.
Iseult ve sağ tarafımdaki birkaç adam kısık sesle konuşuyor, ama bu pislik ona dokunmayı bırakmazsa kendi partimizi vermek üzereyiz.

"Sorun, ellerinin onun üzerinde olması," diyorum ona, öfke ve hazır olma hali göğsüme çarpıyor. "Gitmen gerekiyor. Şimdi."

"Peki neden?" Sesi alaycı, koyu renk gözleri daralıyor. "Davet edildim."
Iseult avuçlarını silahlarımızın üzerine koydu. "Benimkini çıkarıp ikinizi de vurmadan önce silahlarınızı bırakın."

Ona delici bir bakış fırlatıyorum ve o gözlerini kaçırmaya bile çalışmıyor.
Adriano kıkırdıyor, kız bana öfkeli bir bakış fırlatırken başını sallıyor.
Ama silahını indirmeye başladı ve ben de hemen onu takip ettim.

Ona ya da Grazias'a karşı bir şeyim yok. Ama şu anda, benim olana dokunduğum için kendi kanımdan olanları bile öldürebilirim.

Onu öldürürsem, yepyeni bir savaş başlatmış olurum. Ama bu gezegende bir kadın için ellerini kana bulayan tek erkek ben olmayacağım. Ve o sadece bir kadın değil. O benim Kızıl'ım.

"Konuşmamız gerek. Şimdi," diye öfkeleni, kolumdan tutup beni katın karşı tarafındaki mutfağa doğru sürükledi.

Bana zehirli bir öfke dolu bakış fırlattı. "O da neydi öyle?"
Ben hareketsiz kalıp yavaş ve derin nefesler alırken o göğsümü itiyor.
"İçerideki herkese seviştığimizi mi söylemeye çalışıyordun?" diye fısıldıyor.

Göğsümün ortasına bir avuç daha fırlatıyor, bu sırada midemden öfke fişkırıyor. Bunu tekrar denediğinde bileğini kavriyorum, vücudunu tezgâha doğru döndürüyorum ve kendimi ona doğru bastırıyorum.

Bir elim kıvrılmış bir yumruğa sahipken, diğer elim boğazına uzanıyor ve parmaklarımı narin etinin etrafına sarıyor. Sertçe yutkunuyor, titreşimler elimden aşağı yuvarlanıyor.

"Bir yıldır sevişmedik Red," diye hatırlatıyorum ona.

Dudaklarım yaklaşıyor, titreyen yumuşak ağzını okşuyor.

"İnan bana, ne kadar zaman geçtiğini çok iyi hatırlıyorum. Ve sakın buna cüret etme..." Alt dudağını dişlerimle ısıyorum. "...bizi sadece sevişmeye indirgiyorsun. Daha önce bir sürü kadınla yattım. Hiçbirinin bir anlamı yoktu, çünkü hiçbirisi sen değildin."

"Gio..." diye nefes alıyor.

Saçlarından bir tutam tutarak, "Sakın bana *Gio deme* bebeğim," diyorum. Onu bir kez öpüyorum, sert ve hızlı, geri çekildiğimde inliyor. "Oraya git ve iyi bir kız ol ve ondan kurtul."

Parmaklarım boğazını sıkıca kavradığında "Bu kabalık olur," diye inliyor, gözleri ısınıyor ve tahrik oluyor.

"Ondan kurtulun, yoksa oraya geri döner ve tüm misafirlerinizin önünde onu öldürürüm. O zaman babam ne der?"

Benim gözlerim onun ağzına, onunkiler de benimkilere düşüyor. Birbirimize bu kadar yakın olduğumuzda her zaman olduğu gibi aramızdaki arzu açığa çıkıyor, sonuçlara lanet olsun.

"Sen delisin," diye fısıldıyor, nefesi kesiliyor.

"Ne kadar haklı olduğun hakkında hiçbir fikrin yok. Ya sen, benim küçük bambina'm? Bunun bedelini ödeyeceksin. Ne kadar ödeyeceğin, onu ne kadar çabuk bağlı."

"O benim flörtüm, Gio." Beni çekip almak için bileğimi tutuyor, ama bu sözlerle boğazını daha da sıkıyorum, böylece bu sözlerin ne kadar kötü acıttığını hissediyor.

"Randevu, ha?" Yüzüm karanlık bir şeye dönüşmeden önce soğuk bir şekilde gülüyorum.

O tezgâha yapışana ve benimki onunkinin üzerine çıkana kadar vücudunu geriye doğru eğilmeye zorluyorum.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver bebeğim, çünkü kuralları belirlediğimizi sanmıyorum." Gözleri yarıklara dönüşürken başparmağımla ağzını okşuyorum. "Çıkacağın tek erkek benim. Seni öpebilecek, seni becerebilecek ve seni sevebilecek tek erkek *benim*." Kulağına yaklaşıyorum. "Birbirimizi anlıyor muyuz? Çünkü eğer anlamıyorsak, seni tekrar o odaya sürükler, kanepenin üzerine yatırır ve

Onlar seni izlerken güzel pembe dışarı çıkar. Çünkü ikimiz de bunu ne kadar iyi yapabildiğini biliyoruz."

İnliyor.

Zonklayan sikimi ona sürüyorum. "İhtiyacın olan bu mu? Herkesin benim fahişem olduğunu bilmesi mi? Benim her şeyim?"

"Beni bırakmalısın," diyor soluk soluğa, gözleri benimkilere dalıyor. "Durmak zorundayız. Eriu ile olan evliliğiniz öylece yok olmayacak. Kız kardeşimi incitmeyeceğim, bu ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin..."

Son birkaç kelime boğazında düğümlenirken, ben ona daha sert vuruyorum. "Sana olan hislerim de yok olmayacak. O yüzden neden gidip O pislığe bir yanlış anlaşılma olduğunu söyle. Artık davetli olmadığını söyle."

O elbisesinin eteklerini düzeltirken ben geri çekiliyorum ve hayal kırıklığıyla başını sallıyor.

"Bunu bir daha yapamazsın," diyor fısıltıyla. "Etrafımızda insanlar varken olmaz."

Çenemi kemiriyorum.

"Sana bir daha söylemeyeceğim, Red. Git. Kurtul. Kurtul. Kurtul ondan." Her kelime bir hırıltı.

Hızlı solumalarla göğsü inip kalkıyor, gözlerim V kesiminden neredeyse dışarı taşan göğüslerini tarıyor. Bir şey söylemeyince devam ediyorum.

"Ve eğer sana dokunmasına ya da seni öpmesine izin verdiğini öğrenirsem..." Bir yumruğumu kıvrıp açıyorum. "O öldü sayılır, ya sen? Oh, Red, başın büyük belaya girecek. O alınan öfken bile seni kurtaramayacak."

"O yapmadı..." Sözleri iz bırakıyor.

"Şanslı adam. Az önce onun hayatını kurtardın."

"Her şey yolunda mı?" Eriu'nun sesi ikimizin de keskin bir şekilde Onu.

"Elbette." Iseult sahte bir gülümseme takınır ve kız kardeşine doğru koşar. "Hadi dansa gidelim."

"Dans etmekten nefret ediyorsun." Eriu sorgulayan gözlerle ona bakar. "Şu anda etmiyorum," diye mırıldanıyor.

"Red," diye uyarıyorum ve omzunun arkasından bana bakıp başını sallıyor.

"Dans etmeden önce bir şey yapmama izin ver," diyor Eriu'ya, onu sürükleyerek götürüyor ve beni orada iblislerimle bırakıyor.

SONUÇ

Parti çoktan sona erdi ve kız kardeşim ile Kora evlerine gitmeden önce temizlik yapıyorlar.

Kora, Gio'nun yaptığı şovdan hoşlandı ve hayatını böyle riske attığına göre beni gerçekten önemsiyor olmalı dedi. Çünkü babam bizi öğrenseydi, kesinlikle iyi bir tepki vermezdi. Partide bulunmamış olabilir ama her yerde casusları var ve partide bulunan eğitimcilerden herhangi biri de olabilir.

Adriano'ya yakınlaşmanın şimdiye kadar yaptığım en parlak plan olmadığını kabul ediyorum. Ama Gio'nun arabasını park ettiğini gördüğümde Adriano'yla konuşmaya başladım, Gio'nun ilgilenmediğimi düşünmesini sağlayabilirsem belki geri çekilir diye düşündüm.

Ama tabii ki bu Gio ve daha iyi bilmeliydim.

Mafya adamları gerçekten benim tipim değil. Görünüşe göre biri hariç.

Ve Adriano yakışıklı bir adam olmasına rağmen - altı-üç yaşında, özellikle siyah saçları ve güvercin grisi gözleriyle eşleştirildiğinde kadınların kesinlikle ağzını sulandıran yontulmuş bir çeneye sahip- hiç ilgimi çekmiyor. Bu yüzden mükemmel bir randevuydu. Çünkü ne kadar çabalarsam çabalayayım, ilgilendiğim tek erkek sahip olmamam gereken erkek.

"Peki, Gio sana neden bu kadar kızdı?" Eriu boş şarküteri tabağını alıp lavaboya götürerek soruyor.

"Evet, Iz, neden bu kadar kızgındı?" Birkaç boş bira şişesini çöpe atarak kız kardeşimi takip ederken Kora yanımda dudaklarını sıkıyor.

Kapa çeneni, diye , ona ölümcül bir bakış fırlatarak. Bir kahkahayı bastırıyor.

"Bilmiyorum," diyorum Eriu'ya, omzunun üzerinden bakarken, tahtayı kurulamadan önce fırçalıyor.

"Belki de benim için kavga ediyorsunuzdur diye düşündüm," diye iç geçirdi. "Onunla konuşma fırsatım bile olmadı."

"Onunla konuşmak istedin mi?" Kalbim hızla çarpıyor, hayır demesini her şeyden çok istiyorum.

"Şey..." Omuz silkiyor. "Eğer o benim kocam olacaksa, sanırım bir noktada benim de olmam gerekiyor, değil mi?" Gergin bir şekilde gülüyor ve tezgâha yaslanıyor.

"Doğru." Gülümsemem gergin; başka ne söyleyebileceğimden emin değilim. "Harika bir parti için teşekkürler ama yorgunum." Büyük bir gösteri yaparak esnemeye zorluyorum.

"Ah, doğru, elbette." Eriu masadan el çantasını alarak mutfaktan çıkmaya başlar.

Kora gözlerini deviriyor ve kolunu kardeşime doluyor. ", yaşlı kadını uykusuyla baş başa bırakalım."

"Ben yaşlı değilim." Kapıma doğru yürüdük ve Eriu kapıyı açtı.

"Yirmi yedi yaşında yaşlı da olabilirsin," diye takılıyor Kora, kafa derimi incelerken gözleri kısılıyor. "Bu gri bir saç mı?" Tek bir tutamı çekiştiriyor.

Hem o hem de kız kardeşim benim hiç de eğlenmeyen yüz ifadem karşısında histerik bir şekilde gülerken, alay ederek elini tokatlıyorum.

İkisi de dışarı çıkmaya başladı ve ben Kora'yı kapıdan dışarı ittim. "Güle güle, bir daha da gelme."

"Bay Dil'le iyi eğlenceler," diye karşılık veriyor, geri dönerken gözlerinde bir parıltı var.

"Bay Dil kim?" Kız kardeşimin gözleri gidip geliyor.

"Oh..." Kora'nın hain yüzünde muzip bir sırıtma beliriyor. "Bu kız kardeşinin vibratörü."

Eriu'nun bakışları açılır. "Ne-"

Kapıyı yüzlerine kapatıp kilitledikten sonra kapıya yaslanıyorum ve Kora'nın kahkahalarının uzaklaştığını duyuyorum.

Artık onları duymadığımda, tekrar onu düşünmeye başlıyorum, eve sağ salım varıp varmadığını merak ediyorum.

Ayrılırken o kadar öfkeliydi ki New York'a dönerken araba kullanmasından endişe ettim. Mesaj atmak istedim ama direksiyon başındayken dikkatini dağıtmak istemedim.

Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. Telefonumu çıkardım ve adını buldum... Şey, tam olarak adını değil.

SONUÇ

Evde misin?

Cep telefonunu avucumun içinde tutarak ekrana bakıyorum, umarım mesajıma geri döner, yoksa uyuyamayacağım. Eğer kaza geçirmesine sebep olduysam, kendimi asla affetmeyeceğim. Aradan dakikalar geçiyor ve hâlâ cevap vermedi.

SONUÇ

Hâlâ kızgın olman umurumda değil. Sadece bana iyi olduğunu söyle.

GELECEKTEKİ KOCAM

Kızgın mı? Oh, Red, sinirlenmek hafif kalır.

Anında rahatladım.

O iyi.

SONUÇ

Ölmediğine sevindim. Yani... iyi geceler.

Bir şeyler söylemesini umarak lanet bir ergen gibi aval aval telefona bakıyorum. Tabii ki bu çılgınca, çünkü beni istememesini sağlamaya çalışıyorum. Burada olmasını ne kadar çok istediğimi düşünürsek, bu çok iyi gidiyor.

Muhtemelen gömleksiz, yatağında yatıyor ve benden nefret ediyordur. Keşke şu an onun kollarında olsaydım. Orası hoşuma gidiyor.

Sert bir nefes vererek merdivenlere yöneliyorum, bu elbise ve ayakkabılardan kurtulmam gerekiyor. Belki bu gece onu düşünürken Bay Dil'i kullanırım. Bay Dil'i o kadar çok seviyorum ki, ondan iki tane var.

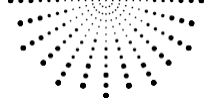
Merdivenlerin tepesine ulaştığımda, üst katın karanlığa gömüldüğü yatak odama doğru sürünerek ilerliyorum. Sağ tarafımdaki ikinci kapıya varıyorum, tokmağı çeviriyorum ve içeri giriyorum.

Işığı açtığımda aniden nefesim kesiliyor, nabzım kulaklarıma çarpıyor.

Parmaklarım göğsümü kavırıyor, bana bakmasını beklemediğim tek kişiyle yüz yüze geldiğimde kalp atışlarım göğsüme çarpıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

OceanofPDF.com

YÜZÜNDEKİ ŞOK BEKLEMEDİ. HERKES

Partiden ayrıldığımı sanıyordum, onun yerine yatak odasına çıktım ve aşağıdaki o orospu çocuğu Adriano'yu öldürmeden önce sakinleşmeye çalıştım.

Pencereden çıktığını gördüğümde, oraya geri dönmeyecek kadar rahatlamıştım.

Ama saatlerce odasında kaldım, o lanet partinin bitmesini bekledim ki sonunda onu yalnız yakalayabileyim. Böylece farkında olsa da olmasa da ona kime ait olduğunu hatırlatabilirdim.

"Burada ne halt ediyorsun?" Ben yatağının kenarında oturmuş, kaderinde benim olmak olduğunu bildiğim kadını içime çekerken o daha da yaklaşıyor.

Hiçbir zaman sabırlı bir adam olmamış olsam da, o lanet sopayı kıcından çıkarıp birlikte ne olabileceğimizi fark etmesi için gereken süre boyunca onu bekleyeceğime söz veriyorum.

Keskin bir nefes alıp ayağa kalkıyorum. Ve gözlerim onunkilerden ayrılmadan çenesini kavrayıp ağzını kendime doğru çekiyorum.

İçine çektiği hızlı nefesle gözleri korkudan başka bir şeyle, arzu gibi kokan ve tadı olan bir şeyle parlıyor. Bu çok açık.

Yaklaşıyorum, dudaklarım onunkileri okşuyor.

"Bunca zamandır sana doğum günü hediyeni vermek için bekliyordum," diyorum onu öpmek isteyerek.

"Bana verebileceğin en iyi hediye eve dönmen," diye fısıldıyor ama ne sesindeki ne de ellerinin omuzlarıma yapışışındaki hiçbir şey ciddi olduğunu anlamamı sağlamıyor.

"Benim için hissettiklerini inkâr etmeyi bırak," diyorum ona ve bedenini yumuşak bir gümbürtüyle kapıya çarpana kadar geriye doğru itiyorum.

Bunu yaparken nefesi kesiliyor, diğer avucum ise parmaklarım yumuşak saç tellerine dolanana kadar kolundan yukarı kayıyor.

"Bir şeyi anlamam gerek Red. Ben başka bir adamın kendisine ait olana dokunmasına izin verecek türden bir adam değilim."

Konuşmak için ağzını açtığı anda, bir parmağımı dolgun dudaklarına koyuyorum.

"Şşş..." Kelimeler boğazında düğümlenirken ağzımda bir sırıtma beliriyor. "Bu senin tek ve son uyarın olacak. Bu boku bir daha çekersen..." Kabaca, başını saçlarından geriye doğru çektim. "Ve sana bakan herkese ne yapacağımı göstereceğim. Yeterince açık konuştum mu?"

Gözlerindeki meydan okuma, bariz özlemiyle karışıyor. Dişlerini sıkıyor, gözleri kısılmış.

"Sana bir soru sordum, bambina. Ve sen de cevaplayacaksın."

Kirpikleri titriyor ve ağzı titriyor. Sırf ona sahip olma şansı için her savaşa girmeme, hayatımı tehlikeye atmama neden olan şey ne? Onu iyi tanımıyor olabilirim. Geçmişini ya da şeytanlarını bilmiyor olabilirim. Ama iyi bildiğim bir şey var, o da onun benim olduğu. Geri dönülmez bir şekilde benim. Ve yakında, tüm dünya da bunu öğrenecek.

"Bu doğru mu?" Sesi titrekliyor. Şehvetli ve tehlikeli. Ve tamamen davetkar.

"Bu da ne?" O gözlere bakmaktan kendimi alamayarak soruyorum, kararlı bakışları beni yavaş yavaş çözüyor.

"Gerçekten benden sonra kimseyle yatmadın mı?"

Ağzıma küçük bir gülümseme yerleşiyor ve parmak uçlarımı yanağında aşağı yukarı gezdiriyorum. "Sana dokunduğumdan beri tek bir kişiyi bile öpmedim, dokunmadım bile, Red."

Yavaş ve titrek bir nefes alıyor.

"Neden?" Kelime o kadar yumuşak bir şekilde dökülüyor ki, onun ağzından çıkıp çıkmadığını merak ediyorum. Hepsisi.

"Sana söyledim, onlar sen değildin." Yanaklarını iki avucumun arasına aldım ve

Ağzımı onunkinin köşesine indirdim ve orada bir öpücük bıraktım. "Kimse olmayacak. Asla." Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum. "Beni öldürmeye çalıştığın o andan beri sende bir şey gördüm. Hâlâ da görüyorum bebeğim."

Alnımın onunkiyle buluşmasına izin verdim, içinde kaybolmak istiyordum. Bizim içimizde.

Kolları sırtıma dolanıyor ve beni sıkıca kendine doğru çekiyor.

"Gio..." diye mırıldanıyor, sanki söylediklerime inanmak istiyor, bu duyguya, bu ana inanmak istiyor. "Yapamayız..."

Gözyaşlarını ve kaşları çatılıyor.

"Yapabiliriz," diye hatırlatıyorum ona. "Eğer ona istediğini söylersen evleneceğim kişi sen . Bence bana aşık olacak kadar uzun süre tahammül edebilirsin."

Ağzımda hafif bir gülümseme beliriyor ama onunki hiç gelmiyor.

"Sana aşık olmak dünyanın en kolay şeyi olurdu," diye itiraf ediyor ve kalbimi yerinden fırlatıyor.

Bunu söylediğini duymak benim için çok şey ifade ediyordu. O böyle şeyleri kolayca söyleyecek türden bir kadın değil.

Devam ederken, kırık bir şekilde iç geçiriyor. "*Bana* aşık olmak en zor kısmı olurdu."

Bir kıkırdama çıkardım, yüzünü sıkıca kavradım, sevgimin boyutundan dolayı damarlarıma kan hücum etti. "Bir insan sana nasıl aşık olmaz ki? Sei la donna più bella che abbia mai varcato questa terra."

"Bu da ne demek oluyor?" diye fısıldıyor.

"Bu dünyada yürüyen en güzel kadın olduğunu."

Alay ediyor. "Sen Eriu gibi normal ve nazık birini hak ediyorsun. O senin için iyi bir eş olur."

Ama yüzünün düşme şekli... bunu kastetmiyor.

"Ben iyi bir eş istemiyorum, Red. *Seni* karım olarak istiyorum." Avucum ensesine yapışıyor ve gözlerimde, sözlerimin doğruluğunu görmesini umuyorum.

"Üzgünüm ama bu mümkün değil."

Hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkardım. "Che cazzo, donna. Sei una spina nel fianco!"

"Ne d-"

"Bunun ne anlama geldiğini bilmek ister misin?" Burun deliklerim alevlendi. "Tam bir baş belasıdır demek." Gözlerim tekrar onunkilere dönene kadar bir saniye tavana bakarken başımı sallıyorum. "Evlenene kadar bekleyemem, böylece evlenmeden önce beni ne kadar delirttiğini sana hatırlatabilirim."

Kıs kıs gülüyor. "Ne zaman alacaksın?"

Beni itmeye çalışıyor ama ben olduğum yerde kalıyorum, onu boynunun arkasından çeğiştirerek kendime yaklaştırıyorum.

"Neyi alayım?"

"Asla birlikte olamayacağımızı. Böyle bir şey olmayacak. Eğlenceliydi, bunu inkar etmeyeceğim, ama artık bitti. Senin iyi bir adam olduğunu görebiliyorum."

Kız kardeşime iyi davranıyorum ve bundan memnunum."

"Siktir!" Mutlak bir hayal kırıklığıyla , bir adım geriye düşerken ellerimi havaya kaldırıyorum. "Kendine yalan söylemekten hiç bıkmayacak mısın? Gerçeği inkâr etmekten?"

"Gerçek bu, Gio. Hoşuna gitmeyebilir ama gerçek bu."

Boğazımdan soğuk, acımasız bir kıkırdama dökülüyor. "Sadece bir şeye cevap ver, Red."

"Neymiş o?" Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve ters ters bakıyor.

İnsanları uzak tutmak için taktığı koruyucu bir kalkan, bir tür maske gibi. Ama ben onun içini görüyorum.

"Neden beni gerçekten uzaklaştırıyorsun?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Sesi kızgınlıkla karışık. "Çünkü kız kardeşimle evlenmen gerekiyor! Çünkü ailelerimiz arasındaki barışı korumak zorundayız ve bunu bu şekilde yapabiliriz."

"Hayır." Aramızdaki adımları siliyorum, bedenlerimiz sadece santimetre aralıklı. "Gerçek sebep bu değil."

"Sana öyle olduğunu söylüyorum." Kapının önünde duruyor, ben ona doğru bir adım daha atarken gözleri beni takip ediyor.

"Senin gibi bir kadın bu kadar kolay geri adım atmaz, özellikle de kendi kız kardeşinin bile benimle evlenmek istemediğini biliyorken."

"Bunu nereden biliyorsun?" Yüzünü buruşturuyor.

"Çünkü parti sırasında ikinizi mutfakta konuşurken duydum." "Beni mi gözetliyordun?" Gözleri büyüdü.

"Tam olarak değil." Başımı sallıyorum. "Siz ikiniz çok gürültücüsünüz ve ben de tesadüfen çok yakınınızda duruyordum."

Burnunun kemerini sıkıyor ve bana ters ters bakıyor.

"Peki beni gerçekten neden uzaklaştırıyorsun, Red?" Çenesini avucumun içinde tutuyorum. "Daha iyi bir adam olmak istememi sağlıyorsun, Iseult. Bir şeyler istememi sağlıyorsun." Sesim düşüyor. "Peki neden? Neden bize bir şans vermiyorsun?"

"Çünkü," diye fısıldıyor, gözleri kapanıyor. "İşte." "Neyi yapamazsın?"

Bana tekrar bakana kadar kirpikleri titriyor. "Sana aşık olamam!"

"Neden olmasın?" Başparmağımla dudaklarını sıyrıyorum, kalbim neredeyse parçalanıyor.

"Çünkü..." Tüm vücudu sarkar ve yenik bir iç çekiş çıkarır. "Aşk kırılığandır. İnsanı zayıflatır. Ve ben zayıf olmaktan bıktım."

Gözlerine bakıyorum, içlerinde yazılı olan her acı örneğini silmek istiyorum.

"İncinmekten korkuyorsun, değil mi?" Bir sonraki kelime dizisi arasında duraklayarak soruyorum.

Onu incitebileceklerini biliyorum, ama bazen iyileşmenin tek yolu, yarayı tüm acısını size verene kadar yeterince derine itmektir. İyileşmesine izin verene kadar.

"Bu annenle mi ilgili?" diye sordum. "Sevdiklerini kaybetmekten mi korkuyorsun?"

Burun delikleri genişliyor, gözleri öfke dolu. "*Sakın* annem hakkında konuşma!"

"Neden olmasın? Onu hala , değil mi?"

"Siktir git!" Beni iterek geçti, ama bunu yaparken bileğini tuttum ve onu kendime doğru çektim.

"Özür dilerim Red." Çenesini kavıyorum ve onu usulca öpüyorum. "Seni incitmek istemiyorum ama ona ne olduğunu biliyorum ve üzgünüm. Seni terk ettiği için üzgünüm ve bu hâlâ canımı yakıyor."

"Defol!" diye homurdanıyor, sesi neredeyse paramparça olma noktasına geliyor. "Defol git ve bir daha asla geri gelme!"

Gözlerinde yaşlar parıldıyor ama düşmelerine izin vermiyor, fırtına öncesi sakinleşen deniz gibi onları rehin tutuyor.

"Bir gün onun da seni bırakıp mutlu olmanı istediğini anlayacaksın, *piccolina*."

"Onun ne isteyeceği hakkında hiçbir fikrin yok!"

Bir gün için yeterince konuştuğumu bildiğimden, düzensiz bir iç çekiyorum ve elimi ondan uzaklaştırıyorum. "Dinlenmelisin."

Elim kapı koluna çarpıyor, sırtım ona dönük, gitmek istemedenden orada kalırken saniyeler akıp gidiyor.

"Bekle!" diye sesleniyor ve nabzım boğazımda düğümleniyor.

Kalmamı iste.

"Eve gittiğinde beni ara," diyor onun yerine. Ona doğru dönüyorum, yüz hatları umutsuzluk içinde bulanıklaşıyor.

"Benim için endişeleniyor musun, Red?" Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor. "Benim için endişelenmene bayılıyorum."

"Ben ciddiylim." Sesi telaşla yükseliyor ve birkaç hızlı adımda önümde belirip elimi tutuyor. "Sakın unutma. Bana söz ver."

Yüzünden karanlık bir şey geçiyor, hayalet bir gölge gibi.

"Söz veriyorum." Parmaklarını yemin eder gibi sıkıyorum. "Şu kapıdan içeri adımımı atar atmaz."

Başını sallıyor ve çenesini kaldırıyor.

"İyi geceler, güzelim."

Sertçe yutkunuyor. Boğazının titrediğini görebiliyorum.

"Gitmeden önce sana bıraktığım hediyeği açmayı unutma." Başımlla, yatağının üzerine koyduğum kutuyu işaret ediyorum.

"Teşekkürler."

"Ne olduğunu bile bilmiyorsun."

Tek omzunu silkiyor. "Fark etmez."

Sikeyim.

Ve ona aşık olmanın o kadar da kolay olmayacağını düşünüyor.

Ondan ayrılır ayrılmaz, onu özlemeye başladım bile. Bir kadını özlemek garip bir duygu, ama yine de onu özlüyorum.

Patrick'in evinden kısa bir mesafede bulunan büyük otoparka doğru ilerliyorum. Ama arabama yaklaştığımda ayak sesleri duyuyorum. Umut iliklerime kadar işliyor, o olmasını istiyorum.

Nabzım hızlanıyor.

Ama arkamı döndüğümde Tynan'ı orada buluyorum.

Sokak lambasının altında bakışları sert ve amansız.

"Burada ne yapıyorsun?" Ses tonum onun sertleşmiş yüz ifadesine uyarak soruyorum.

"Bunu benim sana sormam gerekirdi." Gözleri hastalıklı bir öfkeyle yanıyor. "Hâlâ kız kardeşimin evinde ne halt ediyordun?"

Orospu çocuğunun bana bakışı hiç hoşuma gitmiyor ve dokuzumu suratına fırlatmaya çok yaklaştım.

"Partideydim," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla, buradan siktir olup gitmek için arabamın kapısını açmak üzere dönüyorum.

"Parti biteli saatler oldu ve herkes senin gittiğini sandı." "Görünüşe göre gitmemişim." Sırtımı ona dönerek çenemi gıcırdatıyorum.

"İseult ile ne halt ediyorsun? Bu senin için lanet bir oyun mu? Seni partide gördüm. Herkes gördü."

Sertçe arkamı dönüyorum ve onun alanına giriyorum. "Oyun oynuyormuşum gibi mi *görünüyor*? Sence Michael, Eriu ve benim aramda bir evlilik ayarladığında sordu mu?" Yüzüm sert bir bakışla geriliyor. "İlk tanışmamız benim ya da Iseult'nun suçu değil. Gerçekten hoşlandığım tek Quinn o."

"Babam bunu biliyor mu?" Sesi kızgınlıkla yükseliyor ve artık ona karşı bir şeyler hissettiğimi kimin bildiği umurumda değil.

"Hayır. Bana kalsa söylerdi ama kızım söylemek istemiyor. Ve onu bir şekilde ikna etmem gerekiyor."

"Eğer önemsiyorsan, bu her neyse unutup gitmesine izin verirsin. Çünkü babam öğrenirse, ölmüş sayılırsın."

"Bunu yapamam." Yüzümde soğuk bir gülümseme belirliyor. "Onu unutmak imkansız."

"Babam izin verse bile..." diye devam ediyor. "O evlenmek istemiyor. Yani herkesin zamanını boşa harcamış olursun."

Zorlu bir nefes alıyorum. Bana Iseult'nun ne istediğini söylemesine ihtiyacım yok. "Onunla tanışmadan önce ben de evlenmek istemiyordum. İşler değişiyor."

"O değil." Bana sinirli sinirli bakıyor. "Yalnızken daha iyi."

"Kimse yalnız kalmak istemez, sana istediklerini söyleseler bile."

Çenesi titriyor. "Kız kardeşimi senden çok daha uzun zamandır tanıyorum ve evlilik konusundaki tutumu değişmeyecek." Bir şey hatırlıyormuş gibi elini yüzünde gezdiriyor. "O biraz kırık."

Cebimden çıkardığım kumandayla arabamın kapısını tıklatarak açıyorum.

"İyi ki kırık dökük şeyleri güzel buluyorum."

Sonra bindim, Bugatti'yi sürmeye başladım ve Tynan'ın işleri berbat edip babasına olanları anlatmamasını umarak oradan uzaklaştım.

SONUÇ

Uzaklaşır uzaklaşmaz peşinden koşmak ve ona kalmasını söylemek istedim. Söyler miydi? Umutsuzca saklamaya çalıştığım her şeyi görseydi beni hâlâ ister miydi?

Bunu yapmasına imkan yok. Kimse benim gibi birini istemez.

Küçük kare kutuya bakıyorum, siyah ve altın sarısı ambalaj kâğıdı kenarlarına özenle sıkıştırılmış. Biraz ağır ve bana ne almış olabileceğini merak etmeye başlıyorum. Bir şeye ihtiyacım olduğundan değil ama beni düşünmüş olması güzel.

Kağıdı yırtıp odamın köşesindeki çöpe atıyorum ve siyah kutuyu yavaşça açıyorum.

İçinde ne olduğunu gördüğümde gülmeye başlıyorum.

Tabii ki bana bir silah aldı, çünkü ne isteyeceğimi biliyordu.

Ama bu? Özel yapım gibi görünüyor. Parlak siyah namlulu, parlak kırmızı bir kabzası var. Denemek için sabırsızlanıyorum. Belki onun üzerinde.

Elime aldığımda yüzümde bir gülümseme donuyor ve bu şekilde gülümsemek güzel bir his. Mutlu olmak. Namluyu duvarıma doğrulttuğumda başparmağım tetiğin üzerinde duruyor ve silahı komodinin üzerine yerleştiriyorum.

Cebimden cep telefonumu çıkarıp numarasını çeviriyorum. Bir kez çalıyor ve umarım açmaz da sesli mesaj bırakabilirim. Onun sesini duymak kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor ve bunun ne kadar etkili olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum.

Ama iki kez daha çaldı ve hattan onun sesi geldi.

"Hediye açmış olmalısın," diye homurdanıyor ve bu ses vücudumun her santimini uyandırıyor, sanki o gelene kadar yıllardır ölüymüşüm gibi.

"... ve sanırım bu benim en sevdiğim hediye." "Her zaman mı yoksa sadece bu yıl mı?" diye takılıyor.

"Hiç..." I koşmak a parmak ucu üzerinde ve siyah Metal, hayranlık işçilik. "Gençken aldığım bir hediye dışında."

Kelimeler beni terk eder etmez, anında pişman oluyorum. Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim. Hatırlamak istememiştim.

Duygular burnumun arkasını tıkıyor.

"Peki kimden geldi?" diye merak ediyor, ben yavaşça yatağa yerleşirken, bir an için sessiz, onun hakkında konuşmaktan korkuyorum.

Onun hakkında yüksek sesle konuşmak, kaybının zaten olduğundan daha fazla acı vermesine neden oluyor.

O zaman onu görüyorum, gülümsemesini, odamdan son kez çıkarken sıcak gözlerindeki pırıltıyı.

Nabzım düzensiz atıyor.

Göğsüm sertleşiyor.

Her nefes alışımında ciğerlerim yanıyor.

Kaslarımdaki titremeyele savaşıyorum, panik boğazımı sıkıyor. Başım dönüyor ama buna karşı koyup ayağa fırlıyorum.

Ama bunu yaptığım anda sol kolum karıncalanıyor ve göğsümün sol tarafı ağırlaşıyor, sanki biri çimento ile ağırlaştırıyormuş gibi.

"Nefes alamıyorum," diye fısıldıyorum, soluk soluğa kalmışım. "Nefes alamıyorum."

Bilmesem kalp krizinden öldüğümü düşüneceğim ama bu ilk kez olmuyor.

Nefesim kesiliyor ve yere düşüyorum, ellerim göğsümü tırmalarken telefon kalçamın yanına iniyor. Kalp atışlarım o kadar hızlı atıyor ki, bu sefer gerçekten öleceğimden korkuyorum.

"Red?" diye sesleniyor telaşla. "Neyin var bebeğim?"

Onu zar zor duyabiliyorum, ses bir yankıya dönüşüyor.

"İseult, cevap ver bana," diyor.

Ama bilinçaltımın bu kadar derinlerine yerleştikten sonra bundan kurtulamam.

Ellerim titriyor. Ya da öyle olduğunu düşünüyorum. Ya da belki başım dönüyor.

Oh, lanet olsun. Bunun tekrar olmasına izin veremem.

Onu düşünmeyi bırakmalıyım. Ona ne yaptığını. Hepimize yaptıklarını.

Ama yapamıyorum. Kendime durmamı söyledikçe, kafamda daha fazla canlandırıyorum. Sırtımdaki et zonkluyor, sanki acı çok gerçekmiş gibi. Sanki her şey yeniden oluyormuş gibi.

Sorun yok. Ben iyiyim. Bu gerçek değil.

Gitmemesi için ona yalvarsaydım, belki hâlâ burada olurdu.

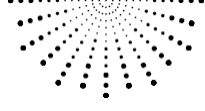
"Dayan, Red," diye sesleniyor Gio. "Geri geliyorum."

Annemin öldürülmeden birkaç ay önce bana verdiği hediyeği hatırlarken motorun gürültüsü uzaktan .

Kalp şeklinde basit bir gümüş madalyondu ve içinde tüm ailemizin kazınmış bir fotoğrafı vardı.

Benden alınan hatırlatması için hâlâ her gün takıyorum.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

*ARAMADI. MESAJ ATMADI. ARAMASI GEREKENDEN BU YANA SAATLER GEÇTİ.
Teyzeme ulaştım ama ondan haber alamadım. Kimse haber almadı.*

Babam aşağıda çıldırmış durumda, arkadaşı olan bazı polis memurlarıyla konuşuyor. Birçok insan annemi aramaya çıktı ama tek yapabildiğim onu aramaya devam etmek.

Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Ama tek yaptığı telefonunu çaldırmak.

Shannon teyze annemin hastaneye hiç gitmediğini doğruladı. Bebeği çoktan doğurmuş. Ve annemin bunu asla kaçırmayacağını biliyorum. Hiçbir şey için.

Ona kesinlikle bir şey oldu. Bunu içten içe biliyorum.

Korku içinde odamda volta atarken elim avucumdaki cep telefonunun etrafında titriyor.

Ona kötü bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Beynim bunu kabul etmiyor.

Hayır. Annem pozitif olmamı isterdi. İyi olduğuna inanmamı isterdi, ben de öyle yapacağım. Dua edeceğim ve annemin iyi olması için beni dinleyen herkese yalvaracağım.

Babamın sesi yükseliyor ve cam gibi ağır bir şeyin kırılması beni ürküttüğünde kalbim bir bomba gibi patlıyor.

Yatak odamın kapısına doğru koşuyorum ve ne olduğunu öğrenmek için yavaşça açıyorum. Belki onu bulmuşlardır. Belki de rahatlamıştı ve kazara bir şey kırdı.

Merdivenlerden aşağıya doğru sürükleniyorum, sık nefeslerim o kadar hızlı yükseliyor ki babamın onları duymasından korkuyorum.

O herkesle konuşurken benim yukarı çıkmamı emretti. Ama kardeşlerim orada, onun yanında. Onların orada olmasına izin veriliyorsa, benim de orada olmam gerekir. Fionn benden o kadar büyük bile değil. On sekiz yaşında, çocuk yaşına göre sekiz gibi bir şey.

Yavaşça aşağı inerken, babamın sesi gürlüyor.

"Oynat şunu!" diyor sertçe. "Oynat şu lanet videoyu!" "Bu iyi bir fikir değil," diyor dedektiflerden biri.

"Benim için neyin iyi olduğunu söyleme bana. Çal onu. Şimdi!" Tezgâha bir yumruk vurdu.

Parmak uçlarımla duvarın kenarına doğru ilerliyorum, sağımdan mutfığa bakıyorum, babam ve kardeşlerim bana arkalarını dönmüşler ve daha önceden tanıdığım iki dedektif bana doğru bakıyor.

"Pat, bunu görmek istemezsin. İnan bana, görmek " diyor uzun boylu, kır saçlı dedektif Fred ona.

Kahverengi gözleri sempatikleşiyor ve ben nedenini anlamıyorum. Şu anda hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Babam onlardan ne çalmalarını istiyor?

"O benim lanet karımdı! Ya çalarsın ya da yemin ederim o lanet boğazını koparırım!"

Öyle miydi?

Sanki o artık gibi. Yokmuş gibi.

Yanlış konuştu.

O iyi. Annem iyi.

Göğsüm kabarıyor ve bulanıyor. Öyle demek istememişti. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor.

"O zaman çocuklara gitmelerini söyle. Kaç yaşında olurlarsa olsunlar hiçbir çocuk annesini bu şekilde görmemeli."

Babam hemen Fred'in gömleğinin yakasını kaptı. "Benim çocuklarım çocuk değil. Onlar erkek. Çal şu lanet şeyi."

"Sadece ." Diğer dedektif Roy, parmaklarını gözlerine bastırır.

", Pat," diye mırıldandı Fred, arkasından görmediğim bir dizüstü bilgisayar aldı ve bana doğru baktı.

Beni yakalamamasını umarak başımı hızla geriye atıyor, daha hızlı ve daha hızlı nefes alıyorum.

Saniyeler sonra onu duydum.

"Hayır! Lütfen!" Annem çığlık atıyor, her kelimenin arasına korku sıkışmış, ama saklandığım yerden onu göremiyorum.

"Kak zhal', chto ya dolzhen ubit' takuyu krasivuyu zhenshchinu," diyor daha önce hiç duymadığım bir adam Rusça gibi gelen bir sesle.

İçim çalkalanıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyor hıçkırarak. "Lütfen, her şeyi yaparım. Sadece fiyatını söyle. Kocam ne istersen öder. Sadece onu ara."

"Kocanız..." diye cevap veriyor kalın bir Rus aksanıyla. "...burada olmanızın sebebi."

"Ne?" Annemin pantolonu.

"Nu da, moya dorogaya. O bana istediğim bir şeyi vermedi, ben de ona ait olan bir şeyi alıyorum. Bence bu adil, değil mi?"

"Aman Tanrım, , lütfen. Hayır! Hayır! Benim çocuklarım var. Bunu yapmayın..." Sözleri yine dünyayı sarsan bir feryatla sona eriyor.

Soluk soluğa aldığım nefesler onun ses tonundaki panikle eşleşerek hızlanıyor.

Dışarı çıkmak istiyorum. Neler olduğunu görmek istiyorum ama hareket edemiyorum. Bacaklarım kurşun gibi ağır, olduğum yerde çakılı kaldım.

Ama onun kan donduran çığlığı kulaklarıma ulaşır ulaşmaz saklandığım yerden çıkıyorum, yavaşça koşarak dışarı çıkıyorum ve gördüğüm şey beni dehşet içinde geriye doğru tökezletiyor, gözlerimin arkasında yaşlar zonkluyor.

Sanki bu onu vücudunu saran alevlerden bir şekilde kurtaracakmış gibi koşuyorum.

"Anne!" Ağır bir bağıriyorum. "Anne!"

"Iseult! Hemen yukarı çık!" diye bağıriyor babam ayağa kalkmak için iterken. Tüm gözler üzerimde, dizüstü bilgisayar bir anda geri döndü.

Onun sesini duymaktan kendimi alamayarak inliyorum, neredeyse yere yığılıyorum. Zavallı güzel annemin diri diri yandığını, turuncu alevlerin çılgınca bir ritimle dans ettiğini görüyorum.

"Ona yardım edin!" Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken babama ağlamaklı bir şekilde kükrüyorum. "Ona yardım edin! Bir şeyler yapın!"

Parmak eklemleri bembeyaz olana kadar yumruklarını sıkıyor. Ve onun da acı çektiğini fark ettim.

Tynan koşarak yanıma geliyor ve kollarını bana dolayarak çökmekte olan bedenimi kendisine doğru çekiyor.

Gömleğine sarılıp ağlarken bana "Yanımdayım," diyor. Annem öldü. Kimse onu kurtaramaz.

Eriu'ya nasıl söylerim? Beş yaşındaki bir kıza annesinin asla geri gelmeyeceğini nasıl söylerim? O zaman fark ediyorum ki büyüdüğünde muhtemelen onu hiç hatırlamayacak. Bizi ne kadar sevdiğini hiç hatırlamıyorum. Ama söz veriyorum.

Annemizin ne kadar özel olduğunu her gün, her an ona hatırlatmak için şimdi ve burada kendim. Ne kadar sevgi dolu, nazik ve güzel olduğunu.

Bu düşünceleri düşünürken bile, onun öldüğü gerçeğini kabullenemiyorum. Bu mümkün değil.

Az önce buradaydı!

Ama şimdi gitti.

Biri onu bizden aldı. Onu bir daha asla göremeyeceğim. Onunla asla konuşamayacağım. Kollarını etrafımda hissedemeyeceğim.

Ve daha da çok ağlıyorum, kardeşime karşı feryat ediyorum, ben de ölmek istiyorum. "Ona kim zarar verdi?" Tynan'a hıçkırıklara boğularak soruyorum. "Kim yaptı

Bu mu?"

Kelimelerim paramparça bir azapla içimden dökülüyor.

"Bunun için endişelenmene gerek yok." Tynan başımın tepesini öpüyor, dokuz yaş büyük bir ağabey gibi.

Ama o bile beni katıksız ıstıraptan koruyamaz. "Onu yukarı götürün!" Babam bağırıyor. "O burada olamaz."

"Gidemez," diye sızlanıyorum. "Bizi terk edemez."

Ben onun yanına sokulmuşken beni kaldırırken beni susturuyor.

"Biliyorum," diyor yatak odama doğru yürürken.

"Kimdi o adam? Söyle bana!" Yalvarıyorum. "Ya bizim için de gelirse?"

İki avucumla gömleğini kavrayıp çılınca ona bakarken, sığ nefeslerimle vücudum sarsılıyor.

"Yapmayacak, söz veriyorum. Kimse sana ya da Eriu'ya zarar vermeyecek."

Tanrım, ne kadar da .

GIO

Şimdi Quinn'lerin malikanesine döndüğümde, lanet güvenlik kapısından nasıl geçeceğimi düşünmediğimi fark ettim. Geri dönmek için ne sebep gösterecektim? Silahlı muhafızlar bana bakarken birkaç adım ötede bekliyorum.

Bir yolunu bulmam gerekecek ya da sadece iyi olup olmadığını görmek için ateş edeceğim. Ama altıya karşı bir, onu kendi gözlerimle görme şansım bile olmadan kendimi öldürtmenin kesin bir yolu gibi görünüyor.

Ben de pişman olabileceğim bir şey yaptım. Telefonumu çıkardım ve Tynan'ın numarasını çevirdim. Burada onunla benim aramda bir şey olduğunu bilen tek kişi o ve belki de telefonda sesinin ne kadar çılgınca çıktığını, ne kadar korkmuş görüldüğünü anlarsa onu görmeme izin verir.

Cevap verirken inliyor. "Ne?"

"Güvenlik kulübesini aramanı ve onlara izinli olduğumu bildirmeni istiyorum. içeri."

Bir küfür mırıldandı. "Yine mi döndün? Lanet bir sülük gibisin kurtulamıyorum. Geri dönmüş ne halt ediyorsun?"

"Başka bir durumda sana siktir olup gitmeni söyledim ama şu anda bana ihtiyacı var."

"Kim?"

"Re-Iseult."

"Kız kardeşimin kimseye ihtiyacı yok. Gerçekten neden geri geliyorsun? Sakın yalan söyleme, yoksa daha kapıya varmadan keskin nişancılardan birine seni vurmasını emrederim."

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. Lanet olası çılgın Quinn'ler.

"Onunla telefonda konuşuyordum, ona doğum günü için aldığım silahtan bahsediyordum ve bana en sevdiği hediye söylemek üzereydi. Ama onun yerine sessizliğe gömüldü ve sonra bir patlama sesi ve ağlama sesi duydum."

"Siktir," diye mırıldanıyor. "Bekle."

Birkaç saniye boyunca bir şeylerle uğraşma sesi duyulur.

"Tamam, geçmenize izin verildiğini

biliyorlar." "Peki, neden üzgün olduğunu

biliyor musun?"

"İstiyorum."

Nabzım atıyor. "Bana anlatacak mısın?" "Hayır.

Anlatacak benim hikâyem değil."

"Lanet olsun."

"O benim kız kardeşim. Onun güvenini sarsacak değilim." Duraksıyor. "Ben sadece onun hala-" diye sözünü kesiyor.

"Neyin var dostum? Söyle de ona yardım edebileyim."

"Ona yardım edemezsiniz. O kendine yardım etmeli," diyor. "Ama yine de seni içeri alacağım, böylece her ihtimale karşı onun yanında olabilirsin. Çünkü Tanrı bilir, eğer ben

deneseydim, kafamı koparırdı."

Küçük bir kahkaha attım ama endişe iliklerime kadar işledi.

"Tamam, buradayım," diyorum ona, başımı pencereden çıkarıp kulübedekilere bakıyorum. "Giovanni Marino."

İçlerinden biri başını sallıyor ve demir kapı benim için açılıyor.

"Nasıl olduğunu bana haber ver. Ve ona sorduğumu söyleme," diyor Tynan.

". Gitmem gerek." Aramayı bıraktım ve telefonu cebime koydum.

Arabadan aceleyle inip dört taş basamağı çıkıyorum ve yüksek sesle kapısını çalıyorum.

"Red, aç ." Kulağımı dayıyorum, hiçbir ses duymuyorum. Lanet olsun. Ya yaralıysa?

"Red, kapıyı açmanı istiyorum."

Otuz saniye daha bekledikten sonra tekrar deniyorum, daha yüksek sesle vurursam birinin beni fark edip burada bulacağından korkuyorum. Tekrar vurmaya başladığımda kapının kilidi tıklıyor ve kapı açılmaya başlıyor.

Kan çanağına dönmüş gözlerini, ıslak yanaklarını gördüğümde kalbim paramparça oluyor.

Titreyen bir gülümsemeyi zorluyor. "Ben iyiyim."

Evet, o iyi, tamam. Lanet bir hayalet gibi görünüyor.

"İyi değilsin."

İçeri , birkaç adım daha yaklaşp tam önüne gelmeden önce kapıyı kilitliyorum. Avucum boğazının kenarına yapışıyor, bakışlarım onunkileri kesiyor.

"Söz veriyorum artık iyiyim. Gelmene gerek yoktu." Yırtık pırtık bakışlarında oluşan sessiz nemi geri kırıyor.

"*Gerek yoktu*," diyorum ona, elimin tersiyle yanağını okşayarak. "Ama istedim, Red. Arada bir fark var."

Taze gözyaşları alt kirpiklerini kaplıyor.

"Yapabileceğin hiçbir şey yok," diye fısıldıyor, gözlerini bana dikmiş, acısı içinden sızıyor. "Ve artık bitti. Ben iyiyim."

"İyi olduğunu söyleyip duruyorsun bebeğim, ama şu anda hiçbir şeyin iyi görünmüyor."

"Bok gibi göründüğümü mü söylüyorsun?" Dudaklarından küçük bir kahkaha dökülüyor. Başparmağım çenesini okşuyor. "Lanet bir kasırğa gibi."

Şakacı bir şekilde alay ediyor, ama acısı hala orada, beni kör ediyor ve hepsini yok etmeyi her şeyden çok istiyorum.

"Sana bir banyo hazırlamama ne dersin?" Yanağını avucumun içine alıyorum, teni sıcak ve yumuşak.

Gözleri kapanıyor ve iç çekerek dokunuşuma gömülüyor. Ama saniyeler sonra sertçe nefes veriyor ve tavrı değişiyor.

"Bak, Gio-"

Bileğimi kavrayarak elimi üzerinden çekmeye çalışıyor ama parmaklarımı onun etrafında sıkıyorum.

"İşte başlıyoruz," diyorum gergin bir nefesle, çok değer verdiğim kadının gözlerine bakarak.

"İşte başlıyoruz, ne?"

"İşte beni ittiğin kısım geliyor." Kıs kıs gülüyorum. "Ben buna hazırdım."

Gözlerini deviriyor ve başka bir gülümsemeyle savaşıyor.

"Tek istediğim sana banyo yaptırmak. Hepsi bu." Dudaklarımı yanağına götürüp onu öpüyorum. "O yüzden kapa çeneni ve seninle ilgilenmeme izin ver, bambina."

Geri çekilip gözlerimi onunkilere kilitlediğimde kollarında tüyler diken diken oluyor.

Uzun bir nefes çekiyor. "Anlamıyorsun." Başını sallıyor. "Daha önce hiçbir şey için bir erkeğe bel bağlamamıştım."

"Bana bağımlı olmana ihtiyacım yok, Red. Senin istemeni istiyorum." Bir kolum sırtının küçük kısmına dolanıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. "Hepsini yapabilecek kadar güçlü olduğunu biliyorum." Boştaki elimle yüzünü kavriyorum. "Ama bir kez olsun tacını tutmama izin ver ki ağırlığından boğulmadan nefes alabilesin."

Hayretle bakıyor, ben devam ederken kaşları çatılıyor.

"Sadece bana biraz güvenmeni istiyorum. Seni incitecek bir şey yapmayacağıma güven. Artık yalnız olmadığına güven. Senin yanında savaşağım. Senin yanında öldüreceğim ve bunu yüzümde lanet bir gülümsemeyle yapacağım." Burun delikleri alevlenirken dudaklarım titriyor, yüz hatlarını dolduran duygularla savaşıyor.

O bir şey söylemeyince ben devam ediyorum.

"Şu banyoyu yapmaya başlasam ve hazır olduğunda sana haber versem nasıl olur?"

"Banyomu sevip sevmediğimi bırak, nasıl sevdiğimi bile nereden biliyorsun?" Parmağının tersiyle burnunun altını sildi.

"Eğer doğru hatırlıyorsam, su seni sakinleştirir." Ağzımı alına doğru eğiyorum, geri çekilmeden önce onu öperken sadece bir kez nefes alıyorum. "Ve nasıl sevdiğine gelince, muhtemelen cehennem kadar sıcak."

Gülüyor. "Evet, haklısın." Kaşları çatılıyor. "Belki biraz da baloncuk eklerim. Küvetimin köşesinde duruyorlar."

Ben onun köpük banyosunu sevdiği düşüncesiyle kıkırdarken o dudaklarını sıkıyor.

"Yargılama." Ben arkamı dönüp ana banyoya doğru ilerlerken omzuma vuruyor.

"Hemen geliyorum, Majesteleri. Kaçmamaya çalışın."

Ve ben uzaklaşırken, "Denesem de yapamazdım" dediğini duyuyorum.

Elimi suyun içinde gezdirip onun için yeterince sıcak olduğundan emin oluyorum. Geniş banyosundaki jakuzili küvetten köpük banyosu şişesini alıp birkaç damla döküyorum ve köpüklerin küveti doldurmasına izin veriyorum. Saniyeler geçiyor ve su neredeyse tepeye ulaştığında musluğu kapatıyorum.

"Artık içeri girebilirsin," diye sesleniyorum ve ayak sesleri yaklaşıyor. İçeri süzülüyor, gözleri bende, ağzında bir gülümseme beliriyor.

"Teşekkür ," diyor, kalçasını kapının pervazına yaslayarak ve her nasılsa, bunu ondan duymak, belki de olması gerekenden daha anlamlı.

Gözleri hâlâ kan çanağı ve bunun nedenlerini silmek için her şeyi yaparım.

"Hemen dışarıda olacağım." Ona yaklaştım, elini elime aldım ve avucunu dudaklarıma .

Başını sallayıp bir şey söylemeyince bırakıyorum ve yalnız kalmasına izin veriyorum. Çalışma odasına doğru geri dönerken, onun yumuşak sesini duyuyorum.

"Gio?"

Geri döndüm. "Evet, bambina?"

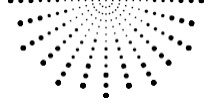
Aramızda birkaç santim var ve tek istediğim tüm mesafeyi yok etmek, kıyafetlerini çıkarmak ve orada olmaya layıkmışım gibi kendimi onun içine gömmek.

"Eğer evlenecek bir tip olsaydım, sen evleneceğim türden bir adamsın."

Ben daha ne dediğini anlayamadan aceleyle banyoya giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Sanırım Red'im az önce karım olmak istediğini itiraf etti.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

OceanofPDF.com

SONUÇ

BİR , BİR ERKEĞİN BİR KADIN İÇİN İYİ BİR ŞEY YAPACAĞI DÜŞÜNCESİ uçurumdan atlayıp ölmek istememe neden olurdu. Ama şimdi değil. Onunlayken değil.

Birinin bana banyo yaptıracak kadar değer vermesi çok güzel. Geri dönüp beni kontrol etmesi. Çok kişi yapmaz. Onun için önemliyim ve bu noktaya kadar bu gerçeği kavrayamamıştım.

Kız kardeşimin umursayacak kadar büyük bir kalbi olan bir erkeği olacağı için mutluyum. Çünkü sonuçta, onun hakkında ne hissedersen hissedeyim, hiçbir şey değişmedi. Ben hâlâ benim, lanet bir karmaşa ve o da bir kaçamaktan başka bir şey değil.

Mağlup bir iç çekişle kıyafetlerimi çıkarmaya başlıyorum, önce tişörtümü, sonra da taytımı çıkarıyorum.

Bir ayağımı davetkâr suya daldırmaya başladığımda kapı açılıyor ve kalbim yerinden fırlıyor.

"Ne halt ediyorsun sen?!" Bir çığlık attım. Arkamı dönüp avuçlarımla göğüslerimi kapattım. Ama artık çok geçti.

Keskin bir nefes alır, bir el yan tarafında toplanırken gözleri alevlenir. Gördü.

O her şeyi gördü.

Ve bir deliğe girip ölmek istiyorum.

"Bunu sana kim yaptı?" Sesim ciğerlerimden hoyratça çıkıyor, damarlarıma kan donduran bir öfke doluyor.

"Çık dışarı!" diye bağıyor.

Ama ben sadece kapıyı kapatıp ona yaslanıyorum ve burayı parçalamadan önce içimde kabaran öfkeyi kontrol etmeye çalışıyorum.

Birisi Red'imi incitti, hem de çok fena. Bunu her kim yaptıysa umarım ölmüştür çünkü ölmediyse onun için geliyorum. Ve vücudunda zarar vermeyeceğim bir santim bile yok.

Sıkı bir bakışla bakıyor ve başını sallayıp mırıldandığı bir küfürle suya giriyor, vücudu artık köpüklerle kaplı.

Ama tek görebildiğim o yara izleri.

Sırtındaki kalın, kızgın yara izleri.

"Gitmeyeceksin, değil mi?" Bir elini yüzünde gezdiriyor, saçları alevli dalgalar halinde etrafında uçuşuyor.

"Bunu sana kimin yaptığını söyleyene kadar olmaz, böylece onu bulup öldürebilirim." Burun deliklerim genişliyor ve nabzım vahşice atıyor.

"Fark etmez." Bana sert bir bakış attı.

Önemli değil mi? Beni bu kadar az mı düşünüyor? Gördüklerimi asla görmezden gelemezdim. Birinin ona zarar verdiğini asla unutmam.

"Neden?" Dişlerimi sıkarak soruyorum. "O öldü mü?"

Boynu örtülene kadar suyun derinliklerine iner, gözleri tavana doğru sıçrar, bakışları kaybolur, sanki hayaletleriyle birlikteymiş gibi.

"Hayır," diye sessizce yanıtlıyor.

"Ne?" Isı vücuduma hücum ediyor.

Tek bir kelime. Tek bir kelime ve ondan hiç bu kadar nefret etmemiştim.

Sertleşmiş yüz ifadesini benimkine doğru çeviriyor. "Artık bir önemi yok, Gio. Olay olduğunda on yedi yaşındaydım. Ve o zamandan beri onu kimse görmedi."

On yedi mi? Hay sikeyim!

Azı dişlerimi gıcırdatarak ona doğru ağır adımlarla ilerliyorum. İçimde duygular savaşıyor. Aynı anda çok fazla. Bir şeyi öldürmek istiyorum. Ona sarılmak, öpmek ve onunla ilgilenmek istiyorum. Tanrım, neler yaşamış.

Kırmızım.

Küvetin kenarına yerleşiyorum, ellerim porseleni tüm kan parmak eklemlerimden çıkana kadar kavırıyor. "Kim olduğunu söyle bebeğim, lütfen, çünkü çıldırmak üzereyim."

Tekrar bana bakmadan önce kirpikleri titreyerek kapanıyor. "Aptalca bir şey yapmayacağına söz verir misin?"

"Aptallığı tanımla."

Başını sallarken neşesiz bir kıkırdama duyuyorum. Ağzı ayrılıyor ve kalp atışlarım göğsümde bir isim bekliyor, bir sonraki nefesim gibi ona ihtiyaç duyuyor.

"Sergey'di," diye itiraf ediyor. "Annemi öldüren aynı adam." " çocuğu."

Kelimeler hırıltılı bir şekilde dökülürken elimden geleni yapıyorum. onun önünde kaybetmek.

Ama içimde, ellerimde zaten kan var. Onun ve oğulları için geliyorum. Dördü için de.

"Gio," diye azarlıyor beni daralmış bakışlarıyla süzerken. "Şu anda her ne düşünüyorsan, yapma."

Elimi hafifçe sıkıyor, su damlaları elbise pantolonumun pamuğuna nüfuz ediyor.

"Artık bitti," diye ediyor. "Bu şekilde kalmasını istiyorum."

"Bana ne olduğunu anlat." Kafamın içinde bir uğultu var, çok fazla gürültü. Ne yaptığını duymaya dayanabilir miyim bilmiyorum ama bilmem gerek.

"Annem öldürüldükten sonra, eminim babamın Sergey'in oğullarından birini öldürdüğünü biliyorsunuzdur, ama kimsenin bilmediği şey, beni almak için üç yıl beklediği idi." Derin bir nefes alıyor, sanki gerisini söylemek zorlaşıyor muş gibi. "Ben özgür kaldıktan sonra, diğer Marinov kardeşler savaşı bitirmek için ailemle bir anlaşma imzaladılar. Babalarının deli olduğunu biliyorlardı. Herkes biliyordu." Gözleri yaşlarla doluyor. "Savaşı rant için başlattı. Annemi para için öldürdü, Gio. Lanet olası para için! O bundan daha değerliydi."

Yüzünü avuçluyorum, acısını dindirme, yanlışlarını düzeltme ihtiyacım kelimelere dökülemeyecek kadar büyük.

"Buraya gel," diye fısıldıyorum, kollarımı açarak.

Ona sarılmak, onu rahatlatmak, ona o zamanlar hiç sahip olmadığı güvenliği vermek için duyduğum vahşi ihtiyaç beni kıracak kadar yoğunlaşıyor.

Yavaşça sudan yükseliyor, sanki göklerden gelen bir tanrıça beni almak için harabelerden tırmanıyor.

Bir başka ıstırap dalgasıyla çıplak bedenini kucağıma bırakıyor ve ıslak teninden giysilerimi ıslatıyor. Ve kollarımla onu sardığımda, sessizce paramparça oldu.

Iseult ağlayacak bir kadın değil, bunu çok iyi biliyorum ve benim önümde bunu yapmasına izin vermesi kendimi bu dünyada yürümüş en güçlü piç gibi hissetmeme neden oluyor.

Son derece güzel; sadece vücudu değil, zihni, kalbi ve mutlak dayanıklılığı da öyle.

Ona hayranım.

Yine de, yumuşak çığlıklarla sallanırken, bunu duymak beni fiziksel olarak kırıyor, herhangi bir silah sesinden veya katlandığım herhangi bir fiziksel acıdan daha fazla. Çünkü tam burası, onun acısı, en kötü işkence türü.

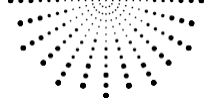
"Seni ne kadar ?" Parmaklarım kolunda aşağı yukarı kayıyor. "Bir hafta," diye fısıldayarak itiraf ediyor.

Lanet olsun.

Boğazımın arkasına bir dilim acı saplanıyor. "Seni kim ?" Bana bakmak için geriye doğru eğildi. "*Ben çıkardım.*"

OceanofPDF.com

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

YETİŞKİN

YAŞ 17

"LÜTFEN," DIYE AĞLIYORUM, HIÇKIRIKLARIMDA BOĞULUYORUM. "LÜTFEN DUR!"

"Zatknis', malen'kaya suka!" Sergey bağılıyor, ayağını enseme bastırıyor, pürmüz etimi yakarken sırtımda tüyler ürpertiyor. "Henüz işim bitmedi. Sabırlı olmalısın."

Ayakkabısının topuğu daha da sert vuruyor ama bunu hissetmiyorum çünkü tenime yağdırdığı eziyet çok daha kötü.

Bana ne kadar susmamı söylese de susamıyorum. Bu acı hayal edilemez ve tarif edilemez.

Tek istediğim özgür olmak.

Ama günler oldu ve kimse benim için gelmedi. Burada bir canavarla yapayalnızım. Ve çocukken size anlattıkları türden değil. Gerçek türden. İnsan türünden. Tanıdığım tek canavar o ve hayatta kalsam da kalmasam da ondan asla kurtulamayacağım.

Gözlerim kapalı, ciğerlerimden gelen çığlıklarla annemin öldüğü günü hayal ediyorum.

Onu diri diri yakarken böyle mi hissetti? En azından ben hala nefes alabiliyordum. O alamadı. Ben hala hayatta kalabilirim. Keşke ben de ölmeden önce biri beni bulsa.

"Biliyorsun..." diye seslendi benim acımasız sızlanmalarım arasında. "Eğer baban onurlu bir adam olsaydı, bundan kaçınabilirdik, ama..."

Meşale beni tekrar yutuyor ve paramparça oluyorum, sözlerini zar zor duyuyorum.

Yanıyor...

Derisi

kömürleşiyor.

"Baban hiçbir zaman iyi bir adam olmadı," diye devam ediyor Sergey, ben zar zor dinleyebiliyorken. "Yani bunun için onu suçlayabilirsin."

"Siktir git," diye , boynumu ona çevirmiş, kir dolu gözlerine bakıyorum. Acımasızca gülüyor, omuzları sallanıyor. "Tanrım, çok sert birisin, değil mi?"

Meşaleyi kapatıp benimle alay edercesine başını salladığında içimde nefret çiçekleri açıyor.

"Sana yaptığım onca şeye rağmen hala bana cevap veriyorsun, öyle mi?" Kısacık bir an için, belki de sonunda beni bir günlüğüne yalnız bırakacağını düşünüyorum. Belki burada yatıp çürümeme izin verir.

Ama onun yerine diz çöküyor, elinde meşale, kokuşmuş nefesi etin çürümesi gibi burun deliklerimi işgal ediyor. Ya da belki de tek kokladığım kendimim.

Dişlerini sıkarak saçlarımdan bir tutam alıyor ve boynum kasılana kadar başımı geriye doğru büküyor.

"Benimle konuşurken ağzından çıkana dikkat etsen iyi olur, anladın mı, suka?" Ve kendini düzeltirken, ayağı sert bir şekilde kaburgalarımın çarpıyor.

"Ahhh!" Çığlık atıyorum, yeni gözyaşlarım eski gözyaşlarımın üzerine yuvarlanıyor, yüzüme kabuk bağlıyor.

Burada deponun zemininde ağlayarak duruyorum, keşke sadece ölmek.

Sırtım nabız gibi atıyor, ön tarafımdaki yanıklar neredeyse uyuşmuş durumda ama hala

Günler önce beni yaktığından beri zonklayan bir acı.

Buna bir dakika daha katlanamam. Babam nerede?! Neden beni bulamadı! Umudunu asla yitirmeyeceğini biliyorum. Ama ben vazgeçmeye çok yakınım.

Yedi gün böyle geçti. Yedi günlük işkence. Yedi günlük cehennem.

Gözlerimi kapatıyorum, bedenim üşüyor, titriyor, gömleğim tenimde yanıyor ve o zaman onu görüyorum: annemi, güzel gülümsemesini, güneşte parlayan saçlarını.

"Ayağa kalk, Iseult. Sakın vazgeçeyim deme."

Sesi. Yüzü. Sanki tam buradaymış gibi. Tam . "Yapamam anne. Artık yapamam," diye nefesimin altında konuşuyorum.

"Bir şey mi dedin tatlım?" diye alay ediyor, sinsi sırıtışı midemi bulandırıyor.

Ben şeytanın yüzüne bakarken annemin sesi hâlâ orada.

"Sende bir savaşının kalbi var. Bir savaşcı savaşmaya devam eder, Iseult. Savaşmaya devam et, sevgilim. Işığını almasına izin verme."

Bir kez daha yaklaştığında, bir dizi soluk sarı dişin altında hain bir alay, içimde bir şey çiçek açıyor. Vahşi ve özgür bir şey, beni kapıp kurbanı yapmadan önce olduğum kızın fısıltısı.

Ama kurban olmakta hiç iyi olmadım.

Bu sefer diz çöktüğünde, düşünmedim. Sadece tepki veriyorum.

Bir homurtuyla bedenim yan tarafıma dönüyor, ayağım taşaklarına sertçe çarpıyor.

"Suka!" diye homurdanırken geriye doğru tökezleyip yere yığılıyor, meşale yanında şingirdiyor.

Bu fırsatı kaçırmamak için nefes nefese kaldım. Ayağa fırlayıp meşaleye doğru koşuyorum, tüm bedenim hayatta kalma isteğiyle ayakta duruyor.

Kasıklarını tutarak inliyor, ben üzerine atlayıp feneri yaktığımda cenin pozisyonunda sarkıyor ve işte o zaman gözleri büyüyor.

"Ne yapıyorsun-"

Taşaklarına daha sert basıyorum, iki küçük da patlattığımı umuyorum ve çiğlik attığında, ağzımın bir ucunda acımasız bir gülümseme beliriyor.

Fener elimde canlanıyor ve parlak mavi ışığa bakıyorum. Çok güzel ama bir o kadar da ölümcül. Ve yemin ederim ki bundan kurtulduğımda ben de bu alev gibi olacağım.

"Seni öldüreceğim!" diye bağırıyor ama ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmıyor.

Ve yavaşça, işkence edercesine, alevi gözüyle buluşana kadar, çiğlikleri duvarları tırmalayana kadar, orada kandan başka bir şey kalmayana kadar alçaltıyorum.

Çiğlik atarken eli bileğimi kavırıyor. Yere düşüyorum, meşale yere düşüyor ve neredeyse kalçama değiyor.

Tek sağlam gözüyle bana bakarken, sessiz korku geri döndüğünde nabzım çarpıyor. Ama o bakamadan meşaleyi bir kez daha tutuyorum ve alevlerin kalçasını yiyip bitirmesine izin veriyorum. Meşaleyi elinden bırakıp bana yedi gün boyunca işkence eden adama bakarken acı içinde çiğlik atıyor.

Ayağa kalkmaya başlıyor ve korku ve öfke omurgamı sarıyor. Her kadar onu öldürmek istesem de, kendimi öldürmeden önce buradan gitmem gerektiğini biliyorum.

Sıçrayarak odadan çıkıyorum, metal merdivenlerden iniyorum ve saldırgan ışığa doğru koşuyorum. Güneş ışınlarına karşı gözlerimi kırptıştırıp gözlerimin alışmasını sağlarken iki araba korna çalıyor.

Kalp atışlarım kulaklarımda sağır edici bir sese dönüşüyor, bacaklarımı koşmaya zorlarken, bir telefon bulmaya ihtiyaç duyarken saran korku beni canlı canlı yiyor.

"Hey!" Birisi siyah cipinin camını indiriyor. Bir kadın.

Annem yaşında, belki daha yaşlı.

"İyi misin tatlım? Ambulansa ihtiyacın var mı?" "Ben..."

Babamı aramam lazım."

"Seni hastaneye götürmemi ister misin?"

Gözleri nazik. Yumuşak kahverengi, içinde altın benekler var. Tıpkı anneminki gibi. Gözlerim doluyor ve gülümsüyorum, bir şekilde annemin bu kadını bana gönderdiğini biliyorum.

"Eve bırakılmam lazım. Lütfen."

"Ben...uh..."

"Lütfen! biri var." "Tamam.

Atla."

Aceleyle yolcu tarafına geçiyorum ve ön camının önünden geçtiğimde, benim tüm durumumu anladığını ve kendi gözlerinin yaşardığını görebiliyorum.

Duygularımı bastırarak, acıdan kükreyen sesimi duymazdan gelerek yolcu kapısını açıp içeri giriyorum.

"Lütfen sadece sür," diye yalvarıyorum ona, tam da Sergey kapıdan dışarı fırlayıp her yerde beni ararken.

Kendimi aşağıya indiriyorum ve bana şaşkınlıkla bakıyor, sonra soluna bakıyor ve onu görüyor.

"Sadece git!" Fısıldayarak bağıriyorum. "İkimizi de öldürmeden önce."

Işık yeşile döndüğünde, arabayı normal hızda tutuyor ve bizi uzaklaştırıyor.

Nefesim kesiliyor ve nihayet gittiğimizde tüm duygularım üzerime hücum ediyor ve sessiz gözyaşlarına boğuluyorum.

Ağlamama izin verdi, tek kelime etmedi. Ama bir saniye sonra bana bir telefon uzattı.

"Babanı ara, tatlım. Eminim iyi olduğunu bilmek için sabırsızlanıyordur." Sesi titriyor.

Başımı salladım, telefonu aldım ve numarasını çevirir çevirmez... "Alo? Kimsiniz?"

Onun hırçın, işkence dolu sesi beni sadece feryat ettiriyor.

"İseult?" Ağlamaya başladı. "Sevgilim? Sen misin o? Aman Tanrım. Telefonda!"

Sesler. Çok fazla ses. Tynan. Diğer kardeşlerim.

"? Bana nerede olduğunu söyle ki seni alabilelim."
"Ben kaçtım. Bir bayan beni aldı ve gezdiriyor. I..." Burnumu çekiyorum.
"Bir gömleğe ihtiyacım var."
Sessizlik. Sessizlik, tek duyduğum o olana kadar büyüyor.
"Tamam," diye ediyor Tynan, sanki babam daha fazla dayanamayacakmış gibi. "Biz getiririz. Ona sizi Altıncı Cadde'deki restorana bırakmasını söyleyin."
"Evet. Tamam."
", çok üzgünüm. Çok özür dilerim." "Bu senin hatan değil, Tynan."
"Öyle. Seni korumak benim görevimdi ve . Lanet olsun!"
Uzakta bir şey parçalanıyor.
"Gitmem gerekiyor. Kırk beş dakika sonra görüşürüz,"
diyorum ona. "Tamam. Seni seviyorum."
"Aynen."

GIO

Kaçırıldığı zamanı hatırladığında tek yapabildiğim ona inanamayarak bakmak oldu.

"Sen sadece bir çocuktun." Sözlerim huşu doluydu. "Siktir, Red." Başının arkasını sıkıca kavradım. "O zamanlar bile benim küçük savaşçımdın, ha?"

Omuz silkiyor. "Annem bir keresinde bana savaşçı bir kalbim olduğunu söylemişti. Sanırım bu bana yapışıp kaldı."

Dudakları titriyor ve şimdi usulca gülümsüyor. Tüm o travmayı yeniden yaşarken bile onun bu şekilde gülümsediğini görmek güzel.

"Beni çok uzağa götürmedi," diye devam ediyor. "Evden yaklaşık otuz mil uzakta terk edilmiş bir depoya. Beni Rusya'ya götürmediğine sevindim. Götürseydi, sonunda öleceğimi biliyordum."

"Baban oraya geri mi döndü? Seni tuttuğu yere?"

"Evet." Başını sallıyor. "Boştu. Her yeri aradı. Kardeşlerim de öyle. Yıllarca durmadılar. Hiç durduklarını sanmıyorum. Artık benimle bu konuda konuşmuyorlar. Üçü arasında en çok Tynan zorlandı. Beni hayal kırıklığına uğratmış gibi hissetti."

Yanağını atan kalbime dayıyor, tamamen kırılmış atan kalbime.

"Ve bunun onun hatası olmadığına dair ona kaç kez güvence verdiğim de, bunun için kendinden nefret etmekten vazgeçmedi."

"Kahretsin. Lafi açılmışken, iyi olduğunu bildirmek için ona mesaj atmam gerekiyordu."

"Ne?" Geriye doğru sarsılıyor ve gözleri büyüyor ama kollarımdan kaçmak için hiçbir girişimde bulunmuyor. "Ona ne söyledin?" Sesi hararetli bir hal alıyor. "O ne biliyor, Gio?"

"Hey." Bir elimle saçlarını okşadım. "Ona üzgün olabileceğini ve kapıdan geçmeme izin vermesini söyledim."

"Bu kadar mı?"

"Mm, şey..." Yüzümü buruşturuyorum.

"Oh, hayır... Yaptığın surat ifadesinden hoşlanmadım. Ne yaptın sen?" Omzuma yumruk attı.

"Lanet olsun kadın, bana bu kadar sert vurmak zorunda mısın?"

Ölüm belgemi çoktan yazmış gibi bakıyor. "Biliyorsun... Denemek için can attığım yeni bir silahım var."

Kıkırdıyorum. "Beni öldürmeden önce sana biraz daha sarılmama izin verdiğin sürece."

"Gio..." Gözleri büyür. "Anlat bana."

"Tamam, . Tanrım." Boğazımı temizliyorum. "Beni senin evinden çıkarken yakaladıktan sonra ona senden hoşlandığımı söyledim."

"Ne dedin sen?!"

Yüzünü daha önce hiç bu kadar kırmızı gördüğümü .

"Hiçbir şey söylemeyecek. O yüzden endişelenmeyi bırak."

Derin bir iç çekiyor ve alnını omzuma yaslıyor. "Sen hayatıma girdiğinden beri hayatım mahvoldu."

"Hayatıma girdiğin andan beri hayatım daha da güzelleşti."

"Seni bıçaklamadım." Bir kez daha bana baktı. "Pek sayılmaz." Ağzı titriyor. "Yine de yapmalıydım."

"Yapmalıydın..." Sesim çatallaşarak fısıldıyorum, elimin tersiyle yanağını usulca okşuyorum.

Yaşadığım sürece başka hiçbir şeye bakmak istemeyen bakışlarım onunkileri tutarken kaşları birbirine yaklaşıyor. Aramızda nefes nefese saniyeler geçiyor. Ve ben bunu kalbimin her atışında hissediyorum.

Ve Şu anda, ikimizin de aramızda bir Şeylerin deęiŐtięini bildiğini biliyorum, bana bir bakış atmama izin verdiği bu savunmasızlıktan doğan yeni bir Şey. Hikayesi ve yaralarıyla bana güven Şeklinde bir hediye verdi. Ve ben bunu asla hafife almam.

Iseult'un ne kadar güçlü olduğunu seviyorum, ama en zayıf olduğu zamanlarda da onda güzel bir Şeyler var.

Ayağa kalkmaya başlıyorum ve o kollarını bana doluyor, yaralı bakışlarıyla beni kendine bağlıyor. Ve bunu hissediyorum - içimdeki o batma hissi, göğsümün içindeki o sıkıŐma, sanki kalbimin kime ait olduğunu bana hatırlatıyor.

"Size katılabilmek için soyunacağım," diyerek ayağa kalkıyorum.

Gömleğimin düğmelerinden başlıyorum, yavaşça her birini zyorum.

Gözleri kapanıyor ve suya dalarken yüzü hafifçe kyor. "Bak, kalmak zorunda değilsin. Gördüklerinden sonra olmaz."

Güçlü görünmeye çalışıyor ama satır aralarını okuyabiliyorum. Onu reddedeceğimden korkuyor.

"Bunun için seni suçlamıyorum," diye devam ediyor, gözlerini önündeki duvara dikerek. "İğrenç olduklarını biliyorum. Neye benzediğimi biliyorum. Kendime zar zor bakabiliyorum. Neden bakmak isteyesin ki?"

Gmleğimi çıkarıp pantolonumun cebinden cep telefonumu çıkarıp havlu raflarından birinin üzerine koyduktan sonra kendimi ona doğru aceleyle ilerlerken buluyorum. Pantolonum hâlâ zerimdeyken küvetin içine bir adım attığımda göğsüme bakakalıyor.

"Gio...? Omzundaki ne?" Gözleri vücudumda geziniyor, vahşi ifadesi o anda tamamen unuttuğum dövmeye takılıyor.

"Oh, o mu?" Sırıtırken pazumu esnetiyorum. "İçeri gireyim de açıklayayım."

Bana yer açıyor ve ben de ılık suyun içinde oturur pozisyona geçiyorum. "Buraya gel, bebeğim." Bir kolumu sırtına doğru kıvrarak onu daha yakına sürüklüyorum. "Sana sarılmam gerek. Seni istemediğimi dŐnmene bir saniye daha dayanmam."

Ellerim kalçalarına uzanıyor, onu nazikçe kaldırıyor ve kuağıma, bana bakacak Şekilde yerleştiriyorum.

Parmak uçları canlı kırmızı ve siyah dövmeyi izliyor. "Bunu ne zaman yaptırdın?" diye fısıldıyor hayranlıkla.

"Birlikte olduğumuz ilk geceden sonra." Sırıtıyorum. "Bir hatıraya ihtiyacım vardı." Beni ne kadar sert ısırđıęını ve iz bıraktığını hatırlıyorum.

"Yani sana verdiğim ısırık izini, altında benim adıyla birlikte kalıcı olarak dövdmeye mi karar verdin?"

"Bu doğru. Bununla ilgili bir sorunun mu var, bambina?"

Benimle dalga geçmesini bekliyorum. Ne kadar gülünç olduğuma gülmesini. Ama beklediğim son şey... onun gözyaşlarına boğulması.

"Kahretsin bebeğim," dövmeye karşı hıçkırarak ağlarken kollarımı ona doluyorum. "Bunun için ağlayacak kadar çirkin olduğunu düşündüğün için üzgünüm. Sildirebilirim."

Gözyaşlarıyla gülüyor.

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyor. "Bayıldım buna."

"Bir şeyi sevebileceğini mi söylüyorsun?"

Tam kaburgalarım yumruk atarken başını geriye atıyor.

Kıkırdarak inliyorum.

"Sana karşı duyduğum mutlak küçümsemenin küçük bir nefrete dönüşmüş olması seni öldürmeyeceğim anlamına gelmez."

Çıplak bedenini kendime doğru daha sıkı tutuyorum. "Beni günde en az bir kez tehdit etmeseydin benim Kızıl'ım olamazdın."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrılıyor ve derin derin nefes alıyorum, sadece onunla birlikte olduğum için kendimi tatmin olmuş ve huzurlu hissediyorum. Sanki burası benim için yeterliymiş gibi. Beni mutlu etmeye yetiyor.

"Çok güzelsin, Iseult. Benim için hiçbir şey değişmedi. Bunu bilmeni istiyorum. Hatta seni daha çok istiyorum."

Burnunu çekiyor. "Belli ki kafana birkaç kez tekme yemişsin."

"Hayır." Yanağını avucumun içinde tutuyorum. "Ben sadece iyi bir şey gördüğümde anlarım."

Gözlerinde yeniden kabaran nemi geri kırıyor.

"Neden bana karşı bu kadar nazık olmak zorundasın, seni aptal?" Paramparça bir kahkaha atarak iki parmağını gözlerine bastırıyor.

"Sırf bana öyle dediğini duyabilmek için."

Ve keskin bir şekilde nefes aldığı anda, bakışlarına duygular karıştığında, boynunun yan tarafını kavıyorum ve onu öpmeden hemen önce gözlerinin aydınlanmasını izliyorum.

Bir homurtuyla dilimi dudaklarının arasından kaydırıyorum, inlemeleri göğsümün derinliklerinden gelen tatmin sesleriyle karıştırıyor.

Benim mükemmel kadınının, benim gözümde bundan başka bir şey olduğunu düşünmek lanet bir günahdır.

Saçlarını avuçluyorum, başını geriye çekiyorum, çenesini, dilini emiyorum. Diğer elim omurgasından aşağı iniyor, ta ki yara izlerinin oluklarını hissedinceye kadar, ta ki o irkilinceye kadar.

"Hey," diyorum ona, avuçlarım yüzünü kaplamak için geri dönüyor.

"Ayağa kalk."

"Ne?" Bakışlarından sızan anlık korku kalbimi yerinden oynatıyor.

"Ayağa kalk dedim bebeğim. Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum."

Yavaşça suya tırmanmadan önce bir küfür mırıldanıyor. Çıplak ve güzel. Su, dolgun göğüslerinin eğiminden aşağı damlıyor, o sert pembe meme uçları ağzımı çağırıyor. Bakışlarım aşağıya doğru inerken ve karnının alt kısmındaki ilk yara izine bakarken bana zar zor bakabiliyor. Göbek deliğinin etrafında uzun bir oluk uzanıyor, sanki onu ateşle çiziyormuş, çığlık atarken onunla oynuyormuş gibi.

Kalbim buna zor dayanıyor.

Sikeyim.

Onları görmedim.

Nabzım doğal olmayan bir hızda atarken, öfke seviyemi kontrol edemezken onun ağır nefesini seçebiliyorum.

Bir şey söyle, yoksa bunun senin için bir şeyleri değiştirdiğini düşünecek.

Avuçlarımla kalçalarını kavıyorum ve onu ağzıma yaklaştırıyorum. Ona bakarken, dudaklarım onun kusurları olduğuna inandığı yerlere düşüyor ve onları öpüyorum.

"Sen."

Öptüm.

"Öyle."

Öptüm.

"Çok güzel."

Onu kendi etrafımda döndürüyorum, ağzım sırtının alt kısmındaki her yara izinin üzerinde geziniyor, altısını da, muhteşem teninin bir santimini bile kaçırmadan.

Ayağa kalkmadan önce onu son bir kez öpüyorum. Çenesini kavrayarak ona yoğun bir şekilde bakıyorum, duygularımın ağırlığında boğuluyorum, sonra dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyorum. Öpüşmemiz çıldırtıcı, inlemelerim çaresiz, hayatta kalmak için ona ihtiyacı olan bir adam gibi.

Ben de istiyorum. Ona ihtiyacım var.

"Nefesimi kesiyorsun, Iseult." Alnım onunkiyle buluşuyor. "Seni görüyorum bebeğim -altında kişiyi- ve sana aşık olma düşüncesinden en ufak bir korku duymuyorum."

Nefes nefese kalıyor, yüzünü inançsızlık kaplıyor.

"Bana bakmak seni rahatsız etmiyor mu?" Sesi çatlıyor ve duygusallıkla dalgalanıyor.

Bakışlarımı onunkilerle derinleştirirken parmaklarımın ucuyla onun yara izlerini takip ediyorum.

"Benim güzel kızım. Seninle ilgili hiçbir şey beni benden . Sen bir sanat eserisin. Sana bakmak bir ayrıcalık."

"Bence sen bir yalancısın," diye fısıldıyor.

"O zaman tüm hayatımı senin yanıldığını kanıtlamakla geçireceğim."

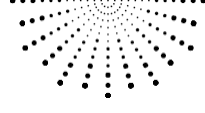
Başını sallarken çenesi titriyor. "Kahretsin, buna pişman olacağım."

Ve şimdi beni öpen o. Acısına, gözyaşlarına rağmen beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi öpüyor.

Ve umarım buna gerek kalmaz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDİ

OceanofPDF.com

SONUÇ

BANYODAN SONRA BİRLİKTE DUŞ ALDIK, ONUN GÜÇLÜ ELLERİ BENİM ELLERİMDEYDİ. saçlarımı özenle yıkadı. Bana dokunmaya kalkışmadı, bunun için minnettardım. İhtiyacım olan şey bu değildi. Ve sormama bile gerek kalmadan, bana tam olarak ne vereceğini biliyordu.

Beni yatağa götürdü ve bütün gece bana sarıldı ve çok uzun zamandır ilk kez, kabuslar beni ele geçirmeden dinlenmiş olarak uyandım.

Başımı elime dayayarak onun uyanmaya başlamasını izliyorum. Nefes kesici bir adam. Her şeyiyle öyle, ki bu utanç verici, çünkü bizimle ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Babama, hakkım olmayan bir adama karşı gerçek duygular beslemeye başladığımı nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

İnliyor, gözleri henüz açılmamış ama ağzında kocaman bir gülümseme var. Sanki yanımda uyanmak onu mutlu ediyor.

"Günaydın..." Avuçları kıcımlı kavırıyor ve karnımı ereksiyonuna doğru sıkıştırıyor.

"Sana da günaydın." Ona doğru eğildim ve boğuk kahkahası kalçalarımın arasını sızlattı, ona orada ihtiyaç duydum.

"Üzgün olduğumu söyledim..." Beni kucaklıyor ve hızlı bir hareketle üzerine yatırıyor. "Ama ben değilim. Beni kaya gibi sertleştiriyorsun."

Günahkâr sırtışı karnımın derinliklerinde bir ateş yakıyor, arzusu iliklerime kadar işliyor. Merkezime süründüğünü hissetmek için bacaklarımı açıyorum, çok kalın ve sert.

Hırıltılı bir inilti çıkarıyorum, o da hırılıyor.

Saçlarımı yumrukluyor ve çenemi ağzına götürüyor. "Seni besleyeceğim, sonra da o açgözlü küçük amcığını sikeceğim."

"Oh, Tanrım..." Kalçalarını içimde dolaştırırken kelimeler fısıltıyla düşüyor, bana tam olarak ihtiyacım olanı veriyor. Biraz daha, sonra boşalabilirim.

"Benim senin etrafımda gerildiğini hissetmeyi özlediğim kadar sen de içindeki sikimi özlüyor musun?"

"Gio..." Tıslıyorum. "Bu konuda bir şey yapmayacaksan benimle edepsizce konuşma."

Kıkırdayarak kıcıma sert bir tokat attı.

", bebeğim..." Ben zevkten o boynumu öpüyor ve emiyor. "Ayağa kalk."

Kalçaları hareket etmeyi bırakıyor ve ben inleyerek yüzünü tutup ona hızlı bir öpücük veriyorum. "Çok kötüsün."

"Biliyorum." Göz kırıyor. "Ama sana Adriano için borcumu ödeyeceğimi söylemiştim ve henüz işim bitmedi."

"Yani bunun için beni hâlâ affetmedin mi?" Belirgin çenesini kaplayan kirli sakalını ısırarak alay ediyorum.

"Seni onunla her gördüğümde, elleri senin üzerinde, onu bulup öldürmek istiyorum. Bu soruna cevap oldu mu?"

"Lütfen bunu yapmayın."

Kocaman bir sırtışla başımı onun hızla atan kalbine yaslayıp iç geçiriyorum.

"Yemek yapmadığımı bilmeni isterim" demeden önce aramızda saniyeler geçiyor. Hem de hiç. Hiç."

Parmak uçları sırtımı bir aşağı bir yukarı okşuyor. "Merak etme, biliyorum." "Gerçekten mi, şimdi mi?" Ona bakarken çenemi ellerimin üstüne koyuyorum. Ne yapıyor ki?

"Doğru, müstakbel karım." İri göğsü her nefes alışında yükseliyor. "Ve bunu da iyi yaparım."

"Bu hanımlar sana bir sürü Brownie puanı kazandırmış olmalı."

"Bilemezdim." Çenemi kavradı ve beni sertçe öptü. "Onlar için hiç yemek yapmadım."

"Dur tahmin edeyim." Dudaklarım kıvrıldı. "Ben özelim." "Hayır," diye alay ediyor. "Sadece açım."

Ona vuruyorum, kıkırdamasına neden olan esprili bir bakış atıyorum.

Ben de gülüyorum ve tekrar gülmemin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyorum.

"Otur, kadın." Benim için bir sandalye çekti ve parmağıyla işaret etti.

"Kendi evimde bile mi talep ediyorsun?" Koltuğa yerleşiyorum.

Beni döner sandalyede döndürüyor, vücudu yükseliyor. "Seninle evlendiğimde..." Sahiplenircesine boğazımı sıkıyor ve bana doğru eğiliyor. "Seni evime taşıyacağım ve orada da sana hükmedeceğim. Sanırım bunu yapmamı seviyorsun."

"Bilmiyorum."

Dudaklarını benimkilere değdiriyor.

Ben de öyle.

Giovanni Marino tarafından bu şekilde konuşulmak benim yeni gizli saplantım.

Kendini toparlıyor ve buzdolabıma yöneliyor, sanki az önce mutfak masamda beni becermesini istememe neden olmamış gibi buzdolabını açıyor.

İçeriye bakıyor, karıştırıyor. "Bu lanet şeyin içinde hiçbir şey olmadan nasıl hayatta kalabiliyorsun?"

"Babamda genellikle yemek oluyor ya da mikrodalgaya atabileceğim bir şeyler alıyorum."

Başını iki yana sallayıp süt ve yumurta alıyor. "Artık öyle bir şey olmayacak."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, kadınının iyi beslendiğinden emin olmak gibi ihtiyaçlarınızla ilgilenmek için bana sahip olduğunuz anlamına gelir."

"Senin kadının mı?" Kaşlarımı çatıyorum ve gülümsemek için alt dudacağımın iç kısmını ısııyorum.

"Bu doğru." Bana ciddi bir bakış fırlattı. "Ve bu konuda bana dudak bükmeye *çalış*."

Parmaklarımı ağzıma ve fermuarını çekiyormuş gibi yapıyorum. "Aferin kızıma. Şimdi, unun ve şekerin nerede?"

Köşedeki dolabı gösteriyorum. Uzanıp iki kap alıyor, ardından ona tavanın nerede olduğunu söylüyorum.

Sessizce, malzemeleri stand-up mikserime atmaya başlıyor ve çalıştırıyor. "Bu şeyi hiç kullandın mı?"

Dudaklarımı çimdikliyorum. "Bir kere bile."

Bana doğru geliyor. Elimi kaldırıp parmak eklemlerimi öpüyor. "İyi ki ben varım. Mikserinin içindeki boku çıkaracağım."

"Neden kulağa bu kadar ateşli geldi ki?"

Kocaman ve güzel gülüyor ve hayatımın geri kalanında onu böyle gülerken izlemek için her şeyi yaparım.

GIO

"Aç ağzını," diyorum ona, az önce yapmayı bitirdiğim krepten bir parça keserken yanında durarak.

Bir kadını beslemekle ilgili bir şey var ve bunun kendi ellerimle yaptığım bir şey olduğu gerçeğini de ekleyin... Bilmiyorum, ona mağara adamı gibi davranmak istememe neden oluyor.

Sanki bir kafam daha çıkmış gibi gözlerini kısıyor. "Kendi kendimi besleyebilecek durumdayım."

Çatalı çalışıyor ama ben geri çekiyorum.

"Eğer , seni beslerken kucağıma oturmaya zorlayacağım." Deliymişim gibi gülüyor, ne kadar ciddi olduğumun farkında değil.

"Bunu sen istedin." Çatalı bıraktım ve bir kolumu dizlerinin altına, diğerini de sırtına dolayarak onu sandalyeden kolayca kaldırdım.

"Hey!" diye ciyaklıyor, ben oturup onu üstüme yerleştirirken, ön kolum önünü çevreliyor ve onu kafeste tutuyor.

"Şimdi, bu çok daha iyi. de öyle değil mi?"

"Çok sinir bozucusun," diye inliyor ama benimle daha fazla mücadele etmiyor.

Onun yerine bana yaslanıyor.

"Ben mi?" diye geri çekiliyorum. "Sinir bozucu muyum?" Bir yumrukla başını saçlarından geriye doğru çekiyorum. "Son zamanlarda aynaya iyice baktın mı bebeğim?"

Gözlerini devirirken bakışlarım dudaklarına kayıyor, onları tatmak istiyorum -hayır, *ihtiyacım var*. Nefesimin altında homurdanıyorum, çatalı tekrar yukarı kaldırıyorum ve terk edilmiş krep parçasını alıyorum.

Ağzını açıyor ve dudaklarını metalin etrafına kilitleyip şehvetli bir şekilde emerken dişlerim gıcırıyor. Lanet çiğnemesi bile zonklamama neden oluyor.

Çatal dışarı kayıyor ve bir parça daha kesiyorum.

"İtaatkâr olman hoşuma gidiyor."

Bana kilometrelerce öteden geldiğini gördüğüm öfkeli bir bakış fırlattı. "Ben itaatkâr değilim."

"Kucağında oturup sana yaptığım şeyi yediğine göre, oldukça uysal davrandığını söyleyebilirim."

"Seni öldürmekle tehdit etmeyeli uzun zaman oldu." Gözlerini kısıyor ve saçlarından bir tutam alıyor.

"Kahretsin, bambina. Benimle edepsizce konuşmana bayılıyorum."

Gözlerindeki o boğucu bakış bana kanımdan başka bir şeye aç olduğunu söylüyor. Onu tezgâhın üzerine atıp kalçalarını ayırarak tadına bakma ihtiyacı, sikimin onun altında sarsılmasına neden oluyor.

Parmaklarım saçlarına gömülüyor ve ağzım onunkiyle birleşirken inliyorum, bu kadına bedenen ve ruhen sahip olmak istiyorum. Ve tam tatlıya geçmek üzereyken, lanet telefonum cebimde çalıyor.

"Buna cevap vermelisin," diyor bana boğuk bir sesle, ağzı çenemin kıvrımını ağızla emiyor.

"Bunu yapmayı tercih ederim..." Saçlarını yumruğumun etrafında kıvrıyorum ve başını geriye atıyorum, dudaklarım boğazının eğimi boyunca alay ediyor ve emiyor.

Ama her kimse aramaya devam ediyor.

"Lanet olsun." Elim cebime girip telefonu çıkarmadan önce ona özür dileyen bir bakış atarken sinirli bir inilti çıkarıyorum.

Arayanın kimliğinde Grant'in adı görünüyor.

"Öyle mi?" Cevap veriyorum, gözlerim hala onunkilere yapışık, sert bir sevişme olmak üzere olan şeyi yarıda kesmek için çok iyi bir nedeni olduğunu umuyorum.

"Bryce'la ilgili bir ipucum var ve bu zaman açısından çok önemli."

Anında daha dik oturuyorum ve o da ruh halimdeki değişikliği fark etmiş olmalı, çünkü o da fark ediyor.

"Ne oldu?" Ona sordum.

"Adamlarımdan birinin bulduğu evsiz bir adam var. Konuşmak istiyor. Bryce'a ne olduğunu gördüğünü söylüyor. Sokağın hemen yanındaki boş evde kaldığını ve o sırada pencereden dışarı baktığını iddia ediyor."

"Ciddi misin lan sen?" Red'i şakağından öperek ayağa kalkmaya başladım. "Sence doğruyu mu söylüyor?"

"Olabilir. O terk edilmiş bina gecekonduculara açıktır ve iki kadınla bir erkeğin tartıştığından bahsetti."

"O gece Bryce'la bir değil iki kadın gördüğünü mü söylüyorsun?"

"Evet."

Bu Donny'nin doğrudan bu işe karışmadığı gerçeğini pekiştiriyor. Kesinlikle birini koruyordu.

Piç kurusu kısa süre önce teknik bir nedenden dolayı dışarı çıktı ve Grant ve ben onu bulmaya çalışsak da bulamadık. Sanki ortadan kaybolmuş gibi.

"Onunla ne zaman konuşacağız?" Grant'e sordum.

"Ben değilim. Sensin. Çıkamayacağım bir toplantıya girmek üzereyim. Adamlarım şu anda onunla birlikte, şehirdeki bir restoranda onu besliyorlar ve seni bekliyorlar."

"Bana adresi yolla. Cherry Grove'dayım, bu yüzden zaman alır." " değil.

Ona bir otel odası ayarlayacağım. Onu bir günlüğüne kral yaparım. umarım daha da fazlasını hatırlar."

"Umarım budur," diyorum, nabzım kulaklarıma çarpıyor. "Umarım sonunda ne olduğunu öğreniriz."

"Mümkün olduğunca çabuk beni bilgilendirin."

"Yapacağım." Telefonu kapattım ve cebime geri koydum. "Üzgünüm Red, ama gitmem gerek."

Kapıya doğru gidiyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor, yüz hatlarında endişeli bir ifade beliriyor.

Ona söyleyip söylememekle savaşıyorum ama söylememem için bir neden yok. Bana doğru yaklaştığında geri dönüyorum.

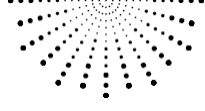
"Yaklaşık bir yıl önce öldürülen bir arkadaşım vardı. Ne olduğunu henüz öğrenemedik. Ama o gün bir şeyler görmüş olabilecek biri var, bu yüzden gidip onunla konuşmam gerekiyor."

"Seninle gelmeme izin ver. Belki yardım edebilirim." Samimi görünüyor, sanki gerçekten istiyormuş gibi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum." Tüm yüzü karanlık ve mesafeli bir hal alıyor. "Ama değer birini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilirim. Ve belli o her kimse, ona çok değer veriyordunuz."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

SAATLER SONRA, TÜRKİYE'NİN EN İYİ OTELLERİNDEN BİRİNE ADIM ATIYORUZ. Şehir. Üstümüzde ışıltılı bir avize parlıyor, Red'in topuklu ayakkabıları yanımda takırdarken parlak siyah mermer zemin göz kamaştırıyor.

Dar kot pantolonu hayal gücüne çok az şey bırakıyor ve uzun kollu ipeksi kırmızı bluzu hem profesyonel hem de çok seksi görünüyor.

Her erkek ona bakmak için dönüyor ve zihinlerinin onun bedenine yaptıklarından dolayı gözlerini oymak için her türlü arzuyu duyuyorum. İçgüdüsel olarak kolumu ona doluyorum ve az önce kışına bakan solundaki adama çenemi sıkıyorum.

"Bu kadar dar kot giymek zorunda mıydın?" Asansöre ulaştığımızda kulağına yakın bir yerde mırıldanıyorum.

"Oh, özür dilerim. Ne giyebileceğim konusunda izninize ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim."

"Her erkeğin gözü senin muhteşem kışının üzerindeyken kesinlikle yaparsın," diye fısıldıyorum. "Sanırım bu kışın kim olduğunu unuttun..." Bir avuç aldım. "...aittir."

"Vay, vay, Gio..." Bir grup insan dışarı çıktıktan sonra asansöre doğru yürüyor. "Kışkandın mı?" On ikinci katı itiyor.

Gözlerindeki o alaycı ışıltıyı yakaladığımda nabzım hızla atıyor. Ve asansörler kapanır kapanmaz, bir anda onun üzerindeyim, onu duvara doğru itiyorum, parmaklarım boğazının etrafında kıvrılıyor, diğer avucum amını avuçluyor.

Sırıttırıyor, gözleri ağırlaşmış. "Eğer senin tarafından duvara sabitlenmekten bu kadar hoşlanmasaydım, bıçağımı çoktan boğazına dayamış olurum."

Kıkırdıyorum, dudaklarım onunkilerin üzerinde geziniyor. "Sözler, sözler."

Parmaklarım beline tırmanıyor ve kot pantolonunun düğmesini açıyor, elim içeriye giriyor, sıcak ve zaten kaygan olduğu yere.

"Siktir," diye fısıldıyor inleyerek. "Ne yapıyorsun?" "Sana kimin sahip olduğunu hatırlatıyorum."

İki parmağımla külotunun üzerinden geçerek ıslak ve sıcak klitorisini okşadım.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor, asansör her kattan geçerken tırnakları sırtımı tırmalıyor.

Parmaklarımı içine batırıyorum, dudaklarım kulağına iniyor, lobunu ağzıma alıyorum.

"Ne istersen giyebilirsin, bambina, ama başka bir erkeğin sana seni becermek ister gibi bakması beni öldürüyor."

"Senden beri kimse beni sikmedi," diye inliyor, başparmağımla onu okşarken amının derinliklerine batıyorum.

"İyi bir eş olduğumu biliyordum. Tekrar içinde olmak için sabırsızlanıyorum." Dişlerim çenesini sıyrıyor, nabızı parmak uçlarımla altında atıyor.

"Bana öyle demeyi kes," diye meydan okuyor gözleri geri dönerken bile.

"Haklısın. Daha balayına bile çıkmadık." Tenini tatmak için bluzunu aşağı doğru çekerken ağzım omzuna doğru kayıyor. "Maldivler'in romantik olduğunu duydum."

"Aman Tanrım. Konuşmayı kes," diye inliyor onu daha hızlı okşadığımda. "Daha fazla... Lütfen."

Asansör, kapılar açılmadan önce son bir kez zil çalıyor.

Nefes nefese, ona dokunmamı engellemeye çalışıyor ama ben onu olduğu yerde tutuyor, omzumun üzerinden inciler ve siyah diz boyu pardösüler giymiş bir çift yaşlı kadına bakıyorum.

"Bu dolu," diye homurdanıyorum.

Ben uzanıp kapıları kapatırken gözleri büyüyor, sonra asansörü uçuşun ortasında durduruyorum. Göğsü ağır nefeslerle yükselirken sarsılıyor.

Boğazını sıkıca kavrayıp dudaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. "Lütfen ne, Red? Ekselansları bunun için yalvarmak zorunda kalacak."

"Piç kurusu," diye inleyerek elime binmeye çalıştı.

Parmaklarımı içinden çıkarıp klitorisini çimdikliyorum, öyle yüksek sesle inliyor ki eminim o yaşlı kadınlar da duyuyordur.

"Lütfen ne?" Tekrar yapıyorum, onu daha sert okşuyorum ve ağzı mükemmel bir O'ya dönüşüyor, boğazında bir çığlık düğümleniyor.

"Lütfen...siktir..." Başını sertçe duvara yaslıyor. "Lütfen gelmeme izin ver!"

İki parmağım içine , başparmağım klitorisini döndürmeye geri dönüyor. "Oh Tanrım, Gio!"

"Doğru, adımı söyleyip duruyorsun," diye homurdanıyorum.

Elleri titreyene, ağzından çıkan sözcükler hiçbir anlam ifade etmeyene kadar tekrar tekrar onu sınıra getirip sınırdan çıkarırken duvarları etrafımda titriyor.

"Evet, evet... bu," diye ağlıyor ve gözlerini kapatıyor.

"Bana bak," . "Sana kimin dokunduğunu bilmeni istiyorum.

"Seni bu kadar iyi hissettiren kim?"

İtaat ediyor, ben tempomu artırırken gözlerimin içine bakıyor, daha sert, daha hızlı çalışıyor, ta ki-

"Evet, Gio!" diye haykırıyor ve küçük Kızıl'ıma adımı iki kez haykırttığımı bildiğim için ağzımın kenarında bir sırıtış beliriyor.

Yavaşça yüksekte iniyor ve kot pantolonunun düğmelerini iliklerken nefes nefese kalıyor. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama bunu tekrar yapmak için sana mutlak iznimi veriyorum."

Kıkırdıyorum, asansörün kilidini açıyorum ve tekrar bizim kata çıkıyorum. "En başta senden izin istemediğime eminim."

"Pislik," diye mırıldanıyor ama yüzünde benim koyduğum bir sırıtma .

Kapılar açılıyor ve onun elini tutup birlikte Grant'in adamlarının tanıştığımızı tuttuğu odaya doğru ilerliyoruz. Kapıyı bir kez çaldım ve kısa kollu siyah bir tişört ve siyah pantolon giymiş bir adam kapıyı açtı.

"O içeride." Başıyla işaret ederek, içeri girebilmemiz için kapıyı sonuna kadar açtı.

Önce Red'in içeri girmesine izin verdim, hemen arkasından kollarını kavuşturmuş iki adam daha gördüm. Yaşlı olanı, belki altmışlı yaşlarında, cam bir masada oturmuş, sanki hiç dondurma yememiş gibi bir kase dondurma yiyordu.

Diğer adamları çenemi eğerek selamlıyorum ve iyi ki ikisi de Kızıl'ımı kontrol etmeye kalkışmıyor, yoksa Grant'e adamlarını neden öldürdüğümü açıklamak çok zor olurdu.

"Bir şey gördüğünü duydum," diyorum yaşlı adama, Red için bir sandalye sürüklüyorum, o sandalyeye oturuyor, ben de onun yanında kendi sandalyeme çöküyorum.

"Arkadaşıma söylediğim gibi..." Ağzını temiz gri kazağının koluna siliyor ve kazağı kahverengiye boyuyor. "Ne kadar yardımcı olabileceğimi bilmiyorum. Uzun zaman oldu."

Koyu renk gözlerinde bir parıltı var, etraflarındaki kırıksıklıklar derinleşiyor. Eminim konuşmak için daha fazla para istiyordur. Grant ona zaten makul bir miktar ödüyordu.

"Biliyorsun..." Iseult karşıdan ona doğru eğilip kâsesinin yanından bir çatal alıyor. Çatalı masanın üzerinde gezdirerek yavaşça adamın elinin üstüne ulaşıyor. "Birini konuşmaya ikna etmenin her zaman bir yolu vardır."

Kadının yüzünde duygusuz bir ifade belirliyor ve adamın gözleri büyüyor. Kaşğını bırakıp sandalyeye doğru geri çekiliyor, korku vahşi bakışlarını gölgeliyor.

"Bela istemiyorum hanımefendi. Sadece iyi bir yardımsever olmaya çalışıyordum, o adamların arkadaşlarımdan birini bir cinayetle ilgili sorguladığını gördüğümde yardım teklif ettim. Ben de oradaydım. Bir şeyler gördüm. Sadece sizin ihtiyacınız olanın bu olup olmadığını bilmiyorum."

Korkudan titrerken kalın gri kaşları birbirine dolanıyor.

"Şimdi, tatlım, arkadaşlarımıza böyle mi davranıyoruz?" Çatalı elimden alıp Onu.

Bana doğru döndü. "Sanırım senin daha iyi bir fikrin var?" Bana doğru eğildi.

tek kaş.

"Aslında, biliyorum."

Ağzının köşesi hafifçe yukarı kalkıyor ve sanırım biraz iyi polis, kötü polis oynamaktan çekinmiyor.

Cebimden cüzdanımı çıkarıp açıyorum ve yüz dolarlık banknotlarla dolu bir tomar nakit çıkarıyorum. Paraları adamın önüne koyuyorum, adam gözlerini kırpmadan paralara bakıyor, ağzından salyalar akıyor.

"Adın ne senin?" Gözlerini paradan ayıramazken ona soruyorum.

"Uh...Ben...Walter." Sonunda yukarı bakar.

"Walter, arkadaşımın katilini bulmama yardım eden iyi bir yardımsever olduğun için biraz daha parayı hak ettiğini söyleyebilirim."

"Evet, bence bu adil." Eli paraya doğru titriyor ama o dokunamadan ben avucumu paranın üzerine bırakıp parayı yanıma geri itiyorum.

"Öncelikle bize gördüklerinizi ve duyduklarınızı ayrıntılı olarak anlatmanız gerekecek." "Evet, elbette." Boğazını temizliyor. "Dediğim gibi, geç olmuştur

ve ben

genç çocukların gitmeyi sevdiği kulübün yanındaki pencereden dışarı bakıyordum. Neler olup bittiğini görmeyi severim, bu yüzden insanların tartıştığını duyunca

Pencereden dışarı baktım ve bir adamın -belki senin boylarında, oldukça iri bir adam- bir kızı sürüklediğini gördüm."

Nabzım düzensizleşiyor; neredeyse tadını alabiliyorum. "Devam et."

"Karanlıktı, bu yüzden yüzleri seçemedim ama kız ya ölmüştü ya da uyuşturulmuştu ya da başka bir şeydi?"

Kırmızı rahatsız bir şekilde kayıyor. "Bu neredeydi?"

"Bang Room denen yeri biliyor musun? yanında."

"Bang Odası mı?" Sesi düşüyor, yüzünün rengi soluyor ama hemen toparlanıp omurgasını dikleştiriyor.

"Ne oldu?" Eğilerek sordum. "Bir şey mi biliyorsun?"

"Ben mi?" Yüzü kızgınlıkla asıldı. "Ben nereden bileyim?"

"Boş ver," diyorum, gözlerimi onun aniden nasıl tedirginleştirdiğinden alamadan.

"Başka ne var?" Tüylü beyaz sakalını kaşıyan Walter'a soruyorum.

"O kızı sürüklerken bir başkası çılgık atarak geldi. Adama kızı bırakmasını, babasını arayacağını ve bunu istemediğini söyleyip duruyordu. Adam güldü ve bazı güçlü insanlar için çalıştığını ve kimsenin arkadaşını kurtaramayacağını söyledi. Onu da götürmeden önce kaçmasını söyledi ama kız gitmedi. Zor bir kızdı."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, bunların hiçbirini anlamıyorum.

Bryce ne halt ediyordu? Ve hangi insanlar için çalışıyor olabilir? Biliyor olmalıydık. Grant ve benden sır saklamasına imkan yok. Bunların hiçbirisi mantıklı değil.

"Başka ne var?" diye sordum. "O parayı istiyorsan daha fazla olsa iyi olur. Ve bana yalan söyleme. Gerçeği istiyorum."

"Hayır, efendim." Başını sallıyor. "Ben yalan söylemem." Bakışlarını dikleştiren Red'e endişeyle bakıyor. "Şey... yani adam kızı yere bıraktı ve diğer kıza doğru gitti, sanki ona vuracaktı gibi. Kız ona geri çekilmesini, eğer ikisini de bırakmazsa onu vuracağını söyledi." Dudaklarını sıkıyor. "Muhtemelen şu anda üniversitede olan bir kızım var ve bu bana onu düşündürdü, biliyor musun?"

Duygularına göz kırpmıyor.

"Her neyse, adam güldü ve muhtemelen silahı bile olmadığını söyledi. Ama sonra çantasına uzandı ve ona bir tane doğrulttu. Gün gibi açık gördüm. Adam korkmuş görünüyordu, ellerini uzattı ve geri çekildi. Yaralanmadan önce onu yere bırakmasını söyledim." Arada duraklıyor

nefes alır. "Ona gitmesini söyledi, ama onun yerine aptal ona doğru hamle yaptı ve o da onu vurdu. Sadece bir kurşun ve adam yere yığıldı."

Bir yumruğumu masaya vuruyorum, nabzım kulaklarımda patlıyor. Bryce'ın bir kadını kaçırmaya çalıştığına nasıl inanabilirim ama karanlık bir iş çevirdiğini nasıl inkâr edebilirim?

"Adam vurulduktan sonra kadın silahını yerine koydu ve arkadaşına doğru koştu," diye devam ediyor. "Onu büyük bir çöp kutusunun yanındaki tuğla duvara doğru sürükledi. Diğer insanlar gelene kadar bir süre onunla orada oturdu."

"Hangi insanlar?" Homurdanıyorum.

Uzun bir süre duraklıyor, bakışları Iseult ve benim aramda gidip geliyor. "Belki on beş dakika sonra bir adam geldi. Korkunç bir adam. Kız ona Devlin diyordu sanırım."

Red sesli bir nefes alıyor ve işaret parmağını masanın üzerinde gezdiriyor. Ya gergin ya da üzgün. Henüz anlayamıyorum.

"Bu ismi kesinlikle duydun mu? Donny olmadığına emin misin?"

"Kesinlikle. Çünkü daha önce hiç Devlin diye biriyle tanışmadığımı hatırlıyorum." "Neye benziyordu?" diye sordum.

"Saçları bir erkeğe göre biraz uzundu ve kızlara kendisiyle gelmelerini söylerken sesi soğuktu ve ölen adam gibi uzun boyluydu."

Donny'nin de uzun saçları vardı. Kesinlikle tesadüf değil.

"Kadınlar onunla birlikte mi gitti?"

"Evet. Kızları yanında götürdü. Tek bildiğim bu."

Parayı ona uzattım.

"Artık gidebilir miyim?" diye sorar.

Arkasındaki adamlara bakıyorum ve onu buradan için başımla işaret ediyorum.

"Gidelim," der biri ona.

Dondurmasından hızlıca iki kaşık daha alıp hepsini bitiriyor ve kalkıp otel odasından dışarı fırlıyor.

O gittikten sonra Red'e bakıyorum ama gözleri uzaklara dalmış, sanki artık burada değilmiş gibi.

Ve nedenini merak ediyorum.

SONUÇ

Bu çok kötü. Hem de çok kötü.

"Allah kahretsin!" Arabamın direksiyonuna bir yumruk indirdim ve hızla eve döndüm.

Gio'nun arkadaşının kim olduğunu öğrenir öğrenmez vücudum buz gibi oldu. Kaçmak istedim. Ama yapamadım. Orada oturup içimde ölmüyormuşum gibi davranmak zorundaydım. Ölüyordum çünkü yattığım adam düşmanla arkadaşı.

Bryce'ın nasıl bir adam olduğunu ve o gece ne yapmak istediğini çok iyi biliyorum.

Ve şimdi Gio her şeyi öğrenecek. Bu sadece bir zaman meselesi. Devlin'in adını duydu. Her şeyi bir araya getirecek ve ben bunun olmasına izin veremem. Öğrenemez.

Gio Grant ile konuşurken bir Bryce'tan bahsettiğinde *bunun o* olduğunu düşünmemiştim. Ama Walter'ın gördüklerini ve kulübün adını anlattığını duyunca anladım. Başta inkâr etmeye çalıştım ama o piçin adını duyar duymaz anladım.

Şansımız nedir?

Gio, Bryce'ın neyin içinde olduğunu biliyor mu? O da işin içinde mi? Eğer öyleyse, Eriu'nun onunla evlenmesine izin veremem.

Ve sen de ona aşık olmaya devam edemezsin.

Onu yanlış mı anladım? Bryce'ın yaptığı türden şeyleri yapan bir adama karşı hisler mi geliştirdim?

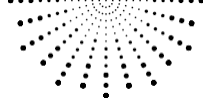
Hayır, buna inanmayı reddediyorum. O olamaz. Ama yine *de*, o mafyanın içinde ve Cosa Nostra'nın ne tür işlere el attığını biliyorum.

Sonunda eve varıyorum, arabamı garajın önüne çekiyorum, öylece oturuyorum- kafam karışmış, sinirlenmiş. Bir daha Gio'nun yüzüne nasıl bakacağım ve her şey yolundaymış gibi davranacağım? Hayatımdaki insanlara numara yapmam. Eğer kızgınsam, bunu bileceğinden emin olabilirsiniz.

Ama bu farklı.

Bu sadece benimle ilgili değil. Bu hepimizle ilgili.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

YÜZÜM AVUÇLARIMIN İÇİNDE, DÜNÜ TEKRAR TEKRAR YAŞIYORUM.
Red'in Bryce hakkında söylenenlere tepkisi.

O zaman görmek istememiştim.

Onun bu işe karışmış olabileceğine inanmak istemedim. Ama
ya öyleyse?

Vücudundaki gerginliği ve adam bize anlattıkça tüm yüzünün sertleştiğini
fark ettim. Ama Bryce'ı nereden tanıyordu ki? Bir şekilde ilişkileri var mıydı?

Siktir!

Ben de ona soramam. İnkâr edecektir. Bunu bilecek kadar iyi tanıyorum
onu.

O gece Bryce'ın yanında kimin olduğunu bulmanın bir yolunu bulmalıyım.
Keşke Donny'yi bulup onu dövebilseydim.

Michael'ı çalışma odasında beklerken annem "Şanslı kız kim?" diye
soruyor.

Şu anda bir iş görüşmesi yapıyor ve görüşmeden sonra Raph ve benim
mülklerimizin yurtdışına açılmasını görüşmemizi istiyor.

Ama toplantımızın bir an önce bitmesini istiyorum çünkü bugün
Konstantin Marinov'la ilgili planlarım var. En yaşlı Marinov'u ziyaret
edeceğim. Ve babasının nerede olduğunu bana söyleyecek, kanını akıtmak
zorunda kalsam bile.

Belli belirsiz anneme bakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir haftadır uyumamış gibisin ve tüm yüzün gergin görünüyor." Yanıma
oturup avucunu nazıkçe omzuma koyarken bakışlarında bilmiş bir parıltı var.
"Ve bir erkeğin bu şekilde görünmesini sağlayacak tek bir şey var." Ağzı
yukarı doğru kıvrılıyor. "Bir kadın."

Ona uzun uzun baktım.

"Peki, adı ne Gio?"

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Anne, artık Patrick'le birliktesin. Bunu tartışamayız."

Alay ediyor. "Kiminle olduğum umurumda değil. Sen hâlâ benim oğlumsun ve senin mutluluğun benim için çok önemli. Eğer Eriu'dan başka biri varsa, bunu bilmek istiyorum."

"Ne fark eder ki zaten? Denemek bile istemiyor." "Peki o kim?"

Neler olup bittiğini ona anlatmayı düşünürken çenem geriliyor, ona bakıyorum. Belki bizim için Patrick'le konuşabilir ve Eriu'yla aramızdaki bu boku ortadan kaldırabilir.

Yok artık. Bu kötü bir fikir.

Iseult annemin onunla konuştuğunu öğrenirse Red'i sonsuza dek kaybederim. Bunu ona söyleyecek kişi annem olmalı ve bu annem kız kardeşiyle evlendiğini herkese duyurmadan önce olmalı. Ve aslında kendi düğünümde olmayacağım için, Patrick her halükarda kızacak. En iyisi onu bir an önce kızdırmak.

"Patrick'e bunların hiçbirini anlatamazsın anne." Gözlerinin içine bakıyorum. "Ciddiyim. Eğer ondan sır saklayamıyorsan, anlarım. Ama o zaman ben de sana söyleyemem."

"Doğrudan onu ilgilendirmiyorsa bilmek zorunda değil," diye karşı çıkıyor. "Öyleyse söyle bana, çünkü şimdi endişelenmeye başlıyorum."

"Iseult'a karşı hislerim var."

Kaşları havaya kalktı. "İşte bu hiç *etmediğim* bir olay örgüsü."

Onun eğlenen ifadesine kuru bir kahkaha atıyorum ve elimle yüzümü kapatırken inliyorum. "Hiç komik değil anne."

"Şey... bu biraz komik."

Bakışlarımı ona yöneltirken başımı sallıyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum ve şimdi onun işleri bizim için daha da karıştırabilecek başka bir şeye karışmış olabileceğini düşünüyorum."

"Dinle," diyor. "Kalbinde onun buna değdiğini söyleyen bir his var mı? Patrick'i kızdırmaya değer mi? İkinizin birlikte olabilmesi için dünyayı kızdırmaya değer mi?"

Başımı salladım.

"İşte cevabınız." Gülümsüyor. "Devam et ve dünyayı yerle bir et evlat, çünkü bazen uğruna savaşmanın tek yolu budur."

ne istersen."

"Erkek arkadaşını kızdırmamı mı savunuyorsun?"

Yüzünü buruşturuyor. "Eh, neden bu kelime benim yaşımda kulağa bu kadar iğrenç geliyor?"

Omuzlarım kahkahalarla sarsılıyor. "Ona ne dememi istiyorsun? Bebeğinin babası mı?"

"Bu daha da kötü." Kafamın arkasına vuruyor ama sırtıtıyor.

"Özür dilerim anne. Sadece şaka yapıyorum."

"Biliyorum, tatlım." İç çekiyor. "Benim sahip olduğumdan daha iyisine sahip olmanızı istiyorum. Babanıza asla aşık olmadım ve hem siz hem de Eriu bundan daha iyisini hak ediyorsunuz. Patrick'le konuşmamı istersen konuşurum. Gerçi o adam..." Başını sallıyor ve gözlerini açıyor. "O zaman da inatçıydım, şimdi daha da inatçıyım."

"Hayır, hiçbir şey söyleme. Bunu ona Iseult'un söylemesi gerekiyor."

"Haklısın. Ama kendi başına öğrenmeden önce onu bunu yapmaya ikna etsen iyi olur."

Ben de bundan .

Bir süre sonra, annem Michael'ın mutfağında meşgulken, Sophia meraklı gözlerle bana bakıyor. Elindeki makyaj fırçasını çevirirken iri kahverengi gözleri parlıyor, son kurbanı benim. Bu çocuk makyaja bayılıyor. Sanırım her birkaç ayda bir aileden birinden yeni bir set alıyor. Bu evde hayatında bir kez bile makyaj yapmadığı bir kişi olmadı.

"Sanırım yanaklarımı biraz daha renklendirmem gerekiyor," diyorum, o bir bilim projesini inceliyormuş gibi ciddi bir ifade takınıyor.

"Sanırım haklısın, Gio Amca." Yavaşça başını sallıyor. "Çok solgunsun. Ve belki biraz daha ruj. Kırmızı sana çok yakışıyor."

Kesinlikle öyle.

Kaşlarımı salladığımda kıkırdıyor, kabarık fırçasını pembe pudrasına batırırken iri Bambi gözleri parlıyor.

Yanaklarımı hassas bir şekilde okşamaya devam ediyor. Bundan yirmi yıl sonra ünlü bir makyaj sanatçısı olmazsa şaşırırm.

"Senden hoşlanıyor," diyor umursamazca ve ben anında daha dik oturuyorum.

"Kim?"

"Iseult." Fırçayı sehpanın üzerine bırakıyor ve göz farını alıp göz kapağıma biraz mor sürüyor.

"Peki nereden biliyorsun?"

"Şey..." Başka bir dab. "Birkaç gün önce Elsie ve benimle dans ettiğinde sana aşık değilmiş gibi davranıyordu ama utangaç olduğunu görebiliyordum, tıpkı Connor sınıfta bana selam verdiğinde benim utandığım gibi."

Diğer gözüme daha fazla far vuruyor ama beni palyaçoya benzettiğini tamamen unutmuş .

"Seninle dans mı etti?"

"Evet!" Kocaman dişlek bir sırıtiş beliriyor. "Başta istemedi ama sonra ben onu zorladım ve hepimiz çok eğlendik."

"Yaptın mı?"

"Yaptık." Başını sallıyor, kalın kaşları saç çizgisine doğru yükselirken alını çatılıyor. "Çok güzel bir kız, Gio Amca." Dudakları kıvrılıyor. "Onunla evlenmelisin."

"Kimseye söyleme," diye fısıldıyorum, daha yakına eğilerek ve tüm dikkatini bana yoğunlaştırıyor. "Ama ben de bunu yapmaya çalışıyorum."

"Gerçekten mi?" Başını dönüyor.

"Evet." Ona gizli bir kırkıyorum.

Tabii önce kadın beni öldürmezse.

"Eğer gidip Ruslarla yüzleşmene izin vereceğimi sanıyorsan, aklını kaçırmışsın demektir!" Michael'ın yumruğu masasına çarptı. "Babamız ve İrlandalılarla yeterince savaştığımızı düşünmüyor musun? Ve şimdi, işler gerçekten iyiysen, lanet olası Rusları kapımıza getirmek mi istiyorsun?"

Evet, ne yapmayı planladığımı öğrenince *çok* heyecanlanmayacağını düşündüm. Kardeşlerime söylemek istememiştim ama bazen çok heyecanlanıyorum ve çenemi tutamıyorum.

Ama Michael toplantımızı bitirmek için neden bu kadar acele ettiğimi sorguladığında, bir aptal gibi ağzımdan kaçırđım.

Bu da Raph ve Michael'a Sergey'in Iseult'a zarar verdiğini ve bunu ödetmek için onu bulmam gerektiğini söylememe yol açtı. Onlara ayrıntı vermedim - bu onların işi değil - ama ona zarar verdiğini bilmeleri için yeterliydi.

Bizim dünyamızda, eğer birisi değer verdiğimiz kişilere, özellikle de kadınlarımıza zarar verirse, bu silahla ya da yumrukla yapılmadığı sürece konuşulmaz.

Ve Red tamamen benim.

"Beni dinle, Michael." Ayağa kalkıyorum ve avuçlarımı kiraz ağacından masasının kenarına bırakıyorum. "Birinin ona zarar verdiğini ve bunu anlatmak için hâlâ hayatta olduğunu öğrendikten sonra boş boş oturacağımı düşünüyorsan, beni tanıımıyorsun demektir." "Sorun da bu zaten," diye kıs kıs gülüyor. "Seni çok iyi tanıyorum. Habersiz gelseydin kafanı uçururlardı. Ve eğer adamları seninle gönderirsem, Konstantin bunu bir güç gösterisi olarak algılayacak ve sonra

savağa gitmek zorundayız."

"Peki ne yapmamı öneriyorsun?" Öfkeyle ters ters bakıyorum.

"Onunla gideceğim," diye teklif ediyor Raph.

Soluma döndüğümde onun anlayış dolu bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Konstantin'i ara," der Michael'a. "Ona oturup konuşmak için bugün geleceğimizi söyle."

"Peki ya reddederse?" Meydan okuyorum.

"Yapmayacak." Michael nefesini dışarı üflüyor. "Aramızdaki ilişkiyi barışçıl tutmanın akıllıca olduğunu biliyor. O babası değil. O bundan çok daha zeki. Ama oraya gitmek hala tehlikeli. Ve ortaya çıkmak için planladığın yol..." Başını iki yana sallıyor. "Yemin ederim, kardeşim olmasaydın, pervasızlığın yüzünden seni şimdiye kadar öldürmüş olurdum."

Planımın çok iyi düşünülmediğini kabul ediyorum. Eğer benimle görüşmeyi reddederse, onun sitesine gidecek ve ateş ederek içeri girecektim.

Kıkırdıyorum. "O zaman aile olmamız iyi bir şey." Geri çekiliyorum ve deri koltuğa yönelip yerleşiyorum. "Ara o orospu çocuğunu. Jersey'e gitmek muhtemelen çok zahmetli olacak, o yüzden bir an önce oraya gitmek istiyorum."

Cebinden telefonunu çıkardı ve dikkatle bana baktı. "Muhtemelen bizi İrlandalılar ve Ruslarla savağa sokacaksın, biliyorsun değil mi?"

"Bir yolunu bulacağım," diyorum ona. "Patrick onun yerine Iseult ile evlenmeme izin verecek."

"Yoksa seni öldürür." Raph omuz silkiyor, kıkırdıyor.

"Olabilir." Sırıttıyorum. "Yine de buna değer." İki kolumu da kanepenin arkasına doğru uzatıyorum. "En azından Iseult sonunda başka biriyle evlenmektense ölmeyi tercih ettiğimi anlayacak."

"Tanrı aşkına," diye homurdanıyor Michael, tavana bakıp başını salladıktan sonra tekrar bana doğru bakıyor. "Eğer Konstantin sana babasının nerede olduğunu bilmediğini söylerse, bu konuyu kapat. Beni anlıyor musun?"

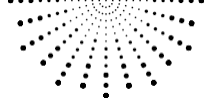
Neredeyse "Tamam" gibi gelen bir yanıt mırıldanıyorum. Dişlerini gıcırdatıyor.

Raph'a "Kontrolden çıkarsa onu bacağından vurmak için iznim var" der.

Raph bana bir bakış atıp güldü. "Merak etme, uslu durmasını sağlayacağım."

Michael bana ters ters bakıyor, çünkü yapmayacağımı bilecek kadar beni iyi tanıyor.

OTUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

ÖZEL BİR DUBLE YOLDAN GIDIYORUZ, HER İKİ TARAF DA UZUN BOYLU ağaçlar, arkalarındaki manzarayı gizliyor. Konstantin dönümlerce boş arazide yaşıyor, tüm kompleks bir kale gibi.

Konstantin'le evinde karşılaşmaktan hiç hoşnut olmadığımı söyleyemem. Genellikle striptiz kulüplerinden birinde ya da yeraltı karma dövüş sanatları dövüşlerinden birinde, her ikisi de paralarını aklamaya yardımcı oluyor.

Ancak Bratva'nın uyuşturucu işinde de parmağı var ve bu onları çok zengin etti. Sağlam bir sistemleri var. Kolombiya gibi yerlerdeki uyuşturucu kaçakçılarına silah ve mühimmat sağlıyorlar, da Avrupa'nın birçok yerinde satmaları için kokain veriyorlar.

Ruslar çok acımasız. Bu yüzden onları hep sevmişimdir ama aynı zamanda nefret de etmişimdir.

Raph kavisli bir yoldan dönerek uzun demir bir çite ulaşıyor, her iki yanında siyah kapüşonlarının üzerinde tüfekleri olan iki adam var.

"Burada ne işiniz var?" diye soruyor biri kalın bir Rus aksanıyla.

"Giovanni ve Raphael Marino," diye öneriyor kardeşim. "Konstantin bizi bekliyor."

Diğeri bir telefon çıkarıp birkaç tuşa basıyor, telefonu kulağına götürürken neredeyse siyah olan gözleri kısılıyor.

"Oni zdes." Duraklıyor, soğuk bir tavırla bize bakıyor. "Khorosho."

Saniyeler sonra kapı bir gıcırtyla yavaşça açılıyor ve sonra geçiyoruz, bir ev için bir canavarla biten başka bir uzun yoldan geçiyoruz, dönümlerce yeşil alana yayılmıştır.

Melek şeklinde yontulmuş uzun beyaz sütunlar giriş kapısının her iki ucunda bizi bekliyor. Başka bir silahlı asker de orada, ama kesinlikle

etrafta daha fazlası var; sadece onları göremiyoruz.

Raph arabasını üç spor coupe'nin yanına park ediyor ve biz de iniyoruz. Arnavut kaldırımli merdivenlere doğru ilerlerken Raph omzumu tutarak beni durduruyor.

"Bırakın ben konuşayım," diyor.

Ve tereddütsüz yüz ifademi görünce başını iki yana salladı.

Çünkü tabii ki böyle bir şey olmayacak.

O benim. Ona zarar verdiler. Bu yüzden konuşacak olan benim. Ve şimdi Pakhan olarak, konuşmam gereken kişi Konstantin.

Kahverengi çift kapı açılıyor ve kapıdakilere benzer şekilde giyinmiş iki adam beliriyor. Bize yaklaşıyorlar ve üstümüzü aramaya başlıyorlar. Biri belimdeki silahı almaya çalıştığında onu itiyorum.

"Silahlar kalacak."

"Eğer silahları tutarsan, gidebilirsin." Ben dişlerimi sıkarken o ters ters bakıyor. "Lanet olası piçler," diye homurdanıyorum, üç silahı da almasına izin verirken

diğer pislik kardeşiminkini aldı.

"Gidelim" dediler.

Onları beyaz mermer zeminli fuayeye kadar takip ediyoruz. Gözlerim, katedral tavanın üzerinde şatafatlı bir kristal avizenin asılı olduğu sarmal merdivenlere takılıyor.

"Bu taraftan."

Adamlar bizi sola, en uç duvarında bir şömine ve ortasında altın camdan bir masa bulunan iki fildişi kanepeler olan geniş bir oturma odasına götürüyor. Konstantin zaten orada, arkasına yaslanmış, sağ elinde bir bardak berrak sıvı var.

"Beyler, evime hoş geldiniz." İçkisini sehpanın üzerine koydu. "Oturun. Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim? Çay? Kahve? Votka ya da konyak belki?"

"Benim için yok," diyor Raph, onun karşısındaki koltuğa oturarak.

"Teşekkürler."

"Peki ya senin için Giovanni?" Koyu toprak rengi gözleri parlarken ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor ve anında onu öldürmek istiyorum.

"Sek bir viski alacağım."

Adamlardan birine dönüyor ve tek bir kalın kaşını kaldırıyor. "Bize Macallan 1926 getir."

Adam Konstantin'in arkasından gider ve barın arkasındaki dolabı açar. Şimdiye kadar satılmış en pahalı viski şişesini getiriyor. Neredeyse iki milyon. Ve bunu bilerek yaptığını biliyorum.

Önüne konan iki bardakla birlikte açılmış şişeyi uzatırken gözleri benimkilere kayıyor.

"Arkadaş olduğumuz için size en iyi şişemi sunmak istiyorum. Bir müzayedede kazandım ve onu arkadaşlarla açmaktan daha iyi bir yol var mı?"

Öne doğru eğilip bana ve kendine biraz doldurduktan sonra bardağımlı alıp elini bana doğru uzatıyor.

İçkiyi ondan alıyorum, bu saçmalığı bir an önce bitirmek istiyorum ki konuşabilelim. Ama ben içkiyi ağzıma götüremeden, o kendi bardağını benimkine uzatıyor.

"Boodym zdarovy," diyor, bardağımlı kendi bardağına hafifçe vurarak, sonra içkisini boşaltıyor.

Sıvıyı boğazımdan aşağı akıtıyorum ve tadı hayatımda içtiğim en iyi viski gibi geliyor.

"Güzel, değil mi?" Masaya çarptı ve arkasına yaslandı. "Peki, sizin için ne yapabilirim beyler? Kardeşiniz önemli olduğunu söyledi."

"Babanın nerede olduğunu bilmem gerek." Başımı eğdim, ses tonum öfkeliydi.

"Saçmalamayan bir adam. Senden hoşlandım." Konstantin'in ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Ama korkarım babamın nerede olduğunu bilmiyorum."

"Kes şu saçmalığı. O bok parçasının nerede olduğunu bildiğini biliyorum."

Gözleri kısılıyor ve gülümsemesi yüzüne geri dönmeden önce bir eli yanında toplanıyor, kurnaz bir gülümseme.

"Seni evimde ağırılıyorum, sana en iyi şişemi veriyorum ve sen benimle böyle konuşarak bana saygısızlık mı ediyorsun?" Burun delikleri alevlendi. "Kardeşini seviyor olabilirim, Michael, ona ve karşılıklı yarar sağlayan dostluğumuza saygı duyuyorum, ama bir an bile benimle kendi evimde böyle konuşabileceğini düşünme."

"Baban..." Sığ bir nefes alıyorum, Raph'in gözlerinin şakağımda bir delik açtığını hissediyorum ama umurumda değil. "Baban değer verdiğim birine zarar verdi. Onun adını biliyor olabilirsin. Iseult, Patrick Quinn'in kızı."

"Ahhh..." Çenesini eğiyor ve yavaşça başını sallıyor. "Başına gelenler çok talihsiz."

"Babanın ona ve annesine yaptıklarını kastediyorsun."

"Evet." Duraklıyor, kollarını açarak deri koltuğa yaslanıyor. "Ve sana hemen söyleyeyim, yaptığı şeyi onaylamadım. Bu tamamen onun omuzlarındaydı."

"Ve bu sizi bir şekilde aklıyor mu?"

"Belki de değil." Bir elini havada çevirir. "Ama nerede olduğunu bilmiyorum. Son duyduğumuza göre kızıla olanlardan sonra Rusya'ya kaçmış. Ne kadar oldu bu? Neredeyse on bir yıl önce miydi?" Soğukkanlılıkla dşunyor. "Muhtemelen ölmüştür."

"şey, bir onay istiyorum."

"Seni jetlerimden biriyle Rusya'ya götürmemi ister misin?" Omuzları gülerek sallanıyor.

"Bizim kendi jetlerimiz var," diye karşı çıkıyor azı dişlerini gıcırdatarak. Keşke onu ldrebilseydim.

"Evet. Belki." Sırıtıyor. "Ama seninki seni ülkeye sokmaz. Benimki olacak."

"Bana Rusya'da en son nerede görüldüğünü söyleyin."

"Onu asla bulamayacaksın dostum, çünkü ben bile bulamıyorum. Ve inan bana, çok aradık. Onu bulmuş olsaydım, çoktan ölmüş olurdu." Kaşlarının arasında bir çizgi kırılıyor. "O kıza yaptığı şey-"

"Kadıma yaptığı şey," diye açıklıyorum, dirseklerimi dizlerimin üzerine koyup eğilerek.

Raph, lav gibi içime dolan ve kemiklerimi parçalayan öfkeyi yatıştırmak için avucunu sırtıma koyuyor.

"zgn olduğunuzu görebiliyorum ve sizin durumunuzda ben de üzülürdüm," devam ediyor. "Ama sizi temin ederim ki, eğer yaşıyorsa, kimsenin bulamayacağı bir yerdedir." Omuz silkiyor. "Muhtemelen küçük bir köyde, bir sıçan gibi saklanıyordur. Sadece öldüğünü hayal et. Ben böyle yaparım."

"Senin aksine ben bunu yapamam," diye gergin bir eneyle zorluyorum. "Eğer hâlâ dışarıda bir yerlerde onunla aynı havayı soluyor *olma* ihtimali varsa, onu öldürürüm."

"On kak sobaka," gülüyor arkasındaki adamlardan biri. "Ruff, ruff."

Ayağa fırlıyorum, burun deliklerim alevleniyor, kanepenin etrafından dolaşıp hıyara doğru yürüyorum. "Az önce ne dedi?"

Raph da aynı şeyi yapıyor.

"Rahatla," diye fısıldıyor kulağıma.

"şimdi, şimdi." Konstantin bir elini kaldırırken, gözlerim az önce bana kesinlikle hakaret eden pisliğe odaklanıyor. "Dostumuz sevdiklerine karşı çok sadıktır," diyor adamlarına ve başını sert bir bakışla geriye doğru eğerek adamın sırtımayı anında kesmesini sağlıyor. "Oturun lütfen." Parmaklarını hızlıca sallayarak bana bir işaret yaptı. "Bunun senin için çok zor bir konu olduğunu görebiliyorum."

Sen. Bu kadına çok değer veriyorsun ve ben de seni anlıyorum. Anlıyorum. Ama korkarım size yardım edemem. Keşke edebilseydim."

Lanet olsun! Bu piçin yardımını olmadan Sergey'i nasıl bulacağım?

"Onu neden bulmak istediğinizi anlıyorum ama o bulabileceğiniz biri değil. kadar basit. Gizlenmek istediğinde, bunu nasıl yapacağını biliyor." Ağır bir şekilde iç çekerken ifadesi ağırlaşıyor. "Babamın Rusya'da hâlâ onun için her şeyi yapabilecek birçok sadık bağlantısı var."

Ayağa kalkıyor ve çıkışa doğru ilerliyor, artık hoş karşılanmadığımızı belirtiyor.

"Oradaki polis bile onu benim için bulamadı. İnanın bana, ben de onun kanını en az sizin kadar istiyorum."

Peşinden fuayeye doğru sürünerek çıkıyoruz.

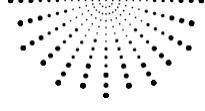
"Ailemiz için çok fazla köprüyü yaktı," diye devam ediyor. "Kardeşlerim ve ben artık ona sadakat göstermiyoruz."

Konstantin'in adamlarından biri ön kapıyı açar.

"İkinizi de görmek benim için bir zevkti. Lütfen istediğiniz zaman tekrar gelin." Sonra da kapıyı yüzümüze kapattı.

Pislik.

BÖLÜM OTUZ BİRİ

OceanofPDF.com

SONUÇ

ONU GÖRMEYELİ GÜNLER OLDU. KONUŞMAMIZIN ÜZERİNDEN GÜNLER GEÇTİ. MESAJ
ATTI,

Yine de her zamanki gibi davranıyor, umarım bu Bryce hakkında bir şeyler bildiğimden şüphelenmediği anlamına geliyor.

Ona nasıl bir adamla arkadaş olduğunu bilip bilmediğini sormak, benim de işin içinde olduğumu söylemek istedim. Çünkü bir şeyler bildiğimi ve bunu ondan bilerek sakladığımı öğrenirse, benimle konuşmayı bırakma ihtimali çok yüksek.

Ve sonuçta istediğim de bu, değil mi? Ona sahip olamayacağım gerçeğiyle yüzleşmek. Ne kadar çok istesem de.

Babama söylemeye çok yaklaştım ama .

Ailemi ve işimi kaybetmekten korktuğum kadar hiçbir şeyden korkmadım. Babam bunun için beni asla affetmeyecek. Gio ile bir ilişki yaşadığımı kabul etmeyecek. O öyle derdi. Onun gözünde nişanlılık da evlilik kadar kötü bir şey.

Her şeyi kaybedeceğim.

Ama Gio'yu kaybederek yaşayabilir miyim? Onun benim olmadığı bir hayatta yürüyebilir miyim?

Yarın, Michael ve Elsie'nin ev sahipliğinde düzenlenecek bir akşam yemeğinde onunla yüz yüze geleceğim. Hepimiz davetliyiz. Orada oturup gözlerinin içine bakmak beni çözmüyormuş gibi davranmam gerekecek. Bana ilk kez istendiğimi ve özgür olduğumu hissettirmeyecek.

Vücudumu gördü. Tenime işlendiğinden beri nefret ettiğim yara izlerimi gördü. Yıllarımı onları saklayarak, kendimden nefret ederek geçirdim. Ama o her birine dokundu, öptü ve bana güzel olduğumu söyledi. Ve bu onun tahmin edebileceğinden çok daha anlamlıydı.

Bir keresinde takıldığım bir pislik, ben onu durduramadan elbisemin fermuarını indirmişti... ve nefesi kesilmişti. Ne olduğunu sordu, sonra gitmesi gereken bir toplantısı varmış gibi davrandı ve onu bir daha hiç görmedim.

Benim için hiçbir şey ifade etmiyordu, ama reddedilmek... İtiraf etmek istediğimden daha fazla acı veriyordu. Kendimi çirkin hissettim. Çirkindim. Yüzüm ne kadar güzel olursa olsun, vücudum lekelenmişti.

Ve Gio banyoya girip beni gördüğünde, o korku, o reddedilme geri geldi. Kaçacağını düşündüm. Diğer adam gibi olacağını düşündüm.

Ama o Gio'ydu.

Kaçmadı.

dönmedi. Kaldı.

Ve ben hiç yapmadığım bir şeyi yaparken bana sarıldı: ağlamak.

Elimdeki telefona bakarken ondan gelen bir mesaj daha buluyorum ve bu mesaj yüzümde bir gülümsemeye oluyor.

GELECEKTEKİ KOCAM

Yarın külot giyme.

SONUÇ

İki tane giyeceğimden emin olabilirsin.

GELECEKTEKİ KOCAM

Dene, bambina. Onları senden koparıp o güzel ağzına tıkacağım, böylece ben seni becerirken kimse adımı haykırdığını duymayacak.

Ayak parmaklarım bu kirli kelimelerle kıvrılıyor, vücudum ısınıyor ve daha fazlası için karıncalanıyor.

SONUÇ

Ailem oradayken buna cesaret edemezsin.

GELECEKTEKİ KOCAM

Tabii ki . Ve senin yerinde , elbise giyerdim.

SONUÇ

En dar kotu giyeceğim.

GELECEKTEKİ KOCAM

Bunu sadece kendin için zorlaştırıyorsun, bebeğim. Çünkü herkes masada otururken, sen yanımdayken, parmaklarım klitorisini okşarken, hepsi habersizken, benim için ne kadar pis bir fahişe olduğunu bilmeden seni boşaltacağım.

Sikeyim. Yanaklarım kızardı, ona olan açlığım dinmedi.
Neden bu kadar uzakta? Şu anda onun evine giderdim ve bana ne isterse yapmasına izin verirdim. Ve kesinlikle külot giymezdim.

SONUÇ

Bunu yapmasan iyi edersin. Yakalanırsız ve sonra seni öldürürüm.

GELECEKTEKİ KOCAM

Seni parmakladığım süre boyunca sessiz kalabileceğini mi sanıyorsun? Denemeni izlemek için sabırsızlanıyorum.

SONUÇ

Şimdi gidiyorum.

Soğuk bir duş almak için.

GELECEKTEKİ KOCAM

Benim olana kadar bekleyemem, Iseult Marino. Kahretsin, birlikte kulağa hoş geliyor.

SONUÇ

Senin adını alacağımı kim söyledi?

GELECEKTEKİ KOCAM

Adımı alacaksın. Sahip olduğum her şeyi alacaksın. Bedenimi. Malımı mülkümü. Kalbimi. Hepsi senin olacak. Bu sadece bir zaman meselesi.

SONUÇ

Rüyada görürsün, Gio.

GELECEKTEKİ KOCAM

Rüyalarımda, sen zaten benimsin.

Michael'ın kapısından içeri adım attığımızda, hemen yakın mesafeden yükselen sesleri ve Sophia'nın kıkırdamalarını duyuyoruz.

Fernanda'nın topuklu ayakkabıları, saçları yüzünün etrafında mükemmel bir şekilde çerçevelemiş, kocaman bir sırtıyla fuayeye girene kadar yaklaşıyor.

"Hepinizin gelebilmesine çok sevindim," diyor babamı kucaklarken.

Başka bir kadına ona sarıldığı gibi sarılmasına alışabileceğimi hiç sanmıyorum.

"Merhaba sevgilim," diyor ona ve yüzü ışıltıyor.

Annemin hiçbir zaman onun sevgisinin nesnesi olmamasına hâlâ kızgın olsam da, bu kadından nefret edemem. O kötü bir insan değil. Aslında, onun yanında olduğum her zaman, nazik olmaktan başka bir şey yapmadı. Ve en kötüsü de, sanırım annem onu severdi.

Hızla ondan ayrılır ve Eriu'ya doğru ilerler. İlk kez karşılaşıyorlar ve Eriu babamızın ve onun ilişkisinin durumunu biliyor.

"Sizinle tanışmak büyük bir zevk." Eriu'ya nazikçe sarılıyor ve ayrıldıklarında kız kardeşim ona gülümsüyor.

"Siz de Bayan Marino."

"Lütfen bana Fernanda deyin, olur mu?"

"Bunu yapabilirim." Kız kardeşim siyah ceketini çıkardı.

İşte o anda Gio, iki eli siyah pantolonunun ceplerinde, fuayeye doğru adım atar. Tek düğmesi açık, bebek mavisi bir elbise gömleği kaslı vücudunu mükemmel bir şekilde şekillendirmiş, pazuları dışarı fırlamıştı.

Tanrım, ellerimi onların üzerinde istiyorum. Ne hale geldim ben?

Gözleri vücudumda geziniyor, sanki dizlerimin hemen üzerinde duran siyah elbiseyi çoktan yırtmış gibi.

Ağzının yavaşça sürünmesi ciğerlerimdeki nefeslerin soluk soluğa kalmasına neden oluyor, midem yalnız olsaydık beni rahatlatmak için yalvaracak türden bir ihtiyaçla yuvarlanıyor.

Annem önce bana, sonra da kız kardeşime bakarak, "Bakın kim ," diyor.

Gio'ya gergin bir ifadeyle bakarken kaşlarım çatılıyor. O biliyor mu? Aptal herif başka birine şakalaştığımızı mı söyledi?

Ne olduğumuzu bile

bilmiyorum. Bir kaçamak mı?

Bir felaket mi?

Yoksa o haklı mı? Bizim için gerçekten bir gelecek olabilir mi?

"Merhaba." Gözleri gözlerimde ve boğazıma bıçak dayasalar bile başka tarafa bakamam.

İşte bu yüzden onun etrafında olmak tehlikeli. O bu kadar yakınen duygularımı kontrol edemiyorum. Ve şu anda, o gözler bakarken

Odadaki tek kişi olarak tek yapmak istediğim elini tutup herkesin önünde beni öpmesine izin vermek. Onlara birlikte olduğumuzu söylemek. Ama herkes istediğini elde edemiyor. En azından ben.

Yavaşça bana doğru adım atıyor, parmakları hafifçe sırtıma değiyor ve ben irkilmiyorum bile. Yumuşak dudakları yanağımı gizlice sıyrırken, kolları normal bir selamlaşmadaymış gibi etrafımda dönüyor.

"Çok güzelsin amına koyayım," diyor nefesinin altından ve içimdeki arzu kıpırdanıyor, kollarım titreyerek kırılıyor.

Geri çekiliyor ve sanki içimi birazcık da olsa öldürmemiş gibi kız kardeşime doğru yürüyor. Ona hızlıca sarılıyor, sonra babamın elini sıkıyor ve başını hızlıca sallayarak kardeşlerimi selamlıyor.

Aralarından bir şey geçerken Tynan'ın çenesini sıkmasını kaçırmıyorum.

"Yemek odasına gidelim," diye ekliyor Fernanda. "Diğer herkes zaten orada."

Babam bir kolunu onun omuzlarına doluyor ve yolu gösterirken onu daha da yaklaştırıyor. Diğer herkesin benden önce gitmesine izin veriyorum. Kapıyı kayıtsızca kilitleyen ve yanıma sokulan Gio hariç herkese.

"Burada olmamalısın," diye fısıldıyorum, büyük mutfağın önünden geçerken göz temasından kaçınıyorum.

Beni görmezden geliyor, eli kıçıma doğru uzanıyor, kalçamda gezinmeden önce sıkıyor.

"Aferin kıızıma," diye nefes alıyor. "Külot yok."

Ben daha iğneleyici bir şey söyleyemeden, on altı kişilik siyah bir masası olan bir yemek odasındayız.

"Fionn!" Sophia ığlık atarak oturduğu yerden fırlıyor ve ona doğru koşuyor. Ağabeyim hemen onu kollarına alıyor ve döndürüyor. "Hey, küçük hanım. Nasılsın bakalım?"

"Ben iyiyim." Başını eğiyor ve sırtıyor. "Yanıma oturmak ister misin?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım." Fionn gülerek onu tekrar ayağa kaldırır.

Onun elini tutuyor ve yolu gösteriyor. Michael kıkırdıyor, Elsie'nin başının üstünü öpüyor, sonra ayağa kalkıyorlar ve Elsie bana doğru geliyor.

"Bu elbiseye bayıldım," diye mırıldanıyor. "Ve sanırım başka biri de seviyor."

Bana bilmiş bir bakış atıp soluna bakıyor. Onun görüş açısını takip ettiğimde, Gio'yu orada bana bakarken buluyorum.

Bileğinden tutup onu kendime doğru çektim. "Kötü örnek oluyorsun."

"İkinizi birlikte seviyorum," diyor bana. "Ve istediğin kişiyle birlikte olamamanın doğru olduğunu düşünmüyorum."

"Bizim ailelerimizde işler böyle yürümez," diye vurguluyorum nefesimin altında. "Belki de bunu değiştirmenin zamanı gelmiştir."

Parmaklarımı sıkıyor ve kardeşlerimin yanına gidiyor, ben ise buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Herkes yerine oturuyor, Eriu da Gio'nun yanına yerleşiyor. Uzaklaşmaya çalıştığımda bileğimden tutup sıkıca kavırıyor, sanki yanından başka bir yere oturmam için bana meydan okuyor.

Sandalyeyi benim için uzattı. Ve sinirli bir şekilde kaşlarımı çatarak, vücudumdaki her hücrenin saf bir huzursuzlukla karıncalanmasına neden olan adamın yanına çöküyorum.

Herkes yemeğe başlıyor, babam Elsie'ye hazırladığı güzel yemek için teşekkür ediyor.

"Eee, Eriu," diye soruyor Fernanda, babama bir tabak istiridye uzatırken. "Üniversiteye ne için gidiyorsun?"

"Veteriner olmak istiyorum," diyor utangaç bir gülümsemeyle, ben kırmızı şarap kadehimi dudaklarıma götürürken o da suyundan bir yudum alıyor.

"Vay canına, bu harika."

Gio'nun eli üst baldırımı kavırıyor, diğer eliyle de yemeğini yiyor. Göz ucuyla ona bakıyorum, ama kesinlikle şu anda elbisemi sürükleyen, kalın, erkeksi parmakları iç uyluğumda kayan bir adam gibi görünmüyor.

Ağızına bir parça sosis atıyor.

"Ya sen, Iseult?" Fernanda dikkatini bana çeviriyor. "Ne iş yapıyorsun?"

Tek parmağını yarığımın arasında gezdirirken rahatsız bir şekilde kayıyorum.

Oh. Lanet olsun.

"U-um..." Kekeliyorum, başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirdiğinde elim şarap kadehimin etrafında titriyor.

Kardeşim Cillian kıkırdıyor ve Fernanda ona meraklı bir bakış atıyor. "Bir şekilde ayağımı ağzıma mı soktum?" Yanakları kızarıyor ve benim Baba yüzünü kızın kulağına yaklaştırır ve fısıldar.

Gözleri bir an için benimkileri tutarken büyüyor, dünyaya yaptığım gerçek katkının şokunu yaşadığını düşündüğüm için ağzı aralanıyor.

"Şey..." Bordo bluzunun yakasını düzeltiyor. "Bunu kesinlikle beklemiyordum. Ama aferin sana." Duraksıyor, gözleri Gio'ya kayıyor. "Nedenini anlayabiliyorum, umm..."

"Neden, tatlım?" diye soruyor babam, Gio beni ısıtıyormuş gibi bacaklarımın arasını hafifçe okşarken.

"Uh..." Fernanda'nın yüzü geriliyor ve bir kahkaha atmaya zorluyor. "Neden bu kadar güçlü bir kişiliği var?"

Evet, bu oldukça iyi gidiyor.

"Onda kesinlikle var." Babam makarnaya uzanıyor ve tabağına yüklü bir miktar ekliyor.

Sohbet akıp gidiyor ve ben penne a la vodka'yı zorla boğazımdan aşağı indirmeye çalışıyorum ama Gio'nun parmakları usulca içime süzülürken bir diğeri klitorisimin etrafında dönüyor.

Ciğerlerimdeki hava duruyor, parmaklarım onun güçlü kolunu sıkıyor.

Böyle öleceğim, değil mi? Her şey böyle bitiyor. Onun merhametinde, orgazmik bir yok oluşa yenik düşerek.

İnlememek ya da koltuktan atlamamak için iç yanağımı ısıriyorum. Bana işkence etmeye devam ediyor, beni yavaş, acı verici dairelerle ovuyor. Kalçalarımı kapatmaya çalışsam da o çok güçlü, kendini daha da içime itiyor, iki parmağı son boğumuna kadar nefes kesici bir şekilde santim santim batıyor.

"Evet, Gio," dedi babam. "Kızımın evlenmen konusundaki beklentilerimi konuşmak istiyordum."

Gio'ya sert bir bakış fırlatırken ben boğazımı temizliyor, dalgalı bir zevkle çığlık atmamak için ağzımı kapatıyorum.

O şeytani parmaklarını içimde kıvrıp beni yeni bir şevkle ovarken piç kurusu küçük bir sırtışa izin veriyor.

"Elbette. Ne konuşmak istersiniz?"

Gio kendimi toparlamama bir saniye bile izin vermeden daha derine ve daha sert itiyor. Masanın kenarını kavriyorum ve avuçlarım ağrıyana kadar sıkıyorum.

Vücudum , kıvılcımlar tutuşuyor ve ayak parmaklarıma kadar yayılıyor.

Çok yaklaştım.

Aman Tanrım.

Bu herkesin önünde olamaz.

Titreyen yumruğum masaya öyle bir çarpıyor ki, şarap bardağım neredeyse devriliyor.

Herkes bana bakıyor ve ben de hasta gibi "Özür dilerim" diye nefes alıyorum.

En yakın bıçağı kapıp onu bıçaklayabilseydim, bu hayranlık uyandırıcı olurdu.

Sophia'nın yanımda oturuyor olması iyi bir şey, çünkü başka biri olsa fark ederdi. Ve elinin yaptığı kirli şeyleri gizleyen uzun masa örtüsü için gerçekten minnettarım.

Klitorisim titriyor, o bana dokundukça içim daha da kayganlaşıyor. Hay sikeyim. Nefes alamıyorum.

"Dediğim gibi..." diye devam ediyor babam. "Senin hakkındaki söylentileri duydum." Gio'ya benim pek dikkat etmediğim bilmiş bir bakış atıyor. "Senden kızıma sadık olmanı bekliyorum. Bu bir sorun olur mu?"

"Hiç de değil."

Gio parmaklarını sonuna kadar içeri sokuyor, sonra geri çıkarıyor, beni neredeyse çaresizliğe sürüklüyor. O beni delirtmeye çalışırken ben kıvranıyor ve kıpırdanıyorum.

Tüm bedenimi kaplayan titremelerle savaşıyor keskin bir nefes alıyorum.

"Yeminlerimi *çok* ciddiye alacağım," diye söz veriyor ve göz ucuyla dudaklarının titrediğini görüyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim. Umarım bu bir sözdür."

"Öyledir. Ben her zaman sözlerimi tutarım."

İtiş gücü.

"Kızınızla evlenmek için sabırsızlanıyorum."

Klitorisimi daha hızlı ovuyor ve kalp atışlarım şiddetli bir tempoya yükseliyor. "Bunu duyduğuma sevindim." Babam viskisini eline alıyor ve bir yudum alıyor.

Elsie Nicolette'le, kardeşlerim Michael'la konuşurken, yanımdaki adam beni önce uçurumun kenarına getirip sonra geri götürüyor, sanki herkesin önünde adını haykırmam için bana meydan okuyormuş gibi bana bitmek bilmeyen işkenceler yapıyor.

O ne kadar hızlı hareket ederse, benim de gözlerim o kadar dönmeye başlıyor. Bir dirseğimi masaya koyuyorum, iki parmağımla gözlerimi sıkıyorum, neredeyse oradayım. Neredeyse-

"Aman Tanrım!" En yoğun orgazm içimde patlarken nefes nefese kalıyorum, zevk dalgaları dalga dalga yayılıyor.

Herkes anında konuşmayı bıraktı.

Gözleri üzerimde.

Kahretsin.

Karnım çöküyor, göğüs uçlarım dar elbiseme baskı yapıyor.

"İyi misin hayatım?" Fernanda soruyor. "Yemek sana iyi gelmiyor mu?"

"Hayır." Gio'nun elini arasından çekip çıkarıyorum. "Bu f-"

"Kendi adıma sosisin harika olduğunu düşünüyorum," diyor Gio ve az önce içimde olan parmaklarını ağzına götürüp bana müstehcen bir sırıtış atıyor. "Sence de öyle değil mi, Iseult?"

"İğrenç, Gio Amca." Sophia kıkırdıyor. "Parmaklarını emme."

"Özür dilerim ama kendime engel olamadım." Gözleri benimkilere dikildi. "Ben lezzetli şeylerden hoşlanan bir adamım."

Duvarlarım

sıkıştı. Ondan

nefret ediyorum.

Kendime biraz su doldurup son damlasına kadar yutarken yanaklarım ısınıyor.

Tüm ailemin önüne çıktığıma inanamıyorum.

Babam tatlıdan sonra aniden, "Evet çocuklar, Fernanda ve ben gelecek hafta evleniyoruz," dedi.

Onlar ne?!

Nabzım boğazıma yumruk gibi çarpıyor. Yeniden evlenemez. Annemi öylece silemez.

Gio'nun gözleri çalışma odasının diğer bana bakarken ben de içimden bir küfür mırıldanıyorum.

"Ne? Sen ciddi misin?" Michael herkes gibi şaşkın şaşkın bakarak sorar.

Yani, daha *yeni* başladılar. Ne bu acele? Yine de, sanırım yaşlandıkça zaman daha farklı işliyor.

"Anneni seviyorum," der Michael'a. "Her zaman seveceğim."

Ona güneşin etrafında dönen bir ay gibi bakıyor ve benim tek istediğim buradan gitmek, böylece bunların hiçbirini görmek zorunda kalmamak. Akşam yemeğinden sonra planladığım gibi kaçıp gitmeliydim ama babam ayrılmama ve evime gitmeme izin vermedi.

"Onu bir kez kaybettim," diyor hepimize, gözleri sıcacık. "Ve bunu bir daha asla yapmayacağım. Eğer bu konuda bir sorunun varsa Michael, o zaman savaştık için başka bir nedenimiz olacak."

Onun için mutlu olmam gerektiğini biliyorum.
Ama sevinmiyorum. "Ben-" demeye çalışıyor
Michael.

"Pat, hayır." Fernanda kaşlarını çatarak başını sallar. "Kimse kavga etmeyecek. Anladınız mı çocuklar?" Hem Patrick'e hem de Michael'a sert bir bakış fırlatıyor. "Ben yetişkin bir kadını ve bu benim seçimim."

"Bitirmeme izin verir misiniz?" Michael devam eder. "İkinizin evlenmesiyle ilgili bir sorunum yok. Aslında, eğer siz evlenirseniz, Gio ve Eriu'nun da aynı şeyi yapması gerekli olur mu?"

Gözlerim açıldı.

Belki babam Michael'ı dinler. Belki Eriu'nun bunu yapmak zorunda kalmaması için bir şans vardır. Kanepede yanımdaki elini sıkıyorum, o da bana karşılık veriyor.

O zaman Gio'ya bir bakış attım. Ne dediğini bile bilmiyorum ama ağzı hafifçe kıvrılıyor ve onunla gerçekten evlenip evlenemeyeceğimi merak ediyorum.

Babamın istediği de bu: bir evlilik ittifakı. Ve ben de onun kızıyım. Ama ittifak demek çocuk demek, aile demek. Ben bunun için yaratılmış mıyım? Ben annem değilim. Nazik değilim. Ya da şefkatli. Anne olmak için gerekenlere sahip değilim. Eriu'da var. Eriu her yönüyle bizim annemiz.

Babam soğuk bir şekilde kıkırdıyor. "Zekice. Ama... anlaşılmamız hâlâ geçerli, Michael. Yaklaşan nikâhımı yeni duyurmuşken bu tür konulardan bahsetmek istemiyorum. Ama..." Keskin bir nefes alır. "Yeğenim hâlâ ölü. Ve bu, gelecekteki soyumuzu güvence altına almak için ailenizin ödemesi gereken bedelin bir parçası. Bu pazarlığa açık değil."

İçimdeki öfke kıvrılıyor ve ayağa kalkıp tuvalete gitmek için izin istiyorum. Ayaklarım daha hızlı hareket ediyor, Tanrı bilir nereye giden uzun bir koridorda acele ederken ciğerlerim ağır bir nefes bırakıyor.

Ama umurumda değil. Sadece herkesten ve *ondan* uzakta olmaya ihtiyacım var. En yakın duvarı bulup başımı arkaya atıyorum, gözlerimi kapatıyorum, ne istediğimi bilmiyorum.

Ama ben biliyorum. Ve bu beni korkutuyor. Onu istediğim gibi istemek beni geri dönülmez bir şekilde korkutuyor.

Iseult Marino.

Kulağa hoş geliyordu. Çok iyiydi.

Bana sarılma şekli. Beni öpme şekli. Bana dokunması. Sadece fiziksel değil. Daha derin. Ve en kötüsü de bu.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesinin sahiplenici gürültüsü göğsümü kabartıyor, elini boğazıma dolamasını, ağzını dudaklarıma götürmesini istiyorum.

"Git," diye fısıldadım.

Ama o sadece yaklaşıyor ve kalbim? Pencere pervazına vuran dolu gibi tekrar tekrar atıyor.

"Sana bir soru sordum Red." Aramızda sadece birkaç metre kaldı. "Ve ben cevap vermemeyi seçtim." Onun sert erkekliğini, birkaç Saç telleri en çekici şekilde alnına düşüyordu.

O gözler... Beni içlerine çekiyorlar, sanki umutsuzca arzuladığı viskinin tadıymışım gibi.

"Kız kardeşini becerdiğimi hayal etmek seni deli ediyor mu? Onun içinde olmak?" Şimdi önümde, dişleri gıcırdarken çenemi kavıyor. "Çünkü seni başka biriyle hayal etmek beni cinnet geçirir."

Ağzını yaklaşıyor, dudakları alçak bir hırıltıyla benimkini okşuyor. Arkamdan kapıyı açarken iki tarafa da bakıyor ve hızlı bir çekişle bizi içeri sürüklüyor.

İki avucuyla kalçalarımı kavrayıp beni bilaro masasına doğru fırlatıyor, gözleri benimkilerle aynı hizaya geliyor, kaşları sınıksız çatılıyor. "Ona bu gece söyleyebiliriz. Babana birlikte olmak istediğimizi söyleyebiliriz."

"Delirdin mi sen?" İçimden kötü bir kahkaha koptu. "Öncelikle, seninle birlikte olmak istediğimi hiç söylemedim. Bu sadece seks!"

Yalanlar. Korkunç yalanlar. Çünkü onu istiyorum. Onu çok kötü istiyorum. Ve bundan nefret ediyorum.

Sesini kalınlaştırarak inliyor. "Seni lanet yalancı. Bunu neden inkar ediyorsun bilmiyorum ama buna izin vermeyeceğim."

"Oh, öyle mi? Peki bu konuda ne yapacaksınız?"

Kısık, hırıltılı bir kıkırdamayla eli boğazıma dolanıyor, parmakları daha derinden ısıyor. Bedenimi bilaro masasına doğru itiyor, göğsünü benimkine bastırıyor. Sert kasları vücuduma yapışıyor, ta ki baş döndürücü etimin her santiminde kalıplanana kadar.

Ona olan nabız gibi atan ihtiyacım, şehvetten başım dönene kadar devam ediyor. "Beni evlatlıktan reddedecek." Sesim düşüyor. "Ona söyleyemem."

"Deneyebiliriz." Alnını benimkine yapıştırıyor. "Seni istiyorum, Red. Gitmene izin vermeye niyetim yok."

Sesinin derin baritonu odaya ve kalbime doğru yükseliyor. Daha önce hiç kimse benim için savaşmak istememişti.

"Anlamıyorsunuz," diye yüzüncü kez açıklamaya çalışıyorum. "Babam saygısızlığa tahammül edemez ve yaptığımız aileye saygısızlıktır. Beni evden atar."

akademi ve bu ailenin dışında." Kesik kesik bir iç çekiyorum. "Hiçbir şey almayacağım, Gio."

Bana anlayışla bakıyor ve bir damla geri çekiliyor. Gözlerimi zorla kapatıyorum, açtığımız delikten çıkmanın bir yolu olmadığını biliyorum. Her ne kadar beni öldürse de bunu sona erdirmenin bir yolunu bulmalıyım. Babam ve Bryce'la olan şey arasında, en iyisi bu. Her zaman geçici olmamız gerekiyordu.

"Git!" Göğsünü itiyorum. "Beni rahat bırak. Benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun, anlıyor musun?"

Ama hareket etmiyor. Nefes bile almıyor. Orada bir heykel gibi duruyor, gözleri gözlerime sabitlenmiş, beni bir zamanlar ihtiyacım olduğunu düşündüğüm tek şeyden koparıyor: işimden, ailemden. Ama şimdi? Benim de ona ihtiyacım var.

Başını sallıyor, göğsü alaycı nefeslerle inip kalkıyor.

"Onunla ol!" Onu bir kez daha itiyorum. "Kız kardeşimin yanında ol. Yapman gereken bu."

"Ölmeyi tercih ederim." Parmakları boğazıma daha sıkı sarılıyor, bırakmayı reddediyor.

"Şimdi dramatik olmaya başladın." Kelimelerim duygularla doluyor. Bundan nefret ediyorum ama elimde değil.

"Dramatik görmek ister misin?" Dudakları ağzımın köşesini okşuyor.

Ve ben bir şey yapamadan beni öpüyor, yumuşak ama deliliğe rakip bir tutkuyla. İnsanı dinlemeye zorlayan güzel bir melodi gibi.

Dudaklarının her dokunuşunda sanki *"Seni istiyorum ve işte bu kadar istiyorum"* der gibi.

Parmakları saçlarıma dolanıyor, benimkiler sırtını tırmalıyor, sıcak tenini tenimde hissetmek istiyorum.

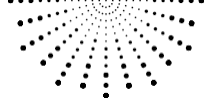
"Sen benimsin, Iseult," diye hatırlatıyor bana, dudakları parlayarak ağzımın içine girmeye devam ediyor.

Dilimi emiyor, kalçalarını içime doğru yuvarlıyor ve bu doyumsuz ihtiyaç içimde kıvrılıyor.

Ama ani ve gürültülü bir vuruş ikimizi de ayağa fırlatıyor, gözlerimiz cam kapının dışını tarıyor.

"Ben gidiyorum." Elbisemin eteklerini hızla düzelterip kapıya doğru koşuyorum, başka nereye gideceğimden emin değilim.

BÖLÜM OTUZ İKİ

OceanofPDF.com

GIO

BİR HAFTA SU

ANNEMİN RESMEN EVLENDİĞİNE İNANAMIYORUM. AMA ONUN ADINA MUTLUYUM. O her zaman babamın ona verdiğiinden daha fazlasını hak etti.

Patrick'e düğünü hızlı bir şekilde planladı ama annem parti planlamanın kraliçesidir, bu yüzden bize ne zaman olacağını söylediğinde hiçbirimiz şaşırmadık.

Sanırım Patrick'le bir an önce bir hayata başlamak istiyordu, gençken bunu yapma şansı hiç olmamıştı. Ve şimdi babamız öldüğüne göre, her zaman istediği gibi bir hayata sahip olabilir.

Dans pistinin karşısından Red'i Sophia ile birlikte Michael'ın arazisindeki çadırın altında el ele tutuşarak dönerken izliyorum. Altı yaşındaki yeğenimle sanki ailemizin bir parçasıymış gibi gülüşüyorlar. Ve eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, yakında olacak. Sadece kendim konuşmadan önce onu babasıyla konuşmaya ikna etmem gerekiyor.

Bir hafta önce Michael'ın evindeki olaydan beri benden kaçmayı başardı, mesajlarımı ve aramalarımı görmezden geldi. Paylaştığımız her şeyi görmezden geldi.

Tipik kırmızı. Her zaman çalışır.

Cherry Grove'a gidip onu duvara fırlatacak ve benden kaçmanın ne kadar işe yaradığını ona hatırlatacaktım ama Michael beni otelimizin genişlemesi için bazı mülkleri güvence altına almak üzere yurtdışına gönderdi. Dün annemin düğünü için tam zamanında dönene kadar uçak üstüne uçak kullandım.

"Iseult'ya bakmaya devam mı edeceksin, yoksa onu dansa mı kaldıracaksın?" Avukatımız Hudson Mackay, solumdan yaklaşırken bana sırtarak soruyor.

Hudson, bir sorun olduğunda herkesin aradığı kişidir. Çete ya da mafya gibi herkes. Sizi hemen hemen her şeyden kurtarabilecek kişidir. Bizim avukatımız olmadan önce de Patrick'in avukatıydı. Onunla böyle tanıştık.

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum ve dikkatimi bana bakmayan kadına veriyorum.

Elsie ile konuşmakta olan karısına bakarak kıs kıs gülüyor, ikisi de ellerinde birer kadeh şampanya, siyah önlükleri yere düşüyor.

"Ona benim Hadleigh'ime baktığım gibi bakıyorsun."

Ona karşı hissettiklerimi inkar etmek istemiyorum. Bütün dünyanın bilmesini istiyorum.

Ona sert bir bakışla bakıyorum. "Kız kardeşiyle evlenmeye zorlanmadığına eminim."

Kıkırdıyor. "Hadleigh'in kız kardeşi yok."

Gözleri bir an için bana kayıyor, karısının omuz hizasındaki kestane rengi saçlarında elini gezdirmesini izlemeden önce yüzünde derinleşen bir sırıtış beliriyor.

"Bak dostum." Açık mavi gözleri beni değerlendiriyor. "Bu aileyi uzun zamandır tanıyorum. Tabii ki Patrick sert bir adam ve tabii ki diğer kızına karşı bir şeyler hissettiğini öğrenince çok kızacak." Gülüyor. "Ama ilk şoku atlattıktan ve muhtemelen burnuna bir yumruk yedikten sonra -ve belki bir iki kurşun

- "Kendine gelecektir."

"Komik, göt herif." Bir nefes bırakıyorum. "Ama o görmüyor. Ona söylemekten korkuyor."

"Sadece zamana ihtiyacı var." Kürek kemiğime bir tokat attı. "Patrick bana evliliğin bir ittifak için olduğunu söylemişti, değil mi?"

Başımı sıkıca sallıyorum, göz ucuyla ona bakıyorum, bakışlarım hâlâ kırmızıma sabitlenmiş durumda.

"İttifak ittifaktır." Omuz silkiyor. "Ve senin için Iseult çok daha mantıklı." Ağzını kıvrarak başını sallıyor. "Ama..." diye uyarıyor, ifadesi soğukkanlı. "İkinizin arasında bir şeyler olmadan önce ona söylemen daha iyi olur. Çünkü bunu affetmeyecektir."

Evet, bunun için biraz geç...

"Anlaşıldı," diyorum içimden, Sophia'yı etrafında döndürmesini izliyorum ve tam o sırada gözleri benimkilere kayıyor.

Ve bu his - midemin çukurundaki o açıklanamaz his - beni bir kasırga gibi vuruyor. Ve tam burada, şu anda, etrafımızdaki tüm bu insanlarla birlikte, ne olursa olsun ve kaç kadınıla tanışırsam tanışayım, her zaman ona geri döneceğini biliyorum.

O baktıkça saniyeler dakikalar gibi geliyor, bakışları odanın öbür ucundan benimkine daha çok bağlanıyor, sanki o zaten benimmiş ve ben de zaten onunmuşum gibi beni orada tutuyor.

Ama aynı hızla yüzünü başka yöne çeviriyor ve bana her zaman kaçıyor olacağını hatırlatıyor.

"Tanrım," diye mırıldandı Hudson. "Bu da neydi böyle?" Bir elini kirli sarı saçlarında gezdiriyor.

Onu görmezden geliyorum, dans etmeye devam ederken onu izliyorum, o uzun yeşil elbise kıvrımlarını sarıyor, tattığım her santimi vurguluyor. Kemiklerimin iliklerine kadar işlediğim.

"Sohbet için teşekkürler," diyorum Hudson'a. "Ama aptalca bir şey yapmadan önce buradan çıkmam gerek."

"Yapma bunu." Alay ediyor. "İçimde iyi olabilirim ama *o kadar da* iyi."

"zorundasın." adırdan çıkmaya başlıyorum, sırtarak geriye doğru yürüyorum. "Eğer yapmazsan seni öldürmek zorunda kalırım ve seni öldürmek istemiyorum."

"Evet." Kıkırdıyor. "Ben de beni ldrmeni istemiyorum. Hadleigh'i asla yalnız bırakmak istemem." Ona bakarak özlemle i geçiriyor.

ıkmak için dönmeden hemen önce, "Hey, şu Donny denen adam. Onu kimin tuttuğu hakkında avukatıyla konuştun mu?"

Hudson benim için davayı takip ediyordu. "Evet.

cretinin isimsiz olarak ödendiğini söyledi."

Başımı salladım. Tabii ki yleydiler. Donny her kimi koruyorsa, minnettar bir ruh hali içinde olmalı.

"Bak..." Hudson yaklaşıyor. "Bryce'ı kimin öldürdüğünü asla ğrenemeyebilirsiniz ve bunu kabul etmek zorundasınız."

Kuru kuru kıkırdıyorum. "Hadi ama Hudson. Bir süredir ailemin avukatlığını yapıyorsun ve hiçbir şeyin peşini bırakmadığımı biliyorsun."

"Ben de bundan korkuyorum." Başını sallıyor ve bir nefes veriyor. "O sokakta her ne yapıyorsa, iyi bir şey değildi. Bundan şüpheleniyor olmalısın."

Hudson ellerini kirletmeyi çok iyi biliyor. O kadar uzun süredir kirli ki, temiz olmanın ne demek olduğunu bile bilmiyor.

"Belki," diye itiraf ediyorum. "Ama gerçeği öğrenene kadar emin olamayacağım, her ne ise." Çenem gergin bir şekilde onun alanını daraltarak ilerliyorum. "Eğer bir şeyin peşindeyse, bunu bilmek istiyorum. Beni duyuyor musun?" Gözlerimi ona kilitledim. "Eğer bir şey öğrenirsen, önce benimle paylaşsan iyi olur."

O benim arkadaşımdı. Neredeyse ailemden biriydi ve ne olursa olsun cevapları alacağım.

Tam buradan defolup gitmek üzereyken müzik kesiliyor ve Patrick sahnede grubun yanında belirip mikrofona dokunuyor.

"Bu şey açık mı?" diye şaka yapıyor ve kalabalık kahkahalara boğuluyor.

Ma'nın elini tutuyor, yüzü mor ve mavi LED ışıkların altında parlıyor, ona bakarken gülümsüyor.

"Gelinim ve ben sadece bize katılabildiğiniz için ne kadar minnettar olduğumuzu söylemek istedik."

O devam etmeden önce ısıklar ve alkışlar alanı doldurur.

"Fernanda ve benim için bu günün geleceğini hiç düşünmemiştim. Ama işte , sonunda evlendik ve kalan günlerimi seninle geçirmek için sabırsızlanıyorum, sevgili karım." Birleştirdikleri ellerini yukarı kaldırıp Fernanda'nın tepesini öpüyor ve gözlerini ona diyor.

Göz ucuyla Iseult'yu izliyorum, gözleri ayaklarına kayıyor, yüzü yoğun duygularla dolup taşıyor. Mutlu değil. Bunu anlıyorum. Eğer babamın annemin yerini aldığını hissetseydim, ben de aynı şekilde hissederdim.

"Ama bizim evliliğimiz ailelerimiz arasında gerçekleşecek tek evlilik değil," diye devam ediyor Patrick.

Annemin kaşları çatıldı ve gülümsemesi azalmaya başladı. Ve kısa bir an için gözleri benimkilere gidiyor, sonra tekrar ona dönüyor.

Hay sikeyim. Bunu halka açıklamak üzere.

"Güzel kızım Eriu ve Giovanni Marino üç ay sonra evleniyorlar!" diye duyurdu.

"Cehennem gibiyiz!" Bağıriyorum ama kutlama tezahüratlarının gürültüsünden kimse beni duymuyor.

Annemin gözleri şokla büyür. Onun da bunu yapacağından haberi yoktu. Yavaşça onun kolunu tutuyor ve ağzını kulağına dayayıp gülümsüyormuş gibi yaparak yüzünün gerilmesine neden olan bir şey söylüyor.

Konuşmaya devam ediyorlar, ikisi de hiç memnun görünmüyor. Piç kurusu beni tuzağa düşürdü. Bunu yapacağını biliyordu. Iseult Sophia'ya bir şeyler söylemek için diz çöküyor, sonra çadırdan dışarı fırlıyor.

Peşinden gitmeye başladım ama yumuşak bir el ön koluma kondu. Döndüğümde Eriu'yu orada buldum, yüzünde de zerre kadar neşe yoktu.

Bu daha çok lanet bir cenazeye benziyor.

"Biliyor muydun?" diye soruyor, bana tekrar bakmadan önce ayaklarına .

"Babanın böyle bir şey yapacağını mı? Hiç de değil." Iseult'nun nereye kaçtığını öğrenmek için arkama bakıyorum.

Omuzları ağır bir nefesle düşüyor. "Ben de öyle." Soluk yeşil gözleri bir an için bana odaklanıyor. "Benimle gerçekten evlenmek istemiyorsun, değil mi?"

"Ben...uh..." Şakağımı kaşıyorum, bir pislik gibi görünmeden ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Sorun değil. Anlıyorum." Bana bakarken duraksaması uzuyor. "Kız kardeşimden hoşlanıyorsun."

"Ne?" Kalbim küt küt atıyor.

Gülüyor. "Babama söylemem. Merak etmeyin. Ama bunu görmemesi aptallık olur, çünkü ben görüyorum."

Annemin düğünü tam bir savaşa dönüşmeden bu konuşmanın sona ermesini umarak orada garip bir şekilde duruyorum. Ne kadar çok insan bilirse, biz ona söyleyemeden onun öğrenmesi ihtimali o kadar artar.

Ve zaman tükeniyor.

"Kız kardeşimi seviyorum," diye devam ediyor. "Her zaman kendinden başka herkesi düşünür. Ama o da mutlu olmayı hak ediyor."

Başımı sallıyorum, şu anda inatçı kıçının peşinden gidip onu buna ikna etmeyi umuyorum.

"Git onu bul." Yumuşakça gülümsüyor. "Biri sizi sorarsa ben hallederim."

"Teşekkürler. İşimize yaramayacağı üzgünüm." Sırıttım.

Omuz silkerken gözleri parlıyor. "Merak etme. Zaten benim tipim değilsin."

Kıkırdayarak, müstakbel eşimin fazla uzaklaşmamış olmasını umarak oradan aceleyle çıktım.

SONUÇ

Üç ay.

Lanet olası babam kim bilir kimin yardımıyla bir düğün düzenliyordu ve kendi düğününde beni kalbimden bıçaklamaya karar verdi.

Tabii ki bana bunu yaptığının farkında değildi ama yaptı. Sanki kalbim kalıcı olarak yarılmış gibi.

Birine yakınlaşmanın bana kazandırdığı şey bu. Duygular. Lanet duygular. Onlardan daha önce hiç nefret etmediğim kadar nefret ediyorum.

Bunun olmasına nasıl izin verebildim? Ve bunu durdurmak için ne yapabilirim?

Fazla seçeneğim yok. Hiç olmadı. Ya babama itiraf edip sonuçlarına katlanacağım ya da verdiğim tek adamın başka biriyle evlendiğini görme riskini göze alacağım. Hem de herhangi biriyle değil, öz kız kardeşimle. Evlilikleri hep gözümün önünde olacak. Bundan asla kaçamayacağım.

"Siktir!" Michael'ın golf sahasının yakınında, açık hava düğününden uzakta saklanarak bağıriyorum.

Bir bankta oturmuş, parlak mavi ışıklarla aydınlatılmış su fıskiyesini izlerken, onunla tanıştığım zamanı düşünüyorum. O zamanlar, onun eğlenceli küçük bir takılma olacağını düşünmüştüm. Bunların olacağını tahmin etmediğime eminim.

Belki bir kuruşum olsaydı, içine atıp bir dilek tutabilirdim.

"Ne dileği?" Kendi kendime söyledim. "Sonsuza kadar mutlu olmayı mı?" Kıs kıs gülüyorum.

"Kendi kendine mi konuşuyorsun?" Hadleigh'in sesi .

Artık yalnız olmadığımı aniden fark edince nefesim kesiliyor.

Sağ tarafımdaki çimenlerin üzerinde kasıla kasıla yürüyor, önümde dururken elbisesi arkasında kalıyor.

"Bir gün geçiriyorum." Kambur duruyorum, yüzüm avuçlarımda .

"Yaşamama izin ver."

Yanımdaki boş alana eğiliyor ve omzunu şakacı bir şekilde bana doğru itiyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

" sayılmaz," diye .

Hadleigh'i Hudson'la yeni çıktığı zamanlarda tanıştığımız andan beri severim. O gerçekten iyi insanlardan biri. O kadar iyi ki kocasının temsil ettiği, bizim gibi arkadaş olduğu insanların çoğunun ellerinin kanlı olduğunu bilmiyor. Bizim çok fazla parası ve zamanı olan zengin insanlar olduğumuzu düşünüyor.

Ona göre mafya ve çeteler Hudson'ın onu inandırdığı mükemmel dünyada var olmayan masallardan ibaret. Ne iş yaptığım ya da kimin kızı olduğum hakkında hiçbir fikri yok. Ona göre ben Iseult'um, Massachusetts'in en zengin ailelerinden birinin vakıf fonu çocuğuyum. Bazen onun ne yapacağını merak ediyorum.

Hudson'ın nasıl bir hayat sürdüğü konusunda ona yalan söylediğini öğrenirse.

Onu hala sevecek miydi? Ayrılır mıydı? O kadar mide bulandırıcı bir şekilde aşıklar ki, aşık olmadıklarını hayal etmek bile korkunç olurdu.

Onunla andan itibaren tek konuştuğu o oldu. Onu kaybederse ne yapacağını bilmiyorum.

"Bunun kız kardeşinin o yakışıklı adamla evlenmesiyle bir ilgisi var mı?"

Suya bakmaya devam ediyorum, tüm günahlarımı itiraf etmeden önce bu sorgulamayı durdurmasını umuyorum.

"Hayır." Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum.

"Gerçekten mi?" Sesinde bir eğlence çınlıyor. "O zaman neden biri ölmüş gibi konuşuyorsun? Daha mutlu olacağını düşünürdüm."

"Ben mutluyum. Gördün mü?" Alaycı bir şekilde sırtıyorum ve o da kahkahayı, ela gözleri parlıyor.

"Tanrım. Eğer bu mutlu yüzünse, İz, kızgın olduğunda nasıl göründüğünü görmekten korkardım."

Bunu kesinlikle görmek istemiyorum.

"Babamın acele düşünüyorum ve üstelik Eriu bunu gerçekten istemiyor," diye açıklıyorum.

"Evet." Başını sallıyor. "Hudson evliliğin iş amaçlı olduğundan bahsetti, ki bu bana oldukça arkaik geliyor."

"Babamla tanıştın mı?" Kaşlarımı çatıyorum.

Yine gülüyor. "Hudson'a aşık olup sonra da başka biriyle evlenmeye zorlanmayı hayal bile edemiyorum. Muhtemelen bavulumu toplayıp kaçardım."

O zaman babamı tanıımıyorsun. Ondan kaçış yok.

"Gio'ya aşık değilim."

"Bunu yüzüne söyledin mi?" Kaşlarını çatı.

"Kapa çeneni, Hadleigh." Elimin tersiyle koluna vurdum. "Sana kim sordu ki?"

"Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı." Elini dizimin üstüne koydu.

"Üzgünüm, İz."

"Her neyse. Hepimiz sen ve Hudson gibi mükemmel olamayız."

Yüklü bir iç çekiş salıveriyor. "İnan bana, değiliz."

Daha dik oturuyorum, bakışlarım endişeyle doluyor. "Her şey yolunda mı?" "Evet." Endişemi geçiştirdi. "Halledemeyeceğimiz bir şey değil."

"Bir Şeye ihtiyaçın olursa benimle konuşabilirsin," diyorum. "Umarım bunu biliyorsundur."

"Bunun anlamı çok büyük. Teşekkürler, İz."

Başımı salladım. "Hudson'ın seninle tanışmasına sevindim. Sen gelmeden önce oldukça acınası bir haldeydi."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum." Dolgun ağzı yukarı kıvrılıyor, gözleri hayranlıkla dolu.

Ama babam onu bulduğunda Hudson'ın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Ne tür Şeyler yaptığı hakkında hiçbir fikri yok. Ve asla bilemeyecek.

"Geri dönsem iyi olacak," diyorum ve o daha fazla dürtmeye başlamadan hızla ayağa kalkıyorum.

Bu kadınla konuşmak çok kolay. Dikkatli olmazsanız, ne yaptığınızın farkına varmadan kendinizi tüm sırlarınızı dökerken bulursunuz. Bir terapist olmalıydı, ama sanırım bir öğretmen o kadar da uzak değil.

O da beni takip etti ve birlikte cehenneme doğru yola çıktık. Ve bununla çadırı kastediyorum. Sadece herkesten uzak olmak istiyorum.

"Burada ne yapıyordun ki?" Huzurlu bir karanlığın içinde yürürken ona soruyorum.

"Partiden ayrıldığını gördüm ve seni kontrol etmek istedim. Üzgün görünüyordun."

"Oh."

Tüm bu. Başka ne diyebilirim ki?

Tam döndüğümüzde Gio'yu çadırın girişinde volta atarken buluyorum. Beni görür görmez yukarı baktı.

"Hangi cehenneme gittin sen? Her yerde seni aradım."

Hadleigh merakla bakıyor. "Pekala... Ben sizi yalnız bırakayım."

Dudaklarını kısıtı ve içeri kaçtı. "Delirdin mi sen?" Fısıldayarak bağııyorum.

Gözleri soğuk ve sert. Bir nefes alıp bileğimi tutmadan önce geniş boynundaki kaslar titriyor.

"Konuşmamız gerek," diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Beni zorla uzaklaştırıyor, arka tarafa, çimenlerin arasında düzgünce sıralanmış kalın çalılarının yanına götürüyor. Yalnız bedenimi kendine doğru çekiyor, kolu belime dolanıyor, beni o kadar yakınına sürüklüyor ki sıcak nefesi dudaklarımdan süzülüyor.

"Rol yapmaktan bıktım." Gözlerini gözlerime dikeyor ve ay ışığında bile benimle konuştuklarını, her zaman vermekten korktuğum bir şey için bana yalvardıklarını görebiliyorum: kalbim.

"Seni son nefesimden daha çok istiyorum."

"Bu kulağa çok saçma geliyor, çünkü o zaman ölmüş olurdun," diye fısıldıyorum, boğazım duygularla tıkanırken bile.

"Kahretsin, tam bir baş belasısın, Red." Karşılık olarak attığı kahkaha kalın ve duygu yüklü. Parmak eklemleri yumuşakça yanağımı okşuyor. "Ama sen *benim başımın* belasısın."

Kalbim göğsümde dönüyor.

Bu nasıl bu kadar acıtabilir?

"Babana ve anneme birkaç gün vereceğiz ama ondan sonra ona söyleyeceğiz."

"Bunu söylemek senin için kolay. Kaybedecek hiçbir şeyin yok," diyorum acı bir şekilde, sert avucuna gömülerek, onun bana dokunduğu gibi dokunulmaktan başka bir şey istemeyerek.

"Bu doğru değil." Boştaki eliyle çenemi kavırıyor. "*Seni* kaybediyorum. Ve senin benim olmadığın bir dünyada yaşayamam, Iseult Marino."

Karıncalanmalar ve sıcaklık vücuduma hayat veriyor, sanki her hücre sadece onu tanıyormuş gibi.

", değil mi?" diye sorar. "Neyi anlamıyorum?"

"Sana kadar vücudu olan ama kalbi olmayan bir adamdım, çünkü sen o kalbin ta *kendisisin* Red. Onu benden tekrar söküp almaya gerçekten istekli misin?"

"Acıyacak mı?" Dudaklarımı büküyorum ve aşılmaz duygularıyla savaşıyorum. "Çok fena," diye fısıldıyor, ağzını benimkine doğru indiriyor, ta ki

Aramızdaki erotik akım vücudumda zapping yaparak orada kalıyor. "O zaman evet..." Onu bir kez öperim. "Seni oymak için zaman ayıracağım."

Bir hırıltıyla saçlarını yumrukluyor, başını geriye çekerken dişleri çenemi sıyrıyor. "Seni lanet olası çekilmez kadın."

Sonra ağzını benimkine yapıştırıyor, beni çiğ çiğ, sınırsız bir vahşilikle öperken, elbisemi neredeyse yırtıyor, parmakları beni çıplak ve ıslak bulana kadar çekiştiriyor.

"Siktir," diye homurdanıyor geri çekilirken. "Bütün gece benim için külot giymedin mi?"

"Senin için olduğunu kim söyledi?" Meydan okuyorum. "Belki de düğündeki diğer yakışıklı adamlardan biri içindi."

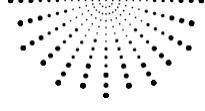
Soğuk bir kahkaha atarak sallanıyor, gözleri kısılana kadar parmakları klitorisimle oynuyor. "Bunu komik bulmuyorum bebeğim."

Gırtlaktan gelen bir iniltiyle nefesim kesilene kadar parmaklarını içime sokuyor. "Senin için başka erkek yok, Red. Sen benimsin."

Sonra da bunu kanıtlıyor. Tekrar ve tekrar, partiye geri dönerken az önce yaptığını yapmamış gibi davranarak beni tutmak zorunda kalana kadar.

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

SONUÇ

"ARKADAŞIN HAKKINDA YENİ BİR ŞEY BULDUN MU?" BİR KEZ SORDUM
Düğüne geri döndük, yan yana oturuyoruz.

Masamız boştu. Konukların geri kalanı dans pistinde, kız kardeşim Sophia ile eğleniyor. Çünkü o çocukla kim eğlenmez ki?

Onunla daha önce vakit geçirmek bana neredeyse annelik yapabileceğimi hissettirdi ama tabii ki bu saçmalık. Anne olmak, kızınızla birlikte dönüp durmaktan çok daha fazlasıdır.

"Hayır," diyor Gio, yüzü gerginleşiyor. "Devlin'i bulamadım ve ne bildiğini öğrenmek için onunla konuşmam gerekiyor."

Ona olanları anlatamadığımı için kendimi kötü hissediyorum. Bilmesi gerekirdi.

Buna hakkı var. Ama bu onun fark ettiğinden daha büyük bir şey.

Bryce'la olan bağlantısı hakkında çok düşündüm ve Bryce'ın yaptığı şeye karışmış olmasına imkan yok. Hiç uymuyor. Ama günün sonunda, o gece ne olduğunu öğrenirse, ailelerimiz arasındaki şeyler değişebilir. Ve barış yerine, gerçek bizi tam bir savaşın içine atabilir.

"Özür dilerim," diyorum elimi onun elinin üzerine koyarak.

Kaşları çatılıyor ve bakışları gözlerimle bağlı ellerimiz arasında gidip geliyor. "İyi hissediyor musun, Red?" Yüzünü geniş bir gülümseme kaplıyor. "Bir an için beni teselli etmeye çalıştığımı sandım."

"Ne?" Kolumu geri çektim. "Rüyalarında değil."

Gülmemek için alt dudağımın kenarını ısırıyorum, bir gözümün ucuyla onun şaşkın yüzünü izliyorum. Bir kolunu bana doluyor ve beni yanına çekiyor.

"Sen zaten çok iyi bir eşsin," diye fısıldıyor ve başımın üstünü öpüyor.

"Ben senin karın değilim," diye nefes alıyorum, biri bizi görmeden önce kendimi onun ilahi kavrayışından kurtarmaya çalışıyorum.

"Henüz değil." Beni daha yakın tutuyor. Sesi boğuklaşıyor. "Ama karım olman kulağa çok hoş geliyor."

"Kimsenin karısı olarak iyi olmazdım. Ya da bir anne," diye itiraf ediyorum, ona kilitlenmiş bir şekilde kalıyorum, onun tarafından tutulmanın verdiği hissi seviyorum.

"Şu haline bak, şimdiden çocuklarımızı planlıyorsun." Gözleri alaycı bir şekilde parlıyor. "Bunun için pratik yapmaya kesinlikle hayır demezdim. Kaç tane yapmalıyız?"

"Kapa çeneni, Gio." Kaburgalarına bir yumruk atıyorum ve o da şaşkın bir iniltiyle beni bırakıyor. "Çocuk istemiyorum. Berbat bir anne olurum."

"Hayır, olmazdın." Bana dikkatle bakıyor. Sesi kendinden o kadar emin geliyor ki, sanki bunun doğru olduğunu biliyor. "Önemsiyorsun. Sevdiklerin için her şeyi yaparsın. Bunu ikimiz de biliyoruz, bambina. Ve günün sonunda, ebeveyn olmanın tek anlamı bu. Michael'da bunu görebiliyorum." Viski bardağını kaldırıyor ve uzun bir yudum alıyor. "Ve eğer o kızgın piç iyi bir baba olabiliyorsa, sen de iyi olacaksın."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Ve zihnim... Ne zaman Gio'nun yanında olsam böyle bir şey yapıyor. Merak etmeye başlıyor, yüz yüze gelmeye hazır olmadığım bir gelecek yaratıyor.

"Affedersiniz?" Genç bir garson bana yaklaştı.

"Evet?" Merakla eline bakıyorum, avucunda bir zarf var.

"Siz Bayan Iseult'sunuz, değil mi?" diye soruyor endişeyle, yanakları neredeyse kıpkırmızı, kıvırcık kahverengi saçları kulaklarının üzerine dökülüyor.

"Öyleyim." Gio'ya meraklı bir bakış fırlatıyorum, o da bana karşılık veriyor. Elini uzatıyor. "Bunu sana vermem söylendi."

"Uh... teşekkürler?" O koşarak uzaklaşırken ben ondan alıyorum.

"Michael'ın evinde sana kim bir şey gönderir ki?" Ben zarfı açmaya başlarken Gio soruyor.

"Hiçbir fikrim yok..." garip, tedirgin edici bir his düşüyor. Kapağı yırtarak açıyorum ve içindeki kâğıdı açıyorum.

Ani bir nefesle kelimeleri kendi kendime okudum. Tekrar tekrar. Bunun gerçek olmamasını umarak. Gerçek olamaz.

"Kırmızı?" Gio'nun seslendiğini duyuyorum ama kâğıttaki kelimelerden başka bir şey göremiyorum.

Ayağa fırlıyorum, garsonun peşinden koşuyorum, yaklaştığımda kolunu tutuyorum.

"Bunu sana kim verdi?" . Bana

döndü. "Hanımefendi?"

"Zarf! Kim verdi onu sana!" İki elimle kâğıdı avucumun içinde ufalayıp smokininin yakasına yapışıyorum.

"Bir kadındı. Bana bir isim vermedi."

"Bir kadın mı?" Kalbim küt küt atıyor. "Emin misin? Hangi kadın? Burada mı?"

Kelimeler aceleyle ağızımdan dökülüyor ve nabzım kulaklarımda güm güm atıyor.

"Red? Neler oluyor?" Arkamda Gio'nun sesi endişeyle yükseliyor, bir eli kürek kemiklerimin arasına dokunuyor. Diğer zamanlarda bu beni rahatlatırdı ama şimdi değil.

"Sanırım gitti hanımefendi," diye devam ediyor garson. "Kısa siyah bir elbise giymişti ve siyah saçları vardı. Onu daha önce hiç görmedim."

Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Lanet olsun!

Midemde bulantı dönüyor, başım dönüyor. İçimdeki panik dalgasını yatıştırmak için bir yumruğumu sıkıyorum.

"Bu kadın ne dedi?"

Gözleri büyüyor, korku süzülüyor. Olaya dahil olmadığını söyleyebilirim. Onu bilgi için dövmememin tek nedeni bu.

"Sadece bunu almanızın çok önemli olduğunu söyledi ve çok ciddi görünüyordu." Öfkeli ifademe baktıkça nefesleri daha da ağırlaşıyor. "Bana seni işaret etti ve gözlerimi bir an için ondan ayırıp odaya baktığımda gitmişti. Yanlış bir şey mi yaptım?"

Parmaklarım kaşlarımla arasına giriyor.

"Sadece git. Git buradan. Ama onu görürsen hemen bana haber ver. Ama ona tek kelime etme. mı?" Ters ters baktım.

"Evet... Özür dilerim." Neredeyse titriyor, kalın kalın yutkunurken boğazı düğümleniyor.

O bara doğru gitmeye başlayınca ben de koltuğa çöküyorum.

Gio sandalyesini benimkine doğru çekti. "Neler oluyor, bebeğim? Konuş benimle. Bırak yardım edeyim."

"Yardıma ihtiyacım yok. Ben ."

Avuç içlerim gözlerime gömülürken, nottaki kelimeler zihnimde sanki onun tarafından canlandırılmış gibi canlı bir şekilde beliriyor.

Privet, moya dorogoya. /a skuchal po tebe. Ne mogu dozhdatsya, kogda my snova budem vmeste.

Evet, ben de seni özledim, göt herif. Tekrar bir araya gelene kadar bekleyemem, böylece iki gözünü de alabilirim.

Sergey benim için geri döndü ve bu sefer yalnız değil gibi görünüyor. Şimdi ona kimin yardım ettiğini bulmalıyım ki ikisini de öldürebileyim.

Düğünden biraz önce ayrıldım, o gürültüde düşünemiyordum. Gio da orada, kâğıtta ne yazdığını söylememi istiyordu.

Ama bunu yaparsam ne olacağını biliyorum. Beni kurtarmak isterdi. Sergey'in peşine düşer ve muhtemelen benim için kendini öldürtürdü.

Bunun olmasına izin veremem. Bu benim savaşım. Benim ölümüm. Ve o piçi sonsuza dek öldüreceğim. Bunu kendime ve en çok da anneme borçluyum.

Cep telefonumun hoparlörünü açarak hiç aramam gerekmeyen bir numarayı arıyorum. Parmaklarım direksiyonun etrafında kıvrılırken telefonum çalışıyor ve çalışıyor, daireme doğru ilerliyorum. Solumdaki bir SUV bana çılgınca korna çalıyor, neredeyse yandan çarpıyordum ama etraftan dolanıp hızla ilerliyorum.

Sergey'in döneceğini biliyordum. Ölmediğini biliyordum. Onun gibi adamlar haşarattır. Her zaman hayatta kalmanın bir yolunu bulurlar.

Ama artık beni tanımıyor. Sadece on yedi yaşındaki kız halimi biliyor. Onun sayesinde nasıl bir kadın olduğum hakkında hiçbir fikri yok. Artık beni incitecek bir şey yapamaz. Bunu zaten yaptı. Kanıt olarak yara izlerini taşıyorum.

Sergey'in bana yaptıklarının hayalleri kafamı dolduruyor. Ben ağlarken beni nasıl yaktığı. Ben yalvarırken.

Gülüştü. Tanrım, aramızda kaç yıl geçmiş olursa olsun, onun kahkahasını hâlâ aklımdan çıkaramıyorum.

"Alo?" Konstantin sonunda cevap veriyor, sesi yumuşak bir bariton. Her zamanki gibi sakin ve ağırbaşlı. Ama aslında takım elbiseli bir vahşinin teki.

"Nerede o?" Bağıryorum.

"Özür dilerim ama bu kim?" diye soruyor rahatça.

"Seni orospu çocuğu. Bunun kim olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Ne kadar pis bir ağzın var." Kıkırdıyor. "Gördüğüm kadarıyla pek bir şey değişmemiş, Iseult. Bu güzel akşamda senin için ne yapabilirim?"

"Bana onun nerede olduğunu söyle Konstantin, yoksa evine kadar gelir ve sen uyurken evini yakarım."

"Tehditleri pek iyi karşılamadığımı biliyorsun, değil mi?" Ses tonu duygusuzlaşıyor. "Öyleyse neden bana seni bu kadar üzen şeyin ne olduğunu söylemiyorsun, belki yardımcı olabilirim."

"Baban. Nerede lan o?" Nabzım kulaklarımı doldururken homurdanıyorum. "Yine mi bu?" Sıkılmış gibi iç geçiriyor ve keşke sırf gözlerinin arasına bir kurşun sıkabileyim diye. Uğruna ölmeye değerdi. "Erkek arkadaşına söylediğim gibi, babam-"

"?" Sözünü kesiyorum, ruh halim giderek sinirleniyor. "Benim erkek arkadaşım yok, sen neden bahsediyorsun?"

Sanki aptalmışım gibi yine gülüyor. "Giovanni beni görmeye geldi." "Ne?"

"Ah, evet. Aslında bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce." Duraksıyor. "Babamın sana ne yaptığını öğrenince çok üzüldü ve o da senin gibi babamı bulmak istedi. Ama babamın burada olmadığını söyledim. Ya Rusya'da ya da öldü."

"Hayır, Konstantin. O değil," diye kestirip atıyorum, tüm bu aileye duyduğum nefret yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor.

büyüyen bir sessizlik var.

"Beni duydun mu, pislik?" Sözcüklerime yayılan küçümsemeyle soruyorum.

"Bununla ne demek istedin?" diye soruyor tonsuzca. "Babam hakkında benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

"Ben Michael'dayken baban bana bir not gönderdi. Ve içinde beni tekrar görmek için sabırsızlandığını yazıyordu. Onun tarafından imzalanmış."

Nefes alışları korkunçlaşıyor. "Not sende mi?"

"Bende."

"Bana bir resim gönderin. El yazısını teyit edeceğim."

Hemen yolun kenarına çekiyorum, yolcu koltuğundan kağıdı alıyorum ve ona göndermeden önce bir fotoğrafını çekiyorum.

"Blyad," diye Rusça bir küfür mırıldanıyor.

Sergey'den uzaklaştıktan sonra yaptığım şeylerden biri Rusça öğrenmek oldu. Geri dönme ihtimaline karşı hazırlıklı olmak istiyordum ve onun dilini biliyordum.

tek yönlüydü.

"Yani kesinlikle o, öyle mi?"

"Korkarım öyle."

Güzel. Onun kanını istiyorum.

"Bana notu veren garson, siyah saçlı bir kadının bana iletmesi için notu ona verdiğini söyledi," diye devam ediyorum. "Onun için kimin çalışıyor olabileceğini biliyor musun?"

"Siyah saç mı demiştiniz?"

"Evet. Onu tanıyor musun, musun?"

Uzun, işkence dolu saniyeler boyunca duraklar. "Kim olabileceğini bilmiyorum. Babamın Amerika'da hiçbir müttefiki yok. Bundan eminim. Yani o her kimse, onu bulduğumda gitmiş olacak."

Dediğim gibi, takım elbiseli bir vahşi. Yollarına çıkan bir şey olursa, Ruslar onu söndürür.

"Onun bir fotoğrafını çekebildiniz mi?" diye soruyor.

"Garson, ona verir vermez gittiğini iddia etti. Evde birkaç yüz kişi vardı. Güvenlik kayıtlarını taramak sonsuza kadar sürer."

"O zaman erkek arkadaşından yardım istemeni öneririm." "O benim erkek arkadaşım değil."

"Bunu bildiğinden emin misin?" Kıkırdıyor. "Evime bu şekilde giren bir adam bunu kesinlikle herhangi biri için yapmaz."

"Seninle sohbet etmek güzeldi, Konstantin. Bunu bir daha asla yapmayalım."

Aramayı bitirdiğimde gülüyor ve sonra başka birinin numarasını çeviriyorum.

Michael üçüncü zil sesinde cevap verir, uzaktan düğün müziği çalmaktadır.

"Iseult? Beni nereden arıyorsun?" Sesi melodiden daha yüksek çıkıyor. "Düğünde değil misin?"

"Uh, hayır. Aslında kaçmak zorundaydım ama dinle. Bir iyilik isteyecektim ve lütfen babama söylemeyin."

"Devam et."

"Kameramana düğünün ham görüntülerini bana e-posta ile göndermesini söyleyebilir misin? Babam ve annen için bir şeyler yapmak istiyorum. Düğün hediyesi gibi, anlıyor musun?"

Uzun bir zaman geçiyor ve nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor.

ama. Hayır deme.

"Bana e-postanı gönder," diyor ve ben sessiz bir rahatlama nefesi alıyorum. "Hepsi bu kadar mı?"

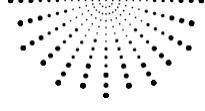
"Evet. Teşekkürler. Elsie'ye hoşça kal dediğimi söyle." O şüphelenmeden aramayı sonlandırıyorum.

Sonra arabamı geri döndürdüm.

Görünüşe göre henüz eve gitmeyeceğim.

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

O KAÇTIKTAN KISA BİR SÜRE SONRA DÜĞÜN SONA ERMEYE BAŞLADI.

Eve gittim. Sonunda bana iyi olduğunu ve kendi başına bir şeylerle uğraşması gerektiğini söyleyen bir mesaj atana kadar aramaya devam ettim.

Tabii ki yaptı.

Yardımımı kabul etmesi imkânsız istemek gibi bir şey. Ama o notta her ne varsa önce onu korkuttu, sonra da kızdırdı. Acaba Sergey olabilir mi diye düşündüm. Geri dönüp onunla alay etmeye karar verirse. Onun gibi olurdu.

Eğer öyleyse...lanet olsun, ona yapacağım şeyler. O da beni durduramaz. İşleri tek başına halledebileceğini biliyorum ama buna gerek yok. Artık buradayım.

Duş almak üzereyken telefonum titredi. Ve o olduğunu umarak ekrana baktığımda, hayal kırıklığına uğradım.

"Öyle mi?" Büyük mülkümün etrafında konuşlanmış güvenlik detaylarına homurdanıyorum.

Silahlı korumalarımın biri, "Efendim, içeri alınmayı talep eden sinirli bir kadın var," diye bilgi verdi.

"Ona şu lanet kapıyı açmasını söyle!"

Karım beni görmeye geldi.

Anında sııttım.

Tabii ki, kafamı koparmak istiyormuş gibi ses çıkardığı gerçeğini tamamen görmezden geliyorum. Ama burada olduğu sürece umurumda değil. Ona dokunabildiğim sürece. İyi olduğunu kendim görebileceğim. Aslında ona verdiğim adresi kullandı. Her ihtimale karşı nerede yaşadığımı bilmesini istedim.

"Onu içeri al," dedim.

"Evet, efendim." Ben ön kapıya yönelirken o aramayı sonlandırdı.

Kapıyı açar açmaz zümrüt gözleri yarıklara dönüşüyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan eli havaya kalkıp yanağıma sertçe iniyor.

"Kahretsin, bebeğim." Acıyı ovuyorum. "Beni o kadar çok özledin, ha?"

Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı, yüz hatları öfkeyle alevlendi. "Seni aptal! Kendini öldürtmeye mi çalışıyordun?"

Şaşkınlık başımın etrafına yerleşirken iki avucuyla göğsümü itiyor.

"Sen neden bahsediyorsun?" Aramızda birkaç santim mesafe bırakıyorum çünkü şu anda ona dokunursam 4 Temmuz'daki havai fişekler gibi patlayacağını söyleyebilirim.

Ve onun böyle patlamasını istediğim tek zaman, onun içinde olduğum zamandır.

Yine de, bana kızgın olması genellikle...

Topuklu ayakkabılarını porselen zeminde şaklatarak içeri giriyor ve kolunu havaya kaldırıyor. "Ruslara gitmekle ne halt ettiğini sanıyordun?! Konstantin'in seni öldürmekte tereddüt etmeyeceğinin farkında mısın?!"

Bana bakıyor, gözleri vahşetle parlıyor. Ve öfkesinin çatlağında omuzları çöküyor ve ağır bir şekilde nefes veriyor.

Oh, kahretsin. Bebeğim benim için endişelenmiş. Noel sabahındaki bir çocuk gibi hissediyorum.

Omuz silkerken ağzım titriyor. "Madem beni istemiyorsun, kendimi öldürmem senin için neden önemli olsun ki?" Bir adım öne çıkıyorum.

Başını iki yana sallıyor ve ellerini iki yana açarak homurdanıyor. "Sen umursamaz bir aptalsın." Gözlerimin içine bakıyor, göğsü şiddetle inip kalkıyor.

"Biraz daha yaklaşıp bana ne kadar aptal olduğumu anlatmaya ne dersin?" Bir adım daha atıyorum.

Çenesi gerilir. "Ben ciddiym, Gio. Seni öldürebilirdi." Sesi düşerken kaşları çatılır.

Kalbim göğsümde çarpıyor. "Yani benden gerçekten hoşlanıyorsun, öyle mi?" Yüzüme yavaşça büyüyen bir gülümseme düşüyor.

Başını arkaya atıyor ve sert bir nefes veriyor. "Oh, kapa , olur mu?"

Ve işte o zaman aramızdaki boşluğun geri kalanını silip kollarıma atılıyor. Bakışları sanki bir kez olsun kalmak istiyormuş gibi beni sımsıkı sarıyor.

"ölmeni istemeyecek kadar seviyorum. Bu yüzden ölme, tamam mı?"

Parmak uçlarımı kadifemsi yanağının kenarına sürüyorum ve o da gözlerini kapatıp iç çekiyor.

"Hepsi bu kadar mı?" Fısıldıyorum. "Benden yeterince hoşlanıyor musun?" Ağzım onunkinin köşesine doğru eğiliyor ve arkasında zar zor bir öpücük bırakıyor. "Hmm?"

Parmaklarım saç tellerine dolanıyor ve başını kuvvetle geriye çekiyorum.

"Gio..." diye inliyor, kalp atışlarım hızlanıyor ve sikim sertleşiyor. "Söyle, bambina. Senin için önemli olduğumu söyle. Kimseyi görmediğini söyle bana

Geleceğinde benden başkası yok..." Dudaklarım onunkilerin üzerinde asılı, aralarında sadece bir nefes var. "Eğer yaparsan, bir daha aptalca bir şey yapmaya karar verdiğimde önce senden izin isteyeceğime söz veriyorum."

"Hayır, yapmayacaksın," nefes alıyor, gırtlaktan ve boğuk bir sesle.

"Hayır, yapmayacağım," diye kıkırdıyorum. "Özellikle de senin güvenliğin söz konusu olduğunda." "Beni korumana ihtiyacım yok..." Elleri saçlarıma batıyor.

Alt dudağını ısıriyorum, saçlarını sert bir avuç içine alıyorum, ruhunu arar gibi gözlerinin derinliklerine bakıyorum.

"İstemediğini biliyorum ama beni istemeni istiyorum Red. Düşündüğün kişi olmak istiyorum, söyleyecek bir şeyin olduğunda aradığın kişi olmak istiyorum. Sen benim arkamı kollarken ben de senin arkamı kollayayım." Başparmağımın çenesine değmesine izin verdim. "Şimdiye kadar anlamadın mı? Seninle *her şeyi* istiyorum."

Zorlukla nefes alıyor, gözleri parlıyor, yüksek sesle söylemekten korktuğu şeyleri ifade ediyor. "Ya her şeyi asla elde edemezsek? O zaman ne olacak?"

"Denemezsek nereden bileceksin?"

Ona bakıyorum, onu öpmek, bana her şeyi vermesini engelleyen tüm katmanları soymak istiyorum - bedeni, kalbi ve tüm o güvensizlikleri. İlk ikisini hallederken üçüncüsünü söndürmek isterdim. Ama ne zaman bir adım ileri gitsek, o iki adım geri atıyor.

"Neden korkuyorsun?" Ben soruyorum. "Bu işin gerçekten yürümesinden mi? Benim sana aşık olmamdan ve senin de bir mucize eseri bana aşık olmandan mı?"

Bir avucunu göğsümün ortasına yaslıyor. "Bunu hiç istememiştim," diye fısıldıyor.

"Neyi hiç istemedim?"

Kirpikleri açılmadan önce kısa bir anlığına kapanmak için çırpınıyor ve ağır bir iç çekiyor. "Daha önce hiç kimsenin kollarında güvende hissetmek istememiştim ama seninkinde güvende hissediyorum."

Nabzım daha yüksek atıyor. Bu kelimeler... kalbimi hızlandırdılar. Onu güvende hissettiriyorum. Bu cesur, güçlü, inanılmaz güzel kadın

Benimle güvende.

Elim boğazının kenarına geliyor. "Benimle her zaman güvendesin, bambina."

Acı bir kahkaha atıyor, nabızı dokunuşuma karşı titriyor. "Kendini kime bulaştırdığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Sanırım bana o bıçağı fırlatıp hayatıma son vermeye çalıştığın andan beri biliyordum."

Bana ağlamaklı bir gülümseme verdiğinde göğsüm kabarıyor.

"Berbat durumdayım, Gio." Başını sallıyor ve alay ediyor, yüzüne kırılğanlık kazınmış, o kadar çok ki onu kucaklamak istiyorum.

"Temizlik yapmayı sevmem iyi bir şey," diye meydan okuyorum.

"Ben de sabah insanı değilim," diyor çenesini eğerek, sanki arkamı dönüp kaçmamı sağlayacak bir şey bulmak istiyormuş gibi.

Burnunun ucunu öpüyorum. "O zaman ."

"Ben inatçıyım."

"Söylemiyor musun?" Kıkırdıyorum.

Elinin tersiyle omzuma vuruyor, sırtışı kalbimin onun kilidini açmasını bekleyen kaynaşmış parçalarını çözüyor.

Kaşları çatıldı. "Bazen ağlıyorum."

Ellerimi yüzünün iki yanında kenetliyorum ve doğrudan duygulu gözlerine bakıyorum. "O zaman sana izin vermek için orada olacağım."

"Gio..." diye fısıldıyor ve kalp atışlarım onun kırık sesinden dolayı dengesizleşiyor.

", değil mi?" Çenesini kavradım ve onu öptüm. "Bundan kaçmak istemiyorum bebeğim. Kalmak için milyonlarca neden varken olmaz. Ve ne yazık ki senin için, o sebeplerin her biri sensin."

Alt dudağı titriyor ve ben devam ederken gözlerini sıkarak kapatıyor.

"Senden asla bıkmayacağım, Iseult. Bu yüzden ne istersen söyleyebilirsin ama hiçbir şey beni senden uzaklaştıramayacak."

"Bunu bilemezsin." Bana bakıyor, gözyaşları yanaklarından için savaşıyor, ama sanki tüm onlarla savaşıyor.

"Sakın bana bildiklerimi anlatma."

Nefesleri dudaklarımda geziniyor, sıcak ve baştan çıkarıcı.

"Kaderinde benim olmak varmış, Iseult Marino. O yüzden, devam et..." Diğer elimle saçından bir avuç tutuyorum. "Koş. Sana meydan okuyorum. Ama şunu bil ki

Sonunda, seni her zaman bulacağım ve kollarım seni eve getirmek için her zaman bekliyor olacak."

Kaşlarının arasında çatık bir çizgi belirdi. "Beni neden istiyorsun?"

"Çünkü benim için o sensin, aptal." Ağzımın köşesi yukarı kalkıyor. "Vay be." Gözyaşları içinde attığı kahkaha çok sevimli. "Bu çok romantik."

"Ne diyebilirim ki?" Bir kolumu sırtına dolayarak onu kendime çekiyorum. "İçimdekileri dışarı çıkarıyorsun."

"Başka ne yapabilirim?"

Bu anı tek başıma mahvetmek üzere olmadığımı umarak iki elimi de onun üzerinden çekip birkaç adım geri çekiliyorum. "Beni mutlu ediyorsun. Ve seninle tanışana kadar bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum."

Yavaşça bir dizimin üstüne çöküyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor kuşkuyla, gözleri yuvarlaklaşıyor. "Ayağa kalk. Lütfen ayağa kalk."

Ama yapmadım. Onun yerine cebime uzanıp geçen hafta ona aldığım yüzüğü çıkarıyorum.

"Ben hiçbir zaman mükemmel bir adam olmadım," diyorum. "Ve sen de muhtemelen tanıdığım en az mükemmel kadınsın."

Alay ediyor. Ve gülüyor. Ve ağlıyor, gözyaşları özgürce yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Ama mesele şu ki Red, senin mükemmel olmana ihtiyacım yok. Sadece benim olmana ihtiyacım var. Ve bir süredir seni karım yapacağımı biliyordum. Şimdi, bunu gerçekten yapıyorum."

"Gio... yapamayız," diye mırıldanıyor, kutuyu açtığımda ağzını kapatmak için elini yavaşça kaldırıyor.

"Yapabiliriz." Bakışlarını tutuyorum. "Eğer baban bir ittifak istiyorsa, ona bir ittifak vereceğiz. Ve bunu müthiş bir ittifak haline getireceğiz çünkü seni mümkün olduğunca çok kez hamile bırakmayı planlıyorum."

Gözlerinin altını siliyor. "Sen delisin."

"Delilik doğru, çünkü bazen sana karşı hissettiklerim aklımı kaçırmışım gibi geliyor."

Kalp atışlarım zonkluyor, bekliyorum, umut ediyorum... Hayır derse ne yapacağımı bilmiyorum.

Aslında istiyorum. O yüzüğü parmağına sokacağım ve onu yatağıma çimentolayacağım, çünkü bu kadın benden kaçamayacak.

"Kelimelerle aran gerçekten çok iyi." Bir kahkaha daha attı ve Tanrım, hayatımın sonuna kadar onun kahkahalarını dinleyebilirdim.

"Sana aşık oluyorum, Iseult Marino." Nefesi kesildi. "Beni sevemezsin."

"Evet, var, benim küçük bambina'm ve sen de bununla yaşamak zorundasın."

Dişleri alt dudağını çekiştiriyor, sulu bakışları şaşkınlık ve inançsızlıkla dolu.

"Peki ne diyorsun? Birlikte kusursuz olmak ister misin, yoksa ben yaşlılıktan ölene kadar beni tahmin yürütmeye devam mı edeceksin?"

Sert bir nefes vererek, dikkati bana dönmeden önce tavana bakıyor. "Peki, seni aptal. Seninle evleneceğim."

Sonra kocaman bir sırtışıla elini bana doğru uzatıyor. Ve lanet olsun, fikrini değiştirmesi ihtimaline yüzüğü çıkarıp parmağına takmak için acele ettim.

Pembe altın kordonlu dört karatlık tektaşa bakıyor. Bana onu hatırlattı: güzel, güçlü, kendi başına ıslıl ıslıl parlıyor.

"Bu... vay canına," diye fısıldıyor, gözlerini parmağından ayıramıyor.

Ayağa kalkıyorum. "Bunun aslında benimle evlenmek zorunda anlamına geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Maalesef." Sırıttıyor.

"O zaman neden gülümsüyorsun?" Avuç içim çenesini çevreliyor, hızlı bir öpücük için ağzını çekiştiriyor, inleme sesi çıkardığında hırslıyorum.

"Kapa çeneni," diye fısıldıyor, sonra dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.

Ben işi devraldığımında inliyor, kadınsı zevk sesleri dalgalar halinde gelirken ağzını harap ediyor. Ben göğsümün derinliklerinde homurdanırken elleri sırtımda, tırnakları pençeliyor.

Onu lanet bir hayvan gibi becermek istiyorum. Onu yere atmak, kışını , avucumla yanağını yere bastırırken ona vurmak. Ağzımı onunkinden ayırmadan, kollarımı kalçalarının altından kıvırıyorum ve onu havaya kaldırıyorum, vücudu benimkine mükemmel bir şekilde uyuyor. Kolları dönüyor

Onu sarmal merdivenlerden yukarı çıkarırken boynuma sarılıyor. Yatak odasının kapısını ayağımla iterek açıyorum, yatağa iniyorum, hala onu öpüyorum, vücudum onunkinin üzerine düşüyor.

O inerken parmakları her yerde, sesler aramızda titreşirken kalçalarını zonklayan horozumun etrafında ögütüyor.

Göğsümü iterek kendini üstüme atıyor, orada oturuyor ve tahtının tepesindeki bir tanrıça gibi bana bakıyor.

Gözleri elindeki yüzüğü alıyor, yüzünde bir gülümseme seğiriyor. "Yarın döndüğümde ona söyleyeceğim. Babama bizden bahsedeceğim."

Dirseklerimin üzerinde yükseliyorum ve saçlarını bileğime dolayarak onu ağzıma doğru çekiyorum. "Bunu duyduğuma ne kadar sevindiğimi bilemezsin."

Dişlerim çenesini sıyrıyor, sikim kalın ve onun için hazır.

"Sanırım anlayabiliyorum." İnliyor, kendini bana karşı

salıyor. "İşte böyle, bebeğim. Seni duymama izin ver."

Elleri saçlarıma gidiyor, içimde dönerken sertçe kavırıyor ve sikimin onun içinde olmak için can atmasına neden oluyor. Hâlâ düğünden kalma o elbiseyi giyiyor ve parmaklarımı kalçalarının üst kısmında gezdirerek elbiseyi yavaşça yukarı çekiyorum. Ve sonra hatırlıyorum.

Külot giymiyor.

Anında onu altımda çeviriyorum, ağırlığımı vücuduna bastırıyorum, elbisesini açıkta kalana kadar yukarı çekiyorum. Boyum zonkluyor, umutsuzca onu çıplak hissetmek istiyordum.

"Orada kal ve sakın kımıldama," diye uyarıyorum yataktan kalkarken, göğsünün şiddetle çırpınışını izliyorum.

Ellerim kravatıma gidiyor, ayaklarının arasında dururken çözüyorum, yataktan sarkıyor, vücudu yırtık pırtık ve beni izlerken tahrik oluyor.

Kravat çözüldüğünde "Otur," diyorum.

"Neden?" Bakışlarında bir meydan okuma

parıltısı var. "Bir daha sormayacağım, bambina.

Otur bakalım."

İstediğimi yaparken nefes alıp verişleri sığlaşıyor, yatakta kıvranıyor, tamamen tahrik olmuş durumda. Eğilip kravatımı gözlerine doluyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıltıyla soruyor ama sesinde korkudan çok heyecan var.

"Senin içine girmeyeli çok uzun zaman oldu, Red." Elimin tersi çenesinin kıvrımını okşuyor ve kollarındaki tüm tüyler diken diken oluyor. "Seni düşünerek geçirdiğim çok fazla gece oldu. Islak ve sıcak amının içindeyken ne kadar iyi hissettiğimi hatırlayarak geçirdiğim çok gece oldu."

Yanakları kızarmış bir şekilde rahatsızca kıpırdanıyor.

"Seni özledim bebeğim ve beklemekten bıktım. Sikimin etrafında kenetlendiğini hissetmeliyim. Boşaldığını hissetmeliyim."

Bir avucumla onu yatağa geri itiyorum. "Elbiseni kaldır ve kalçalarını iyice aç."

Parmak uçları elbisesinin içinden çıkan çakıllı meme uçlarının üzerinde gezinirken boğazı düğümleniyor.

"Hadi ama, bambina. Üzerindeki o lanet elbiseyi yırtmadan önce bana o güzel amcığını göster."

Parmak uçlarını vücudunda gezdirmeden önce göğüslerini sıkarak inliyor, iki eliyle kumaşı toplayıp yukarı kaldırırken uyluğunun ortasına ulaşıyor.

Bacaklarını açıp bana yemek yapmak üzere olduğum o pırıl pırıl amcığı gösterdiğinde boğazımdan onaylayıcı bir hırıltı yükseliyor.

"Çok güzel..."

Elim yaklaşıyor, parmak eklemlerim kalçasına sürtünüyor. Avucumun hızlı bir hareketiyle amına sert bir tokat atıyorum.

Klitorisine vurduğumda çığlık atıyor, ben de başparmağımla hassas etine bastırarak tekrar yapıyorum.

"Bu hoşuna gitti, değil benim pis kızım?"

Baş döndürücü bir cevap inliyor ve ben de ona sert bir darbe daha indirerek avuç içimi ağrıyan etine sürtüyorum. Kıçını yatağın derinliklerine doğru yuvarlarken elleriyle çarşafları yumrukluyor. Bir yıldan fazladır onun içine girmemiştım, o kelepçeleri onun dairesinde kullandığımdan ve o kelepçelerden kaçtığından beri.

Ondan sonra başka kimseye bakmadım bile. Çünkü bu kadının eline su dökebilecek başka kimse yok.

Beni görememesini, ona yapacağım şeyleri, hissettireceğim şeyleri görememesini seviyorum.

Gömleğimin düğmelerini çözmeye başlamadan önce parmaklarım dizlerini sarıyor, onun kıvranışını izlerken her bir kolunu çekiştiriyorum. Pamuğu yere atıyorum ve ellerim kemerime gidiyor.

Şakırtı sesi odada yankılandığında kıvrımları baygın bir şekilde kıvrılıyor. Kemerini ikiye katlayıp soğuk metal tokayı göğüslerinin arasından geçiriyorum.

"Gio... Tanrım, bana ne yapıyorsun?" diye bağıyor, altında kıvranıyor.

Ben.

İki elimle göğüslerini avuçlayıp sıkıyorum. Önce o Ne yaptığımı fark edince elbisesinin kıvrımından tutup kabaca ayırdım.

kumaşı ikiye ayırıp dolgun göğüslerini ortaya çıkarıyor, onları avuçlarımın içinde yoğuruyor ve ben bu mükemmelliğe bakarak inliyorum.

"Sen lanet bir rüyasın," diyorum kemerimi çift kelepçeye bağlarken.

Kemerini sert bir meme ucunun üzerinde gezdirip, deriyi ıslak yarığının arasına sokana kadar vücudundan aşağı çekerken, soluk soluğa nefes alıp veriyor.

"Oh, kahretsin," diye inleyerek mırıldanıyor, kemerin sert kenarı klitorisinin üzerinde gezinirken, daha fazlasına ihtiyacı varmış gibi sırtını eğiyor. "Çok yaklaştım!" diye haykırıyor, salıverilmek için yalvarıyor ama ben bunu yapmaya hazır değilim.

"Henüz değil," diye uyarıyorum, dokunuşumu geri çekiyorum, sadece onun için aldığım özel bir şeyi almak için komodine doğru uzanıyorum.

Hayal kırıklığı içinde küfrediyor, kalçaları daha fazlası için dışarı fırlıyor.

Avuçlarımı kalçalarının altından geçirip onu yüzüstü çeviriyorum, elbisenin geri kalanını sertçe çekiştirerek kıvrımlarını geçip ayaklarımın etrafında toplanana kadar aşağı indiriyorum.

İyi ki dolabımda onun için kıyafetler var, iş yerindeki asistanıma aldırduğım kıyafetler. Red'in onları giymesi için bir neden olur diye umuyordum.

Hiçbir şey göremese de yüzü sanki bana bakıyormuş gibi dönüyor. Ve yavaşça, parmak uçlarımın her yara izini, ona hissettirilen her acı örneğini takip etmesine izin veriyorum.

İrkiliyor, nefesleri kesik kesik ve düzensiz. Yara izlerini görmemden hâlâ rahatsız olmasından nefret ediyorum. O kadar nefret ediyorum ki acıtıyor.

"Sen benimsin, Red. Nefes kesici her santimin benim." Yanında diz çöküyorum ve parmaklarımın yerine ağzımı koyarak omurgasını öpüyorum.

"Nefes kesici değilim," diye nefes alıyor.

Kendisini bu şekilde düşündüğünü bilmek, Sergey'i bulup ölümün merhametine bırakana kadar yıllarca ona işkence etme isteği uyandırıyor.

Yavaşça saçlarını omzundan çekiyorum ve dudaklarımı kulağına doğru indiriyorum.

"İşte burada yanıyorsun, bambina." Fısıldadığım kelimeler sert ve anlam yüklü. "Ama sorun değil. Bana inanma. Seni ikna etmem için daha yıllarımız var."

Bir elimi bedenlerimizin arasına sokuyorum ve onu kalçalarının arasından okşuyorum. Onun zevk dolu sesleri sikimin sarsılmasına neden oluyor.

"Sana ne kadar güzel olduğunu düşündüğümü hatırlatacağım." Sıcak nefesim ensesinde dolaşıyor. "Bana güveniyor musun?"

"Evet." Başını sallıyor.

Gözlerim keskin bir şekilde kapanıyor ve uzun bir nefes alıyorum, ağzımın üzerinde bir sırıtma kıvrılıyor. Çünkü ilk kez bana güvendiğini yüksek sesle itiraf ediyor. Ve onun için bunun bir anlamı var.

"Benimle güvendesin. Bunu unutma." Sonra her iki bileğini de alıp yarattığım kemer kelepçelerine geçiriyorum ve bir ucundan çekiştirerek sıkıca sarıyorum.

"Beni geçen seferki gibi bırakmasan iyi edersin," diyerek ağzını yavaşça sallayarak alay ediyor.

"Hiç şansın yok." Bir an için ayağa kalkıyorum, sadece onu geri çevirecek kadar ve kendimi yatağa yerleştiriyorum, onu göğsümün üstüne yerleştiriyorum. "Yüzüme otur, Red."

"Ne?" Ağzı titriyor.

"Hadi ama bebeğim. Utangaçmış gibi davranma. Kalk ve yüzüme otur. Ver o amcığı bana."

Meme uçları sertleşiyor ve onları iki parmağımın arasında sıkıştırarak güzel dudaklarından bir inilti çıkarıyorum. Üstümde titriyor, göğsümde yukarıya sallanmaya başladığında nefesi titriyor, ta ki çeneme yerleşene kadar.

Kıkırdıyorum. "Yüzüm dedim ve ciddiymdim."

Kalçalarını kavrayarak onu havaya kaldırıyorum ve nefes alabildiğim ve tadabildiğim tek şey o ve sadece o olana kadar ağzımın üzerine indiriyorum.

SONUÇ

Dili klitorisimin üzerinde kışkırtıcı daireler çiziyor, nefesleri sıcak ve en hassas etimin etrafında harap oluyor.

Açıklığımı kapatana kadar yavaş, işkenceli bir yol izliyor, tırnaklarım üst uyluğunu pençelediğinde hırlıyor, parmaklarım ağır horozunun tepesinde tüyleniyor.

Ona istediğim gibi dokunamıyorum, onu göremiyorum ve bu beni sadece daha çaresiz ve muhtaç hale getiriyor.

Kendimi ıslak ve ahlaksız hissediyorum, dilinin etrafında çırpınıyorum, sanki durmasını istiyorum ama aynı zamanda istemiyorum. Bu his bağırsaklarımı sarıyor, uzuvlarımın arasından geçiyor. Beni her orgazma ulaştırdığında, sanki bir öncekinden daha iyiymiş gibi hissediyorum.

Dilini acımasız bir güçle içime sokuyor, sanki özümle, tadımla ve beni bu hale getirebileceğini bilmenin heyecanıyla ziyafet çekiyor - onun fahişesi, onun her şeyi.

"Oh, lanet olsun!" Artık utanmadan ya da bunun ne kadar delicesine samimi olduğunu umursamadan, niyetinin ne olduğunu bana söylediği anda hissettiğim gibi değil, kendimi onun ağzına sürüyorum.

Daha önce hiç bir erkek beni bu şekilde yememişti. Ama Tanrım, Gio'nun umurunda bile değil. Beni hayal bile edemeyeceğim bir kadın haline getirip sikerken homurdanıyor.

Avuç içleri kıcımın üzerinde dönüyor, sert bir tokat atmadan önce her bir yanağı kavırıyor. Bu beni sadece sıcak ve ahlaksız yapıyor, beni sadece onun götürebileceği o uçuruma ulaşmaya ihtiyacım var.

Uzun ve derin hırıltılar , beni kendi baştan çıkarıcılığıyla doyuruyor, titreşimler uzuvlarımı delip geçiyor. Klitorisimin etrafında hissedebiliyorum ve bu açlığı, damarlarımda yüzen yanmayı daha da alevlendiriyor.

"Evet, aynen . Durma!" Yalvarıyorum.

Neredeyse geldim. Sadece biraz daha.

Kıcımın yanaklarını acıyana kadar açıyor, sonra klitorisimi dudaklarının arasına alıyor, dili çılgınca etrafını çiziyor, hisler aşılabilir hale gelene kadar kemiriyor ve fiskeliyor. Bana daha fazlasını veriyor, öfkeyle homurdanıyor ve ben düşene kadar parçalanma ihtiyacı geliyor. Sert ve hızlı. Başım dönüyor, kalbim hızla çarpıyor, gözlerim dönüyor.

Ama durmuyor. Ben onunla savaşıırken o devam ediyor, bu his çok baskın.

"Yapamam, Gio. Bir tane daha olmaz," diye kekeliyorum titrek bir nefesle.

Ama beni rahatlatmak yerine kıcımı tokatlıyor ve daha da sertleşiyor, dilini düzleştiriyor ve beni ona binmeye zorluyor.

"Oh, Tanrım!" Güçlü bir his bedenimi sararken çığlık atıyorum ve tekrar tırmanıyorum.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan beni biraz geriye itiyor ve ağzı yerine en yoğun titreşimler göbeğime çarpıyor.

"Siktir!" Çığlık atıyorum. "Bu da ne?"

Nefesim kesiliyor, iliklerime kadar çıldırıyorum, barbarca bir rahatlamaya ihtiyaç duyuyorum.

"Bu benim sana hediye. Oyuncaklarını ne kadar çok sevdiğini biliyordum."

Ayarları daha hızlı bir tempoya çeviriyor ve vücudum kasılırken bir yanıt bile oluşturamıyorum. Parmaklarını içime sokuyor ve ben vücudunun üst kısmına düşüyorum, gözlerinin her şeyi alması için açık ve çıplak. Ve bana bunu yaparken en mahrem yerime baktığını bilmek beni daha da tahrik ediyor.

Parmaklarını kıvrıyor, vibratör ihtiyaç beni ele geçirene kadar hızlı vuruşlarla titreşiyor.

Çığlık atarken vücudum kavisler çiziyor. "Aman Tanrım, boşalmadan duramıyorum!"

"Evet, işte böyle bebeğim. Benim küçük fahişem gibi al ve bir fahişe gibi çığlık at."

Hayatımda yaşadığım en güçlü orgazmın etkisinden kurtulamadan beni havaya kaldırdı, iri ve güçlü ellerini belime doladı, bedenimi yüzüstü yatağa attı.

Bileklerim kemerin çekiştirmesinden dolayı geriliyor ama yanmayı seviyorum. Bana yaptığı her şey hoşuma gidiyor. Beni çaresizce istemesini arzuluyorum. Beni kontrol etmesi, sahip olması için alması.

"Dizlerinin üzerine çök, Red." Onun talepkâr ses tonuyla içim zonkluyor, dolmak için can atıyorum. Arkama sert bir tokat attı. "Kıcını kaldır."

Bileklerim sırtımın küçük kısmına dayanmış halde bağırarak ayağa kalkıyorum.

"O kadar güzelsin ki bağlanmışsın, merhametime kalmışsın, güzel amcığın yatağa damlıyor."

Vücudumun onun için yaptıklarını bilmekten hiç utanç duymuyorum.

Göğsümü yatağa yaslayarak kalçalarımı daha da yukarı kaldırıyorum.

"Aferin kızıma," diye homurdanıyor, bir avucunu ağrıyan göbeğimin üzerinde gezdirerek

Ben tıslarken, yoğunluğu neredeyse dayanılmaz.

İki parmağını klitorisimin her iki yanında gezdirerek beni bir kez daha çılgına çevirirken, "Becer beni," diye soluyorum. "Lütfen, Gio. Bana sertçe ver."

"Bunun için yalvarmanı duymak hoşuma gidiyor. Seni sikimle dolduracağım.

Merak etme bebeğim."

Bana dokunmayı bırakmıyor, dizlerimi güçsüzleştiriyor, kendimi dik tutamıyorum. Ama duruyorum. Öylece kalıyorum. Açık, yalvaran ve onun her şeyine ihtiyaç duyan.

Aletin tepesinin içime girdiği anı hissediyorum ve her şeye ihtiyacım olduğu için onun adını haykırıyorum.

Öylece kalıyor, sadece ucu içimde. Saçlarımı sertçe yumrukluyor, başımı gidebildiği kadar geriye çekiyor.

"Sikilmek mi istiyorsun? Bu mı, bambina?"

"Evet...lütfen." Nefes alışlarım ciğerlerimi kasıp kavuruyor.

Biraz daha yaklaştığında inliyorum, bedenim onun için geriliyor.

Kulağıma yaklaşıyor, sıcak nefesi nabzımın üzerinde geziniyor. "Tamam bebeğim," diye . "Sanırım artık

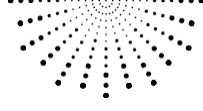
şeytan."

Ve tek bir vahşi hamleyle, ben çılgılık atana kadar bana saplanıyor. Ama gevşemiyor ya da gücünü kabul etmem için bana bir saniye bile vermiyor. Bunun yerine, bir vahşi gibi içime dalıyor, kafa derim zonklayana kadar saçlarımı daha sıkı kavırıyor, vücutlarımızın sesleri havadaki erotik akıma katkıda bulunuyor.

Beni saatlerce götürüyor, bundan eminim. Vücudum güçsüzleşene, her kasım yanana ve ağrıyana kadar, yine de damarlarım onun verdiği her şeyi alma arzusuyla doluyor.

Hiçbir şeyin onu istediğini almaktan alıkoymasına izin vermeyen bir adam gibi ve istediği şey... benim.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

GÜNEŞ IŞIĞI PERDELERİMİN ARALIĞINDAN İÇERİ SÜZÜLÜRKEN

Nefes kesici kadın göğsümün üzerinde uyanıyor, başı omzumla boynum arasında sıkışmış, vücudu dün gecedен belli ki doymuş. İç çekiyor, ben başının okşarken dudaklarındaki memnun gülümsemeyi silemiyor.

"Nasıl uyudun?" Sesim hırçın.

İkimiz de çıplaktık, ten tene ve bu hayatım boyunca birine en yakın hissettiğim andı.

"Yatağın yeterince rahat." Alaycı bir gülümseme ağzını çiziyor.

"Yatağımızı kastediyorsun." Bir parmağımı çenesinin altına koyarak yüzünü yukarı kaldırıyorum. "Benimle evlendiğinde senin olacak."

Başını kaldırıyor ve çenesinin üzerine koyuyor. "Hakkınızdaki onca dedikoduya rağmen aynı adam olduğunuza inanmak çok zor."

"Çünkü ben aynı değilim," diye kolayca itiraf ediyorum. "O keskin pençelerini sırtıma geçirdiğin ve bırakmayı reddettiğin andan beri farklı bir adam oldum."

Parmaklarının arkası çenemdeki kirli sakalın üzerinde geziniyor. "Seni bırakmayı biraz zorlaştırıyorsun, Giovanni."

Başımı salladım. "Bekle bir dakika."

hızla sırt üstü çeviriyorum ve kaburgalarını gıdıklamaya başladığımda ciyaklıyor.

"Az önce benden hoşlandığını mı itiraf ettin?"

Gülüyor, beni itmeye çalışıyor. "Asla öyle bir şey demedim!"

Kahkahası büyüyor, kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi atmasına neden oluyor. Başımı sallıyorum.

"Hiç söyleyecek misin?" Bakışlarındaki dinginliğe baktıkça kalbim hızla çarpmaya devam ediyor.

"Ne diyeyim?"

"Sana gerçekten nasıl hissettiriyorum?"

Yüzündeki tüm eğlence yavaşça dağılır.

İç çekerek yanağını sıkıyor. "Peki. Ama bunu sadece bir kez söyleyeceğim ve muhtemelen bir daha asla söylemeyeceğim."

Nabzım kulaklarıma çarpıyor.

"Devam edin, Majesteleri." Sırıtiyorum.

"Oh, Tanrım..." Bir an için gözlerini kapatıyor. "Bunu yaptığımı inanmıyorum ama işte başlıyoruz." Boğazını temizliyor ve bana bakıyor. "Annem öldüğünden beri, sonra da Sergey'in bana yaptıklarından sonra, insanlara yaklaşmaktan nefret ettim. Ailem vardı, Kora vardı ve bu bana her zaman yetmişti. Ama şimdi..."

Sessizlik uzuyor ve Tanrım, daha fazla konuşmazsa kalbim ikiye bölünecek.

"Ama şimdi, sana bir daha asla yakın olamayacağım düşüncesi beni öldürüyor. Seni yatakta başka biriyle hayal etmek, başka birini sevmek... fiziksel olarak acı veriyor, Gio." Elimi tutup göğsünün ortasına koyarken sesi alçalıyor. "Tam buram acıyor ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum."

Gözlerimi dikmiş bakıyorum, az önce söylediği şeyin büyüklüğü beni şaşkına çeviriyor.

"Bir şey söyleyecek misin?" diye soruyor. "Yoksa sadece bana bakıp tüm bunları itiraf ettiğim için kendimi bir pislik gibi mi hissettireceksin? Çünkü bunu daha önce hiçbir erkeğe söylemediğimi bilmeni isterim."

Bir iniltiyle çenesini kavradım ve ona bakmadan önce sertçe öptüm.

"Bunun benim için ne anlama geldiğini bilmiyorsun, bambina." Alnımı indiriyorum

onunkine. "Kalbin benimle güvende," diye fısıldıyorum dudaklarının arasından. "Benimki de seninle güvende mi?"

İçini çekiyor ama tek kelime etmiyor ve bu da onu dehşete düşürüyor.

Ben.

Alnını avuçluyorum, kalçalarımı yumuşak uyluklarının arasında dolaştırıyorum. Şaftım

kaya gibi sert, eve buyur edilmek istiyor, aramızdaki bağı ihtiyaç duyuyor.

Ellerini sırtımda birleştiriyor, tırnakları kaslarımı deliyor. Ve gözlerimi onunkilerden ayırmadan, hızlı bir hareketle içine girdim.

hareket ediyorum, dn geceden daha yavaş ilerliyorum, tamamen içine girene kadar sürüyorum.

ylece kalıyorum, gözlerinin içine bakarken, elimin tersiyle yanağının soluk yumuşaklığını hafifçe okşarken, onun sıcaklığı ve hararetiyle sarmalanıyorum. "ok iyi hissediyorsun, bambina."

"Daha hızlı," diye yalvarıyor, kalçalarını yukarı doğru kıvrarak.

Avucum boğazını sıkıyor, nabzı parmak ularımda çılgınca atıyor.

"Uyluklarını daha geniş a," diyorum ve o da hemen bana uyararak daha derinlerine girmeme izin veriyor.

Ağzımı onunkine götürüyorum, yavaşça öpüyorum, dudaklarımdan tutku ve ham ihtiyaç sızıyor. Bana hissettirdiklerini daha önce hiç kimse hissetmedi ve hissetmeyecek. Bu farklı bir şey, dünyayı sarsan bir şey ve tamamen bize ait bir şey.

Elim aşağı uzanıyor, terden sırlıklam olmuş bedenlerimizin arasında klitorisini okşuyor.

İnliyor, duvarları beni sıkıca kavırıyor, vücudu bırakmaya hazır. Ve ben durmuyorum. Her şeyi alıyorum, dilimin etrafındaki zevk seslerini, doyumsuz bedenini memnun etmek için benim.

Ve onun gözleri benimkilerdeyken, dalga dalga dağılışını izliyorum, hepsi benim oluyor.

Ben de onu takip ediyorum, içine doluyorum, bu duygunun sonsuza dek sürmesini istiyorum.

SONUÇ

Kendimi hiç onun kollarındayken hissettiğim kadar canlı hissetmemiştim - beni en kötü halimde gören bir adam.

Yine de hala burada, beni istiyor. Sanki onun tüm evreniymişim gibi bana bakıyor.

Yüzük parmağımda parlıyor ve evet dediğime inanamıyorum. Pervasızca ve aptalcaydı ama doğru hissettiriyordu. Annem mutlu olacaktı. Ondan hoşlanacaktı. Bundan eminim. Bahse girerim onu gldrecekti.

Sözleri kafamda çınlıyor. *Sana aşık oluyorum*, dedi. Her ne kadar karşılık vermek için her şeyi tüketen o duyguyu hissetsem de, yapamadım.

Çünkü ben aşk hakkında ne bilirim ki?

İri, güçlü eli sırtıma dolanmış, ben de onun atan kalbine sarılmış, duygularımın büyüklüğünün onun vahşi kalp atışlarına yansıdığını hissediyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, bana bakmak için geriye doğru eğilerek.

Bir erkek aynı anda hem güzel hem de vahşi olabilir mi? Sizi korkutan ama aynı zamanda hayran bırakan dev bir dağ gibi.

"Hayatımın geri kalanında seninle birlikte olmak zorunda kalmamın ne kadar talihsiz olduğunu düşünüyordum," diye espri yapıyorum.

"Tanrım, kadın," diye kıkırdıyor. "Seninle seviştikten sonra bile bana karşı nazik olamıyor musun?"

Kalbim küt küt atıyor.

Seviştik.

Berbat değil.

Benimle sevişti. O

da böyle söyledi.

Adını koyamadığım duygular, nefes alamadığım, göremediğim bir selde boğuluyormuşum gibi bedenimde sürükleniyor - çok fazla ama yeterli değil.

Benimle sevişti.

Yine de dürüst olmak gerekirse, bunu zaten biliyordum. İçimdeyken, ruhumun parçalarını alırken bunu hissettim.

Tembel bir gülümseme günahkâr ağzını selamlıyor. "Daha önce kimse seninle sevişmedi, değil mi?"

Başımı sallıyorum, sığ nefeslerimi sakınleştiremiyorum.

"O zaman hayatının geri kalanını benimle geçirecek olman iyi bir şey," diye ekliyor, bakışları şiddetle dolu. "Çünkü seni nefret ediyormuşum gibi becermekten zevk alsam da, seninle nefret etmiyormuşum gibi sevişmeyi daha çok tercih ediyorum."

Ben daha ne dediğini anlayamadan yanağımı avuçlayıp beni göğsüne bastırıyor ve başımın üstüne bir öpücük bırakıyor.

Duygularımın beni tamamen ele geçirmesiyle parmaklarımı ona doluyorum ve babamın ilk kez aşık olacağını kabul etmesini umuyorum.

Telefonum yüksek sesle ve sinir bozucu bir şekilde çaldığında "Ugh," diye inliyorum.

Kalkmak istemiyorum. Sonsuza kadar onun yatağında kalmaktan memnunum, kimin aradığını görmek için hareket etmek istemiyorum. Kolunu bana doluyor.

Hücre durur, ancak saniyeler sonra rahatsız edici ses devam eder.

"Bunu almalıyım..." Kolumu uzatıyorum ve komodinin üstündeki telefona dokunuyorum.

Telefon elime geçer geçmez Gio'nun elinden kurtulmak için manevra yapıyorum ve arayanın babam olduğunu görüyorum. Sanki bir şekilde nerede olduğumu öğrengibi nabzım atıyor. Henüz sabahın çok erken saatleri ve normalde işle ilgili konularda en azından öğle yemeğinden sonraya kadar aramaz.

Cevap verirken zihnimde endişe yankılanıyor.

"Alo?" Esniyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır," diye ateş eder. "Neredesin sen?"

Kalp atışlarım hızlanıyor. Sesi öfkeli geliyor.

"Sorun nedir?" Gio yastıklara yaslanıp yüzünü ovuştururken, triseps kasları gerilirken hemen ayağa fırlayarak soruyorum. "Sana bir soru sordum.

Neredesin sen?" Ses tonu keskin bir ısıruk gibi, kollarımdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Şehirdeki evimde. Düşünden sonra eve dönmektense oraya gitmek daha kolaydı. Bana neler olduğunu anlat."

"Derhal eve gelmen gerekiyor."

"Bu yarına kadar bekleyemez mi?" Konunun ciddiyetini ölçerek soruyorum.

"Olamaz. Bekliyor olacağım." Sonra hat kesilir.

Elimdeki telefona bakıyorum, neden böyle konuştuğuna bir anlam veremiyorum.

"oluyor?" Gio oturmak için hareket etti. "Ne dedi o?"

Omuz silkiyorum, kalbim küt küt atıyor. "Beni hemen görmesi gerekiyormuş." Telefonuma bakmadan önce ona bir göz attım. "Eve gitmem gerekiyor."

"varır varmaz bana mesaj at," diyorum. "Genelde böyle yaparım."

Avucuyla çenemi kavırıyor. "Artık benim."

"Otur. Şimdi." Bir sandalye çekip masasının karşısına oturduğumda babamın bakışları sertleşiyor.

Evine girer girmez içimi bir korku kapladı. Babamın zaten beni beklediğini söyleyen askerler dışında ev sessizdi.

Döner sandalyede ileri geri sallanıyor ve bana ağır ve söylenmemiş bir şeyle bakıyor.

Parmaklarım çıplak yüzük parmağımın üzerinde geziniyor, içeri girmeden önce nişan yüzüğümü çıkarmayı hatırladığım için minnettarım. Şu anda torpido gözümde ve onu kaybedeceğim diye paranoyak oldum.

"Peki, bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

Kendini masaya doğru çekiyor, dirsekleri tahtaya güm diye çarpıyor.

"Ne kadar sürecek?" diye soruyor dişlerini sıkarak.

"Ne?" İfadem büküldü, gözlerim onunkilere dikildi.

"Beni aptal yerine koyma, sevgilim."

Alay ediyorum. "Tahmin oyunları için çok yorgunum baba." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bu sefer seni kızdıracak ne yaptım söyle bana."

Parmak eklemleri solana kadar elini yumruk yaptı. "Ne zamandır Gio'yla takılıyorsun?"

Bütün hava ciğerlerimi terk ediyor.

Nasıl öğrendi?

"Orada oturup inkâr mı edeceksin?" Soğuk, acımasız bir ürperti sırtıma hücum ediyor.

Yüzümü eğiyorum ve omuz silkiyorum, saklanmaktan çok yoruldum. Artık saklanmak istemiyorum.

"Biliyor musunuz? Ben değilim. Gio ve ben birlikteyiz." Gözleri yarıklara dönerken bir bacağımı diğerinin üzerine atıyorum.

"Bu ne cüret? O senin kız kardeşinin nişanlısı! Ailemize nasıl böyle bir utanç getirirsin?" Öfke ve hayal kırıklığı yüz hatlarında yer kapmak için savaşıyordu.

Bana utançla baktığını görmekten nefret ediyorum. "Nasıl öğrendin?"

"Yapmadım ama şüphelenmiştim." Başını sallar. "Ve sen de az önce o."

noktada bir önemi yok, değil mi? Ona Gio'yu anlatacaktım. Bugün de benimle. Belki bunun sadece bir takılma olmadığını anlamasını sağlayabilirim.

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istememiştim. Onunla sen Eriu için plan yapmadan önce tanıştım. Bu rastgele değildi. Sanırım gerçekten-"

"Sessizlik." Masanın üzerinde kamburlaşırken burun delikleri genişliyor. "Kız kardeşine ne yaptığını biliyor musun?!"

"Patrick, dur!" Fernanda içeri giriyor, kahverengi saçlarını topuz yapmış, uzun beyaz bornozunu sıkıca sarıyor.

Dikkati tekrar babama dönmeden önce nazik gözleri beni selamlıyor. Onu burada, annemin evinde görmekten nefret etsem de, şimdi anlıyorum - sevdiğin kişiyle birlikte olmamanın acısını. Bir zamanlar birbirlerini önemsiyorlardı ama ailesi tarafından ayrı düştükleri için birlikte olamadılar. Onun yerine Gio'nun korkunç babasıyla evlenmek zorunda kaldı. Gençken başlarına gelenler hiç adil değildi.

"Seni tüm kalbimle seviyorum Fernanda," diyor babam elini tutarak. "Ama bu benimle kızım arasında."

"Ama birbirlerini seviyorlar Patrick," diye vurguluyor, anlayış göstermesi için ona yalvarıyor. "Bunu göremiyor musun?" Dikkatini bana yöneltirken bakışlarını şefkat dolduruyor. "Bırak birlikte olsunlar, tatlım. Doğru olan bu."

"Hayır..." Sert bir nefes alıyor. "Doğru olan şey, gizlice dolaşıp aileye utanç ve mahcubiyet getirmek yerine bana gelip benimle konuşmalarıydı." Dikkatini bana yöneltti. "İnsanlar seni düğünde gördü. Ben de gördüm. Bunun mazereti yok!"

"Kasıtlı değildi. Bu kadar ileri gitmesini bile istememiştim. Bir anda oldu." Anlamasını sağlamaya çalışıyorum ama öfkesinin ötesini göremiyorum.

"Kız kardeşin onunla nişanlıyken mi? Bunu mu mazur göstermeye çalışıyorsun?! Yaptığın şey bir günah! Affedemeyeceğim *iğrenç* bir günah." Uzun bir ara verdi, elini yüzünde gezdirdi. Bana dönüp baktığında gözlerinde acı vardı. "Bencilliğin kız kardeşinin neden oldu."

"Ne?" Yavaşça ayağa kalkıyorum, kalbim çarpıyor, dizlerimin bağı çözülüyor.

Bu doğru olamaz. Gio'yla evlenmeyi hiç istemedi. Bizi öğrenmiş olsa bile, bu yüzden kaçmazdı.

"Evet, doğru." Babam bir çekmeceyi açıp katlanmış beyaz bir kâğıt parçası çıkarırken göğsü kabaca sallanıyor. "Bu sabah onun notunu buldum. Gitmiş." Ses tonu her saniye daha da öfkeli bir hal alıyor. "İkinizi benden önce öğrenmiş olmalı ve gitti."

Oh, Tanrım. Onu bulmalıyım, özellikle Sergey beni ararken. Ya ona yaptığımın intikamı olarak onu alırsa?

Boğazım düğümleniyor, Sergey'in ona ne yapıyor olabileceği düşüncesi beni çıldırtıyor. O iyi olmak zorunda. Onu bulmak zorundayım. Gitmesiyle bir ilgim varsa, özür dilemeliyim.

Hemen yanına gidip elindeki kâğıdı aldım. Açıp notu okudum.

*Sevgili babacığım,
Üzgünüm ama gitmem gerekiyordu. Gio ile
evlenemem. Konuşmaya hazır olduğumda
seni ararım.*

İçimde öfke kaynıyor, çünkü kelimeleri okudukça bunun benim suçum olmadığını daha iyi anlıyorum. Kendisi masummuş gibi davranırken beni suçlu hissettirmeye hakkı yok.

"Burada benim yüzümden kaçtığını söyleyen hiçbir şey yok!" Kâğıdı avucumun içinde ufalayıp bakışlarımı kısıyorum. "Bunun *senin* hatan olmadığını nereden biliyorsun?"

Küçümsemem çenesini gıcırdatmasına neden oluyor ama umurumda değil. Kaynarak devam ediyorum.

"Gio ile evlenmeyi hiç istemedi! Olsa olsa kendini suçlarsın, aileye bağlılık kisvesi altında hep istemediğimiz şeyleri yapmaya çalışıyorsun." Acı acı gülüyorum. "Her şeye kadir olan *seni* memnun etmek için bir şeyler yapıyorsun. O yüzden orada oturup beni istediğin kadar suçlayabilirsin baba." Bir avucumu havaya kaldırıyorum. "Ama o *senin* yüzünden gitti."

Suçlayıcı bir parmakla onu işaret ediyorum ve yanakları kıpkırmızı oluyor.

"Benimle böyle konuşacak kadar yüzsüzsün." Ayağa fırladı, yumruklarını masaya vurdu. "Benim hiçbir kızım kendi kız kardeşinin niyetini becermeye gitmez. Çık dışarı. Seni görmek istemiyorum."

"Peki." Omuz silktim. "Ben giderim."

Kahkahalarım soğuk, ama içimin her santimi acıyor. Ona Gio'ya olan gerçek hislerimi anlatabilirim. Benim için ne ifade etmeye başladığını görmesini sağlamaya çalışabilirim. Ama şu anda babamın umurunda değil. Eriu gitti ve tek gördüğü bu.

"Beni bir daha görmeyi bekleme."

"Oh, sorun değil, sevgilim." Hırılıyor. "Artık ne bu ailenin ne de Caellach'ın sana ihtiyacı var."

İrkildim.

Kalbime hançer gibi saplandı.

"Patrick!" Fernanda'nın sesi dehşete kapılmıştı. "Böyle söyleme. Onlar yanlış bir şey yapmadı."

"Elbette öyle, aşkım." Sesi onun için yumuşuyor. "Oğlunun hayatına devam etmesinin tek nedeni seni seviyor olmam, ama yaptıkları çok ayıp."

Burnumun arkası yanıyor ama her seferinde küçük bir parça kırarak yüzümü bir arada tutuyorum. Korktuğum her şey gerçekleşiyor ve Gio bende kalsa bile, önemli olan diğer her şey olmadan nasıl yaşayabilirim?

"Patrick, bunu yapma!" Fernanda ısrar ediyor, bakışlarını gezdirirken sesi acıyla titriyor. "O benim oğlum, o da senin kızın. Bu doğru değil."

"Bunların hiçbirisi doğru değil. Ama bunu onlar yaptı. Ve o da yaptıklarının bedelini ödemek zorunda."

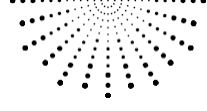
"Böyle değil..." diye ağlıyor.

"Sorun değil Fernanda," diyorum ona. "Artık babamın gerçekte kim olduğunu biliyorsun. öyle."

Sonra topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıdan fırladım, bir daha hiç olamayacağımdan emin değilim.

Hoş geldin.

BÖLÜM OTUZ ALTI

OceanofPDF.com

SONUÇ

KAFAM BÜYÜYOR BAŞIM DÖNÜYOR OLARAK I YÜRÜMEK DIŞARI
VE EV. BENİM KALP

Fiziksel olarak ağrıyor.

Sadece kızgın, kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Eriu döndüğünde, bunu atlatacaktır.

Ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Babam benden bile daha inatçıdır ve aldatmak kolay kolay affetmeyeceği bir şeydir.

Kora'nın evine giderken kız kardeşimin telefonunu arıyorum, New York'a dönmeden önce ona veda etmek istiyorum. Cevap vermeyince hemen sesli mesaj bırakıyorum ve en kısa zamanda beni aramasını söylüyorum.

Hangi cehenneme gidebilir ki? Üniversitede birkaç arkadaşı var ama böyle güvenilebileceği kimse yok. Telefon numaraları bile yok bende.

Caellach binasına yaklaştığımda Tynan'ın babamın evine doğru yürüdüğünü görüyorum. Beni görür görmez selamlamak için çenesini kaldırıyor.

Ona doğru yürüdüm, babamın neden öğrendiğiyle bir ilgisi olup olmadığını bilmek istiyordum. Belki babam yalan söyledi ve biri bir şey söyledi.

"Hey," diyor beni geçmeye çalışarak.

Ama onu ters ters bakarak durduruyorum. "Babamıza Gio ve benim hakkımda bir şey mi söyledin?" Göğsüm hızlı, sarsıntılı nefeslerle yükseliyor. "Bildiğini biliyorum. İnkâr etme."

"Beni şimdiye kadar iyi tanımış olmalısın. Bunu asla yapmam." Kaşlarının arasında endişeli bir kırıksıklık oluşuyor. "Ne oldu?"

Parmaklarımı şakaklarıma bastırarak bir adım geri .

"Tanrım, bundan nefret ediyorum!" Başımı iki yandan tutup sıkıyorum.

Her şeyi kaybedemem. Kaybedemem. Ailem, işim, bunlar benim her şeyim. Ama Gio da benim için önemli hale geldi ve bunu inkar edemem.

Istırap kalbimin en derinlerine kadar işliyor. Her şey söylenip bittiğinde babamın beni affetmeyebileceğinin farkına vardığımda ham acı göğsümün boşluğunu pençeliyor.

"Hey." Tynan koluma nazik bir avuç içi yerleştiriyor. "Ne dedi o?"

"Gio ile olan ilişkim hakkında benimle yüzleşti." İç çektim. "Ve ben inkar etmeyince, bana şüphelendiğini söyledi. Bunun affedilemez olduğunu. Bilmiyorum..." Ellerimi havaya kaldırdım. "Belki biri bir şey söylemiştir diye düşündüm."

Gözlerimi kapatıyorum, sol kolumda bir karıncalanma oluşuyor ve sakinleşmezsem panik atağın geleceğini biliyorum. Ancak bir atak yaklaşırken kendimi sakinleştirmeye çalışmak, bir kasırganın içine fırlatıldığında dönmemi engellemeye çalışmak gibi.

Tynan'ın kolları bana dolanıyor, küçükken yaptığı gibi beni tutuyor. "Bir şeyin yok. Ben yanıdayım."

Saldırıya uğradıktan sonra, nöbetlerim sırasında yanımdaydı. Beni merkeze aldı. Beni sakinleştirdi. Bana güven verdi. O olmasaydı sonraki etkilerden nasıl kurtulurdum bilmiyorum.

Bazen tam bir orospu çocuğu olabiliyor ama aynı zamanda tanıdığım en iyi insan.

"Çıktığımı söyledi." Boğazım kuruyor, yanma hissi boğazımın arkasını sıkıştırıyor. "Akademi. Aile. Ben yokum, Tynan." Kırık bir gülümsemeyi zorluyorum, görüşüm bulanıklaşıyor.

"Bu tam bir saçmalık!" Başını geriye doğru çevirip omuzlarımdan tuttu ve dikkatle bana baktı. "Buna izin vermeyeceğiz, duydun mu beni?"

Babamıza ne söylerse söylesin işe yaramayacağını bilsem de başımı sallıyorum. Ama kardeşime bakarken, bakışlarına sinmiş kesinliğe bakarken, umuda tutunuyorum.

"Fionn ve Cillian'la konuşacağım," diye açıkladı. "Yaşlı adamın aklını başına getireceğiz. Ve eğer ikimizden birinin onun söylediklerini umursadığını düşünüyorsanız, o zaman beni tanıımıyorsunuz demektir."

Ellerini iki yanına indirir ve gözleri gök gürültüsünü andıran bir karanlıkla parlar.

"İsterse seni kendi hayatından çıkarabilir ama benim hayatımdan asla çıkarmayacak." Ve zar zor gülümseyen ağabeyim küçük bir gülümsemeyi ağzından geçiriyor. "Sen her zaman bir baş belası oldun. Her zaman pisliğini örtmek zorunda kaldın ama her zaman arkanda olacağımı biliyorsun."

Sakın ağlamaya kalkma.

"Teşekkür ederim." Duygularıma göz kırpmıyorum. "Aynen."

Başını salladı. "Ama bence bunu çözene kadar Gio'dan uzak durmalısın."

"Tamam."

Bunun sonsuza dek bitebileceğinin farkındayım. Babam birlikte olmamıza asla izin vermez. Ya yine de onunla evlenirsem? O zaman ne olacak? Aile yemeklerine ya da doğum günlerine hiç davet edilmeyecek miyim? Kardeşlerim babamız olmadan kendi başlarına mı yaşayacaklar? Hayır, böyle bir hayat yaşayamam.

Ama Gio ile asla birlikte olamayacağım, birlikte bir hayat kurup kuramayacağımızı asla bilemeyeceğim düşüncesi içimi parçalıyor.

Bana verdiği yüzük, elimde duruşu... Bunu istiyorum. Onun karısı olmak istiyorum. Kollarının güvenliğini istiyorum. Benimle birlikte gülmesini. Bana hissettirdiklerini - hem bedenimde hem de kalbimde.

Ama ona sahip olmak için her şeyden vazgeçmeye değer mi?

Boğazımı temizliyorum, onunla ilgili tüm düşüncelerle savaşıyorum, Sergey'in dışarıda bir yerde olduğunu ve onu bulmaya odaklanmam gerektiğini hatırlıyorum. Bu konuda tek başımayım. Başka kimseyi dahil etmek istemiyorum. Onu ben öldüreceğim. Ama Sergey'i tanıyorsam, peşimden gelmeye karar verene kadar bir delikte saklanacaktır. Korktuğum şey bu: sürpriz bir saldırı.

"Bana Eriu'nun gittiğini söyledi," diye ekliyorum. "Benim hatam olduğunu, çünkü onun bunu öğrendiğini söyledi. Ama bu doğru olamaz, değil mi? Onunla evlenmek istemedi."

"Siktir, muhtemelen beni bu yüzden aradı. Dışarıdaydım. Yeni geldim." Burnunun kenarını çimdikliyor. "Onu bulacağız. Telefonunu takip ettireceğim."

"Tamam. Hâlâ açık. Az önce aradım."

"Eğer çoktan yapmadıysa, hemen ekibi çağıracağım." Her şeyden duygusal olarak bitkin düşmüş bir halde gözlerimi kapattım.

"Şimdi nereye gidiyorsun?"

"Daireme gitmeden önce Kora'yı görmeye gidiyorum."

"Pekâlâ. Eriu'yu bulduğumuzda seni arayacağım. Çok uzağa gitmiş olamaz." Başını sallıyor. "Ne düşündüğünü bilmiyorum."

"Muhtemelen sevmediği biriyle evlenmek istemediğini düşünüyordu."

"Aşk." Kıs kıs gülüyor. "Aşkın evlilikle ne alakası var?"

"Vay canına," diye alay ediyorum. "Sonunda evlilikten benden daha nefret eden birini buldum."

"Hadi ama, Iseult. Evlilikten nefret etmiyorsun. Sadece kimseye güvenmek istemiyorsun, ki bunda sorun yok. Bunu anlıyorum. Ama benim için? Evlilik kulağa bir volkana atılmak kadar hoş geliyor."

Yüzünü buruşturmasına gülüyorum.

"Gülüyorsun ama şaka yapmıyorum. Muhtemelen yanardağı tercih ederdim."

Başımı sallıyorum, hâlâ gülüyorum, kardeşimin şaka yapmadığını biliyorum.

"Seni özleyeceğim." Kora beni kollarının arasında tutarak sinirli bir şekilde iç geçirdi.

"Aslında başka bir ülkeye gitmediğimi biliyorsun, değil mi? Sadece dört saat uzaktayım."

Geri çekildi, yüz ifadesi çökmüştü. "New York Şehri bambaşka bir ülke olabilir." Kaşları saç çizgisine doğru yükseliyor. "Bu konuda bu kadar sinirlenmesine gerçekten inanamıyorum. Sanki gerçekten bir ilişkiniz varmış gibi." Gözlerini deviriyor. "O lanet nişanı o zorladı. Bu çok aptalca."

"Biliyorum ama bizim dünyamızda işler böyle yürüyor."

"Dünya berbat bir yer." Mütevazı bir yatak odası ve benzer büyüklükte bir mutfak ve oturma odası olan yeraltı dairesi yeterince geniş olan yatağa uzanıyor. "Kimse beni biriyle evlenmeye zorlamayacak. Burası on altı yüzü yıllar değil."

"İnanın bana, biliyorum."

"Burada benimle kalabilirsin." Kaşlarını çattı. "Söylemem."

"Teşekkürler." Acı acı gülüyorum. "Sen iyi bir arkadaşsın. Ama gitmem gerek." Kapıya doğru ilerliyorum, o da benimle çıkmak için ayağa kalkıyor.

"O bir pislik." Bana son bir kez daha sıkıca sarıldı.

Evet, öyle.

Tam ayrılırken, "Eriu hakkında bir şey duyarsan bana haber ver, tamam mı?" diyorum.

"Tabii ki!" Başını sallıyor. "Zavallı kız kardeşin. Nerede olduğunu Tanrı bilir. Umarım kimse ona zarar vermemiştir. O bizim gibi değil, biliyor musun?"

Onun endişesi benim hızlı kalp atışlarıma yansıyor.

Korktuğum şey tam olarak bu.

GIO

Bir süredir ortalıkta yok ve babasının evine gittiğini bildiren bir mesaj dışında tek kelime duymadım. Umarım Patrick'e bizden bahsediyordur. Herkesin nişanlandığımızı bilmesini istiyorum. Birbirimize karşı hissettiklerimiz yanlışmış gibi saklanmamızı istemiyorum. Çünkü hiçbirisi yanlış gelmiyor.

Cep telefonum titremeye başlıyor ve hemen sehpanın üzerindeki telefona uzanıyorum, o olduğunu umuyorum. Ama onun yerine annem olduğunu gördüm.

"Hey, anne."

"Gio? Bugün Iseult'dan haber aldın mı?"

Ses tonundaki telaşı fark ederek daha dik oturuyorum. "Ne oldu? Bir şey mi oldu?"

Kabaca nefes veriyor. "Patrick bir şekilde ikinizi öğrendi ve gerçekten çok kızdı."

"Kahretsin," diye mırıldandım nefesimin altında. "Ben de bundan korkuyordum."

"Evet, tatlım... Onu dışarı attı." Gözleri parlıyor. "Zavallı kız. Çok üzgün görünüyordu. Ve ben ona çok kızgınım!" Ona İtalyanca küfrediyor. "Benden anlayış ve af diliyor. Ama birlikteliğinizi kutsayana kadar ona bir gram bile izin vermeyeceğim."

Çoktan ayağa kalkmış, arabanın anahtarlarını kapmış, kapıdan dışarı fırlamıştım. "Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum... Ve bir şey daha var."

Şoför kapısını açıp arabayı çalıştırırken kan kulaklarıma hücum ediyor ve onu hoparlöre veriyorum. "Ne oldu?"

"Eriu . Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Patrick endişeden deliye döndü. Herkes onu arıyor. Korkarım başını belaya soktu. Iseult'nun kız kardeşini sevdiğini biliyorum ve Patrick'in ona söylediği her şey yüzünden korkarım kendini suçluyor."

"O pislik!" Durakladım. "Özür dilerim anne."

"Üzülme. O bir pislik. Onu kimsenin sevmediği kadar seviyorum ama Tanrım, kafasına tavayla vurmak istiyorum."

Arabam kükreyerek hareket ederken kıkırdıyorum, gaza basıyorum, ana caddeye çıkıyorum, onun dairesine doğru gidiyorum. Umarım oradadır. Biz

Beni tekrar susturmadan önce konuşmak için.

"Onu bulacağım," diyorum anneme. "Onunla konuştuğunda bana haber ver, tamam mı?"

"Haber veririm. Teşekkürler anne."

"Her zaman." Ağır bir nefes veriyor. "Oğullarımın mutlu olmasını istiyorum."

"Beni mutlu ediyor."

"O zaman bilmem gereken tek şey bu."

"Bilmek isteyebileceğin başka bir şey daha var," diye atılıyorum.

Ona söylemeli miyim emin değilim ama lanet olsun, birine söylemek istiyorum. "Neymiş o?"

"Sana söyleyeceklerim kalabilir mi?" "Tabii ki."

Saniyeler akıp gidiyor. Kalbim çarpıyor. "Dün ona evlenme teklif ettim."

"Aman Tanrım!" diye bağılıyor, sonra "Aman Tanrım" diye fısıldıyor.

"Evet," diye kıkırdıyorum. "Ama korkarım Patrick'in davranışları bana karıma mal olmuş olabilir."

Alay ediyor. "Eğer kızartma tavamın bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, o adam etrafta dolaşacak."

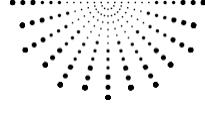
Endişelerime rağmen daha çok gülüyorum.

"Sen sadece onu bul," dedi bana. "Ve onu birlikte olmanız gerektiğine ikna et."

"Onunla tanıştın, değil mi?" Kıs kıs güldüm. "Çünkü o kadın çok inatçı anne."

"Tüm iyi olanlar öyle." İç çekiyor. "Bütün iyiler öyle."

BÖLÜM OTUZ YEDİ

OceanofPDF.com

SONUÇ

BENİ ENDİŞELENDİRMEK KIZ KARDEŞİMİN YAPACAĞI BİR ŞEY DEĞİL. O SADECE telefonuna cevap verirdi. Beni aramanın bir yolunu bulurdu.

Tanıdığı herkesin numarasını bulmayı başardım. Lise ve üniversite arkadaşlarını aradım. Ama gittiğinden beri kimse onu görmemiş ya da ondan haber almamış. Tynan'ın söylediğine göre cep telefonu en son evden yaklaşık 10 mil ötedeki bir benzin istasyonunda sinyal vermiş. Sonra telefon kapandı ve bilgi toplayamadılar.

Babam herkese maaş ödüyor, kirli polislerle, aynı derecede kirli politikacılara. Ve hepsi onun peşinde. Kendimi işe yaramaz hissediyorum, burada oturmuş telefonuma bakıyorum, şimdi daireme geri döndüm. Bundan nefret ediyorum. Kaçmasının sebebinin ben olup olmadığımı bilmemekten nefret ediyorum. Farkında olmadan ona zarar verdiğem.

Cep telefonunu alıp, nerede olduğunu bilebilecek tek kişiyi arıyorum: Devlin.

Telefon birkaç kez çaldıktan sonra derin, düşünceli sesi geliyor. "Evet?"

"Hey, Devlin. Ben Iseult."

"Biliyorum."

Başka bir şey söylemesini beklemiyorum. O her zaman az konuşan bir adam olmuştur.

"Son birkaç gündür Eriu'dan hiç haber aldın mı?" Duraklıyor

ve ben onun ağır, alaycı nefeslerini duyabiliyorum.

"Ona ne oldu?"

Küçük kız kardeşime karşı her zaman korumacı oldu, belki de bir korumanın olması gerekenden daha fazla. Bunu şimdi daha net görebiliyorum, o zaman gördüğümünden daha fazla. Görünüşe göre duyguları olan tek kişi kız kardeşim değil.

"Kaçtı. Kimseye bir şey söylemedi. Yatağının üzerine, müsait olduğunda arayacağına dair bir not bırakmış ama beni asla geri aramadı. Seni görmeye geleceğini umuyordum."

"Eğer öyleyse bile bana söylemedi. Neden kaçsın ki?"

"Babam onun için benim birlikte olduğum adamla bir evlilik ayarladı ve-"

"Ne?" Öfkesi alevlenir. "Evleniyor mu?" Keskin soluk alıp veriş çizgiyi aşılıyor. "Kiminle?"

"Mafya. Ama o istemiyor. Umarım bu yüzden kaçmıştır, onunla ilişkim olduğunu öğrendiği için değil."

Kalın bir İrlanda aksanıyla "Lanet olsun," diye tükürdü.

Bir dakika gibi gelen bir süre boyunca hiçbir şey

söylemiyor. "Nerede yaşadığımı biliyor ama gelmedi."

Bir şeyin kırılma sesini kaydediyorum. Sanki az önce kırmış gibi.

"Tamam, teşekkürler. Ondan haber alırsan beni ara."

"Evet. Sen de."

Hat kesiliyor ve telefonu kanepeye fırlatıp adımlarımı hızlandırıyorum.

Sergey dışarıdayken, Eriu için endişelerim artıyor. Umarım her neredeyse güvendedir. Sadece beni aramasını istiyorum.

Cep telefonum bip sesi çıkarıyor ve babamın düğünündeki kameramandan gelen bir e-postayı görerek tekrar ona atlıyorum. Sergey için kimin çalıştığını öğrenmek ve parasını ödediğinden emin olmak umuduyla bunu bekliyordum. Fotoğrafçıdan gelen notu okudum.

Lütfen video dosyasını içeren sürücünün bağlantısını bulun. Teşekkür .

-David.

Hemen dizüstü bilgisayarına atlayıp videoyu indiriyorum ve oynat tuşuna basıyorum. Cillian ve Fionn kadeh kaldırıyor, ardından diğer konuklar da aynı şeyi yapıyor.

İleri sarmaya başlıyorum, gözlerim siyah saçlı ve siyah elbiseli bir kadını arıyor. Garsonun bana notu uzattığı ana kadar ileri sararak bir saatten fazla orada oturuyorum.

Tam o anı bulduğumda onu gördüm. Kadın garsona doğru yürüyor, sırtı bana dönük, saçlarını topuz yapmış. Garsona zarfı vermeden önce sadece birkaç saniye onunla birlikte oluyor, sonra da kasılarak gözden kayboluyor.

"Lanet olsun!"

Avucumu masama vuruyorum, bitene kadar izlemeye devam ediyorum ve ne onu ne de Sergey'i bulmaya yaklaşılabiliyorum.

"Kapıyı aç, Red!" diye bir ses yükselir.

İrkiliyorum, başımı masamdan kaldırıyorum ve uyuyakaldığımı fark ediyorum.

Bir iniltiyle elimle yüzümü ovuyorum.

" ama. duydum," diyor Gio'nun sesi. "Konuşmamız gerek."

Ağır bir patlama sesi yankılanır.

Gio.

Göğsümde bir sancı hissediyorum.

İşte o zaman onun kalbini kırmak zorunda kalacağımı ve bunun karşılığında benimkini de kıracağımı fark ediyorum. Ama bunu yapacak cesareti toplayamıyorum. Bu noktadan hareket etmek, kapıyı açmak ve buna bir son vermek için.

Çünkü istemiyorum. O benim, ben de onun olmadan önceki günlere dönmek istemiyorum.

Gözlerimi kapatarak, beni çağırmaya ve konuşmamı istemeye devam ederken donup kalıyorum.

Derin nefesler alarak, ayrılık beni yok etmeyecekmiş gibi görünmek için cesaretimi toplamaya çalışıyorum. Ama biliyorum ki, göstersem de göstermesem de yıkacak.

Gitmesine nasıl izin verebilirim? Onun kollarının rahatlığını nasıl bırakabilirim? Başka hiçbir yerde hissetmediğim kadar kendimi evimde hissettiğim tek yer.

Göğsümün ortasındaki bıçak gibi acı hızla geliyor ve avuçlarım acıyı kontrol altına almak için boşuna çabalıyor.

Ve işte tam burada, şu anda, benim de ona aşık olduğumu fark ediyorum. Yoksa neden onu hiç görmeme ya da onunla hiç konuşmama düşüncesi bu kadar acı versin ki?

"Arabani gördüm!" diye bağılıyor. "İçeride olduğunu biliyorum. Ya şu lanet kapıyı açarsın ya da ben kırarım."

Blöf yapıyor.

İki saniye sonra, şimdiye kadar duyduğum en gürültülü çarpma sesi duyuldu ve gözlerim kocaman açıldı.

Tamam. Yani blöf yapmıyordu.

Derin bir nefes alarak kapıya doğru ilerliyorum. "Tamam, geliyorum!" "Doğru, geliyorsun."

Yüz hatlarındaki yoğunluğu görebiliyorum ve gülümsemekten kendimi alamıyorum. Daha önce hiç kimse benim için böyle savaşmamıştı.

Kapıyı açar açmaz orada, bir kolunu kapı çerçevesine dayamış, saçları dağınık, telleri kalın kaşlarının üzerine düşüyor. Ama Tanrım, hâlâ delicesine seksi. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek, onu yakalamak, kendime çekmek ve onu ne kadar özlediğimi söylemek istiyorum.

Üzerinde, göğsünden iki düğmesi açık siyah bir gömlek var, onu daha önce gördüğümünden farklı.

Gözleri kısılr.

Burun delikleri

açılıyor.

Ve bana bakışı... Sanki beni yakalamak için kaçmamı bekleyen aç bir yırtıcı gibi.

Çenesi kasılıyor ve kalp atışlarım titriyor. Dudaklarımı yalıyorum, onu izliyorum, onu içime aldığım dağ gibi pazusunun sarsılmasını izliyorum.

Vücudum kükreyerek canlanıyor, onun tarafından sahipleniliyor. Her şeyden çok istediğim bu adam tarafından tamamen ve tamamen sahiplenildim. Ama hayatta her istediğimizi elde edemeyiz. Bazen bazı şeylerin gitmesine izin vermeliyiz.

Onu göndermek için doğru kelimeleri bulamadan, eli bana uzanıyor, parmakları çenemin etrafında kıvrılıyor, başparmağı nabzımın derinliklerine iniyor. Ve bir hırıltıyla diğer kolunu sırtıma doluyor, beni dairemin dışındaki duvara doğru fırlatıyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.

Dilim onunkiyle dans ettiğinde inliyor, tempom aynı derecede açgözlü, aynı derecede ahlaksız. Ellerim her yerde; sırtını pençeliyor, saçlarından parçalar yakalıyorum. Onu incitmek için yaptığım her şey için beni cezalandırıyormuş gibi beni öperken eli aşağı doğru kayıyor, boğazımı kavıyor.

Vücudunun her sert santimi benimkine o kadar sıkı yapışmış ki bizi ayırmak için deprem olması gerek.

Geri çekiliyor, bakışları bana karşı hissettikleriyle çelişecek bir kelime söylemem için beni cesaretlendiriyor. Ve o bana böyle baktıkça, içimdeki her parça ölüyor.

Gitmene izin vermek istemiyorum. Ama başka ne seçeneğim var ki?

Kaşlarım çatılıyor ve alnını alnıma dayamadan önce gözlerini kapatıyor.

"Her ne düşünüyorsan, yapma."

"İçeri girelim, orada konuşabiliriz."

"Burada konuşabiliriz," diye meydan okuyor ve bana öfkeli bir bakış fırlatıyor.

"İstediğim her şeyi burada söyleyemem..."

"Sorun da bu zaten," diye tersliyor.

Ve sert bir nefes çekişiyse elimi tutuyor, beni içeri sürüklüyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor.

"Konuş." Kapıya yaslanmış, kollarını iyice belirginleşmiş göğsüne dayamış, kasları gömleğine yapışmış. "Ve yemin ederim, bu işi bitiren sen olmasan iyi olur."

"Anlamıyorsun, Gio." Yenilmiş bir iç çekiş kaçıyor benden. "Eriu gitti. Kaçtı ve babam beni suçluyor." Başımı tavana doğru eğiyorum ve doğru kelimeleri bulana kadar bir süre öylece bakıyorum, sonra dikkatimi tekrar ona veriyorum. "Biz geçiciydik. Bunu bilmen gerekirdi. Kendimizi aşıyorduk." Hain dudaklarımdan soğuk bir kahkaha kopuyor. "Babam birlikte olmamıza asla izin vermez, bunu istesem bile. Ve ben istemiyorum."

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken acı veriyordu ama söylemek zorundaydım.

Cebime uzanıp bana verdiği yüzüğü aldım ve ona doğru uzattım.

Kollarını indiriyor.

Buz gibi bir parıltı gözlerini gölgeliyor.

Göğsü hırpalayıcı nefeslerle yükseliyor.

O tehditkâr bir adım atıyor, sonra bir adım daha atıyor, ben ise sabit durup ne yapacağını görmeyi bekliyorum.

Son bir adımla saçlarımdan bir tutam yakalıyor ve bakışlarını benimkilere dikeyor. "Seni bu kadar kolay bırakacağımı mı sanıyorsun, bambina?"

Ağzını benimkine yaklaştırıyor, dudakları geziniyor, nefes nefese, göğüs göğüse. Kalp atışlarım hızlanıyor, hava asla ciğerlerime ulaşmıyor.

"Seviştığım her kadın için yüzük aldığımı mı sanıyorsun? Çünkü almıyorum," diye fısıldıyor huysuzca, ağzını benimkine sürterek. "Bu benim için bir şey ifade ediyor, Red. *Sen* benim için bir şey ifade *ediyorsun*. Belli ki senin için bir bok ifade etmiyorum."

Beni kaçınılmaz tutuşuna hapsedmeye devam ediyor, hareket etmeme izin vermiyor, konuşma yeteneğimi elimden alıyor. Serbest kalan kolu etrafımda dolanıyor, avuç içi kığıma yapışıyor.

"Sana bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver." Gözleri şiddetli sahiplenmeyle parlıyor. "Beni uzaklaştırmaya çalıştığın bu saçmalık artık işe yaramayacak. Sen benimsin," diyor bir kehanet gibi ve saçlarımı bir zincir gibi bileğine doluyor. "Beni duyuyor musun bebeğim? Sen. Benimsin. Benimsin. Ve ağzını açıp bana aksini söylemeye cesaret edemezsin."

Kafamda farklı şeylerin üzerinden geçiyor, kendim inanmadığım halde onu inandırmak için ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum. Ağzımdan yalanlar çıkmaya devam edebilirdim ama artık istemiyorum bile. Nişan yüzüğümü sıkıca tutuyorum, geri vermek istemiyorum.

"Hadi, Red," dedi. "Devam et, benimle nasıl evlenemeyeceğini anlat. Evleneceğini söylediğinde nasıl hata yaptığını." Yüz hatları bastırılmış öfkesiyle değişiyor. "Daha da iyisi..." Elini beline attı ve dokuz milimetrelik bir para çıkardı. "Al, devam et." Silahı elime tutuşturdu. "Öldür beni. Çünkü o yüzüğü bana geri vermeyi planlıyorsan, çoktan verdin bile."

Bir kahkahada boğuluyorum. Ya da ağlıyorum. Tanrım, bilmiyorum bile, çünkü bu adam... Onsuz yaşamak istemiyorum.

"Her zaman çok dramatik." Yüzümde küçük bir gülümseme belirliyor, gözyaşlarım kirpiklerime dökülüyor.

Tek bir uzun nefes alıp ağzını alnıma götürüyor ve beni her öpüşünde ona ruhumdan küçük bir parça daha veriyorum. "Ho più bisogno di te che del mio prossimo respiro," diyor, bakarak bana geri döndü.

Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama yumuşamış yüz ifadesine baktığımda bunun güzel bir anlama geldiğini biliyorum.

"Sanırım sana İtalyanca öğretmem gerekiyor," diye fısıldıyor sırtarak. "Böylece seninle sevişirken ne dediğimi bilirsin."

Güm.

Kalbimden geriye ne kaldıysa gitti.

"Bunu çok isterim, Gio." Yüzünü avuçluyorum ve dudaklarını öpüyorum, sadece bir anlığına.

"Sana bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var" dedim, bambına. Ve bu doğru. Sana ihtiyacım var ve seni istiyorum. O yüzden gitme."

Göğsüm zonkluyor. "Keşke her şey kolay olsaydı ama şimdi eskisinden çok daha zor."

Korkum beni babamla konuşmaktan alıkoydu ama sonunda yine de her şeyi mahvettim.

"Bak bebeğim, korktuğunu biliyorum," diye karşılık verir. "Ama bunu birlikte atatabiliriz. Bu benim için de zor. Sağlıklı bir ilişkinin nasıl bir şey olduğunu hiç görmedim. Annemle babam... bilirsin işte." Kıs kıs gülüyor. "Ama ben farklı olmak istiyorum, Red. Bunu seninle istiyorum."

"Neden? Neden ben? Neden beni istiyorsun ki? Ben berbat durumdayım, Gio. Ben erkeklerin aşık olacağı türden bir kadın değilim."

"Bunun için çok geç. Zaten sana aşığım."

Eğilip beni yavaşça öperken nefes nefese kalıyorum, o kadar yavaş ki eriyorum, karıncalanmalar tüm vücuduma yayılıyor.

"Asla evlenmemeye kararlıyım," diye devam ediyor. "Ama seninle tanıştığımda, karım olacağını biliyordum ve bunu her şeyden çok istiyordum."

Elinin tersiyle yanağımda iz bırakıyor ve bunun neden yürümeyeceğine dair bahanelerim tükeniyor. Neden babama siktir olup gitmesini söylememeliyim, çünkü Gio benim geleceğim.

"Tatlı olmayı keser misin?" Alay ediyorum. "Sana hakaret etmenin yollarını bulmayı gerçekten zorlaştırıyor."

"Hadi tatlım. Sana güveniyorum." Ağzını benden uzak tutamıyormuş gibi inleyerek beni hızla öpüyor.

"Çok sinir bozucu bir aptalsın." Gözlerimi deviriyorum, kalbimde bir sıcaklık uçuşuyor.

"Gördün mü? Sana söylemiştim." Sonra sırtarak alnımı, yanaklarımı, ağzımın kenarını öpüyor.

"O yüzüğü lanet parmağına geri tak." Yüzüğü elimden çekip alıyor ve neredeyse elime sıkıştırıyor.

Gülüyorum.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Gözleri kararıyor. "Bir daha çıkarmaya kalkarsan seni dizime yatırır, külotunu indirir ve asla unutamayacağın bir şaplak atarım."

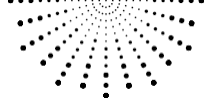
"Söz mü?" Ağzım yukarı kalkıyor ve yüzüğü çıkarıyormuş gibi yapıyorum.

"Şaplak istiyorsun, bebeğim?" Kalçalarımı sıkıyor. "Tek yapman sormaktı."

Sonra beni havaya kaldırıyor, omzuna atıyor ve sözünü tutuyor.

Saatlerce.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

ZONKLAYAN SIKIM ARKADAN ONA DOĞRU SALLANIRKEN TELEFONUM
Yüzükler.

"Her siktir et," diye homurdanıyorum hayal kırıklığı içinde. "Nişanlıma kavuşmakla çok meşgulüm."

Ben boynundan aşağı öpücükler bırakıp omzunu ısıtırken o inliyor. Ama zil sesi bitmiyor. Biri iki, üç... beş kez arıyor. "Sadece kim olduğuna bakacağım."

Grant'e Eriu'dan bahsettim, umarım bir ipucu için arıyordur. Komodinden cep telefonunu alıp ekranda onun adını buluyorum. "Hey," diye inliyorum, o çarşafları kavrarken içine giriyorum,
Boynunu çevirdiğinde beni baş döndürücü gözlerinin içine bakarken buldu.
"Aramak için iyi bir sebebin olsa iyi olur."

Gülümsüyor ve nabzım hızlanıyor.

"Neredesin?" diye soruyor.

Ses tonundaki ciddiyeti hemen fark ediyorum. Üzerinden inip doğruluyorum ve o da beni takip ediyor, yüz ifadesine endişe hakim.

"Iseult ile birlikteyim. Neden? Bir şey mi buldun?"

"Kahretsin..." diye mırıldandı. "Yaptım ama kız kardeşiyle ilgili değil. Gio... E-postanı kontrol etmeni istiyorum. Hemen şimdi. Bryce hakkında ve bundan hoşlanmayacaksın."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Bana ne söyleyecekse, kulağa pek hoş gelmiyor. "Şu lanet e-postaya bak."

Telefonu kapatıyor, hesabıma giriyorum ve bugünün e-postalarının başında onun adını buluyorum.

"Neler oluyor?" Iseult soruyor, bakışlarım onunla telefon arasında gidip geliyor.

"Grant aradı. Bryce hakkında yeni bilgiler bulmuş ve bakmam için bana bir e-posta gönderdi."

"Oh? Ne olduğunu biliyor musun?" Yaklaşıp telefonuma bakıyor.

"Öğrenmek üzereyim."

Boğazını temizlerken ayağı zıplıyor.

Neden bu kadar gergin?

E-postayı açtığımda tek bir ek buluyorum.

Ve içimden bir ses onu açmamamı, içinde her ne varsa beni mahvedeceğini söylüyor.

Ona uzun bir bakış attım, o da bana karşılık verdi, kaşları duyguyla çatılmıştı, sanki o da açmamı istemiymiş gibi.

Fikrimi değiştiremeden üzerine tıklıyorum ve yüklenmesini bekliyorum.

Ve sonunda olduğunda, nişanlımın yüzüne bakarken zar zor nefes alabiliyorum, elinde bir silah ve en iyi arkadaşım arkasında ölmüş.

Gözleri kapanıyor, uzun ve derin nefesler alıyor.

"Bana bak lan." Çenesini tutup yüzünü kendime çeviriyorum. "Bana gördüğüm şeyi görmediğimi söyle. Yanıldığımı ve sadece en iyi arkadaşımı öldürmekle kalmayıp bu konuda yalan da söylediğini söyle."

"Yalan söylemedim." Yüzü soğudu. "Benim yapıp yapmadığımı hiç sormadın." Elimi itti ve ayağa kalktı.

Gözlerimi dikip bakarken öfke kalbimi sarıyor. Nabzımın kulaklarıma saplanışını kontrol etmeye çalışıyorum ama nafile.

Bryce'ı o öldürdü.

Kanıtlar bana doğru bakıyor. Ama

neden? Bunu neden yaptı ki?

Onu takip ederek, vücudunu duvara yaslayıp elimle boğazını sıkana kadar ona doğru ilerliyorum.

"Çek o lanet ellerini üzerimden!" diye bağılıyor, kolumu çekmeye çalışıyor. Onu.

Ama onun yerine kavrayışımı sıkılaştırıyorum. "Konuşmaya başla, bebeğim. Çünkü sen

O gece olan her şeyi öğrenene kadar buradan çıkmayacağım."

Gülüyor. Buz gibi, alaycı bir kahkaha. "Ne tür hasta, sapık bir pislikle arkadaş olduğunu bilmek istiyorsan, sana söyleyeyim."

Oh, lanet olsun...

Buna hazır mıyım bilmiyorum.

Kötü bir şey olması gerektiğini biliyordum ama söz konusu olan yakın çevrenizden biri olunca, affedilemez bir şey yapabileceklerine inanmak istemiyorsunuz. Ve bana söylemek üzere olduğu şeyin bu olacağını biliyorum.

"Sokağın yakınındaki gece kulübünden bir kızı uyuşturdu ve onu yakalayıp peşinden gittiğimde beni tehdit etti. Bazı tehlikeli insanlar için çalıştığını ve kızı onlara götürmezse hepimizin öleceğini söyledi."

"Kimin için çalışıyordu?" Burun deliklerim genişledi.

Lanet olası Bryce. Neye bulaştı bu herif?

"Bilmiyorum. Ama onu vurduktan sonra telefonuna baktım, P. adında birine şifreli mesajlar göndermiş. Onlara çıplak kız fotoğrafları gönderiyormuş, Gio, onlar da fiyatlarla cevap veriyorlarmış."

Gözlerimi zorla kapattım. "Siktir!"

Bir yumruğumu onun yanındaki duvara vurarak geri çekiliyorum. Öfkemi sessizce içine çekiyor ve bir elini omzuma koyuyor.

"Bilmiyordun."

"Tabii ki bilmiyordum!" Bir avucumu ensesinde dolaştırıyorum. "Böyle mi düşündün? Bunu yapmasına izin vereceğimi mi? Lanet olsun, Iseult! Mükemmel değilim ama lanet bir canavar da değilim."

Omuzları düşüyor ve kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor. "Ne bildiğinden emin değildim. İlk başta bildiğinden endişelendim ama seninle daha fazla zaman geçirdikçe..." Gözleri benimkilere dikildi. "Bunu yapmanın hiçbir yolu olmadığını fark ettikçe."

Görüşümün kenarları bulanıklaşıyor, şakaklarım donuk bir ağrıyla zonkluyor.

Duraklıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Pişman değilim, Gio. Arkadaşın olduğu için üzgünüm ama o senin arkadaşlığına değmezdi."

"Telefonu hala sende mi?"

Bunu kendim görmeliyim. Onun kim olduğunu bilmem gerek.

"Babamın var. Eminim senden nefret etmeyi bıraktıktan sonra onu sana göstermesi için ikna edebilirsin."

Kıs kıs gülüyorum. "Evet, eminim çok yardımcı olacaktır." Başımın arkasını kavriyorum. "Kimi aradığımı öğrenir öğrenmez neden bana söylemedin?"

"Çünkü bana inanmazsın diye sana söylemek istemedim."

Kalp atışlarım kalbimin odasında yankılanıyor ve bir anda aramızdaki boşluğu silip bedenini kendime doğru çekiyorum.

"Anlardım, bambina." Parmaklarım yanağını okşuyor ve ben okşarken dudakları aralanıyor.

"Peki Walter'ın o gün gördüğü adam? Kimdi o?" Evsiz adamın bize anlattıklarını hatırlayarak soruyorum.

O gün, bir şeyler biliyor olabileceğine dair bir his vardı içimde ve belki de bir parçam bundan şüpheleniyordu ama bunu duymak bambaşka bir şey.

Sert bir nefes alıyor. "O babam için çalışan biri. Ailemden para almayan aç dedektif bu işi birinin üzerine yıkmak isteyince suçu o üstlendi. Devlin, Donny olarak tanıdığınız kişi-"

"Ne?" Başımı geriye attım.

"Evet..." Yüzünü buruşturuyor. "Onu ben de biliyordum.

Pardon?" Yavaş ve düzensiz nefesler alarak ona bakıyorum. "Devam et."

"Donny onun ilk adı. Devlin ise göbek adı. Beni korumak için Devlin, Bryce'in cesedinin hemen yanındaki çöpte bulunan silahın üzerinde parmak izlerinin olmasını sağladı."

Başımı salladım. "O silahın orada bırakılmasının bir nedeni olduğundan hep şüphelenmişimdir. Hiçbir aptal arkasında bulunması bu kadar kolay bir kanıt bırakmaz."

Başını sallar. "Özür dilerim, Gio. Gerçekten üzgünüm. Keşke bunların hiçbirine dahil olmasaydım ama olan bu."

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum..." Azı dişlerimi gıcırdatıyorum.

Arkadaşıma duyduğum öfke, durum, benden gerçeği sakladığı gerçeği... hepsi üst üste yığılıyor.

"Bunu şimdi geri istediğine eminim ve seni anlıyorum."

Yüzüğü çıkarmaya çalışırken gözlerim eline kayıyor.

Bir sonraki sözcüğünü söyleyemeden avucum parmaklarının etrafında kenetleniyor. "Sakın onu çıkarmaya cüret etme, Red." Ona hızlı, sert bir öpücük veriyorum, ateşli bakışlarım ona sabitleniyor. "Yine de iyi denemeydi. Senin için çok kötü, yine de seninle evleniyorum. Sen benim karım *olacaksın*, Iseult Marino..." Dudaklarım onunkilere değişiyor. "En iyi arkadaş katili ya da değil."

Ağlamaklı bir kahkaha atıyor. "Senden asla kurtulamayacağım, değil mi?"

"Bu yaşamda değil, hatta ondan sonraki yaşamda bile değil. Ve senin için en iyisi

Bunu unutma."

SONUÇ

Ben göğsüne gömülmüşken parmakları çıplak sırtımı okşuyor. Ailemin Bryce'ın ölümüne karıştığını öğrenmesinden endişelenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Muhtemelen ona hiç söylemememin en önemli nedenlerinden biri de bu. Bunu kendime itiraf etmek benim için zor olsa bile.

Ama Gio, Gio olduğu için gitmedi. Kaldı ve benimle sevişerek onun için ne ifade ettiğimi hatırlattı. Ondan sonra, tabii ki, beni cehenneme kadar becerdi, bana da sahip olduğunu hatırlattı.

"Eriu için gerçekten endişeleniyorum," diyorum. "Ya ona gerçekten bir şey olduysa? Nerede olduğunu kimse bilmiyor, Gio."

Tynan yarım saat önce aradı ve hiçbir haber olmadığını söyledi. Evin yirmi mil çevresindeki bazı kameralarda arabasını görmüşler ama sonra ortadan kaybolmuş.

Kız kardeşim nasıl ortadan kaybolacağını bilmiyor. Doğru olmayan bir şeyler var. Umarım yanıliyorumdur.

Sergey zihnimde beliriyor, sanki benimle alay ediyor, bana üstünlüğün onda olduğunu hatırlatıyor. O benim nerede olduğumu biliyor ama ben hala onun nerede olduğunu bilmiyorum. Nereye bakacağımı bile bilmiyorum. Babamın adamlarına ya da teknik ekipmanlarına erişimim yok.

Tek başımayım, ki bu gerçekten berbat.

Gio'ya söylemeliyim ama onu karıştırmak istemiyorum. Belki bu konuyu Tynan'la konuşabilirim, çünkü bu artık benimle ilgili değil. Artık Eriu'yla ilgili.

"Onu bulacağız," diye beni rahatlatmaya çalışıyor. "Grant da arıyor."

Göğsüm sıkışıyor ve kolayca gülümsüyorum. Arkadaşımdan yardım istemiş olması benim için çok şey ifade ediyor.

"İnsanları bulmakta iyidir. Seni buldu," diye dalga geçerek başımı kaldırmama ve bir parmağımın ucunu dolgun, sert dudaklarında gezdirmeme neden oluyor.

"Çok yakışıklısın," diyorum, sırtarak gözlerini kapattığında damarlarımda sıcaklık dolaşıyor.

Kıçımı avuçluyor. "Az önce bana iltifat mı ettin, yoksa hayal mi görüyordum?"

Bir kahkaha attım. "Çok heyecanlanma. Bu çok sık olmayacak." "Bana verdiğin her kırıntıyı alacağım, bambina."

"Sana kırıntı vermek istemiyorum," diye içtenlikle itiraf ediyorum. "Bundan daha fazlasını hak ediyorsun."

Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, onu zorla öpüyorum ve inlemesine neden oluyorum. Dili ağzımın kenarında gezinirken yarı sertleşmiş sikini göbeğıme doğru kaldırıyor. Az önce yaptıklarımızdan sonra nasıl bu kadar sertleştiğı beni şaşırtıyor.

"Peki ben neyi hak ediyorum?" diye sorar hoyratça.

"Yakışıklı, güçlü ve rahatlatıcı olduğunun söylenmesini hak ediyorsun." Ona sarılıyorum, dudaklarımın iki yanına bir gülümseme yerleşiyor. "İhtiyacım olduğunu bilmediğim her şeysin. Bana kendim olmanın sorun olmadığını hissettiriyorsun. Benim kişiliğıme bürünüyorsun Giovanni Marino, bu yüzden belki sen de bana bağlısındır."

"Senin adamın, ha?" Burnumun ucunu öpüyor. "Peki bu ne anlama geliyor?"

"Bu, yanımda olacağına güvenebileceğim anlamına geliyor. Senin yanında kendim olabileceğim, seni terk edeceğimi kaç kez söylemiş olursam olayım, beni asla isteyerek terk etmeyeceğini bilerek kendimi güvende hissedebileceğim anlamına geliyor."

Ben devam ederken gözleri hayranlıkla parlıyor.

"Burada, senin kollarında kalmayı her şeyden çok istediğim anlamına geliyor, kalmak dünyanın en korkunç şeyi gibi gelse bile. Ama korkmak istiyorum, çünkü korkmak senin uğruna savaşımaya değer biri olduğun anlamına geliyor."

Göğsü genişler ve gözleri yuvarlaklaşır.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" Kalbim deli gibi çarparak soruyorum.

"Hayır, bebeğim." Kalın kalın yutkunuyor, sesi çiğ. "Her şeyi doğru söyledin."

Ve sert bir nefesle başımın arkasını tutup beni öpüyor. Tüm o yoğun duyguları, benim için hissettiğı her şeyi hissediyorum. Öpüşmemizde ve kalbimde hissediyorum. Ve o anda, Gio'nun kocam, benim de onun karısı olacağımdan emin oluyorum.

Gırtlaktan gelen iniltileri aramızda titreşiyor, birbirimize daha önce hiçbir insanın olmadığı kadar ihtiyaç duyuyor ve birbirimizi istiyoruz.

"Tam adımla çağrılmayı hiç bu kadar istememiştim," diye geveliyor, ağzı çenemi emiyor, beni altına alırken dişleri boğazımı sıyrıyor.

"Öyle mi Giovanni Marino?" Kendimi ona doğru eğerek alay ediyorum.

Kalın ve sert, bacaklarım onun için ayrılmış, içimde ona ihtiyaç duyuyorum, bana birlikte ne kadar doğru olduğumuzu hatırlatması için.

"Siktir, bebeğim..." Bir el kalçalarımın arasını okşuyor.

Telefonum çalmadan hemen önce bir parmağını ıslak yarığımın arasında gezdirip parmağının ucunu içime sokarken inliyorum.

Tabii ki var. Ama Eriu'dan haber olabilir.

"Buna bakmam lazım." Onu itiyorum ve komodinden telefonumu almama izin veriyor. Ben ekranda Kora'nın adını bulurken o sırt üstü dönüyor.

Cevap verirken ağızıma kocaman bir gülümseme yerleşiyor. "Beni şimdiden özledin, ha?" Ama onun mutlu sesini duymak yerine, bir soluma ve ağlama sesi duyuyorum.

"Kora?"

Gio sesimdeki alarmı hemen fark etti ve ayağa kalktı. "Kora orada mısın?"

"İz?" diye ağlıyor. "Beni yakaladı... Sergey. Beni öğle yemeğinden yakaladılar ve-"

Kutup korkusuyla yıkanana kadar buz gibi bir akım tüm vücudumu sarıyor. "Zamalshi, suka!" O piçin sesini duyduğum an yumruğum sıkılıyor.

Arka planda bir patlama sesi duyuluyor ve kadın çığlık atıyor. ona vurdu.

"Sakin ona dokunma!" Bağırıyorum.

Gio çoktan ayağa kalkmış, elinde bir silah, şiddetle küfrediyor.

"Privet, dorogaya, nasılsın?"

Kalın Rus aksanıyla bana hitap ettiği anda içim çalkalanıyor. Vücudumu saran panik dalgasını kontrol etmeye çalışarak keskin bir şekilde nefes alıyorum.

"Siktir git, Sergey!" Yıllardır bastırdığım öfkemi kontrol edemeyerek pathıyorum.

"Görüyorum ki hâlâ sivri bir dilin var, ha? Belki de önce onu yakmalıydım."

"Gözün nasıl?" Dişlerimi gıcırdatarak kıs kıs gülüyorum.

"Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?!" Uluyor. "Ya ih. Beni anlıyor musun?"

Onları öldüreceğim!"

"Onlar kim?" İçim çalkalanıyor.

"Merhaba de, krasavitsa," diyor birine.

Ve sonra onu duyuyorum, ağladığını fark ediyorum. "Is-Iseult?" Eriu ağlıyor. "Lütfen gelme-

" "Kapa çeneni, seni aptal sürtük!"

Adam onu tokatladıkça daha çok feryat ediyor. Ya da ona vururken. Siktir, bilmiyorum bile.

"Kız kardeşime dokunma!" Nefesim kesildi. "Bana nerede olduğunu söyle. Onun yerine beni alabilirsin. Bırak gitsinler! Bu ikimizin arasında."

"Bunu yapabilirim... ama ikisini de öldürebilirim, değil mi? O zaman senin de peşinden gelip işini bitirebilirim." Kahkahası saf şeytani.

"Eğer beni öldürmeyi başarabilirsen. Çünkü unuttuysan söyleyeyim, on yedi yaşındayken beni öldüremiyordun. Şimdi bana ne yapabileceğini sanıyorsun?"

Nefesi gürültülü ve ona ulaştığım için memnunum. Onu kızdırmak istiyorum. Benim için gelmesini istiyorum.

"Kendini çok beğeniyorsun, değil mi?" diye feveran ediyor. "Adamlarıma karşı ne kadar güçlü olduğunu göreceğiz."

"Adamların mı?" Gülüyorum. "Benimle tek başına savaşmayı beceremiyorsun, ha?" "Ben aptal değilim. Kendi sınırlarımı biliyorum. Ne yaptığını biliyorum ve ne kadar iyi yaptığınızı."

"İyi ki biliyorsun, ihtiyar. Çünkü seni öldüreceğim, Sergey. Bu *olacak* Son."

"O zaman zamanımı boşa harcamayı bırakıp eski günlerin hatırına beni görmeye gelmeye ne dersin?"

"Yeri ve zamanı söyle, seni piç kurusu."

"Telefonuna bak. Ve ne yaparsan yap, yalnız gel. Gelmezseniz haberim olur ve itaat etmezseniz kızları öldürürüm."

Sonra telefon kapanıyor ve Kora'nın cep telefonundan gelen mesajı görüyorum. Adresi okuduğumda vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor.

Orayı iyi bilirim. Hâlâ aklımdan çıkmayan bir yer. Beni tuttuğu yerle aynı.

Bu da kimse öğrenmeden ve beni takip etmeden eve dönmem gerektiği anlamına geliyor.

Başım dönerken Gio aniden yanımda beliriyor.

"Tynan'ı aradım," diyor güven verici bir kolla omuzlarıma sarılarak. "Ona Eriu'nun Sergey'in elinde olduğunu söyledim."

Hay sikeyim. Hiçbiri kahramanlık yapıp kız kardeşimi ve en iyi arkadaşımı öldürtmeden oraya gitmenin bir yolunu bulmalıyım.

"Bunu yapmamalıydın." Onunla yüzleşmek için döndüm. "Yalnız gitmeliyim."

Benimle birlikte başka biri daha gelirse onları öldüreceğini söyledi."

"Hem nasıl." Elimi tutuyor, yüzü endişeyle çarpılıyor. "Yapmak zorundayım. Eriu ve Kora'nın ölmemesini sağlamanın tek yolu bu."

"Allah !" Sinirli bir şekilde elini saçlarında gezdiriyor.

"Kimsenin beni takip etmediğinden emin ol, tamam mı?" Hızla çarpan kalbimi kontrol etmeye çalışıyorum.

Zaman tükeniyor. Sergey'in akli dengesi yerinde değil. Sözünü tutup tutmayacağını bile bilmiyorum. Şu anda onları öldürüyor olabilir.

"Onları aldığımda size haber vereceğim."

"Desteğe ihtiyacın var. Bana adresi ver, Iseult," diye yalvarıyor. "Bana ihtiyacın olmadıkça ortaya çıkmayacağım. Söz veriyorum."

Bu yemini asla tutmayacağını biliyorum. Henüz onun hakkında her şeyi bilmiyor olabilirim ama bunu biliyorum.

"Sana mesaj atayım."

Ama bunun yerine, ona hedef konumdan yaklaşık kırk mil uzakta sahte bir adres verdim. Massachusetts'e geri döndüğünde ya da kardeşlerime nerede olduğumu söylediğinde ve hepsi yalan söylediğimi anladığında, umarım Eriu ve Kora'ya sahip olacağım.

Hemen bir mesaj atıyorum ve o da başını sallayarak telefonuna bakıyor.

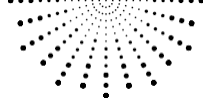
Birden yüzümün iki yanını tutuyor, bakışlarından ham duygular fışkırıyor. Yüzünü yaklaştırıp gözlerimin derinliklerine bakıyor.

"Seni kaybedemem, Iseult. Beni anlıyor musun?"

"Ben de seni kaybedemem." Yanağını avucumun içinde tutarak iç çektim.

"Ama bu yapmam gereken bir şey."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

SONUÇ

KURŞUN GEÇİRMEZ YELEK GÖĞSÜMDE AĞIR, SAVAŞ BOTLARIM betona çarpıyor. Acil durumlar için arabamda her zaman uygun teçhizatı taşıyım ve bu büyük bir acil durum.

Elimde bir silahla, bir zamanlar bir haftalığına evim dediğim terk edilmiş deponun karanlığında yavaşça ilerliyorum.

Kız kardeşimin bunun nasıl bir şey olduğunu bilmesini hiç istemedim. Korkuyu. Gücsüzlüğü. Paniği. Ama işte buradayım, her şeyin başladığı yere döndüm.

Beni nasıl yaktığını, durması için nasıl yalvardığımı hatırladıkça tüylerim diken diken oluyor. Nasıl ağladığımı. Kalp atışlarım hızlanıyor ama ilk panik anıyla savaşıyorum. Derin nefesler alıp veriyorum, sonra kontrol ediyorum. Hafifletiyorum.

Soğukkanlılığımı kaybedemem. Eriu ve Kora'yı kurtarmaya odaklanmalıyım. "Yüzünü göster, Sergey!" Bağıriyorum.

Kahkahalar karşılıyor beni, haince bir kahkaha.

Şimdi onun işini bitirme zamanım. Hayatımı geri alma zamanı. Çünkü o dışarıdayken dinlenemiyordum. Onun yaptıklarını düşünmeden nefes alamıyordum.

"Seni gördüğüme çok sevindim, Malen'Kaya."

Sesi yukarıdan bir yerden yükseliyor ama ben hiçbir şey göremiyorum. Elimde tuttuğum el feneri tüm alanı aydınlatacak kadar büyük değil. Yukarı doğru tutuyorum ve onu merdivenlerin tepesinde buluyorum.

Bunca zaman sonra ona baktığımda içimde hayvani bir şeyler kıpırdanıyor. Bir hırıltı dışarı çıkıyor ve merdivenlere doğru koşuyorum, ona ulaşmam, hayatını sonsuza dek sona erdirmem gerekiyor.

Yıllar Sergey'e pek iyi davranmamış. Yüzü biraz yaşlanmış ve hatırladığımdan daha kısa görünüyor, ya da belki de ben küçük bir çocuk olmadığım içindir

artık. Sol gözünün etrafına siyah bir göz bandı takıyor ve giydiği üç parçalı takım elbiseye rağmen hala lanet bir korsan gibi görünüyor.

Bahse girerim Gio çoktan tüm aileme nereye gittiğini söylemiştir ve hepsi kesinlikle beni arıyordur. Tabii haydutluk yapmaya karar vermediyse - ki onu tanıdığım kadarıyla bu güçlü bir olasılık. Hiçbirinin bunu mahvetmesini göze alamazdım. Çok kızacak ama ben hayatta olduğumda ve kızlar güvende olduğunda bunun bir önemi kalmayacak.

", göt herif?" Dokuzumu tam ona doğrultarak ayağa kalktım.

"İtiraf etmeliyim ki tek başınıza geleceğiniz konusunda çok şüpheliydim," diyor. "Ama adamlarım bana sözünüzü tuttuğunuzu söylediler."

"Senin aksine, ben bunu nasıl yapacağımı biliyorum." İki adım daha atıyorum. "Bu da demek oluyor Sergey? Gözün için ödeşmek mi istiyorsun? Pekala, sana vereceğim."

Tam önüne gelene kadar daha da tırmanıyorum, neredeyse kısa gövdesinin üzerinde yükseliyorum.

"Bırak gitsinler."

"Gözünden fazlasını alacağım, dorogoya. Her şeyini alacağım." Üst dudağı kıvrılır. "Ve tıpkı annen gibi, seni diri diri yakacağım ve papoçka'na video hediyesini göndereceğim."

Annemden bahsedildiğinde nabzım kulaklarımda davul gibi atıyor ve ellerim ona ulaşmak için kaşınıyor. Onu öldürmek için. Ama kız kardeşimi ve arkadaşımı kurtarmalıyım. Onlar hayatta. Hâlâ bir şansları var. Onları da almasına izin veremem.

"Bana ne istersen yapabilirsin. Sadece beni onlara götür ve iyi olduklarını görmeme izin ver."

"Gidelim o zaman." Yolu göstermem için elini uzattı. Ama ben başımı sallıyorum. "Önce sen git."

Kıkırdıyor. "Sana zarar vermeyeceğim. Henüz değil."

"Yürü ihtiyar," diye çıkışıyorum, o da alay ediyor. "Komik kız."

Uzun, bir o kadar da karanlık, dar bir patıkada ilerliyor, uzaktan bir su sesi geliyor. Sağa, sonra sola, sonra bir sağa daha dönüyoruz ve siyah bir kapıya geliyoruz.

"Aç şunu," diyor, vücudum adrenalinle dolup taşarken, göğsümden vuran bir endişe nöbeti sırasında kenarda duruyor.

Feneri cebime geri koyuyorum. Elim kapı kolunda, yavaşça çeviriyorum, sonuna kadar itiyorum ve büyük, boş bir odaya giriyorum.

O zaman Eriu ve Kora'yı görüyorum, en arkada. Elleri önlerinde bağlı, dizlerinin üzerinde yerde yatarken, arkalarında kafalarına silah doğrultmuş iki adam var.

Sesimden öfke fişkırıyor. "O silahları onlardan alın!" "Bunu neden yapayım ki?" Sergey meydan okuyor. "Bu benim sigorta poliçem. Bana bir şey yaparsan iki kızı da vururlar."

Kora elini tutarken Eriu feryat ediyor. Kız kardeşimin gözleri benimkilere kilitleniyor, kenarlarından yaşlar sızıyor.

Özür dilerim, diyorum ve o sadece daha çok ağlıyor.

"Onlar masum," diyorum Sergey'e, sanki bu psikopat için bir fark yaratmış gibi.

"Net dorogoya, bizim dünyamızda masum diye bir şey yoktur. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi." Parmakları kolumda geziniyor ve dokunuşundan irkilerek uzaklaşıyorum.

"Bildiğim şey..." Azı dişlerimi ısırıyorum. "...toprak yüzünden annemi öldürdün ve sonra intikam olarak beni aldın, bu da sana oğluna mal oldu. Buna değdi mi?"

Tek sağlam gözüyle bana bakıyor, koyu kahverengi bakışları daralıyor. "Babana yaptığım şeyi yapmak, karısını almak... Elbette buna değdi."

Temkinli sırtışı, içimde dans eden ve kan isteyen sessiz öfkeye yardımcı olmuyor.

"Her zaman kendini beğenmiş biriydi. Canının yanmasını istedim ve bunu yaptım." Kendi oğlunun ölmüş olması umurunda bile değil, değil mi?

"Hadi şu işi bitirelim," kızlara doğru yürüdüm.

Tam önüne geldiğimde kız kardeşimin morarmış yanağını ve Kora'nın kanlı burnunu görünce kanım kulaklarıma hücum ediyor.

"Onları incittin!" Onu mavi ince çizgili ceketinin yakasından tutup yüzümü onunkine yaklaştırıyorum, ta ki aramızda neredeyse hiçbir şey kalmayana kadar.

"Direniyorlardı." Kıkırdıyor. "Uslu durmayan sürtüklere böyle olur." Gözlerimin içine bakıyor. "Bırak beni, yoksa ölürler."

Adamlar ağızlıklarını Eriu ve Kora'nın kafalarına geçirerek bana onu serbest bırakmaktan başka seçenek bırakmadılar.

"Adamlarına söyle, onları rahat bıraksınlar." Nefes alış ve verişlerim ciğerlerimde yer kapmak için savaşıyor. Ve elimdeki silahı sıkıyorum.

Çenesini onlara doğru eğiyor ve onlar da biraz geri çekiliyorlar.

Sol gözümün ucuyla etrafta birkaç tuğla görüyorum, sanki birileri bir inşaatı bitirmeyi unutmuş gibi, ayaklarımın altında toz ve moloz var. Belki dikkatlerini dağıtmanın bir yolunu bulabilirim, sonra adamlardan tuğlayla vurup Sergey'i ve diğerini vurabilirim. Ama bu riskli olur. Her ikisi de kızları öldürebilir.

Burada ne yapabilirim ki?

Üçünü de söndürmenin yollarını düşünürken, uzakta bir şey takırdıyor, sanki biri altımızda bir şeye çarpmış ya da düşürmüş gibi.

Sergey başını gürültüye doğru sallar.

Adamlardan birine "Idi prover," der.

"Lodna." Adam aceleyle odadan çıkar.

Bir dakika içinde bir çığlık atıyor. Ve çok geçmeden, bu çığlık ölüyor ve bize sessizlikten başka bir şey kalmıyor.

"Yemin ederim..." Sergey çenesini sıkar. "...eğer birini gönderirseniz, hepiniz ölürsünüz."

"Dışarıda neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Onun alanına girene kadar yüzümü eğiyorum. "Belki de senin çocuklardır. Onlarla son konuştuğumda senin ölmeni istiyorlardı."

Başını arkaya atarak gülüyor. "Bana ihanet ettikleri için hak ettiklerini bulacaklar."

Tıkırtı sesi geri dönüyor, sabit bir ritimle bizimle alay ediyor.

Sergey diğer adama bakar, sanki ona gidip neler olduğuna bakmasını söylemesi gerekir gerekmediğinden emin değildir.

"Sorun ne Sergey?" Alay ediyorum. "Benimle yalnız kalmaktan korkuyor musun?" Sinsi sırıtışım bütün yüzünü kıpkırmızı yapıyor.

"Hiçbir kadından korkmuyorum." Beni tiksintiyle bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ne kadar bağırıldığını hatırlıyorum. Ne kadar yalvardığını."

Tıkırtılar artarken kahkahası içimi . "Artık yalvarmıyorum, değil mi?"

"Git bak bakalım ne olmuş," diyor diğer adama, o da silahını yanına alarak sessizce uzaklaşıyor.

Sonunda yalnız kaldık ve dışarıda kimin olduğunu -adamlarına kimin zarar verdiğini- merak etmiyorum çünkü ikincisi çığlık atarken Sergey'e doğru koşuyorum ve onu yuvarlak bir tekmeyle yere fırlatıyorum. Homurdanarak sertçe yere düşüyor, elindeki silah kayıyor. Hemen kapıp kafasına sertçe vuruyorum, sonra silahı bırakıp yumruklarımı kullanıyorum, inleyene kadar, alından, yanağından, kaşından kan sızana kadar tekrar tekrar. Her yerinden.

Kora dikkatimi çekmek için çığlık atarak yaklaşıyor ve ayak bileklerinin de bağlı olduğunu fark ediyorum.

Piçi arkamda bırakarak, iki silahımı da belime sokuyorum ve Kora'ya doğru koşuyorum, önce onun bağlarını çözüyorum, yardıma ihtiyacım olursa, bunu bana verebilecek ilk kişinin o olacağını biliyorum.

Ben kız kardeşimi serbest bırakırken o da ağzındaki tıkaçı çıkarıp kollarını bana doluyor ve hızlıca sarılıyor.

Eriu'nun ağzındaki tıkaç hıçkırarak ağlıyor ve ince kollarını bana doluyor, ağlarken başını omzuma yaslıyor.

"İyisin. Her şey yolunda. Özür dilerim." Elimle başının arkasını kavradım. "Her şey için çok üzgünüm." Sesim çatlıyor, içimi bir rahatlama kaplıyor.

O iyi. Ona zarar vermedi.

"Bu senin suçun değil." Burnunu çekiyor. "Onunla evlenmek istemediğim için ayrıldım. Çünkü seni önemseydiğini biliyordum."

"Ne?"

Başka bir şey söyleyemeden bir silah sesi duyulur.

"Lanet olsun! Gitmemiz gerekiyor. Ben onunla ilgilenirken Eriu'yu buradan çıkar," diyorum ayağa fırlayan Kora'ya.

"Bir silaha ihtiyacım var." Bir elini uzattı. "O pislikler geri gelirse diye."

Başımı sallıyorum, Sergey'in silahını ona uzatırken kendi silahımı sıkıca kavriyorum.

"Kız kardeşini al ve git." İşkencecime tiksintiyle bakıyor. "Bırak onunla ben ilgileneyim."

"Acıtsın," diye kabaca atıldım, artık onu öldürecek olanın ben olup olmadığı umursamadan.

Şu anda önceliğim kız kardeşimi güvenli bir yere götürmek. Eriu'nun elini tutarak kapıya doğru ilerliyorum ve tam o sırada bir silah sesi duyuluyor.

Eriu gırtlaktan bir çığlık attı ve nedenini anlamam bir saniye sürdü. Çünkü o kurşun dışarıdan gelmemiştir.

Hayır. Buradan geldi.

Kolumdan aşağı kıpkırmızı bir nehir akıyor ve arkamı döndüğümde omzumdaki yanığı fark ediyorum.

Yavaşça dönüyor.

Ve ben bunu yaparken, en iyi arkadaşımın şeytani gözleri beni selamlıyor. Ona verdiğim silahı göğsüme doğrultmuş, daha önce hiç görmediğim vahşi bir sırıtış takınıyor.

GIO

Nereye gittiği konusunda bana yalan söylediğini bildiğim için şu anda içimdeki öfke aşılabilir boyutta.

Tabii ki onu takip etmeye niyetim vardı. O da bunu biliyordu. Küçük Kızıl'ım beni iyi tanır. O gittikten sonra onu takip etmeye çalıştım, ama onu kaybetmeden önce bir drag yarışındaymış gibi sürerek yakalamış olmalı.

Sonunda bana verdiği yere vardığımda boş, terk edilmiş bir araziydi. Sergey ya da Iseult'dan iz yoktu.

Tynan'ı aradım ve ona her şeyi anlattım, o da benden Patrick'in evine gelmemi istedi, böylece onlara istihbarat konusunda yardımcı olabilirdim.

Patrick'i görür görmez, hâlâ onun en sevdiği kişi olmadığımı anladım. Ama konuşmamız gerektiğini de biliyordum. Bunu Iseult'ya ve geleceğimize borçluydum.

Quinn'ler olası her yeri araştırmaya başlamadan önce silah ve teçhizatlarını toplarken, ben kapıyı çalmadan Patrick'in ofisine giriyorum.

Yüzünü avuçlarının arasına almış, yanında bir bardak berrak içki var. İki kızını kaybetti ve annem hala ona kızgın. İçmek için bir sürü sebebi var.

Başını kaldırıyor, yüzünde sert bir ifade belirliyor.

"Konuşmamız gerek," diyorum, masasının önüne bir sandalye çekiyorum, beni burada isteyip istememesi umurumda değil.

"Ne istiyorsun be? Kızlarımdan birinin kaçması yetmiyormuş gibi bir diğeri de kim bilir ne yapıyor."

"Onu geri aldığımda, onunla evleneceğim. Iseult benim karım olacak. Ve gördüğüm kadarıyla, iki seçeneğin var."

Burun delikleri genişliyor ama devam etmeme izin veriyor.

"Ya bunu kabul edersin ya da onsuz bir hayat yaşarsın. Çünkü ondan vazgeçmem için bana yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun?" Yavaşça ayağa kalkıyor, gözleri büyüyor.

Yüz hatlarım gerginleşti. "İkimiz de erkeğiz. Ben sadece sana olacakları anlatıyorum. Annemle birlikte olmadığınızı görünce, herkesten çok sizin anlayacağınızı düşündüm. Annemle birlikte olamazken ikinizin nasıl

babamla nişanlıydı. Saçmalıklarını birlikte olmamıza izin vereceğini ."

"Bu aynı şey *değil*." Göğsü hızla inip kalkıyor. "Ben onu sevdim." "Ben de *onu* seviyorum."

"Ne?" Kaşları havaya kalkıyor ve suskun bir şekilde tekrar yere çöküyor, yüzündeki sertlik yavaş yavaş kayboluyor. "Kızımı seviyor musun?"

"Cehennem..." Bir elimi gülerek yüzümde gezdiriyorum. "Daha önce hiç aşık olmamış olabilirim ama sanırım oldum. Çünkü bu duygunun başka ne olabileceğini bilmiyorum." Parmaklarımı göğsümün ortasına bastırıyorum. "O yanınızda olmazsa ölecekmişsiniz gibi hissetmenize neden olan o ağırlık."

"Bu duyguyu çok iyi bilirim," diye kıs kıs gülüyor. "Peki ne zamandır ona aşıksın?"

"Bazen sanki ona sonsuza dek aşıkmişim da onunla tanışana kadar bunu bilmiyormuşum gibi geliyor."

Hafifçe kıkırdıyor. "Oh, evlat, boku , değil mi?"

"Evet." Omuz silkiyorum. "Yine de buna değer."

"Evet, öyle." Başını sallıyor. "Peki ne zaman başladı?"

"Onunla kızınız olduğunu öğrenmeden çok önce tanışmıştım. Bir yıldan biraz fazla bir süre önce ikimiz de aynı işte çalışıyorduk. Sonra o . Ve ben onu buldum. Ve bir kez bulduğumda, kendimi ondan uzak tutamadım."

"Bir yıl oldu ve ben bunu şimdi mi duyuyorum?"

"İlk seferinde dört gün, ikincisinde ise bir yıl boyunca ortadan kayboldu. O gün evinize girip onu tekrar kız kardeşinin yanında görene kadar onu bulamadım."

"Yüce İsa." İçkisini boğar ve kendine bir tane daha doldurur. "Siz ikiniz bunu açıklasaydınız, tüm bu tiyatroyu önleyebilirdik."

"Denedim. Benimle asla evlenmeyeceğini ve senin istediğinin de bu olduğunu söyleyerek istemedi. Sonra çok fazla zaman geçti ve sinirlendi."

Başını sallıyor. "Ve şimdi seninle evlenmek mi istiyor?" "İstiyor."

Gülümsüyor. Onu gerçekten sevdiğini söyleyebilirim.

"O çok sert kızım. Geldikleri kadar sert. Ama aynı zamanda kırılgandır ve insanların bunu bilmesinden hoşlanmaz. Bu yüzden eğer bunu kabul edersem, sana karşı çıksa bile onunla ilgileneceğine dair bana söz vermelisin." Cevabımı beklerken gözleri sertleşiyor.

"Benimle kavga etmesine alışkınım." Sırıyorum.

"Lanet olsun. Onunla konuşmam lazım. Çok sert davrandım. Bilmiyordum... Eriu için endişelendim ve bir şeyler söyledim." Başını salladı, içki bardağını aldı ve hızlıca bir yudumda içti. Bardağı yerine koydu ve bana baktı. "Ona şimdiden sordun mu?"

"Evet." Başımı salladım. "Onu dışarı atmadan bir gün önce." "Peki o ne dedi?"

"Yüzüğü bana fırlatmadı." Kıkırdıyorum.

"Sanırım kendimize bir düğün yapacağız."

Kapı çalınıyor ve Cillian beliriyor, yeşil gözleri aramızda gidip geliyor.

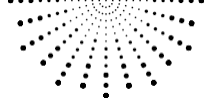
"Iseult'un yerini tespit ettik. Acele etmeliyiz."

"Nereye?" Patrick ve ben aynı anda ayağa fırladık. "O onu tuttuğu yerde." "Bunu nasıl düşünemedik?!"

Patrick kapıya doğru fırlıyor, ben de onu takip ediyorum.

"Şimdi bunun için zaman yok, baba. Hepsini bulamayacağımız bir yere götürmeden önce gitmeliyiz."

KIRKINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

SONUÇ

"KORA!" AĞLIYORUM. "NE HALT SEN?"

Bir kaza olmalı. Belki Sergey ona vurdu ve kolu sarsıldı, o da beni vurdu. Ama Sergey'in zorlukla hareket eden bedenine bakarken, ona attığım dayaktan dolayı hala inlerken, kendime yalanlar söylediğimi biliyorum.

Gülüyor, iğrenç bir kahkaha. Onu tanıyamıyorum bile.

"İseult?" Eriu arkamdan koşarak fısıldıyor. "Neler oluyor?" Bana karşı titrerken sözlerinin arasına korku karışıyor.

"Bilmiyorum," diye nefes alıyorum. "Ama arkamda kal. Anladın mı?"

"Tamam. Ama kanaman var," diye ekliyor.

"Şu an umurumda değil."

Silahı bana doğrultan Kora, Sergey'in yanına diz çökerek yaralarını kontrol ediyor. "Dayan baba. Seni oradan çıkaracağım."

"Baba?" Kalbim hızla çarparak fısıldıyorum.

Midem bulanıyor. Ama bu hiç mantıklı değil, çünkü Paolo onun babası. Babam o aileyi doğduğundan beri tanıyor.

İçimde ürkütücü bir his belirliyor.

"Kora, oluyor? Ne yapıyorsun sen? Beni vurdun!"

Dikkati bana kayıyor, gözleri kısılıyor, üst dudağı kıvrılıyor. "Bunun için ne kadar beklediğimi bilmiyorsun." Kendini düzeltiyor, silahı bana doğrultuyor. "Bana birlikte olacağımızı söyledi. Onunla Rusya'ya gidebileceğimi. Tek yapmam gereken ona karşı ne planladığınız hakkında yeterli istihbarat bulmaktı."

Eriu'nun nefesi kesildi.

"Şşş, sorun yok," diyorum ona, kendi başım dönüyor, beynim onun sözlerindeki ihaneti yakalayamıyor.

Devam ederken gözleri uzak ve şeytani.

"Ama akademiye sızdığımдан beri yıllar geçti! Ve bundan bıktım usandım!" diye hırlıyor, namlusu bir kez daha bana doğru yöneliyor.

Kan damlalarım ayağımın yanındaki zemine damlıyor. Görmezden geliyorum, başka seçeneğim yok. Bizi buradan nasıl çıkaracağımı bulmalıyım.

Soğuk bir şekilde gülerken bir ileri bir geri adım atıyor. "Gördün mü, ona yaptıklarının intikamını almak istiyordu ve beklemekten yorulmuştu, bu yüzden benim için yaptığı planın son kısmı tam olarak bunu elde etmesine yardım etmekte. Eriu'nun gittiğini onu aradım, o da onu almaları için adamlarını gönderdi."

"Seni lanet orospu!" Kalbim kaburgalarımaya çarpıyor.

Gözlerimin önünde bize ihanet etti. Ona güvenmiştim. Onu sevdim ve o bir köstebekten başka bir şey değildi. Nasıl bu kadar kör olabildim?

Kıkırdıyor, alt dudağını ısıyor ve sarı saçlarını omzunun arkasına savuruyor. "Seni alt ettim. Buna inanabiliyor musun? *Iseult Quinn'i* alt ettim." Alay ediyor. "Bu seni öldürmeli."

Öfkeliyim, nabzım hızla atıyor, bir elim belimdeki silahta, ona doğru koşuyorum. Ama ben bunu yaparken, silahını tavana doğru kaldırdı ve ateş etti.

Bir uyarı atışı.

"Biraz daha yaklaşırsan kız kardeşini öldürürüm." Sırıttıyor. "Hayatına ne kadar az değer verdiğini biliyorum, ama o..." Arkamdaki silahı Eriu'ya doğrulttu. "Onu önemseydiğini biliyorum."

"Bunu nasıl yaparsın!" Başımı salladım. "Biz arkadaşlık. Seni hayatıma, ailemin hayatına kabul ettim ve sen bize ihanet mi ediyorsun?"

Yaptığımız tüm konuşmaları, eğlendiğimiz ve güldüğümüz tüm zamanları hatırlayınca, kendimi daha da ihanete uğramış hissediyorum. Bunca zamandır numara mı yapıyordu?

"Benim sadakatim babama. O benim kanımdan. Paolo asla benim babam olmadı. Annem öldükten sonra beni Rusya'daki bir yetimhaneden evlat edindi. Onu hatırlayamıyorum." Kayıtsızca omuz silkiyor.

Evlatlık mı? Kimseye tek kelime etmediler. Paolo'nun karısının hastanede Kora'yı kucağına almış fotoğraflarını gördüğümü hatırlıyorum. Yalan mı söylediler?

"Ama beni buraya getirdiler ve kendilerininmişim gibi davrandılar. Ta ki şu kan soyu şeylerinden birini yaparak nereden geldiğime dair gerçeği keşfedene kadar. Birdenbire Rus kanı taşıdığımı ve sözde ebeveynlerimin hiçbirinin Rus olmadığını anladım. Ben de araştırmaya başladım."

Tekrar adım atıyor, kendi düşüncelerinde kaybolmuş, kaba bir gülümseme ağzına yapışmış.

"Sergey'i bulana kadar internetten aile üyelerini buldum, onları aradım, onlarla konuştum. Başta beni istemedi, inkar etti ama sonra gerçeği itiraf etti." Ona hayranlıkla bakıyor. "Ben onun kızıyım. Tabii ki bana sahip çıkmadığı için pişman oldu, değil mi baba?" Ona sadist bir şekilde sırtıyor. "Ama ben onu affettim. Gerçek bir aile olacağız. Ve sen..." Ters ters bakıyor, suçlayıcı bir şekilde silahı bana doğrultuyor. "Onu benden alamayacaksın."

"Bunu yapmak istemezsin, Kora. Beni öldürmek istemiyorsun."

"Babama zarar veren herkesi öldürürüm. Anladın mı?!" diye bağırır.

Bir anda bir şey patlıyor ve yoğun bir sis patlayarak hepimizi kör ediyor.

"Eriu!" Gözlerimi ovuşturarak öksürüyorum. "Eriu!"

Erkeklerin bağırırları duyulurken hava almak için ona dokunuyorum. Tepinme... ağır tepinme.

"Ben buradayım!" Eriu elimi tutarak seslendi. "Ben ." Rahat bir nefes alıyorum.

"Vazmi yeyo," diyor biri ağır bir Rus aksanıyla ve ardından başka sesler geliyor.

Duman dağılmaya başlıyor ve bellerinde silahları olan siyahlar giymiş birden fazla adam görüyorum.

"Kim var burada?" Ben aradım.

"Ah, Iseult..." Konstantin'in sesi her zamanki gibi sakın, gözleri neredeyse simsiyah, tam karşımda beliriyor. "Seni iyi gördüğüme sevindim."

"Bırakın beni!" İki adam kollarını iki yandan tutarken Kora çığlık atıyor, Sergey ise hâlâ yerde, ayağa kalkmaya çalışıyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" Ben öksürürken Eriu da aynısını yapıyor ve tutkal gibi yanıma yapışıyor.

"Onu takip ettim. Bizi atlatarak zeki olduğunu sanıyordu ama hiçbir zaman çok zeki olmadı."

"Onlar benim," diye sertçe içime çekiyorum. "İkisi de benim. Eğer bunu benden alırsan seni asla affetmem."

Bana bakıyor, konsantre bakışları sözlerimi değerlendiriyor. "O benim babam. Onun hayatına son vermek bana düşer. Ama sana Katarina'yı vereceğim."

"Adı bu mu?" Gözlerim açıldı.

"Annesinin ona verdiği isim bu, evet." Dudakları titriyor. "Annen öldükten sonra kız kardeşimizin nereye kaybolduğunu merak etmiştim."

"Nasıl oldu da kimse senin bir kız kardeşin olduğunu bilmiyordu? Ve nasıl oldu da Paolo ile birlikte oldu?"

İç çekiyor. "Babamın Rusya'dayken bir fahişeyle ilişkisi olmuş. Birçoğundan biriydi elbette ama sadece bir tanesi hamile kaldı. Bir çocuğu oldu."

Başını sallayarak arkasını işaret ediyor.

"Katarina bebekken kadın öldü ve babam onu istemedi, bu yüzden evlat edinilene kadar koruyucu aileye verildi. Ama Katarina gerçek babasının kim olduğunu öğrendikten sonra, kendisini terk eden babasını asla unutmadı." Sanki anılarında kaybolmuş gibi gülüyor. "Alınan bir genç kadındı ve babam onun vahşiliğinden hoşlanıyordu, özellikle de ona ulaşmak için iki adamını öldürdüğünde, sonra başka bir seferinde arabasını yaktığında. Hepsi onun dikkatini çekmek içindi. Ve öyle de yaptı."

Adam dönüp başını sallayarak ona bakarken, kadın gözlerini kısar ve onu bağlayan pençelerden kurtulmak için mücadele eder.

"Onu öldürebilirdi," diye devam ediyor. "Ama babam onun içindeki ateşe karşı bir yakınlık hissetti. Kız tıpkı onun gibiydi. Bu yüzden onu kimin evlat edindiğini öğrendikten sonra ona bir söz verdi. Eğer babam tatmin olana kadar bir süre onun için casusluk yaparsa, onunla yaşamasına izin vereceğini söyledi."

"Ve sen babama söylemeden tüm bunların olmasına izin mi verdin?" Sesimi yükselttim, tamamen öfkeyle dolmuştum. "Bunun için senin kelleni alacak."

Ağzı bir yılan gibi kıvrılıyor. "Yerinde olsam beni tehdit etmezdim. Ailene karşı hiçbir bağılılığım yok. Eğer bir kız tarafından kandırıldıysan, bu senin suçun."

O haklı. Bize hiçbir şey borçlu değildi. Ve onurlu bir adam olmak hiçbir zaman Konstantin'in tarzı olmadı.

"Taraflarımız arasındaki savaş başlamadan önce onu sık sık görüyor muydu?" Yüzünde kurnaz bir sırıtış belirirken ona bakarak soruyorum.

"Tüm ayrıntıları paylaşmadı ama aslında onu görmek için liseden gizlice kaçtığını biliyorum. İlk kez o zaman bir araya gelmişlerdi, on beş yaşlarındayken."

"Nasıl oldu da haberim olmadı?!" Sesim taşıyor. "Ona her şeyi anlattım. Ona her konuda *güvendum*."

"Bu gerçekten senin hatan değil. O çok iyi bir yalancıydı." Ona sırtıyor.
"Baba gibi, kız gibi."

"Bana öyle bakma Konstantin," diye homurdanıyor Kora. "Bana hiç yardım etmedin. Her şeye sahiptin. Onun ilgisine. Sevgisine. Ben ise kanımdan bile olmayan insanlarla yaşamak zorunda kaldım."

"Sanki bu çok zordu!" . "Paolo harika bir babaydı ve Cynthia da harika bir anneydi, seni nankör orospu! Biyolojik olsun ya da olmasın, annemi geri almak için ne yapardım biliyor musun?"

İleri doğru bir adım atıyorum ama Konstantin kolunu uzatarak beni engelliyor. Onu itiyorum ve o beni durdurmuyor.

"Baban onu götürdü." Duraksıyorum, artık tanıyamadığım kadına bakıyorum. "Seni hiç umursamadı." Alaycı bir şekilde gülüyorum, öfke yüz hatlarını belirlerken tiksinti sesime zincirleniyor. "Seni hiç istemedi. Bize ulaşmak için seni kullanıyordu. Ve sen de buna kandın. Açlıktan ölmek üzere olan zavallı bir kız gibi." Başımı sallıyorum. "Şimdi öleceksin, Kora. Ve ölerken, seni öldürenin ben olduğumu bileceksin."

Eriu'nun nefesi kesiliyor ve onun Konstantin'in adamlarından biriyle birlikte kenarda durduğunu unutuyorum.

"Bunun için onu dışarı çıkarmalarını söyleyebilir misin?"

Ona sordum. "Tabii ki."

"Hayır, gitmek istemiyorum!" Eriu ağlıyor.

"Lütfen dışarıda bekle, tamam mı? Bunu görmeni istemiyorum. Birazdan işim bitecek ve eve gidebiliriz, tamam mı?"

Gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyor ama başıyla onaylıyor ve dışarı çıkarılıyor.

O gidince, dikkatim eski en iyi arkadaşıma dönüyor.

"Tam bir korkak." Yüzüme tükürüyor ve adamlar onu sıkıca kavrarken kolumun tersiyle yüzünü siliyorum. "Adil bir dövüş olmadan beni öldürecek misin?"

Belimdeki dokuz milimi çıkarıyorum.

"Sen bundan başka bir şeyi hak etmiyorsun. İster inan ister inanma, seni önemsiyordum," diye itiraf ediyorum kalbim kırılırken. O benim için her şey demekken, ben onun için hiçbir şey ifade etmiyordum. "Bunca zamandır rol yapıyordun, değil mi? Ona akademi hakkında, ailem hakkında her şeyi anlatmak için gizlice kaçıyordun."

"Bu doğru." Kaşlarını salladı, ağzında aşağılayıcı bir sırıtış vardı. "O her şeyi biliyordu. Caellach'a katılmam onun fikriydi. Ben de yalvardım

Paolo. İzin verene kadar ona yalvardım."

Keskin bir bakışla onu deliyorum. "Umarım buna değmiştir, Kora. Umarım nereye gidersen git, sonunda mutlu olursun." Silahı havaya kaldırıp tam gözlerinin ortasına nişan alırken, ona son bir kez daha bakıyorum. "Güle güle, Kora."

"Bekle!" diye bağıyor, ifadesi daha yumuşak.

Bir zamanlar tanıdığımı sandığım arkadaşımın bir anlık görüntüsü beliriyor. Ama maskesi düşüyor ve şeytan bir kez daha ortaya çıkıyor.

"Cehennemde görüşürüz, Iz." Kıkırdıyor.

Pop.

Kahkahası kurşunumla birlikte ölüyor. Başı öne düşüyor ve adamların onu görüş alanından çıkarmasını izliyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" Konstantin yanımda belirdi, yükseliyordu.

En az altı-yedi boyunda. Lanet bir dev.

"Hayır," diye itiraf ediyorum, silahımı yerine koyarak. "Hiç de değil."

"Evet..." Kolunu omuzlarıma doluyor. "İntikamla ilgili bir şey var. Kendini daha iyi hissetmeni sağlamıyor. Hatta belki daha da kötü."

"Çek o lanet ellerini karımdan!"

Gio!

Sesini duyunca kalbim ısınıyor ve arkamı döndüğümde onu orada, bana sevgiyle bakarken buluyorum. Ama aynı zamanda büyük bir öfkeyle.

Gözleri Konstantin'le birlikte beni de içine alıyor ve kolunu kırmaya hazır görünüyor... ya da daha kötüsü. Konstantin'i itiyorum, tam o sırada Gio bana doğru ilerliyor ve yaklaşır yaklaşmaz çenemi tutuyor.

Gözlerimi arıyor, kaşları çatılıyor ve sonra beni öpüyor, nefes nefese geri çekilirken ısıyor ve inliyor. "Bunu bana bir daha asla yapma, duydun mu beni?"

Başımı sallıyorum, kendi kontrol edemediğim

duygularımla doluyorum. Konstantin kıkırdıyor.

"Hoş geldiniz."

"Patron..." diye sesleniyor Konstantin'in adamlarından biri, Gio'nun arkasından koşarak. "Buraya çıkmak için neredeyse bizi öldürüyordu."

Konstantin ağır bir kahkaha atar. " değil. Burada işimiz bitmek üzereydi. Sadece son bir şey kaldı."

Belindeki kılıfın içinden bir bıçak çıkarıyor. Bana bakarak avucunu uzatıyor ve başını sallıyor. Gözlerimi açıp bıçağı elime alıyorum.

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum, hediyesini kabul ediyorum, yani bu hediye.

"Canını yak bebeğim." Gio enseme sıkıyor ve alnını benimkine yapıştırıyor. "Seni seviyorum."

Başımı sallıyorum, sevgisinin ağırlığını hissediyorum ama bu sözleri söyleyemiyorum. Burada olmaz, şimdi olmaz, bu çıldırtıcı kaosun içinde olmaz. Elini sıkarak hayatımı mahveden adama doğru ilerliyorum.

Sergey'in yüzü dayaktan zar zor tanınıyor. Bu ana kadar onu ne kadar kötü yaraladığımı fark etmemiştim. Ve zonklayan eklemlerim kesinlikle bedelini ödüyor.

Üstüne yerleştim, vücuduna sarıldım. "Hayatını kaybetmeden önce diğer gözünü de kaybedeceksin."

Alaycı bir kıkırdamayla ağzının kan damlarken yavaşça omuzlarının üzerine kalkıyor.

"Malinkiya suka, annen gibi." Sırıttırıyor, dişlerinin kıpkırmızı.

Ve elimi hızlı bir hareketle gözüne saplıyorum ve kulaklarım kanayana kadar çığlık atmasını keyifle izliyorum.

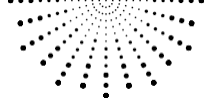
Bıçağı çekip çıkarıyorum ve bu sefer tam boğazının ortasına saplıyorum. Ağzı sessiz bir çığlıkla parçalanıyor. Bir iniltiyle bıçağı çekiyorum ve ellerim kanla kaplanana, bir kısmı yüzüme sıçrayana kadar onu tekrar tekrar bıçaklıyorum.

"O gitti, bebeğim." Kollar arkamdan dolanıyor, nişanlımın sesi beni öfke dolu sisin içinden çekip çıkarıyor.

İçimdeki kavga yavaşça dağılıyor ve bıçağı nazikçe benden alıp beni kollarına her şeyi bırakarak ağlıyorum. Çektiğim acı, yaşadığım dehşet, yıllarca bastırdığım öfke ve üzüntü... Hepsini burada, onun kollarında bırakıyorum.

Çünkü sonunda evimdeyim ve bunu bana o verdi.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

ISEULT CHERRY GROVE'DAKI EVINE DÖNMÜŞ, BANYO YAPARKEN
Kolu dikilmiş ve sargılanmış halde yatak odasında bir ileri bir geri adım atıyor, nabzımın atışlarını kontrol altına almaya çalışıyorum.

Dönüş yolunda birbirimize neredeyse tek kelime etmedik. Kollarımın onu sarmasından memnundu ve bana yalan söylediği için ona ne kadar kızgın olduğumu söyleyerek anı mahvetmek istemedim. Kendini öldürtebilirdi.

Onu kaybedebilirdim. Sevdiğim tek kadını kaybedebilirdim ve bu korku beni terk etmedi.

Kendini vurdurdu ve lanet olsun, çok daha kötüsü olabilirdi. Ama en azından omzunda sadece bir sıyrık vardı. Patrick'in doktorlarından biri yarasını sardı ve birkaç hafta içinde eski haline döneceğini söyledi. Red, tabii ki, önemli bir şey değilmiş gibi davranıyor. Ama benim için öyle. O benim. Benim için endişeleniyor. Her zaman.

Yandaki duşun suyu kesiliyor ve birkaç dakika sonra üzerinde bol siyah bir tişört ve siyah bir taytla dışarı çıkıyor. Saçları nemli, dağınık bir topuz yapmış ve muhteşem yüzünde zerre kadar makyaj yok. Ona hayatım boyunca bakabilir ve hiç sıkılmayabilirim.

Onu görür görmez, bütün öfkem yok oluyor. Ve onun yerine, kadınına tamamen saplantılı bir adam geliyor. Şu anda tek yapmak istediğim ona sarılmak ve onu gerçekten ne kadar sevdiğimi söylemek.

"Merhaba," diyor kapıyı kapatırken. "Konuşmalıyız."

Ateşli bir nefes alarak aramızdaki mesafeyi siliyorum, bakışlarım yüzünün her santimini tarıyor.

"Kendini asla böyle tehlikeye atma," diye fısıldıyorum, yanağını avuçluyorum, alnım onunkine yaslanıyor. "Seni bulana kadar senin için ne kadar endişelendiğimi fark etmemiştim. Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissediyordum, bambina." Ona bakmak için geri dönüyorum, kaşları çekilmiş, kendi duyguları belli oluyor. "Seni kaybetme düşüncesi beni delirtiyor."

"Senin deli olduğunu zaten anlamıştık." Dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme düşer.

"Tabii ki deliyim." Ağzımı onunkine sürüyorum. "Senin için deli oluyorum." İç çekiyor. O lanet romantik filmlerdeki gibi iç çekiyor. İzlediğimi asla kabul etmeyeceğim.

"Bana nerede olduğunu söyleyebilirdin. Sana yer verirdim," diyorum.

Kıkırdıyor. "Oh, hadi, Gio." Sağlam kolunu omzuma atıyor. "Dürüst olalım. Bunu asla yapmazdın. İçeri daldırdın ve kim bilir neler olurdu." Gözleri kısa bir süre için kapanıyor. "Kora'nın bize ihanet edeceğini bilmiyordum, sen de bilmiyordun. Belki de içeri girseydin sonuç daha kötü olurdu." Yanağımı avuçluyor. "Sana kendi başımın çaresine bakabileceğimi söylemiştim."

"Bunun senin kendini güvende tutma yeteneğinle hiçbir ilgisi yok bebeğim." Ağzımı alnına götürüyorum ve ardında şefkatli bir öpücük bırakıyorum. "Yapabileceğini biliyorum. İnan bana, biliyorum... Ama müstakbel kocan olarak beni zaman zaman böyle endişelendirmesen olmaz mı? Tek istediğim bu."

Gözleri beni okşuyor, o kadar uzun süre benimkilerde kalıyor ki, karşılığında bir şey söyleyip söylemeyeceğini bile bilmiyorum. Ama sonra dudakları geniş bir sırıtışa dönüşüyor ve o gülümseme... Ruhumu canlandırıyor.

"Seni çok seviyorum, Gio."

Kalbim küt küt atıyor ve neredeyse doğru duyup duymadığımı merak ediyorum.

Çünkü bunu ilk kez söylüyordu.

"Özür , tekrar edebilir misiniz, çünkü kulağa neredeyse..." Gülmemek için kendini zor tutuyor. "Dilim sürçtü."

Nefes alıyorum, göğsüm kabarıyor. Ve gözlerimi kapatıyorum, kendimi bir dağın tepesindeki lanet bir dev gibi hissediyorum.

"Tekrar söyle," diye fısıldıyorum. "Lütfen bebeğim, tekrar söyle."

"Seni seviyorum." Ağzımın kenarını öpüyor ve ben inliyorum, avucum başının arkasını kavırıyor.

"Tekrar."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor ve bu sefer o fısıldarken ben de onu tüm tutkumla öpüyorum, aşkımız uzun zamandır yaşadığım boşluğu dolduruyor. Gerçekten her şeye sahip olmanın ne demek olduğunu asla anlayamadı.

SONUÇ

"Benimle konuşmak mı istedin?" Ertesi gün babamın çalışma odasına giriyorum, o tavandan tabana kitaplığına bir kitap yerleştiriyor.

Çocukken çok okurdum ama annem öldükten sonra bıraktım. Okumayı çok severdi. Bu onun en sevdiği şeydi, bu yüzden tabii ki benim de oldu. Dışarıdaki çardakta oturur ve iyi bir aşk romanının etrafında kıvrılırdı. Dünyanın içinde kaybolurdu ve biz de bunun hakkında konuşurduk. İyi erkekler ve kadınlara nasıl davranmaları gerektiği hakkında. Gio'yla tanışsa onu onaylayacağını biliyorum. Bu beni bir şekilde tatmin ediyor, gerçekten sahip olmadan onun onayına sahip olmak.

Kitaplığı babam onun için almıştı. Sanırım onu sevdiğini göstermenin yollarından biri de buydu.

"Otur." Sandalyesini işaret ediyor ve yüz hatlarını gererek omzuma bakıyor. "Nasıl hissediyorsun?" Karşıma oturdu.

"İyi olacağım, baba." Omuz silktim. "Biliyorsun daha kötülerini de yaşadım."

Başını salladı. "Biliyorum ama baban olarak bu beni daha iyi hissettirmiyor. Bu hayatı senin için hiç istemedim, Iseult." Nefesini dışarı üflüyor. "Evlenmeni, çocuklarla mutlu olmanı istiyordum. Ama bunu senin için mahvettim, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Evli olmak mutluluğu garanti etmez baba."

Başını sallayarak kıkırdıyor. "Haksız değilsin. Ama yine de mutlu olmanı istedim ve senin için gördüğüm şey buydu."

"Belki de çok geç değildir."

"Evet, Gio... Bu yüzden seninle konuşmak istedim." Duraklıyor, gözleri yüzümde. "Geçen sefer sana söylediklerim hakkında..." Boğazını temizliyor

ve omurgasını düzeltir.

Özür dilemek babamın güçlü yanı değildir. Bazen düşünmeden önce tepki verir. Ve en iyi arkadaşım olduğunu düşündüğüm birini öldürmek zorunda kaldıktan sonra kız kardeşimin başına gelenlerden sonra, bir özre bile ihtiyacım yok. Sadece geri kabul edilmek istiyorum.

"Sorun değil." Yüzündeki gerginliği hafifletmek için ona gülümsüyorum. "Beni tekrar dışarı atmadığın sürece sorun yok."

"Kahretsin sevgilim, sensiz bir gün bile dayanamayacağımı biliyorsun. Ben yaşlı ve inatçıyım ve senin çok değer verdiğim bir onur kuralını ihlal ettiğini düşündüm. Ama şimdi bunun doğru olmadığını biliyorum."

"Sana söyledi mi?"

Gio benimle babamla konuşmak hakkında konuşmamıştı, bu yüzden tüm bunlar benim için yeni.

"Öyle yaptı ve buna . Seni gerçekten seviyor." "Nasıl sevmesin ki?" Çenemi kaldırıyorum.

Kıkırdıyor. "Annen seni tekrar böyle gülümserken görmeyi çok isterdi. Seni ve tüm çocukları yukarıdan izlediğine hiç şüphem yok." Gökyüzünü işaret ediyor.

Ben Tanrı'ya inanmıyorum ama onun inancına saygı duyabilirim. Yine de umarım beni izliyordur ve umarım onu gururlandırmışımdır.

"Yani onu seviyorsun, öyle mi?" Babam sandalyesine yaslandı. "Maalesef." Gözlerimi deviriyorum.

"Bu bana evlilik gibi geliyor." Kahkahası odayı dolduruyor ve ben de onunla birlikte gülüyorum. "Keşke tüm bunları bana anlatırken kendini yeterince rahat hissetseydin de benim kızgınlığımdan kaçınabilseydik."

Alay ettim. "Gerçekten mi? Hadi ama. Bunu görmezden gelir ve bana başka birini bulmamı söyledin."

"Ciddi olduğunu düşünseydim olmazdı." "O zaman değildi. Şimdi öyle."

"O zaman birlikteliğinizi destekleyeceğim. Ama evliliğin bir önce gerçekleşmesini istiyorum.

Bu bir sorun olur mu?"

"Fernanda'nın konuda söyleyecek bir şeyi varsa hayır." O kadın bir günde düğün planlayabilir.

"Zavallı çocuk. Sana nasıl tahammül edecek bilmiyorum," diye takılıyor.

"O kadar da kötü değilim. İlk birkaç yıldan sonra bana alışacaktır."

Yüzüme bir sırıtma yayılıyor.

"Yüzünün böyle parladığını görmenin bana ne yaptığını bilemezsin." Sıkıntılı bir nefes çekti. "Sana yaptıkları için ne kadar üzgün olduğumu sana hiç söylemedim."

Gözleri hüzünleniyor ve kalbim *onun* kim olduğunu tam olarak bildiğim için sıkıca yumruk oluyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum, elini tutmak için öne doğru eğiliyorum. "Olanlar senin suçun değildi. Sergey delirmişti. Sen bunu kışkırtacak hiçbir şey yapmadın." Parmak eklemlerini sıkıyorum. "Ben iyiyim baba. Benim için endişelenmene gerek yok."

Başını sallıyor ve kısa bir an için gözlerini kapatıyor.

"Senin için bir şeyim var." Elimi bırakıyor ve masasının çekmecesini . "Annen ilk gerçek aşkını yaşadığında bunu sana vermem için bana söz verdirdi."

Kalbim küt atıyor. "Ne?" "Sana bir mektup bırakmış, sevgilim."

"Öyle mi yaptı?" Nefes nefese kalıyorum ve ufukta patlamak için sırasını bekleyen bir fırtına gibi içeri dolan gözyaşlarımı burnumdan çekiyorum.

Onun sözlerine sahip olmak, ondan bir parçaya sahip olmak... Bu benim için her şey demek.

"Yaptığı bir şey vardı," diye açıklıyor bana kapalı bir zarf uzatarak, ismim süslü bir el yazısıyla karalanmış. "Hepinize yetişkin hayatınızdaki önemli zamanlar için birer mektup yazdı."

"Anne," diye fısıldıyorum ağlayarak, parmak uçlarımı her bir kıvrımın üzerinde gezdiriyorum.

"Bunu yapmasından nefret ettim çünkü bu, benden önce ölme ihtimalini planladığı anlamına geliyordu ama ne dersem diyeyim bunu yapmaya devam etti. Ve bunu yaptığı için gerçekten memnunum." Sesi hassaslaşıyor.

O zaman gerçekten gözlerinde görüyorum. Ona olan sevgisini. Kendi tarzında, o da annemi seviyordu.

"Neden bana söylemedin?" Açmaya korkarak soruyorum, kalbim göğüs kafesine çarpıyor.

"O özeldi. Sana sadece belirli durumlarda vereceğim. Ve ben onun güvenini asla kırmam."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Evet." Avucuyla yüzünü ovalıyor. "Bu kadar ağır şey yeter. Gidip biraz yiyecek ve içecek almaya ne dersiniz? Aşçılar herkes için bir ziyafet hazırladı. Marinoların hepsi birazdan burada olur."

"Annemle bir dakikaya ihtiyacım var," diyorum ona.

"Elbette var, sevgilim. Hazır olduğunda aşağı gel. Unutmadan, son bir şey daha var. Hadleigh aradı. Hudson kayıpımıő."

"Ne? Ne demek kayıp?"

Omuz silkiyor. "Geçen gün işe gitti ve bir daha eve dönmedi." "Onu bulmasına yardım ediyor muyuz?"

"Yapacağız ama bunu nasıl yaptığımızı bilmesine izin veremeyiz."

Babamın evindeki boş odalardan birinde Gio'nun yanına yerleşirken ellerim mektubun etrafında titriyor, daha ilk satırda gözyaşlarına boğulacağımdan korkuyorum.

Eli sırtımı nazikçe okşarken görüşüm bulanıklaşıyor.

"Sorun yok, bebeğim. Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum. Sen istemediğin sürece." Yumuşakça bakıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır. Kalmanı istiyorum. Bu benim için çok fazla. Ondan bir daha haber alacağımı hiç düşünmemiştim, anlıyor musun?"

"Tabii ki."

Bu, onun yazdığı tüm mektupları bekleyerek değer bir şey olacak.

"Açabilir misin?" Yüzümü buruşturuyorum. "Çünkü bütün gece burada oturup ona bakacağım."

Kıkırdıyor. "Elbette, bambina. Senin için her şeyi yaparım."

Sözleri, gözlerimin içine özlemle bakışı... Duygularının geri yansıdığını hissediyorum. Onun gibi bir adamın benim gibi kırık bir kadını sevebileceğini hiç düşünmemiştim. Ama o beni tüm kalbiyle seviyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum.

Kendime iyi olduğumu, vücudumdaki yaraların ve kalbimde sessizce taşıdığım yaraların beni rahatsız etmediğini söyleyerek çok gün geçirdim. Kaygılarımın sadece olması gerektiği gibi olduğunu.

Ama yanılmışım.

Umarım cesaretimi toplayıp biriyle, bir psikiyatristle ya da başka bir şeyle konuşabilirim. Denemeye değer. Terapistlere hiç inanmadım ve dürüst olmak gerekirse, herkes için işe yaradıklarını düşünmüyorum. Ama bunu gerçekten kendim denemeden söyleyemem.

Yavaşça, büyük bir özenle zarfı açıyor ve bana geri veriyor. Derin bir nefes alıp ona son bir kez baktıktan sonra mektubu okumaya başlıyorum.

Sevgili Iseult,

Bunu okuyorsan muhtemelen burada ya da babanın çalışma odasına gizlice girip bunu bulmuştundur. Eğer durum buysa, seni cezalandırıyorum.

Gözyaşlarım duygularımı ele geçirirken bile bir kahkaha attım.

Ama durum böyle değil ve ben gittikten sonra baban sana bu mektubu verdi, o zaman umarım ağlamıyordur. Çünkü gerçek aşkı bulduğunu bildiğim için üzgün değilim.

*Bazen okuduğum kitapların klişe olduğunu düşündüğünüzü biliyorum, ama **ben** gerçekten bazı insanların bu tür bir sevgiyi, bu düzeyde bir bağlılığı ve özveriyi bulmaları gerektiğine inanıyorum. Ve eğer birisinde bunu bulduysanız, o zaman bu dünyadaki çoğu insandan daha zenginsiniz demektir.*

*Her , umarım kendine iyi bakar o/
Sen. Umarım sen de ona iyi bakarsın. Aşk şey budur: karşılıklı bağlılık ve sürekli çalışma.
Çalışmaya devam edin. Çünkü aşk buna değer.*

*Seninle gurur duyuyorum, sevgili kızım.
Bunu bilmek için burada olmama gerek yok.
/Sen özelsin, Iseult, ve senin asla
/Kim almaya çalışırsa çalışsın, ışığını ve
savaşçı kalbinizi unutmayın.*

*Seni tanıyorum, onlara doğru yürüyecek ve
hemen geri kapacaksın.*

*Bir sonraki
mektubuma kadar.
Seni sonsuza dek
seviyorum.*

*Sevgi
ler,
anne*

.

Mektuba baştan başlarken, her bir kelimeyi ezberlerken, bunu yazmanın onu ne kadar incitmiş olabileceğini bilirken gözlerimden yaşlar süzülüyor.

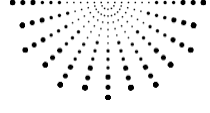
Bir sonraki mektubun ne zaman geleceğini merak ediyorum. Sabırsızlanıyorum.

Kolları etrafımda dönüyor ve başımı omzuna yaslayıp ağlıyorum.

Ve Gio ile ağlamanın sorun olmadığını biliyorum. Çünkü aşık olmak, olduğun kişi olmak demektir ve ben onunla böyle olabilirim.

OceanofPDF.com

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

SONUÇ

EL ELE, BABAMIN AKŞAM YEMEĞİ İÇİN ALT KATA İNİYORUZ.
ailenin her iki tarafı için de ayarlandı.

Gio ve beni kutlamanın bir yoluydu ve herkesin ihtiyacı olan bir şeydi. Gio'nun babası ve onun Raph'a ihaneti ile Sergey ve Kora'nın başına gelenler arasında gevşemeye ihtiyacımız vardı.

Eriu'yu koltukta tek başına oturmuş, Sophia'nın pembe tütüsüyle dönmesini, kahverengi saçlarını balerin topuzu yapmasını ve Taylor Swift'in "We Are Never Ever Getting Back Together" şarkısıyla dans etmesini izlerken görüyorum.

Gio'nun yanağına bir öpücük kondurarak kız kardeşimle biraz yalnız kalmam gerektiğini söylüyorum. Sophia'ya doğru koşup onu omzuna atmadan önce dudakları elimin üstüne düşüyor.

Kıkırdıyor. "İndir beni, seni deli adam!" Küçük yumrukları adamın sırtına vuruyor.

Yeğeniyle ne kadar iyi olduğunu görmek kalbimi kabartıyor. İyi bir baba olurdu. Belki birbirimizi dengeleriz.

"Hey..." Eriu'nun yanına oturdum, dün olanlardan beri onunla konuşmamıştım.

Günün çoğunda uyudu ve sessiz görünüyordu. Onu suçlayamam. Özellikle de şiddetle pek haşır neşir olmamış biri için çok fazlaydı.

Oldukça korunaklı bir hayat yaşadı ve ben bundan memnunum. Her zaman onun yerini alırdım. Kız kardeşimin kendi yaşında normal bir kız gibi olmasını istiyorum- üniversiteye gitmesini, erkek arkadaşları olmasını, partilere gitmesini. İşkencecim ve kötü kalpli bir amcık olduğu ortaya çıkan en iyi arkadaşım tarafından kaçırılmasını.

"Selam." Hafif bir gülümsemeye karşılık veriyor. "Sophia çok tatlı, değil mi?"

"Evet..." K    k k  za sevgiyle bakıyorum. "O iyi." Eriu koluma bakıyor. "Acıyor mu?"

"Yok, ben iyiyim." Dudaklarım bir g  l  msemeyle kıvrılıyor. "bir   ey yok. Doktor kısa s  rede eskisi kadar iyi olacağımı s  yledi."

Yara izi dı  ında, birkaç hafta i  inde iyile  irim. D    nd  ğ  m gibi sadece bir sıyrık.

Başını sallıyor, sessizce herkese bakıyor.

"Bana bak," diyorum ona.

Geldiğinde, elini kendi elime alıyorum.

"  z  r dilerim, Eriu. Benim y  z  mden gittiysen   ok   z  r dilerim. Bu beni yiyip bitiriyor ve seni bulmasaydım başına neler gelebileceğini d    nmeden edemiyorum."

"Neden   zg  n olasın ki? Sen yanlış bir   ey yapmadın." Kaşlarını indirdi. "Ben de babama aynısını s  yledim. Ayrılmamın tek nedeni Gio'yla evlenmek istemememdi. Ve babamın d  ğ  n  nden sonra -Gio'nun sana ne kadar değer verdiğini anladıktan sonra- gidersem babamın seni Gio'yla evlendirmekten başka   aresi kalmayacağını d    nd  m."

G  l    m i  imi sıcaklıkla dolduruyor. "Bu olduk  a ."

Omuz silkiyor. "Bazen i  imde var."

"Her   ey senin i  inde var, Eriu. G    l  s  n. G  zelsin. Yeteneklisin." Ciğerlerime uzun bir nefes   ekiyorum. "Seni seviyorum."

"Ve seni seviyorum." Başını eğiyor. "Bunu hak ediyorsun, Iseult. Her zaman benimle ilgilenmek i  in   ok endi  elendin. Ka  mak benim sana bakma y  ntemimdi."

"Beni tam hislerimden vur, neden yapmıyorsun?" Y  z  m   buru  turup kıs kıs g  l  yorum. "Ciddiyim." G  zleri keskin bir   ekilde bana bakıyor.

"Kora'nın bunu yaptığına h  l   inanamıyorum.

Bu. Aklımdan   ıkaramıyorum. Onun arkadaşımız olduğunu sanıyordum."

Bir kolumu ona doladım. "Biliyorum. Bu d  nya bize akıl almaz   ekillerde zarar verebilecek insanlardan olu  uyor. Ama unutmamalıyız ki, biz istemesek bile bize d  nyayı verecek bir o kadar insan var."

G  zlerim Gio'ya gidiyor ve onun g  zleri benimkileri buluyor.

Babamın oturma odasında dönerken Sophia'nın ellerini tutuyorum ve hangimizin başının daha önce döneceğini görmek için bekliyorum.

Kuralları ben koymadım. Çocuk yaptı. Ve o sıkı bir rakip.

"Vazgeçmeye hazır mısın?" diye şaka yaparken, diğer herkes kıkırdıyor.

"Ufaklık tarafından alt edileceksin," diye dalga geçiyor

Fionn. "Bu hayatta olmaz," diye mırıldanıyorum, başım resmen dönüyor. Nasıl olur da hâlâ işi bitmemiş olur?

"Başının dönmediğinden emin misin?" Ona sordum.

"Hayır." Daha da hızlı gidiyor. "Babam süper güçlerim olduğunu söylüyor. Üç yaşındayken böyle dönerdim ve babam endişelenirdi ama hiç başım dönmezdi. Değil mi baba?"

Michael kıkırdar. "Evet, prenses. Ama belki de şimdi durup dondurma yemeye gitmelisin."

"Dondurma hâlâ orada olacak baba. Kazanmak zorundayım."

"Aman Tanrım. Sen küçük bir şeytansın," diye homurdanıyorum, yavaşlıyorum, ta ki tamamen durana kadar çünkü kıcımın üstüne düşmek üzereyim ve kendimi gerçekten utandırıyorum. "Sen kazandın!"

Tüm oda bir atlıkarınca gibi dönüyor ve lanet kurşun yarası bir anne gibi zonkluyor. Avuçlarımı dizlerimin üzerine koyup derin nefesler alıyorum.

"Bana yirmi dolar borçlusun, lütfen," diye ilan ediyor minik şeytan, elini uzatarak, önümde duruyor.

Daha çok, ben kusmamaya çalışırken beşi önümde duruyor gibi.

"Gio Amca'nın sana o parayı vermesine ne dersin?" Bir kolunu arkamdan doluyor ve başımın arkasını öpüyor. "Sana bu oyunda Sophia'yla asla kafa kafaya gelmemeni söyleyebilirdim," diye fısıldıyor bana. "Her seferinde o kazanacak."

İnledim. "Bu küçük insanın ellerinde acı çekmeden önce bunu yapabilirdim."

"Altı yaşında bir çocuktan dayak yediğini görmek ."

Dönüp bakıyorum, yüzü gözlerimin önünde titreyerek beliriyor.

"Iseult'yu kanepeye yatırayım," diyor Sophia'ya, ses tonunu saran bir eğlenceyle. "Sonra sana bir ellilik veririm."

Yanıma kayıyor ve kolunu hâlâ bana dolamış durumda.

Sophia'nın gözleri büyür ve ağzı sevinçle genişler. "Elli dolarla çok fazla sakız alabilirim. Teşekkürler, Gio Amca!" Kendini atıyor ve sıkıca sarılıyor.

Ben koltuğa yerleşirken, cüzdanını çıkarıp ona parayı uzatıyor. "Teşekkür!" Kadın sırtlıyor ve paraları etrafa saçarak dans ediyor, Elsie yanıma oturmaya gelirken.

"Kora'ya ve Sergey'e olanları duydum," diye alçak sesle kulağıma konuşuyor. "Eğer konuşmaya ihtiyacın olursa, tanıdığım biri var."

"Bunu kabul edebilirim."

Sergey'le olan geçmişimden mi yoksa sadece şimdiki zamandan mı bahsetti bilmiyorum ama hazır olduğumda onunla bu konuyu konuşmak niyetindeyim. Çünkü herkesten çok onun beni anlayacağını biliyorum.

"Elbette," diye ekliyor. "Şeytanlarımı biliyorsun ve terapinin biraz yardımcı olduğunu biliyorsun. Jade de öyle. O da sana yardım edebilir."

Elsie, Michael'ı bulmadan önce korkunç bir hayat yaşıyordu. O ve iki arkadaşı Jade ve Kayla, Cavaleri kardeşler onları ortadan kaldırmadan önce Palermo suç ailesi tarafından kaçırılmış ve kaçırılmışlardır. Bir zamanlar aileyi yöneten Faro Bianchi, kardeşler çocukken babalarını öldürmüş ve bu da onların kaçmasına neden olmuştur. Ta ki on beş yıl sonra devasa bir imparatorluk kurup intikamlarını alana kadar. Gio'nun bana anlattığına göre Jade, onu o hayattan kurtaran Enzo Cavaleri ile evlenmiş.

Bu yüzden Elsie'nin bana yardım etmek istediğini söylerken iyi niyetli olduğunu biliyorum ve bunun için minnettarım.

Gio ve Sophia'nın birlikte dans edişini, Sophia'yla dalga izlemeye dönüyorum ve bu beni gülümsetiyor.

Bana baktı ve sessizce "Bir gün harika bir anne olacaksın" dedi.

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

"Öyle." Delici bakışları eminmiş gibi benimkileri inceliyor.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Sophia'ya bakarak ona soruyorum. "Onun annesi olmakta nasıl bu kadar iyisin?"

İri kahverengi gözleri parıltıyor. "Her şey buradan geliyor." Bir avucunu göğsünün ortasına koyuyor, sonra bileğimi tutuyor ve avucumu atan kalbimin üzerine yerleştiriyor. "Söz veriyorum sende de var."

"Nereden biliyorsun?"

"Buna sezgi diyebilirsin." Ağzı titriyor. "Ayrıca, başka kim sırf o istedi diye onunla yaptığın gibi odanın içinde dönüp durur ki?"

"Bana rekabetçi de."

"Hayır." Burnunu kıvırıyor. "Bundan daha fazlasıydı. Ondan hoşlanıyorsun." "Hoşlanıyorum sayılır."

GIO

"Demek sonunda istediğin kadını elde ettin, ha?" Raph omzuma vuruyor, Iseult ve Eriu babalarıyla sohbet ederken Nicolette ve Elsie'nin konuşmalarını izliyor.

"Sen de öyle," diyorum Michael elinde bir bardak viskiyle yaklaşırken.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?"

"Eriu ile arkamdan iş çevirdiğin için hâlâ ne kadar kızgın olduğum hakkında."

Artık kızgın değilim. Sadece onunla dalga geçiyorum ve o da bunu biliyor, ağzı titriyor.

"Sonunda her şey yoluna girmiş gibi görünüyor, değil mi?" diye düşünüyor. "Öyle oldu. Tanrı'ya şükür, yoksa seni öldürecektim."

Kuru kuru kıkırdıyor. "Elbette, ."

Tam kadınlarımıza doğru yürüyecekken bir kaos patlak veriyor ve biri odaya dalıyor. Siyah saçlarını ve mavi gözlerini görür görmez.

Devlin ya da Donny. Adı her ne sikimse.

"Nerede o?" Gözleri odayı tarıyor. "Eriu hangi cehennemde?"

Adam akıl sağlığını kaybetmenin eşiğindeymiş gibi görünüyor. "Buradayım," diye fısıldıyor ve yavaşça ona doğru yürüyor. Adamın gözleri onu tepeden tırnağa süzüyor. "İyi misin?"

Kolları ona doğru uzanır ama Patrick'in arkasından fark edince kollarını indirir.

"Sergey nerede?" Devlin öfkelenir. "Onu öldüreceğim."

Ses tonu canlı, savaşa hazır ve kanlı eklemlerinden, büyük olasılıkla bizim gibi onu aramak için savaştığını anlayabiliyorum.

"Görünüşe göre partiye geç kalmışsın." Cillian kolunu ona doladı. "Gel, bir içki iç. Çok uzun zaman oldu."

"Henüz değil. O şerefsiz Bryce hakkında bulduğum bir şey hakkında konuşmamız gerek." Gözlerini dikip yüzüne baktı. "Yine de bunu özel olarak yapmalıyız." "Hadi, Sophia." Annem onun elini tutar. "Gidip mutfağı basalım ve

bütün şekerleri bul."

Annem onu uzaklaştırırken bile Sophia'nın genişleyen bakışları herkese yönelirken kaşlarını sallıyor.

Nabzım kafamın içinde çarpıyor.

"Ne dedin sen?" Ona doğru yürüdüm.

"Ah, yine mi sen?" Soğuk ifadesi beni selamlıyor.

Ellerimi yumrukluyorum, yüzünü yumruklamak istiyorum.

Iseult bir kolunu bana doluyor. "Sakin olun. İkiniz de. Hepimiz aynı taraftayız."

"Aynı taraf mı?" Devlin kıs kıs güler. "Aşağılık bir insan taciriyle arkadaş olan biriyle aynı tarafta değilim."

Iseult ona, "Hiçbir fikri yoktu," diyor ve gözlerini kısarak ona doğru tek bir adım atıyor. "Bu yüzden nişanım hakkında konuşurken diline dikkat etsen iyi olur."

Elimi tuttu ve sıkıca kavradı.

"Anlıyorum." Devlin bana sertçe bakıyor. Bir sonraki kelimeyi bulmadan önce duraksıyor. "Yani ölmeden önce altı ay boyunca yüzlerce kızın kaçakçılığına yardım ettiğinden haberin olmadığını mı söylüyorsun?"

"Yok artık. Bunu asla onaylamayız."

Kardeşlerime bakıyorum, haberleri duyunca yüzlerinde ölümcül bir ifade beliriyor. Bryce'ı tanıyorlardı. Belki benim kadar iyi değil. Ama biz bu tür şeyleri kınanacak şeyler olarak görürüz.

"Burada özgürce konuşabilirsin," diye öğüt veriyor Patrick. "Arkadaşların arasındasın."

O yüzden bize bildiğin her şeyi anlat."

"Üzerinde bulduğumuz, arkasında izi sürülemeyen bir numara olan altın kart. Ben tra-"

"Altın kart mı dediniz?" Michael öne doğru ilerliyor. "Fotoğrafi var mı?"

"Evet." Telefonuna uzanır ve ekranı Michael'a göstermeden önce kaydırır.

"Siktir... O kartı biliyorum."

Ekrana baktığımda yüzümdeki renk soluyor.

"Bu mümkün değil," diyorum. "Onlar öldü."

"Kimden ?" Devlin bize meraklı bir bakış atarak soruyor. Oda sessizleştii, tüm gözler üzerimizde.

"Palermo suç ailesi," diye açıkladım.

"Ne?" Elsie'nin sözleri fısıltının da altına düşer. Korku, dehşete düşmüş bakışlarına çarpıyor.

"Merak etme, küçük güvercin. Kimse sana dokunmayacak." Kız titrerken Michael onun yanağını sıkar. "Hiç kimse, Elsie. Yemin ederim."

Başını sallar ama gözleri yaşarır.

"Onlar olduğunu nereden biliyorsun?" Devlin soruyor.

"Bu onların kartı. Seks kulüplerini işletmek için kullandıkları kart. Üyeler arkadaki numarayı arıyor ve maskeli biri onları alıp gözlerini bağlıyor ve gizli bir yere götürüyordu."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Devlin. "Eğer öldüklerini söylüyorsan, Bryce nasıl oluyor da onlar için çalışıyordu?"

"Bilmiyorum," diye karşılık verir Michael. "Ama öğreneceğiz. Başka bir şey var mı? Numaranın izini sürmekle ilgili ne diyordun?"

"İzini sürdüm ama bağlantı kesilmişti. Bryce o gece Eriu'nun arkadaşını uyuşturmadan hemen önce P adında birini arıyormuş. Artık P'nin kim olduğunu biliyoruz."

"Bekle..." Bir avucumu havaya kaldırıyorum. "Eriu'nun arkadaşını uyuşturdu da ne demek?" Keskin bakışlarımı Iseult'ya çeviriyorum ve o da elimi bırakıyor. "O gece orada bir kadını Bryce'tan kurtaranın sen olduğunu sanıyordum. Bana onu öldürdüğünü söylemiştin."

"Ne?" Eriu araya giriyor ve dikkatim ona yöneliyor. "O yapmadı..." Yoğun bir şekilde kız kardeşine bakıyor.

"Eriu! Hayır!" Iseult azarlıyor, ona doğru koşuyor.

Ama Eriu başını sallar. "Beni korumayı bıraktın." Bakışları Devlin ve Iseult arasında gidip geliyor. "İkiniz de yeterince şey yaptınız. Artık kimsenin beni korumasına ihtiyacım yok."

Dikkatini bana doğru çevirdi.

"Onu ben vurdum. Bryce'ı ben

öldürdüm." Şok karnıma

yumruk gibi indi.

"Sen mi? Gerçekten mi?" Parmaklarımı gözlerime bastırıyorum. "Neden?"

"Arkadaşımı almaya çalıştı ve gitmesine izin vermeyince onu vurdum."

Yüce İsa.

Ama Bryce bunu hak etti.

"O orada yatarken Devlin'i ve kız kardeşimi aradım. Iseult bizi götürdü ama Devlin, biri silah sesini ihbar edince polisler tarafından yakalandı. Suçu benim üstlenmeme izin vermek yerine o üstlendi. Beni hapisten uzak tuttu." Ona bakarken gözleri yumuşuyor.

Yüz hatları geriliyor, ona bakarken çenesi sıkılıyor. "Yine olsa yine yapardım, genç kız."

"Yapmamalıydın." Başını sallıyor ve yüz ifadesi acıyla geriliyor. "Benim hatamdı. Her şeyi berbat edip sensiz ayrıldığım ve o kulübe gittiğim buna katlanmak zorunda kalmamalıydın."

"Yani ona ilaç verip kaçmamalı mıydın?" Patrick teklif eder. "Evet, bu konuda haklısın. Ama artık hepsi unutuldu. Devlin dışarıda. Bunu kutlayabiliriz. Ama ölen dört Bianchi kardeşin yerine kimin geçtiğini de bulmalıyız. Çünkü eğer onlar sorumlu değilse, başka biri sorumludur."

Michael cebinden telefonunu çıkararak, "Sanırım Dom Cavaleri'yi aramanın zamanı geldi," dedi. "Savaşlarının henüz bitmemiş olabileceğini bilmeleri gerekiyor."

Dom'un numarasını çevirir ve hoparlöre verir, Dom cevap verene kadar cep telefonu çalar.

"Michael," diye selamlıyor Dom. "Ne halt istiyorsun?"

"Bu sosyal bir görüşme değil," diye açıklıyor kardeşim. "Palermolar hakkında bazı haberlerim var ve bundan hoşlanmayacaksın."

Kalın, ağır bir sessizlik bizi karşılıyor ve ardından mırıldanılan bir küfür geliyor. "Sen ne bilirsin ki?"

"Kaçakçılık işini yeniden canlandıran birini buldum." "Mümkün değil. Bir şeyler duyardık."

"Ama New York dışında başlamış olabilirler," diye ekliyor Michael. "Onlar için çalışan adam bu işi Boston'da yapıyordu."

Bir şey paramparça oluyor ve Dom'un nefesleri hattan yüksek sesle geliyor. "Bana tüm bilgileri gönderin. Biraz araştırma yaparız, nabız yoklarız."

"Pekala."

"Bunun tekrar olduğuna inanamıyorum." Etrafta dolanıyor.

Şu anda nasıl bir bokun içinden geçtiğini tahmin edebiliyorum. Bir aileden Bianchi'lerden nefret ettikleri kadar nefret etmek ve birilerinin bunu yeniden başlatmaya çalışabileceğini öğrenmek onu öldürüyor olmalı.

Cavaleriler sadece o aileyi çökertmekle , kulüpteki herkesi tutuklatmışlar. En azından söylenti bu. Ulusal haberlere konu oldu. Birçok ünlü ve politikacının görüntüleri televizyon ekranlarına yansıdı.

"Yarın Azienda ile bir toplantı yapacağım," diyor Michael. "Ailelerin her birinin ne duyduğunu öğrenmek için."

Azienda, Cosa Nostra'nın şimdiki dört ailesi arasındaki ittifaktır. Bianchi'lerin başında olduğu Palermo suç ailesi de bir zamanlar bu ittifakın bir parçasıydı. Yani bizim dışımızda ayakta kalanlar sadece Rosolinolar, Cambrialar ve Grazialar.

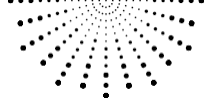
"Ne dediklerini bana bildirdiğinden emin ol," diyor Dom sertçe, sesi suçlayıcı, sanki Michael'ın bunu yapacağına inanmıyormuş gibi.

"Yapacağım," diye cevaplıyor kardeşim. "Aynı şey senin için de geçerli. Bu konuda aramızdaki kanalların açık olmasını istiyorum."

"İyi." Dom bundan hoşlanmış gibi görünmüyor.

Ama ortak bir amacı gerçekleştirmek için bizi sevmek zorunda değil ve bu da Bryce her kim için çalışıyorsa onu ortadan kaldırmak.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

GIO

İKİ HAFTA SU

EVİM BİR DÜĞÜN İÇİN SÜSLENDİ. ANNEM

Her şeyi, tabii ki.

En inatçı kadının dünyanın en şanslı erkeğiyle evlenmesine tanıklık etmek için en yakın arkadaşlarımız ve ailemizden yaklaşık yüz kişi katılıyor.

Onu iki gündür görmedim. Yatağımda olmadığı iki uzun, acı dolu gün.

"Düğünden önceki gece gelini göremezsın" olayını çok ciddiye aldı. Ve onu deli gibi özledim. Onu elime almak için sabırsızlanıyorum.

Ama en çok, onun koridorda yürümesini ve hayatını bana adadığını görmek için sabırsızlanıyorum. Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim. Beni mihrapta yalnız bırakıp tekrar kaçacağına dair param vardı.

Ama o burada bir yerlerde, Eriu, Elsie ve Nicolette ile birlikte hazırlanıyor.

Kardeşlerimle birlikte koridorun sonunda beklerken kol düğmelerimle oynuyorum, smokin beni çok daraltıyor. Lanet olası papyonlar.

Biraz gevşetiyorum.

Burası sıcak mı?

"Gergin mi?" Raph kıkırdarak soruyor.

"Hayır. Sadece bu bokun bitmesini istiyorum. O lanet olası rahibin onun benim karım olduğunu resmen söylemesini istiyorum, böylece benimle bu konuda asla kavga edemez."

Tam o sırada müzik düğün marşına dönüşüyor ve herkes ayağa kalkıyor.

Kalbim hızla atıyor. Gözlerim dümdüz ileri bakıyor. Üzerinde kan kırmızısı mumlar olan uzun, şeffaf vazolar koridorun her iki ucunda sıralanıyor.

Onu henüz göremiyorum. Bağırsaklarım düğümleniyor, sinirlerim , ta ki... "Lanet olsun," diye fısıldıyorum.

Lanet gözyaşları gözlerimin arkasına çarpıyor.

Daha önce hiç bu kadar çok şey hissetmemiştim. Ta ki şu ana kadar.

Gözlerim sırtan Iseult'ya kilitlendiğinde diğer herkes kayboluyor, kırmızı straplez balo elbisesi beline sıkıca oturuyor, elinde beyaz zambaklardan oluşan bir buket var. Patrick onu bana doğru götürürken gururlu görünüyor.

Başında peçe yok ve onu net bir şekilde görebilmeyi, bana bakarken gözlerindeki parlaklığı görebilmeyi seviyorum. Ve gözlerinde ne bir şüphe ne de bir korku görüyorum. Kendini tamamen bana teslim ediyor ve ben de yaşadığım sürece buna değer vereceğim, onu el üstünde tutacağım.

Sadece birkaç adım kaldı, sonra o orada ve sonunda onu kucağıma almak üzereyim.

Babası yüzünün her iki yanını öpüyor, sonra bana doğru yürüyor. "Ona iyi davranacaksın, duydu mu?"

"Benim için onurdur."

Başını sallıyor ve elini benimkine koyuyor. Ve daha iyi yüzünü ellerimin arasına alıp öyle sert öpüyorum ki kalbim patlayacak gibi oluyor.

Kahkahalar patlıyor ve ben isteksizce geri çekilirken o bana genişçe gülümsüyor.

"Beni özledin mi?"

"Ne kadar çok olduğunu tahmin bile edemezsin, bambina. Beni bir daha asla bu kadar uzun süre bırakma."

"Her zaman çok dramatik." Elini benimkine kenetliyor, sevgiyle bakıyor ve birlikte rahibin karşısına geçiyoruz.

O repliklerini okuyor, sıra bana geldiğinde ben de aynısını

yapıyorum. Sonra ona şöyle diyor: "Sen, Iseult Gwendolynn

Quinn-" "Gwendolynn mi?" Sahte bir korkuyla fısıldıyorum.

Bakışlarını alaycı bir şekilde daraltıyor. "Eğer bu düğünün olmasını istiyorsan, yerinde olsam bu konuda çenemi kapatırdım."

Ben kıkırdayınca rahibe bakıyor ve çenesini kaldırıyor. " et. Lütfen."

Boğazını temizliyor, kalın gri bıyığı titriyor. "Sen, Iseult Gwendolynn Quinn, Giovanni Roberto Marino'yu kocan olarak kabul ettiğine, bugünden iyi günde kötü günde ona sahip olacağına ve onu elinde tutacağına söz veriyor musun?"

daha zengin, daha fakir, hastalıkta ve sağlıkta, sevmek ve değer vermek için, 'ölüm sizi ayırana kadar?"

Son satırda, gözlerinde muzip bir parıltıyla bana bakıyor ve ne düşündüğünü biliyorum: ilk tanıştığımız zaman.

"Ne ?" diye sertçe soruyor rahip ve gülmemek için kendimizi zor tutarak birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz.

"İstiyorum," diye söz veriyor. "Gerçekten istiyorum."

Ve rahip bizi karı koca ilan etmeye fırsat bulamadan daha da yaklaşıyor, tüylü dudakları kulağıma değiyor.

"Bil diye söylüyorum kocacığım, yastığımın altında hep bir bıçakla uyurum."

" değil, küçük bambina'm, çünkü ben silahımın altında bir silahla uyuyorum."

Ben Iseult'yu pistin ortasında döndürürken dans pisti insanlarla doluyor.

"Bu evlilik işi şu ana o kadar da kötü gitmedi." Ben inlerken o kışını bana sürtüyor, elimi karnının etrafında dolaştırıyorum.

"Böyle , bu gece seni hamile bırakacağım." Kıpırdamıyor, vücudu gerginleşiyor.

"Bunu istiyorum, Iseult. Seninle bir aile olmak istiyorum bebeğim." Ağzım boynuyla omzu arasındaki boşluğa düşüyor, onu öpüyorum, dişlerim tenini sıyrıyor.

"Ya ocuğumuzu mahvedersem ve benden nefret etmesine neden olursam?" Etrafında dönüyor ve gözlerinde korkuyu buluyorum - o kadar çok ki, sanki içine gömülmüş gibi. "Ya en kötü anne ben olursam? O zaman da beni sever miydin?"

Elimle ensesini kavıyorum. "Sana olan aşkım hakkında asla endişelenmene gerek yok. Bizi her şeyin üstesinden getirebilir, Red. Sana bunun sözünü veriyorum. ocuk konusuna , bunu birlikte özeceğiz." Bakışlarım onunkileri delip geçiyor. "Ama iyi bir anne olacağını biliyorum. Göreceksin."

"Eğer öyle değilsem, bunun için seni suçluyorum."

Gülüyorum. "Bu gece başlamak için izninizi aldığım sürece benim için sorun yok."

"Belki kartlarını doğru oynarsan..." Gözleri kukuletaya dönüyor ve bir elini gizlice bedenlerimizin arasına sokup elini yarı sert sikimin etrafına sarıyor.

"O elini aletimden çeksen iyi olur yoksa en yakın odayı bulur ve seni orada beceririm."

"Söz mü?"

Tam cevap vermek üzereyken, on kadar adamım çadıra dalıyor ve doğruca bana yöneliyor.

Anında gerildim. Bir

var.

Iseult da aynı derecede gerginleşir.

"Efendim," diyor içlerinden biri. "Dışarıdaki kapılardan birinde bir durum var. Bir ihlal var."

"Ne tür bir ihlal?"

"Bizimle gelsen iyi olur." Iseult'a bakar. "Ve yalnız gelmek en iyisi ."

"Kesinlikle olmaz!" Iseult çenesini gıcırdatır.

Elini tuttum. "Karım evimizde olup biten her şeyden haberdar olacak, anlıyor musun?"

"Evet, efendim." Başını salladı.

"Bütün adamların bunu bildiğinden

emin ol." "Elbette."

"Şimdi gidip neler olduğuna bakalım," diyorum.

Tam yola çıkmak üzereyken Michael ve Raph, Patrick ve annemle birlikte bize doğru geliyorlar.

" oluyor?" Michael durumun ciddiyetini fark ederek sorar.

"Kapılardan birinde bir şey oldu." "O zaman

hepimiz gidiyoruz," diye duyurdu Patrick.

Ve bu noktada, biri bana neler olup bittiğini anlattığı sürece kimin geldiği umurunda değil.

"Hadi gidelim," diyorum adamlarıma ve onları en güneydeki kapıya kadar takip ediyoruz.

Kapıyı açtı ve durdu, bana baktı, gözleri sessiz bir küçümsemeyle doluydu.

"Üç adamımızı öldürdü ve bir hediye bıraktı," diye açıklıyor.

Nabzım kulağıma çarpıyor. "Sen neden ?"

Kapı girişini geçerken kısa bir nefes veriyor ve onu ilk takip eden ben oluyorum.

"da ne..." Başımı geriye atıyorum ve kalp atışlarım hızlanıyor.

"Aman Tanrım!" Annem ağlıyor ve yüzünü Patrick'in göğsüne saklıyor. "Kim yaptı bunu!" Michael bağırıyor, Raph ise bir küfür mırıldanıyor.

Önümdeki manzaraya bakıyorum, adamlarımdan üçünün boğazı , birinin bir eli yok, sanki testereyle kesilmiş gibi.

"Bilmiyoruz," adamım. "Ama..."

Gözleri kapıya doğru dönüyor ve zaman görüyorum.

Kayıp eli. Bıçakla kesilmiş.

Ama hepsi bu kadar değil, çünkü bıçakla delinmiş bir kâğıt parçası var ve üzerinde annemin adı yazıyor.

Bıçağı çekip çıkarırken içim ağır bir hisle doluyor, kesik el yere düşerken notu elime alıyorum.

"Not sana yazılmış anne," diyorum ona.

Bunun üzerine yüzünü Patrick'ten ayırıp sorgulayan gözlerle bana baktı.

"Ne?"

Kâğıdı çevirdiğimde adının açıkça kanla yazılmış olduğunu gördüm.

Fernanda

"Aç şu lanet şeyi!" Patrick bağırıyor. "Bana kimden geldiğini söyle ki o lanet olası pisliği bulup öldürebileyim."

"Aman Tanrım..." Annemin nefesi kesildi. "Olamaz... Ben... hayır..." Kalın bir şekilde yutkunuyor ve geri çekiliyor, neredeyse cesetlerden birine takılıyor.

Patrick kolundan tutup onu sakinleştirir. "Bunu kimin yaptığını biliyor musun, sevgilim?"

"Ben... uh... belki? Oh, Tanrım," diye ağlıyor. "Lütfen, sadece aç."

Çabucak açıyorum, ama yazılanları gerçekten okuduğumda başımı geriye atıyorum, kanıma soğuk bir inançsızlık dalgası yayılıyor.

"Anne? Bana bunun doğru olmadığını söyle." Ağlıyor.

Oh, lanet olsun. Siktir!

"Ne yazıyor burada?" Raph soruyor.

Ve çenemi gıcırdatarak kelimeleri yüksek sesle okudum.

Sevgili ,

*Umarım bu mektup sana iyi gelir. Kendin için inşa ettiğin bu güzel evi gördüğüme çok sevindim. Ama itiraf etmeliyim ki, beni dahil etmediğin için biraz kırıldım. İkizim Raphael'i sakladığınızı görüyorum, ama sanırım **ben** gözden çıkarılabildim. Çöp gibi atıldım.*

Ama merak etmeyin. Nerede yaşadığını biliyorum.

Uzun zamandır biliyordum. Gölgede bekliyorum. Ama beklemekten bıktım. Ve sana geliyorum. Hepiniz için.

-A

Iseult "Vay anasını," diye mırıldanırken diğer herkes şok geçirmiş gibi görünüyor. "Anne." Raph'ın sesi sertleşir. "Bana bunun doğru olmadığını söyle."

Ağır bir hıçkırıkla yüzünü avucuyla kapatır. "Özür dilerim." Burnunu çekiyor. "Ama bunu yapamam."

"Lanet olsun!" Patrick patlar. "Oğullarımdan birini daha doğurdun ve bana hiç söylemedin mi?"

"Tanrım, çok üzgünüm." Ağlamasını durduramıyor, kelimelerin geri kalanını çıkarmaya çalışıyor.

"Söyle bize anne," diye gürler Michael. "Ne haltlar dönüyor?!"

"Çok uzun zaman önceydi." Gözlerinin altını siliyor. "O gün iki çift yumurta ikizi doğurdum ama sadece birini doğurmama izin verildi."

"Bu da nereden çıktı şimdi?" Patrick'in yüzü her saniye daha da kızarıyor.

"Görüyorsun ya, o çocuk... Senin gözlerine sahipti, Patrick." Kaşlarını çatıyor, yüzü çöküyor. "Onlara bir kez baktım ve annem anladı. Ben de biliyordum. Giancarlo da biliyordu." Kendini toparlamak için duraklıyor. "Bu yüzden annem bana onu vermem gerektiğini söyledi, yoksa Gian'ı bebeğin ondan olduğuna inandırma planımız geri tepecekti."

"Yani bebeğimizi almasına izin mi verdin?!"

"Hayır! Tabii ki hayır. Savaşım. Yalvardım. Ama iki bebeğimi de almakla tehdit etti. Ve ben daha yeni doğum yapmışım, Pat. Kafam karışmıştı, kanamam vardı, kalbim ağrıyordu. Ama onu aldı ve bana iyi bir eve gideceğini söyledi. Sonra onu paketledi ve onunla birlikte gitti. Onu bir daha hiç görmedim!" diye feryat ediyor. "Aman Tanrım." Yere düşer ve hıçkırarak ağlar. "Ben ne yaptım?"

Patrick yanına eğilir ve ona sarılır. "Sorun yok, sevgilim. Biliyorum. Her şey yolunda."

"Adı neydi?" Raph soruyor, yüzü çökmüş bir halde.

"Bilmiyorum. Doğum belgesini bile imzalamadım. Annem, o odada artık sadece bir çocuğum olduğunu fark ettiklerinde, hastanedeki personele sessiz kalmaları için para vermiş olmalı."

"Yani devam edecek hiçbir şeyimiz yok." Michael sinirli bir şekilde elini saçlarında gezdirir. "Şunu temizleyin," diyor adamlara. "Hemen. Ve eğer içinizden biri bu konuda tek kelime ederse, ölürsünüz."

"Evet, efendim."

Patrick annemi alıyor ve elimde mektupla, dünyamız alt üst olmamış gibi davranarak düğüne geri dönüyoruz.

SONUÇ

Raph'in bir ikizi olduğu haberi hâlâ kafamı kurcalıyor. Düğün bittikten sonra, Gio ve ben yatak odamıza kaçtık. Gürültüden uzak bir zamana ihtiyacı vardı, çünkü bu haber hepimizi etkiledi.

Gio'nun piyadeleriyle savaşan ve ellerinden birini kesmeyi başaran o deli benim üvey kardeşim. Yani, o kesinlikle aileye ait, buna şüphe yok.

"İyi misin?" Giysilerinin geri kalanını çıkarırken ona soruyorum, gözleri çıplak bedenimde geziniyor.

"Bir dakika içinde geliyorum." Aç bakışları içimi acıtıyor ama onun için endişeleniyorum.

"Emin misin?" Doğrulup soruyorum.

"Şu anda sadece karımın içinde kaybolmaya ihtiyacım var."

Beni sırtüstü yatırıp vücudunu benimkine doğru kavislendirirken yatak onun ağırlığıyla eğiliyor.

Düğünden önce tüm eşyalarımı kendi evine taşımak için hiç vakit kaybetmedi. Hiç kimsenin eşyalarının benimkiler kadar hızlı taşındığına şahit olmamıştım. Adam, karı koca olmadan önce tüm eşyalarımın düzenlendiğinden emin olmak için ondan fazla kişiyi işe aldı.

Bir elini bedenlerimizin arasına sokarken gözlerini benimkilere dikeyor, parmakları yavaşça klitorisimi tıngırdatıyor.

"Yavaş," diye homurdanıyor. "Yavaşça tadını çıkarmak istiyorum."

Vücudumda gezinen tanıdık sıcaklıkla yumuşakça inliyorum, horozu göbeğime karşı kaya gibi sert. Beni yavaş yavaş çalıştırıyor, bu anın tadını çıkarıyor ve ben de asla bitmesini istemiyorum.

"Kalçalarını benim için daha geniş aç, karıcığım. Sana ne yaptığımı hissetmeme izin ver."

Ben bunu yaparken o da parmaklarını içime sokuyor, sırtım kavislenene kadar, G noktama masaj yaparken gözlerim yıldızları görüyor.

"İşte böyle. İşte benim iyi kızım. Sikiimin etrafına gelmeden önce bana bir tane ver."

Başparmağıyla klitorisimi okşamaya devam ederken, parmakları içimde basınç artana ve gözlerimin önünde yıldızlar patlayana kadar pistonlanıyor.

Adını haykırıyorum, sevdiğim adamın gözlerine öylesine ateşli bir çaresizlikle bakıyorum ki ruhum sızlıyor.

O benim mükemmel dengim, suç ortağım, her şeyim. Onun için ölürüm. Ama en önemlisi, onun için yaşamak istiyorum.

Kendimin en iyi versiyonu olmak istiyorum, çünkü o bunu hak ediyor. Çünkü o da bana bunu veriyor.

Amım dalgalar halinde dalgalanmaya devam ederken homurdanıyor, parmaklarını çıkarıp gözlerime bakmadan ağzına götürmeden önce ona her şeyi veriyor.

"Tadım neye benziyor?" Ona soruyorum, kendimi onun sert uzunluğuna doğru sallarken dudaklarım onun üzerinde geziniyor.

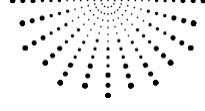
"Benimsin," diyor içten bir yeminle, bu tek kelimenin gücü kalbimde yankılanıyor. "Tadın benimmişsin gibi, seninle tanıştığım andaki gibi."

Gözlerimin içine son bir kez bakarak beni sertçe öpüyor, sikiinin tepesini girişime dayıyor ve eve çarpıyor.

Bu aşkın sonsuza dek süreceğini ve sadece bir başlangıç olduğunu hiç kuşkusuz biliyorum.

OceanofPDF.com

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

ADRIEL

FERNANDA & PATRICK'İN DÜĞÜNÜ

ANNEM MUTLU GÖRÜNÜYOR, BABAMLA GÜLÜYORLAR. ONLAR Sanki beni özlemişler gibi.

Kendi kendime kıkırdıyorum. Ama göğsüm sıkışıyor.

Neden yapsınlar ki? Hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi terk edildim. Ne olduğunu umursayan kimse olmadan karanlık bir dünyada yalnız bırakıldım.

Tepsiyi uzatan garsondan bir içki alırken bir yumruğum yanımda kıvrılıyor. Ağzıma götürüyorum, hepsini yutuyorum, aşağı inerken yanmanın tadını çıkarıyorum. İçkinin ne olduğunu bile bilmiyorum, umurumda da değil. Ama burada onlarla birlikte hayatta kalabilmek için daha fazlasına ihtiyacım var.

Dikkatim ikizime odaklandı. Raphael.

Şanslı olan. Hayatta kalmak için benim katlandığım şeylere katlanmak zorunda kalmayan. Annemizle birlikteydi. Seviliyordu. Ben ise her şeydim.

Onu öldürme ihtiyacı, tek gördüğüm kırmızı olana kadar içimde açığa çıkıyor.

Buraya gelmem gerekiyordu. Sürprizimden ayrılmadan önce onları görmek için. Birbirleriyle olan ilişkilerini izlemek için.

Acı bıçak gibi kesiyor. Ama buna alışkınım, değil mi?

Düğünlerine sızmak kolaydı.

Kimlerin katıldığını öğren. İçlerinden birini öldürüp onun yerine geçeceğim. Ve bam, içerideyim. Tabii önce ölen adamın adını kullanarak sahte bir kimlik oluşturmam gerekti. Ama bu da çok zor olmadı.

Ailemin kim olduğum ya da neye dönüştüğüm hakkında hiçbir fikri yok. Ne kadar zamandır onları izlediğimi de. Onlara bedel ödetmek için bekliyorum, özellikle de *ona*.

Annem.

Beni ele veren kadın.

Tüm kanıtlar onu gösteriyor. Babamla hiç evlenmedi. Şimdi ölü olan başka bir pislikle evlendi. Ama belki babam biliyordu. Belki o da umursamadı. Bu beni şaşırtmazdı. Kazmaya gittiğimde asla emin olamadığım tek şey buydu.

Elime bir sürü ceset yığıldı. Yetimhaneden gelenler. Bana zarar veren rahibeler. Bana yalan söyleyenler. İçlerinden biri konuştu. Büyükannem beni ona teslim ettiğinde oradaydı, kollarında ağlıyordu. Muhtemelen benimle hiçbir şey yapmak istemeyen aynı anne için ağlıyordu.

Ama hiç güvende olup olmadığımı öğrenmeye zahmet etti mi? Bana bakılıp ? Tüm bu soruların cevabı HAYIR!

Annesi terk edilmiş oğlunu aramaya hiç gelmedi.

Hayatım bir bataklıkta başladı ve tüm çocukluğum orada geçti.

Evlatlık bir çocuktum. Dayak yedim. Yaralandım. Tamamen göz ardı edildim.

Ama ben ergenlik çağındayken işler değişti. Bir çift beni evlat edindi. Ve hayır, sonsuza dek mutlu bir hayat değildi. Daha kötüydü. Hayal edebileceğimden çok daha kötüydü.

Göğsüm endişeli nefeslerle yükselip alçalıyor.

Hayır. Burada olmaz. Şimdi olmaz. Kendini kontrol et. Artık çocuk değilsin. Otuz sekiz yaşında bir .

Artık yoklar. Benim sayemde. Çöpü dışarı çıkarmak benim işim ve onlar benim ilkimdi. Ailem mutfaklarında boğazları kesilerek öldürüldü. Peki ya benim? Tüm paraları benim oldu.

Peki ya diğer ailem, şu anda gülenler? Onlar da aynı sonu yaşayacaklar.

"Affedersiniz," diyor bir kadın, arkamdan bana çarparak.

Yanında yeğenim Sophia olduğunu bildiğim küçük bir kız var. Kız durdu, meraklı kahverengi gözleriyle bana baktı, kaşları çekikti.

"Seni tanıyor muyum?" Sophia sorar.

"Hayır, genç bayan." Ağzımın kenarı kıvrılıyor. " sanmıyorum."

"Babamın arkadaşlarından biri olmadığına emin misin?"

"Kesinlikle ," diye gülüyorum. *Daha çok düşman gibi.*

"Bunun için üzgünüm," diyor Elsie, kızı sırtarak. "Gidip birkaç aile fotoğrafı çekmemiz gerekiyor."

Bu neden bu kadar fena battı?

Çocuğu uzaklaştırırken Sophia omzunun arkasından bana bakmaya devam ediyor.

Ne yazık babasını da öldürmek zorunda kalacağım. Hiçbiri hayatta kalamayacak.

Onlar için geliyorum. Hepsi için.
Kaçmaya çalışabilirler ama benden saklanamazlar.
Oynamaya hazırım.

Sevgili okuyucu,
Twisted Promises'ı okuduğunuz için teşekkürler! Daha fazla Gio ve Iseult
ister misiniz?
Bonus sahne için BURAYA **TIKLAYIN!**

Hudson Mackay'e ne olduğunu ve neden kayıp olduğunu öğrenmek ister
misiniz? Ön Sipariş **SHATTERED SECRETS**te, 7 Eylül 2023' geliyor!

Bu seferki karışık, endişeli bir hafıza kaybı romantizmi.
Öldüğü varsayılan adam yıllar sonra karısını ya da geçmiş hayatını
hatırlamadan yeniden ortaya çıkar.

Adriel konusunda şaşırdın mı? Ben de şaşırdım! Olmaması gerekiyordu.
Ama Shania Trujillo ile yaptığım bir konuşma sayesinde, okurum ve
Dostum, dördüncü bir kitabımız var! Elsie'nin arkadaşı Kayla'nın bir
hikayesi olacak mı diye soranlar için, işte o olacak! Bu onun olacak.

Messina Suç Ailesi serisinin son kitabı **SAVAGE WOUNDS**'ta Adriel
Kayla'ya neler olacağını öğrenin, 8 Ocak 2024'te!

OceanofPDF.com

PL AY LİSTESİ

Spotify'da dinleyin!

- Mako'dan "Murder"
- Andrea Russett'ten "Get Out Alive"
- Nation Haven'dan "Dirtier Thoughts"
- Mako'dan "Breathe"
- Picture This tarafından "Addict of Magic"
- "Leave Me in the Dark" Alexander Stewart
- "Howling" SYML feat. Lucius
- Sofia Carson'dan "I Didn't Know" Billy
- Raffoul'dan "Better"
- James Bay'den "Scars"
- Madalen Duke tarafından yazılan "Born Alone Die Alone"
- "Where Are You?" by Elvis Drew feat. Avivian
- "Wannabe" Austin Giorgio
- Madalen Duke tarafından yazılan "Love Into a Weapon"
- BELLSAINT'ten "Bang Bang (Remember My Name)"
- Chord Overstreet'ten "What's Left of You"
- "Yarı Tanrıça Yarı Gangster" Madalen Duke
- "Kayıp" Dermot Kennedy
- "Never Til Now" by Ashley Cooke feat. Brett Young
- "Blame's on Me" Alexander Stewart
- Ex Habit'ten "Too Late to Love You"
- Omido'dan "PLEASE" feat. Ex Habit
- "You're the One" by Luca Fogale
- Harrison Storm'dan "Breathe Again"
- Andrew Belle'den "Pieces (Hushed)"
- Dean Lewis'ten "Small Disasters"
- Nicotine Dolls'dan "What Makes You Sad"
- "Hide and Seek" by Klergy feat. Mindy Jones
- "Kind of Love" Natalie Jane
- Faouzia tarafından yazılan "Bad Dreams - Stripped"

- John Legend'dan "What You Do to Me"
- Austin Giorgio'dan "You Put a Spell on Me" Jamie
- Grey'den "Single Part of You"
- Jamie Grey'den "What You're Running From"
- Dean Lewis'ten "All for You"
- Steven Rodriguez'den "Shackles (Pitched Down)" Billie
- Eilish'ten "Lovely" feat. Khalid
- NF'den "BULLET"
- "Parachute" by Kyndal Inskeep feat. Song House
- Hueston'dan "Joy Ride"

OceanofPDF.com

LILIAN HARRIS TARAFINDAN DA

OceanofPDF.com

KIRILGAN KALPLER SERİSİ

1. *Kırılğan Yara İzleri*
2. *Kırılğan Yalanlar*
3. *Kırılğan Gerçekler*
4. *Kırılğan Parçalar*

OceanofPDF.com

CAVALERİ KARDEŞLER SERİSİ

1. Şeytan'ın Anlaşması
2. Şeytanın Piyonu
3. Şeytanın Sırrı
4. Şeytanın İni
5. Şeytanın Ölümü

OceanofPDF.com

MESSINA SUÇ AİLESİ SERİSİ

1. Günahkar Yeminler
2. Zalim Yalanlar
3. Çarpık Vaatler
4. Vahşi Yaralar

OceanofPDF.com

STANDALONE

1. Parçalanmış Sırlar

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Lilian için yazma aşkı kitap sevgisiyle başladı. *Goosebumps*'tan kapağında seksi erkeklerin olduğu aşk romanlarına kadar hepsini çok sevdi. Sekiz yaşındayken şiir ve şarkı sözleri yazmaya başlaması ve o zamandan beri yazmayı bırakmaması şaşırtıcı değil.

Azerbaycan'da doğdu ve şu anda Long Island, N.Y.'de kocası, üç çocuğu ve Gatorade adında bir köpekle birlikte yaşıyor. Hukuk diplomasına sahip olmasına rağmen şu anda avukatlık yapmıyor. Lilian yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda fırında yemek pişiriyor. Çocuklar yattığında ise elinde genellikle bir bardak kırmızı şarap oluyor. Sadece kahve ile hayatta kalmazsınız!

En son , alıntılar almak ve hatta en sevdiğiniz yeni şovu tartışmak için okuyucu grubuna katılın:

[Okuyucu Grubu](#)

Kendisiyle buradan da bağlantı kurabilirsiniz:

[E-posta](#)

[İmzalı Kitaplar Web](#)

[Sitesi](#)

[Bülten](#)

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[TikTok](#)

[Twitter](#)

[Goodreads](#)

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.